

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

ROBYN CARR

A Virgin River Novel

MOONLIGHT ROAD

*Sometimes only your heart
can show you the way*

**New York Times ve USA TODAY'den övgüler
çok satan yazar ROBYN
CARR**

"Son derece tatmin edici bir okuma. Hem mizahi hem de iç
burkucu derecede duygusal olan bu kitap kısa sürede
unutulmayacak."

-RT Book Reviews Cennet Vadisi hakkında

"Carr bu büyüleyici seriyle kendini kanıtlamış."

-Library Journal

"Virgin River kitapları o kadar etkileyici ki karakterlerle
anında bağ kurdum ve daha fazlasını, daha fazlasını
istedim."

-#New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı
Debbie Macomber

"Robyn Carr güçlü erkekler, büyüleyici kadınlar ve tekrar
tekrar ziyaret etmek isteyeceğiniz bir topluluk yaratıyor.
Kim daha fazlasını isteyebilir ki?"

-New York Times çok satan yazarı Sherryl Woods

"Gelecekte çok şey vaat eden bir serinin heyecan verici ilk
bölümü."

-New York Times çok satan yazarı Clive Cussler

"Kadınların dostlukları, aşkları ve aileleri hakkında sıcacık
harika bir kitap. Bayıldım!"

-Susan Elizabeth Phillips, Zeytin Sokağındaki Ev üzerine

**New York Times ve USA TODAY'den de temin
edilebilir
çok satan yazar ROBYN CARR ve MIRA Books**

Bakir Nehir Serisi
ANGEL'İN ZİRVESİ
YASAK ŞELALELER
CENNET VADİSİ
TEMPTATION RIDGE
İKİNCİ ŞANS KARTI
BAKIR NEHİR NOELİ
WHISPERING ROCK
SHELTER DAĞI VIRGIN
NEHRİ

Grace Vadisi Serisi
VADİNİN
DERİNLİKLERİNDE, DAĞIN
HEMEN ÖTESİNDE
NEHRİN AŞAĞISINDA

Romanlar
ASLA ÇOK GEÇ DEĞİL
KAÇAK METRESİ MAVİ
GÖKYÜZÜ
DÜĞÜN PARTİSİ
ZEYTİN SOKAĞINDAKİ EV

ROBYN CARR

MOONLIGHT YOLU

Tonie Crandall için, çünkü kalbinizdeki tüm sevgi olmadan dünya daha sönük bir yer olurdu. Teşekkür ederim.
Bir arkadaştan daha fazlası olduğun için, bir kardeş olduğun için teşekkür ederim.

İçindekiler

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü Bölüm

Onbeşinci Bölüm

Onaltı Bölüm

Onyedinci Bölüm

Bir

Aiden Riordan iki haftadır Virgin River'daydı, Yüz milden fazla yol yürümüş ve oldukça iri, koyu kırmızı bir sakal bırakmıştı. Simsiyah saçları, kaşları ve parlak yeşil gözleriyle atalarından kalan bu miras ona vahşi bir görünüm veriyordu. Yeşil gözleriyle uyumlu kızıl bukleleri olan dört yaşındaki yeğeni Rosie, "Amca Aid! Sen de bir Wide Iwish Rose'sun!"

Kendini bildi bileli ilk kez bir görevi olmayan bir adam için bu boş zaman onun hoşuna gidiyordu. Tıp fakültesinde okuduğundan beri inanılmaz derecede katı hedefleri olmamıştı. Şimdi, otuz altı yaşında, on dört yıl sonra Donanmada geçirdiği yılların ardından, bir sonraki durağının neresi olacağından tamamen emin olmadan iki iş arasında gidip geliyordu ve bu konuda kendini iyi hissediyordu. Motivasyon kesintisi keyifli bir durum haline gelmişti. Emin olduğu tek şey, yaz ortasından önce Virgin River'dan ayrılmayacağıydı. Ağabeyi Luke ve yengesi Shelby ilk çocuklarını bekliyorlardı ve o bunu kesinlikle kaçırmayacaktı. Kardeşi Sean yakında Irak'tan dönecekti ve eşi Franci ve kızı Rosie ile birlikte bir sonraki görevine gitmeden önce kısa bir izin planlıyordu ve Aiden onunla da zaman geçirdim.

Haziran güneşi üzerine vuruyordu. Yorgunluk pantolonu, yürüyüş botları ve kollarının altında tuzlu ter halkaları olan ten rengi bir tişört giymişti. Göğsü ve sırtı ıslaktı ve oldukça kötü kokuyordu. Kamuflej bir sırt çantası taşıyordu. protein çubukları ve su, kemerine de yoluna çıkan çalıları temizlemek için bir pala takmıştı. Başında bir kasket vardı ve siyah saçları çoktan kıvrılmaya başlamıştı

kenarların altından. Bir metre boyundaki bastonu sürekli yoldaşı olmuştu ve kendine fazla güvenen bir dağ aslanıyla tesadüfen karşılaştığından beri artık bir yay ve bir sadak ok taşıyordu. Tabii gerçekten huysuz bir ayıyla karşılaşırca, işi bitebilirdi.

Dolambaçlı bir toprak yolda ilerledi. Birinin araba yolu ya da terk edilmiş bir tomruk yolu gibi görünüyordu, hangisinin olduğundan asla emin olamadı. Aşağıdan gördüğü bir tepeyi hedefliyordu. Yolun sonunda, terk edilmiş bir kulübeye benzeyen bir şeyle yüz yüze geldi. Tecrübeleri ona aradaki farkı öğretmişti: Dışarıdaki tesislere giden yol aşırı büyümüşse ve özellikle harap durumdaysa, muhtemelen boştu. Ancak bunun hiçbir garantisi yoktu. Bir keresinde böyle bir varsayımda bulunmuş ve yaşlı bir kadın ona tüfeğini doğrultup kaçmasını emretmişti. Şimdi, o yere pek yaklaşıyor ve ormanın içinden geçerek tepeye doğru yürüyordu.

Tabii ki patika yoktu; palasını kullanarak otların bir kısmını kesti. Ağaçların arasından çıktı. Diğer tarafta ise inanılmaz, sarhoş edici bir manzara vardı. Çok kısa haki şortlar giyen bir kadın güvertenin kenarına eğilmiş, poposunu ona doğru çevirmişti. Bu konudaki uzmanlığına rağmen kadının yaşını tam olarak söyleyemiyordu ama muhtemelen, uzun, bronz bacakların üzerinde çok güzel bir kalça vardı. Güvertedeki seramik saksılar ve bir sulama kabı koleksiyonuna bakarak, kadının saksı bitkileri. Bir saksı güvertede dengede duruyordu. üstündeki korkuluk. Toprağı kazıyor, büyük bir çömleğe toprak dolduruyor gibi görünüyordu.

Birkaç şey biliyordu. Bu popo ve bu bacaklar elli yaşın altında birine aitti ve görünürde bir av tüfeği yoktu. Bu yüzden, dostça bir merhaba demek niyetiyle ağaçların arasından kendine yol açtı.

Hâlâ eğilmiş, bacaklarının arasından ona bakıyordu. Güzel bir çilek sarışını, bu da onu gülümsetti. Kocaman, kan donduran bir çığlık attı, aniden doğruldu

ve kafasını güverte korkuluklarına çarptı, seramik bir tencereyi devirdi ve bu da kafasına isabet etti. Ve yere düştü. Sıçradı!

"Kahretsin," diye mırıldandı ve olabildiğince hızlı bir şekilde ona doğru koştu. Palayı ve asayı yarı yolda bıraktı.

Kadın yüzükoyun yatıyordu, baygındı, bu yüzden adam onu nazikçe çevirdi. Baş döndürücüydü. Yüzü de bir o kadar muhteşemdi.

geri kalanı. Nabızı şahdamarında güçlü bir şekilde atıyordu ama alnı kanıyordu. Saksının başının arkasına çarptığını görmüştü ama alnını aşağı inerken güvertenin keskin kenarına çarpmış olmalıydı çünkü o güzel alnının tam ortasında, saç çizgisinde bir kesik vardı. Ve fışkırıyordu, kafa yaralarının yaptığı gibi.

Aiden, neyse ki temiz olan mendilini çıkardı ve kanamayı durdurmak için elini kesiğin üzerine bastırdı. Kız biraz inledi ama gözlerini açmadı. Başparmağıyla göz kapaklarını teker teker araladı; gözbebekleri eşitti ve ışığa tepki veriyordu, bu şu ana kadar iyiye işaretti.

Yaraya baskı uygularken, Aiden sırt çantasını, sadağını ve yayını silkti. Sonra onu kollarına alıp güverteden geçirdi ve açık duran Fransız kapılarından kamaraya taşıdı. İçeri girerken "Evde kimse var mı?" diye seslendi. Cevap gelmediğine göre, kadının burada yalnız yaşadığını varsaydı ve büyük Lincoln SUV'un onun olduğunu söyledi.

Deri kanepesi iyi bir bahis gibi görünüyordu. yatak ya da çok yeni ve pahalı bir tasarım halı gibi görünen bir şeydi ve üzerinde kanamak isteyeceği bir şey değildi. Onu dikkatlice kanepeye yatırdı, başı hafifçe yukarı kalkıktı.

Etrafına bakındı. Dışarıdan bakıldığında, yeni dış cephe kaplaması ve yeni boyanmış, üstü kapalı, sandalyeli, korkuluklu güvertesi olan sıradan bir kulübe gibi görünüyordu. İçerisi ise zengin bir şekilde döşenmiş, çok şık bir gösteri yeri idi.

Mendili yavaşça kaldırdı; kanama bir damlaya kadar yavaşlamıştı. Beyaz tişörtünde kan vardı, Ancak. Elindeki ilk şey buzdu, sonra da bir çeşit bandaj. Geniş bir oturma/yemek/mutfak alanındaydı. Açılan Fransız kapılarının önünde bir masa duruyordu ve şimdi dışarıda aradığı manzarayı görüyordu. O güzel popoya o kadar kapılmıştı ki, kulübenin tam tepeye inşa edildiğini fark etmemişti.

Aiden etrafta bir telefon aradı ama göremedi. Sonra ellerini yıkadı ve dondurucuda buz aradı; buzlu birkaç bulaşık havlusuna sardı.

-Biri başının önü için, diğeri arkası için. Bulaşık havlularının üzerinde hâlâ fiyat etiketleri vardı. Başını bir buz torbasına yasladı ve diğerini alnına koydu. Soğuk uygulama bile onu uyandırmadı, bu yüzden bir bandaj aramaya gitti.

Mutfak kulübenin batı ucundaydı ama karşı tarafta iki kapı vardı. Soldaki kapı büyük bir yatak odası ve sağda geniş bir banyo. İlk yardım malzemelerinin bulunabileceği en belirgin yer olan banyodan başka bir kapı yatak odasına bağlanıyordu.

Lavabonun altında, üzerinde beyaz renkte İlk Yardım yazan mavi fermuarlı bir çanta buldu.

Onu aldı ve aceleyle kadının yanına döndü. Onun içinde Tecrübeli elleriyle biraz antibakteriyel krem sürmesi ve yarayı kapatmak için bir kelebek kullanması sadece birkaç saniye sürdü. Buz torbasını tekrar uyguladı.

Bir sonraki acil iş onu kafa tomografisi için acil servise götürmektir; kafaya alınan bir darbeden sonra bilincin kaybolması sorun anlamına gelebilirdi. Bilinci ne kadar uzun süre kapalı kalırsa, bu durum onu o kadar endişelendiriyordu ama hızlı hareket etmişti; şimdiye kadar birkaç dakikadan fazla baygın kalmamıştı. Mutfak tezgahının üzerinde bir çanta gördü ve telefon, araba anahtarı, kimlik, herhangi bir şey bulmak için çantayı karıştırmaya başladı. İçindekileri kabaca bir kenara bıraktı ve tezgâhın üzerine eğilmiş, gevşek eşyaları karıştırıyordu ki

çığlık havayı kirletti. Başı hızla yukarı kalktı ve tezgahın üzerinde asılı duran dolaplara çarptı. "Ah!" diye bağırdı, başının arkasını tutarak. Gözlerini sıkıca kapadı, kör edici acıya rağmen kavramaya çalıştı.

Ama çığlık atmaya devam etti.

Ona doğru döndü. Kadın deri koltukta ondan uzaklaşıyor, avazı çıktığı kadar bağılıyor, buz torbaları yere dökülüyordu.

"Kapa çeneni!" diye emretti. Aniden durdu, eliyle ağzını kapattı. "İkimiz de beyin ameliyatı geçireceğiz. Eğer bunu yapmayı bırakmazsan zarar görürsün!"

"Çıkın buradan!" diye emretti. "Polisi arayacağım!"

Gözlerini devirdi ve başını salladı. "Harika bir fikir. Telefon nerede?" Tezgâhın üzerindeki eşyaların arasından bir cep telefonu çıkardı. "Bunun sinyali yok."

"Burada ne yapıyorsunuz? Neden evimdesin? Çantamda?"

Ona doğru yürüdü, çantası elinde sallanıyordu. "Başını çarptığını gördüm. Seni içeri getirdim ve yarana buz ve bandaj koydum, ama şimdi-"

"Kafama mı vurdun?" diye çığlık attı ve topuklarıyla kanepeyi kazarak tekrar uzaklaştı.

"Sana vurmadım, ormandan çıktığımda seni ürküttüm ve sen de sıçradın. Başının arkasını güverte korkuluklarına çarptın ve saksılarından biri kafana düştü. Sanırım aşağı inerken güverteye çarptığında alnında bir kesik oluştu. Şimdi telefon nerede?"

"Aman Tanrım," dedi, parmakları bandaja gitti ve dikkatlice dokundu. "Telefon yarın kurulacak. Uydu antenimle birlikte. Böylece internete girebilecek ve film izleyebileceğim."

"Bunun pek faydası olmaz. Dinle, bu küçük bir kesik. Kafa yaraları çok kanar. İz bırakacağından bile şüpheliyim. Ama bilincini kaybetmek-"

"Bana zarar vermezsen sana para veririm."

"Tanrı aşkına, kafanı sardım! Sana zarar vermeyeceğim ve para da istemiyorum!" Elindeki çantayı kaldırdı.

"Arabanın anahtarlarını arıyordum, tomografiye ihtiyacın var. Belki birkaç dikiş."

"Neden?" diye sordu, sesi titreyerek.

İç çekti. "Çünkü bilincini kaybettin, bu iyiye işaret değil. Şimdi, anahtarların nerede?"

"Neden?" diye tekrar sordu.

"Kafanı muayene ettirebilmen için seni acil servise götüreceğim!"

"Ben yaparım," dedi. "Kendim sürerim. Şimdi gidebilirsin. Hemen şimdi."

Ona doğru birkaç adım attı. Ona tepeden bakmamak için çömeldi ama çok da yaklaşmadı.

Çünkü ondan emin değildi. Biraz dengesiz görünüyordu. Ya da belki ondan korkuyordu. Kendini onun yerine koymaya çalıştı; gömleğinde kanla uyanmış, vahşi bir adam çantasını karıştırıyordu. "Adın ne?" diye sordu usulca.

Ona şüpheyle baktı. "Erin," dedi sonunda. "Erin, kendi başına araba kullanman iyi bir fikir değil. Eğer ciddi ya da yarı ciddi bir kafa travması geçiriyorsanız bilincinizi tekrar kaybedebilir, başınız dönebilir ya da yönünüzü şaşırabilir, hastalanabilir, bulanık görebilirsiniz. Sizi acil servise götüreceğim. Sizi oraya götürdüğümde bir arkadaşınızı ya da aile üyenizi arayabilirsiniz. Seni acil servise götüreceğim.

"Biri beni alsın."

"Evsiz bir adamla arabaya binmemin iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ayağa kalktı. "Ben evsiz değilim! Ormanda yürüyüş yapıyordum!"

"O zaman uzun zamandır yürüyüş yapıyorsun. Çünkü ormanda yaşıyormuş gibi görünüyorsun!"

Onun seviyesine inmek için tekrar çömeldi. "Birincisi, başının önüne ve arkasına koyduğum buz torbalarını tutmalısın. Bunu nasıl yapabileceğini anlamıyorum.

Sür. İkincisi, sabırla açıkladığım gibi, kendi başınıza araba kullanmanız çok riskli. Ve üç numara, dur
Bu kadar titiz davranıp kokuşmuş bir yürüyüşçüyle arabaya binin, çünkü biz konuşurken beyniniz şişiyor olabilir ve hayatınızın geri kalanında umutsuzca sakat kalabilirsiniz. domuz kafalı hayat! Şimdi, lanet anahtarlar nerede?"

Omzunun üzerinden baktı. Kapının yanında bir kanca vardı; anahtarları kancadan sarkıyordu. "Bunu nereden biliyorsun?

şeyler? Beyin şişmesi hakkında mı?"

"Üniversitede acil yardım görevlisiydim, uzun zaman önce," dedi, ki bu doğrudu. Ona neden sadece doktor olduğunu söylemediğinden emin değildi. Belki de doktor gibi görünmediği içindir.

Şu anda bir tane. Kadının da belirttiği gibi, adam evsiz birine benziyordu. Ama uzmanlık alanının kafadan çok uzakta olduğu gerçeği de vardı ve o bu konuya girmek istemiyordu. Kadın zaten ürkmüştü. Korkmuş olması onu otoriter ve şirret olmaktan alıkoymuyordu,

Ancak. Başı da ağrıyordu. Ve bu hastaya karşı sabrı hızla tükeniyordu. "Şimdi buzlarınızı ve küçük havlularınızı toplayıp yola koyulalım."

"Eğer cinayete meyilli bir manyağa dönüşürseniz, elinizde öfkeli bir hayalet olacak."

Adam eğilip buzları yerden toplarken tehdit etti. Ayağa kalktığında hafifçe yalpaladı. "Whoa."

Anında onun yanındaydı, kolunu beline dolamıştı, onu sakinleştiriyor. "Kafana kötü bir darbe aldın, evlat. İşte bu yüzden araba kullanmıyorsun."

Onu dışarı çıkardı, anahtarları aldı ve çıkarken kapıyı çarptı. Evin ön tarafının yola baktığını ilk kez o zaman fark etti. Onu ön koltuğa kaldırması ve bulaşık havlularındaki buzları topaklarına koyabilmesi için yerleştirmesine yardım etmesi gerekti. Kızın burnunu kırıştırdığını fark etti; tamam, bu çok açıktı.

biraz vücut kokusu yaratmış olabilir.

"Çantama ihtiyacım var," dedi. "Sigorta kartlarım ve kimliğim."

"Ben bakarım," dedi. "Zaten güvertenin kapılarını kapatmam gerekiyor." Ama güvenlik nedeniyle arabanın anahtarlarını yanına aldı. Tezgâhtan bir şeyler alıp çantasına geri koydu, arabaya döndü ve çantayı kadının kucağına bıraktı. Sonra arabaya bindi ve sürmeye başladı. "Bana bir şey vermen gerekebilir.

bazı yönler.... Ben buralı değilim."

İnledi ve başını geriye attı. "Ben de buralardan değilim."

"Boş ver, numara yapabilirim," dedi. "Virgin River'dan 36. Otoyolu bulabilirim. Eğer buralardan değilsen burada ne işin var?"

"İşe ara verdim ve yalnızlığın tadını çıkarmaya çalışıyorum," diye cevap verdi, sesinde bıkkınlık vardı.

"Sonra Charles Manson elinde bir metre uzunluğunda bir bıçakla ağaçların arasından geldi ve beni korkuttu. Huzur ve sessizlik buraya kadarmış."

"Hadi ama, sakalımın uzamasına izin verdim, hepsi bu. Tatildayım ve tıraş olmak istemedim, o yüzden beni dava et."

"Aslında, yapabilirim. Zaman zaman insanları dava ettiğim biliniyor."

Güldü. "Bilmeliydim. Bir avukat. Bu arada, yol olmadığında ormandan geçebilmek için çalıları kesmek üzere palayı taşıyordum."

"Neden buradasın?" diye sordu ona.

"Aile ziyareti. Buralarda yaşayan bir erkek kardeşim var. O ve karısı ilk kez ebeveyn olmaya hazırlanıyorlar ve ben... Ben..." Boğazını temizledi. "İşler arasında kaldım diyelim."

Güldü. "İşsizim. Büyük sürpriz. Dur tahmin edeyim, bir süredir iki iş arasında gidip geliyorsun."

Onu kızdırıyordu. Ona bir sonraki hamlesini planlayan bir doktor olduğunu söyleyebilirdi. Ama kadın kendini beğenmiş ve üstünlük taslıyordu ve o da bunu yapmak istemiyordu.

"En azından sakal bırakacak kadar uzun," dedi kaçamak bir ifadeyle.

"Biliyor musun, biraz temizlenirsen bir iş bulabilirsin," diye öğüt verdi bilgece.

"Bunu kesinlikle dikkate alacağım."

"Sakal biraz çılgınca," dedi. "Potansiyel işverenleri kaçıracaktır." Sonra nefesinin altından ekledi, "Kokusundan bahsetmiyorum bile..."

"Bunu aklımda tutacağım. Gerçi yeğenim de seviyor." Ona bakmak için döndü. "Sakalı yani."

"Kardeşinin ilk doğumunu yaptığını söylediğini sanıyordum. çocuk."

"O başka bir kardeşin çocuğu."

"Demek birden fazla kardeşiniz var. Sadece meraktan soruyorum, kardeşlerin bu iki iş arasındaki yaşam tarzı hakkında ne düşünüyor?"

"Bence artık sessiz olmalısın," dedi. "Kalan beyin hücrelerini sakla. Grace Vadisi'nin batısındaki Valley Hastanesi'ne kırk dakikalık bir yolumuz var. Dinlenin. Sessizce."

"Elbette," dedi. "Peki."

Kardeşleri onun bu kararı hakkında ne düşünüyordu? Onun deli olduğunu düşündüler. Kendini tamamen donanmaya adanmıştı.

donanmayı severdi. Ama ordu bir eliyle veriyor, diğer eliyle alıyordu.

Aiden donanmadan aldığı bursla yepyeni bir tıp doktoru olduğunda, ilk görevi gemide GMO -genel sağlık subayı- olarak görev yapmaktı. Bu, altı ayda bir birkaç aylığına havuzlanan iki yıllık bir görevdi. Düzenli olarak limana yanaşıyorlardı, bu süre zarfında dünyayı görebiliyor ve ayaklarının altındaki toprağı hissedebiliyordu ama hayatı gemide geçiyordu. Sağlık subayı 7/24 büyük bir baskı altındaydı; tüm sağlık personelinden sorumlu tek doktor ve gemide kaptanı görevden alabilecek tek subaydı. Bu baskının aşırı boyutlarda olduğunu, kendisini görev telefonuyla duşa girmesi - bu çok üst düzeydi. Ayrıca Basra Körfezi'nde de zaman geçirmişlerdi, bu da zor durumdaki sivillere - çoğunlukla İngilizce bilmeyen balıkçılara veya gemi mürettebatına - acil tıbbi tedavi vermek anlamına geliyordu.

Bu görevin ödülü, onu donanmaya daha fazla bağlamak zorunda bırakan OB-GYN ihtisasıydı. Ama buna değmişti - kadın askeri personelle ve aktif görevdeki ve emekli denizci ve denizcilerin eşleriyle ilgileniyordu. Güzel bir hayattı. Uzun süre tek bir yerde kalmıştı-San Diego.

Sonra bir terfi aldı ve donanma onun tekrar denize açılma zamanının geldiğini düşündü. Bu, bir kez daha genel tıp subayı olması anlamına gelecekti - uzmanlık alanında değil.

Uçak gemisinde bir kadın doğum uzmanına pek ihtiyaç yoktu. Aiden denizde olmayı pek umursamıyordu ama otuz altı yaşındaydı. Bundan pek bahsetmiyordu ama hayatında bazı şeylerin eksik olduğunu hissediyordu. Bir kere bir eş ve aile.

büyük gri bir teknede bu faturayı doldurabilirdi. Karada olması gerekiyordu.

Bazen kendine bunun neden önemli olduğunu soruyordu; karada olmak şimdiye kadar işe yaramamıştı. GDO'daki görevinden hemen sonra, yirmi sekiz yaşındayken, tam bir kaçık olduğu ortaya çıkan Annalee ile tanışmış ve çabucak evlenmişti. Üç ay boyunca evli kalmışlar, bu süre zarfında Annalee sahip oldukları her kırılabilir eşyayı parçalamıştı. Annalee değişken, kıskanç ve çılgındı; ruh hali zamanın kumlarından daha hızlı değişiyordu.

Bu deneyim onu biraz ürküttü ve yavaşlattı ama birkaç yıl sonra kendini daha yaşlı ve bilge hissederek oyuna geri dönmeye hazırdı. Yine de, karısı ve çocuklarının annesi gibi yüce bir pozisyona talip olan hiçbir kadınla tanışamıyor gibiydi.

Ama kesin olan bir şey vardı ki, o da bunun denizde olmayacağıydı.

Gerçek şu ki, donanmaya daha fazla zaman ayırmaya hazır değildi. Kardeşleri on dört yıl düşündü, sadece Yirmi ve emeklilik haklarından altı yıl sonra işten ayrılmak onu çıldırtmıştı. Ama ona göre bu yıllar onun en iyi yıllarıydı. Hâlâ ilgili bir koca olmak için yeterince gençti ve

Doğru kadınla tanışırса babam olacaktı. Kırk iki yaşında emekli olduktan sonra bir aile kurmak zorlama olurdu.

Erin'e baktı. Gözleri kapalıydı ve buz torbalarını alnında ve başının arkasında tutuyordu. Böyle görünen bir kadın hoşuna giderdi ama tatlı ve daha az kibirli olmalıydı. Yumuşak ve besleyici birini arıyordu. Çocuklarınızın annesi olacak sert birini aramazsınız ve bu kadın sert biriydi. Elbette, ne bekleyebilirdi ki? O bir avukattı.

Kendi kendine kıkırdadı. Muhtemelen tıbbi uygulama hatası avukatıydı.

Erin'in kafasındaki şişlikten kısmen de olsa kendini sorumlu hisseden Aiden bir süre hastanede takıldı. Elbette ona yakın bir yerde değil. Acil servise girişini yaptırdı, ihtiyacı olan şeyleri aldığından emin oldu ve Yaralanma ve bilinç kaybını acil servis doktoruna anlattı ve Erin'in araba kullanabilecek duruma geldiğinde kendisini eve bırakabilmesi için arabasının anahtarlarını ona bıraktı. Sonra dışarı çıktı, böylece pek de temiz olmayan kokusu kimseyi rahatsız etmeyecekti. Ve orada bir saate yakın oturdu.

Kardeşini eve bırakması için aramadan önce acil servise uğramak üzereydi ki, hastaneden Papaz Noah Kincaid'den başka kim çıkabilirdi ki?

"Hey, Aiden," dedi Noah elini uzatarak. "Burada ne işin var? Bir kaza geçirmedin, değil mi?"

Aiden onun elini sıktı. "Hayır, sanırım bir tanesine ben sebep oldum. Virgin River'a geri mi dönüyorsun?"

"Bu benim planım. Neler oluyor?"

Aiden hemen Erin'i acil servise arabasıyla getirdiğini ve eve bırakması için arayacağını açıkladı. "Ama gitmeden önce doktorun ne diyeceğini kontrol etmek istiyorum. Temiz bir CT varsa bana söyleyeceğini umuyorum. Sonra da o beni görmeden buradan gideceğim."

"Bayanın şansına, bir kaza geçirmesi gerektiğinde, etrafta bir doktorun olmasıydı."

"Şey," dedi Aiden ensesini ovuşturarak, "doktor olduğumu tam olarak bilmiyor."

"Neden ona söylemedin?"

"Gerçekten mi? Çünkü tavırları var. Bana Charles'a benzeyen evsiz, katil bir manyak dedi."

Manson ve o da benim harika kokmadığım sonucunu çıkardı."

Noah geniş bir sırıtışa büründü. "Seninle flört ediyordu, değil mi?" "Eğer zarar vermek için en ufak bir eğilimim olsaydı

Şu anda bir sürü küçük parça var. Çok sinir bozucu bir kadın. Ama hastaneden ayrılmadan önce beyninin hasar görmediğini bilmek istiyorum. On dakika bekleyebilir misin? Sonra beni bırakır mısın?"

"Elbette," dedi Noah. "Ben de seninle geleceğim. Acil servis personeline kim olduğunuzu açıkladınız mı?"

"Aşağı yukarı. Kazayı ve semptomlarını anlattım. Hemşire bana tıp eğitimi alıp almadığımı sordu. Ben de ona, hanımefendinin bana kim olduğumu sormadan serseri olduğuma karar verdiğini ve bana kalırsa aydınlatılmasına gerek olmadığını söyledim."

"Ah," dedi Noah. "Böylece öğrendiğinde kendini gerçekten aptal hissedebilir."

"Noah, yemin ederim, gerçekten anlamıyorsun..."

İkisi birlikte acil servise girip hemşirelerin yanına gittiler. "Kafası kopmuş kadın nasıl?

yaralanma?" Aiden sordu. "Papazla birlikte eve gidiyorum ama gitmeden önce onu kontrol etmek istedim."

"İyileşecek," dedi hemşire. "Ancak doktor gözlem için onu bu gece yatırmak istiyor."

Üzülmektense güvende olmak daha iyidir."

"Muhtemelen iyi bir fikir," diye kabul etti Aiden.

"Tomografisi geri geldi mi?"

Hemşire, "Her şey yolunda," dedi. "Ama hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş olabilir."

"O serseriye evimin bu gece boş olacağını söylediğinizi duydum mu?" diye sordu yüksek ve talepkâr bir ses.

Perde.

Noah hemen gülmeye başladı. Aiden sadece hemşireye baktı. Cesaret edebildiği kadar yüksek sesle, "Kafasına iyi bir darbe işitme duyusuna zarar vermedi, değil mi?" dedi. "Ben ıkıyorum.

Ama biraz sakinleştiğinde ona küvetini kullanacağımı ve saten çarşaflarının içinde yuvarlanacağımı söyle."

Hemşire ona güldü. "Bu konuya girmeyeceğim, Dr. Riordan," diye fısıldadı. "Bu seninle hanımefendi arasında."

Parmağını dudaklarına götürerek onu susturdu. "İnan bana, aramızda hiçbir şey yok. Ve olmayacak da. Gidelim, Noah."

Noah'nın eski mavi kamyonetiyle yola çıktıklarında Aiden, "ok mu aceleniz var?" diye sordu.

"Bütün gün bekleyemem ama acelem yok. Durmak ister misin?"

"Eğer o kulübeyi bulabilirsem, uğrayabilir miyiz? Bütün eşyalarımı orada bıraktım. Birlikte yürüyüş yaptığım eşyaları."

"Benim için zevkti," dedi Noah. "Yürüyüş nasıl gidiyor?"

"Tam bir düşkünlük," dedi. "ok fazla kilometre kaydettim,

Bölgenin çoğunu gördüm ama daha önce hiç böyle zamanım olmamıştı. Bazen sadece dağlarda, genel Virgin Nehri bölgesinde yürüyüş yapıyorum. Bazen de manzarayı değiştirmek için sahile ya da Grace Valley yoluna gidiyorum. Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

"Aferin sana! Kulağa mükemmel geliyor. Sanırım eninde sonunda işe geri dönmek zorunda kalacaksın."

"Arkadaşlarıma ve tanıdıklarına e-posta göndererek çok zaman harcıyorum,

Olasılıklara bakıyor, hemen başlamamı gerektiren tekliflerden kaınmaya çalışıyorum. Ama burada yaz ortasından daha uzun süre kalmayacağım."

Aiden, Noah'yı kulübeye geri götürmekte zorlanmadı ve tavrıyla anağa kurtarma ekibi rolü oynarken düşürdüğü şeyleri bulmak zor olmadı. Pala ve sopa bahçede, evle ağaçların arasında duruyordu. Onları eline aldığında

birisinin büyükçe bir kare çizdiğini fark ettim. bir sınır kazıyordu ama meydanın içi hâlâ çimen, toprak ve taşlarla kaplıydı. Bir bahçe umudu mu?

Sırt çantasını aldı ve bunu yaparken, güvertenin arka kenarı boyunca bir bahçe şeridi dikmeye çalışıyormuş gibi görüldüğünü fark etti. Belki de bahçedeki kare onun için fazla iddialıydı ve daha küçük, daha yönetilebilir bir arsayı tercih etmişti. Bu dağda toprak oldukça doluydu ve sertti. Görünüşe göre yarı komada olan birkaç domates bitkisi, konfeti gibi kurumuş birkaç kadife çiçeği ve geleceği belirsiz birkaç bitki daha vardı.

Korkulukta hala plastik bir sulama kabı duruyordu ve yerde de birkaç bahçe aleti vardı. ev bitkilerine bakmak için doğru büyüklükteydi. Ayrıca, anlayamadığı bir nedenden ötürü, güvertede büyük bir demir tava vardı.

Aiden eşyalarını Noah'nın kamyonetine götürdü ve arkaya attı. "Bana bir saniye ver, Noah."

"Ne yapıyorsun?" Noah sordu.

"Sanırım şimdiye kadar gördüğüm en kötü bahçe girişimini canlandırmaya çalışıyordu. Ben gidiyorum. ölmekte olan bitkilerine bir içki ver. Sadece bir dakika sürer. Sakıncası var mı?"

"Ben iyiyim," dedi Noah. "Ben bir bahçe görmüyorum." "Evet, biliyorum. Sorun da bu zaten. Hemen döneceğim."

Aiden güverte korkuluklarından sulama kabını aldı. Aletleri güverteye koydu ve bitkilerin üzerine biraz su serpti. Sonra sulama kabını musluktan doldurmak için evin arka tarafına götürdü ve orada neredeyse boş bir Miracle-Gro kutusunun durduğunu gördü. Bunun için bir mucize gerekecek, diye düşündü alaycı bir tavırla. Kutuyu doldurdu ve tekrar sulayarak küçük bahçesini ıslattı. Sonra boş kutuyu güvertede bıraktı ve Noah ile birlikte kamyonete atladı.

Bunların hepsi çok gizemliydi.

"Bu nasıl oldu yine?" Noah kaşlarını hafifçe çatarak sordu.

"Onu gördüğümde ormanda yürüyüş yapıyordum. Sadece merhaba diyecektim ama ağaçların arasından geçtiğimde çığlık attı, ayağa fırladı ve kafasını çarptı. Onunla ilgilenmek için tüm eşyalarımı bıraktım - palamı, ok ve yayımı, sırt çantamı, asamı."

Noah gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Ağaçların arasından palayla mı geldin? Ve sen de onun biraz tavır?"

"Anlıyorum...."

Noah güldü. "Onu biraz rahat bırakmak isteyebilirsin, Aiden." Ve sonra biraz daha güldü.

İki

Aiden Virgin River'da kalırken Luke'un kulübelerinden birini kiraladı. Luke onun parasını almakta gerçekten zorlansa da, aslında normal fiyatı ödemişti. Ama Aiden hem kendine ait bir yer istiyordu hem de Shelby ve Luke'a fazla yük olmak istemiyordu çünkü bütün yaz kalmayı planlıyordu. Ve bu küçük kiralık tatil evi, gemiye bindiğinden beri yaşadığı en yalın yer olmasına rağmen, hoşuna gitmişti. Luke televizyon ve internet için uydu bağlantısına geçmişti ama kabinlerde henüz telefon yoktu. Bu Aiden'ı rahatsız etmiyordu; Luke'un ev telefon numarasını rehberine e-posta ile göndermiş, cep telefonundaki Luke'un telefon numarasını da içeren mesajı gözden geçirmişti ve dağların dışındaki bölgenin belirli yerlerinde hâlâ mesajlarını ve mesajlarını alabiliyordu. Ayrıca, iletişimde olduğu insanların çoğu interneti tercih ediyordu. Her sabah ve akşam e- postalarını kontrol ediyordu.

Noah onu bıraktığında, kulübesinin kapısına yapıştırılmış bir not buldu. Hemen eve gel. L.

Aiden hemen duş almasının ona zaman kazandıracağına karar verdi. Shelby'nin hamileliğiyle ilgili bir sorunu varsa, Aiden'ın işini bitirmesini beklemeyeceklerdi. sonsuz bir yürüyüş olabilir.

Sadece on beş dakika sonra Luke'un evine vardığında birkaç kısa vuruş yaptı ve içeri girdi.

Shelby ayaklarını sedirin üzerine uzatmış, koca göbeğinin üzerinde dengede duran bir kitapla koltukta oturuyordu. Luke ise sedirin karşı tarafında, açık duran büyük bir kutunun yanında diz çökmüştü. Birkaç eşyaya bakıyor gibiydi.

önüne yayılmıştı. Aiden'a baktı ve "Başımız belada," dedi.

"Sorun mu var? Ne oldu?"

Luke ayağa kalktı ve Aiden'a küçük bir yığın resim, sayfa ve zarf uzattı. Aiden ikinci ve üçüncü sınıf resimleri, karneler, el yapımı Anneler Günü kartları, çocukluğundan hatıra kalan eşyaları karıştırdı. "Ne olmuş yani?" Aiden sordu. "Sorun ne?"

"Annem bunu gönderdi, bir kutu dolusu. Dördüncü sınıfta yazdığım, hayatın benim için anlamı hakkındaki kitap bile mi?"

O sırada tüm kardeşlerimi öldürmenin ve bunu bir kaza gibi göstermenin bir yolunu bulmaktı."

Aiden kıkırdadı. Bunu hatırlıyordu. Hep birlikte olduklarında hâlâ bu konuda şakalaşırlardı. On yaşındaki Luke, en küçüğü bezli olan ve durmaksızın peşinden koşan dört erkek kardeşiyle sorumluluk ve sıkıntıdan payına düşenden fazlasını aldığını düşünüyordu. "Sanırım hepimiz bir yolunu bulamadığın için Tanrı'ya şükretmeliyiz. Sorun nedir?"

"Senin de bir tane var. Colin dün kutusunu aldı, ama Colin vasiyetten çıkarıldığını düşündü çünkü yeterince aramıyor ya da ziyaret etmiyordu ve bu annemin Ona haber vermek için. Patrick'i kontrol etmedim. Ya da Franci'ye Sean için bir kutu gönderilip gönderilmediğini. Annemin evini boşaltıyor."

Daha fazla yorum yapmadan önce Aiden kendi kutusunu yırtarak açtı. İçinden neredeyse birbirinin aynısı olan bir yığın resim, kâğıt, klasör ve hepsinin altında bir ayakkabı kutusu çıktı. Kutuyu açtığında Noel süsleri buldu; çocukken aile ağacı için yaptığı süslerin yanı sıra en sevdiklerini satın aldı. Eski bir Rudolph süsünü havaya kaldırdı. "Bunu çok severdim," dedi Aiden. "Benim sevdiklerimi tam olarak nasıl hatırlıyor?"

Shelby içini çekti ve bir elini karnında gezdirdi. "Umarım o kadar iyi bir anne olurum," dedi.

"Kötü bir şeyler oluyor," dedi Luke. "Ya o ölmek ya da dairesini satıp bir huzurevine taşınmak." Aiden kıkırdadı. "Ya da emekli bir adamla bir karavana taşınmak

Presbiteryen papaz. Geçen Noel'den beri bu fikirle uğraşıyor."

"Öyle demek istemedi, Aiden," dedi Luke. "O değildi. Ciddileşmediğim onca yılın intikamını almak için benimle uğraşıyordu. Bu Aziz Maureen! Eğer bunu yapıyorsa ve George'u onunla evlenecek kadar iyi tanımıyor. Geçen Noel'de konuşmaya başladıklarından beri George Seattle'da, o ise Phoenix'te yaşıyor. Onunla evlenemez. Ara onu."

"Neden onu aramak zorundayım?"

"Çünkü Aiden, onunla gerçekten konuşabilecek tek kişi sensin." Luke kardeşine doğru bir adım attı. "Eğer George'la evlenirse, yaşlı bir kadınla baş başa kalabilir.

Alzheimer'a falan bakacak bir adam. Ara onu."

Shelby sinirli bir iniltiyle kitabını bıraktı. "Luke annesinin yalnız cumartesi geceleri oturup ilkokul resimlerine ve karnelerine baktığını sanıyordu.

Belki de senin eşyaların için bir depo olmaktan bıkmıştır.

-"Bunu hiç düşündün mü?"

Aiden'in gözüne bir şey takıldı ve eğilerek küçük altın bir nesne çıkardı: üzerinde yüzücü olan küçük bir kupa. O okuldayken, yüzme bir inek sporuydu. Ve o da bir inekti. "Ah, benim tek birinciliğim."

Luke kutusuna uzandı ve tüm kurdelelerini çıkardı ve başını kutuya doğru eğdi; alt kısım kupalar ve plaketlerle doluydu. Luke bir sporcuydu ve denediği her şeyi kazanmıştı. "Eğer doğru hatırlıyorsam, sen tüm onur listelerini almıştın. Ben sporu aldım."

"Luke, annem bunu yapacağını söyledi." Aiden ona hatırlattı. "Herkes yemek odası takımını, eski yorganları, porselenleri isteyen olup olmadığını sordu..."

Shelby gülümseyerek, "Bulaşıkları alıyorum," dedi. "Onlardan ölesiye korkuyorum, çok eskiler. Ona yapacağımı söyledim

Muhtemelen onları paketleyip hayatım pahasına koruyacağım çünkü çok değerliler. Ayrıca bazılarını gönderiyor

Kristal. Ne olduğundan emin değilim. Franci, Büyük büyükanne Riordan'ın gümüşlerini alıyor. Sanırım başka kimse bir şey istemedi," dedi omuz silkerek.

"Bunun sadece bir test olduğunu sanıyordum," dedi Luke. "Tüm eşyalarını vermek konusunda ciddi olduğunu düşünmemiştim."

Aiden kutuya dokundu. "Onun eşyaları değil Luke. Bizim eşyalarımız. Ve büyük büyükannelerimize ait eşyalar. Artık bakmak istemediği şeyler. Hadi, hafifle. Buraya."

"Ara onu," diye ısrar etti. "Belki aklını falan kaçıırıyor." "

Aiden iç geçirdi ve Luke'un telefonuna gitti. Telsizi eline alıp annesinin telefon numarasını tuşladı.

ve telefon çalarken Luke'un buzdolabından bir bira aldı.

Ancak daha biranın kapağını açmadan bir kayıt aldı. "Bu hattın bağlantısı kesildi..."

Kaydın tamamını dinlerken yüzündeki şaşkınlığı belli etmemeye çalıştı. Sonra kapattı ve

"Cevap yok. Cep telefonunu deneyeceğim...." Ve birkaç yeni numara tuşladı. Maureen'in merhaba demesi uzun sürmedi.

"Sana da merhaba," dedi sesinde çınlayan bir eğlenceyle.

"Kanundan falan mı kaçıyorsun?"

"Oh, Aiden," dedi. "Seni arayacaktım ama çok meşguldüm."

"Evet, tüm çocukluk hazinelerimizi toplayıp bize geri gönderiyorsun. Luke senin ölmekte olduğunu düşünüyor...."

"Luke muhtemelen ölüyor olmamı diliyor," dedi alaycı bir ifadeyle. "Pek sayılmaz. Kimse benim yaşlı kadın mobilyalarımı istemiyor, bu yüzden konuşulan tüm aile yadigârlarını, sahip olduğum tüm eşyalarla birlikte topladım. küçüklüğünüzden beri biriktirdim ve geri kalanını depoya kaldırdım. Bana aldığın cep telefonu bende olduğu için, bilgisayarını kapatıp sabit telefonun bağlantısını kesmenin sorun olmayacağını düşündüm. Arkadaşlarımdan birinin yakın zamanda dul kalmış bir kız kardeşi var.

kiralamak için bir yere ihtiyacı olan

Satın alacak bir şey. Buraya taşınmasına izin vereceğim. Altı aylık bir anlaşmamız var."

Aiden buzdolabına uzandı ve kardeşine bir bira getirdi. Ona uzattı ve telefonda, "Peki altı ay sonra?" diye sordu.

"Açıkçası, bu yaşam tarzına aşık olmayı, seyahat etmeyi, manzaraları görmeyi beklemeseydim bunu yapmazdım.

ve aile. George yarın yepyeni bir karavanla burada olacak. Resimlerini görmüştüm ve bizzat görmek için sabırsızlanıyorum. Toparlanma ve taşınma işlerinde bana yardım edecek.

Evimin taşınması, ki her şey ayarlandı. Sonra yola çıkacağız. Elbette doğruca Virgin River'a gideceğiz ama oraya varmamız biraz zaman alabilir; Sedona, Oak Creek Kanyonu, Flagstaff, Büyük Kanyon, Hoover Barajı ve belki Las Vegas'ta bir mola vereceğiz. Yıllardır aynı eyalette yaşamama rağmen Sedona'yı ya da Büyük Kanyon'u hiç görmediğime inanabiliyor musunuz?"

"Dört gözle bekliyor olmalısın," dedi Aiden. "Luke evlenip evlenmeyeceğinizi bilmek istiyor."

Luke birasını yudumlarken boğuldu ve başını şiddetle sallamaya başladı.

"Aslında, bildiğim kadarıyla hayır. George çok düşünceli biri, eğer bunu yapmak benim için önemliyse, bunu yapacağını söyledi.

kesinlikle anlıyorum. Ama sanırım sadece kanatlanacağız."

Aiden duygusal bir şekilde güldü. "Hiç kanatlandın mı Hayatında bir şey var mı?" diye sordu annesine.

"Sanmıyorum," dedi. "Ve bir yıl önce bana bunu yapıp yapmayacağımı sorsaydınız, hayır derdim. Kesinlikle hayır. Ama işte buradayız. Aiden, Shelby nasıl?"

"Bir ev kadar büyük," dedi baldızına göz kırparak. "Kendini iyi hissettiğini ve bulaşıklar için çok heyecanlı olduğunu söylüyor. Luke da George'la işler yolunda gitmezse, gelip onunla yaşamayı kabul etmezsen geceleri uyuyamayacağını söylüyor."

Luke ayağa fırladı, gözleri yemek tabağı kadar büyüktü. Yanakları gerçekten kızardı ve başını tekrar salladı.

"Ona önce bir huzurevine gideceğimi söyleyin - bırakın birlikte yaşamayı, ziyaret etmek bile tam bir baş belası!"

Aiden, sadece annesine ayırdığı bir şefkatle, "Bu senin yapacağın bir şey değil, biliyorsun," dedi.

"Biliyorum. Mükemmel değil mi?"

"Enine boyuna düşündüğünüz sürece," dedi.

"Elbette biliyorum, Aiden. Şimdi, daha fazla konuşmak istersen aramaktan çekinme."

"Aramayacağım. Luke'un konuşmak istediği bir şey olursa aramasını ister misin?" diye sordu, kara kaşlarından birini kardeşine doğru kaldırarak.

"Aslında, hayır. Ama teklifi için teşekkür ederim. Luke Tam olarak ilişki tavsiyesi alacağım bir adam, ancak kesinlikle kendi ayakları üzerinde durdu. Öyle değil mi?"

"Kesinlikle. Ve yine de bunu benimle tartışmaya istekli misin?" Aiden ona sordu. "Son zamanlarda hiç sayı vuruşu yapmadım."

"Sanırım yeterince mücadele etmediniz, Tatlım," dedi gülerek. "Şimdi gitmem gerekiyor. Herkese en iyi dileklerimi ilet, bir hafta ya da on gün sonra falan görüşürüz."

"Lütfen dikkatli ol anne."

"Benim hiç dikkatsiz olduğumu gördün mü? Şimdi, ben oraya varıp vahşi yöntemlerimle tüm ailenin altını üstüne getirene kadar keyfinize bakın."

Vedalaşırken güldü. Sonra öfkeli görünen Luke'a baktı.

Luke, "Ona bizimle yaşamasını istediğimi söylediğine inanamıyorum," dedi.

"Dinle, eğer ona nasıl yaşayacağını söyleyeceksen, onun yaşam koşullarından sorumlu olmaya hazır olmalısın. Büyük adım, Luke. Şanslısın ki ilgilenmiyor."

"Buna inanamıyorum," dedi Luke. "Neredeyse bir rahibe olan annemiz, emekli bir Protestanla günah içinde yaşıyor. Bakan?"

Aiden başını iki yana eğdi ve omuz silkti. "Kadın altmış üç, adam yetmiş yaşında. Muhtemelen o kadar da

istedikleri kadar günah işleyebilirler."

Korkunç bir baş ağrısının yanı sıra Erin'i huysuz bir ruh haline sokan birkaç şey daha vardı. Mesela alnının ortasındaki saç çizgisinin bir kısmını tıraş ederek üç küçük dikiş atmışlardı. O değildi

Ormandaki saklanma yeri dışında bir yere gitmeyi planlamıyordu ama yine de! Saçları konusunda çok titizdi. Şimdi ise tam tersi bir dul zirvesi vardı - çok çirkin.

Ve geceyi hastanede, hastane önlüğü giyerek geçirmek istemiyordu. Önlük mü? Bu paçavraya cüppe diyerek yüksek modaya hakaret etmemeliler. Onun en kötü Resim kıyafetleri daha güzeldi.

Ve bir oda arkadaşı vardı. Histerektomi geçirmiş ve iki gece kalacak olan oda arkadaşının ziyaretçileri vardı. İki gece kalacaktı, on mil uzakta yaşıyordu ve tüm ailesi onu ziyaret etmek için hastaneye mi gelmek zorundaydı? Ve görünüşe göre bir kişinin kaç ziyaretçi kabul edeceğine dair bir kural yoktu. olabilirdi.

Eğer o serseriye bir daha görürse, onu bir saksıyla dövecekti.

Şimdiye kadar çok sinirli bir adam tarafından bilgilendirilmişti. Acil servis hemşiresi onun tam olarak bir serseri olmadığını, daha ziyade donanmadan yeni ayrılmış ve Virgin River'daki bir akrabasını ziyaret eden bir adam olduğunu söyledi. Yani kötü kokan, korkunç görünümlü, işsiz güçsüz, seri katil taklidi yapmaktan, gizlice yaklaşıp onu ölümüne korkutmaktan başka yapacak bir şeyi olmayan, son derece saygın bir adamdı.

Genel olarak huysuz olması da mümkündü. Yaz için dağlara kaçma fikri muhtemelen aklına gelen en iyi fikir değildi. Bir gün bunu düşündüğünde, en mantıklısı bu gibi görünmüştü. Yapılacak bir şey. Erin, bu dingin, Zen benzeri kabullenişe nasıl ulaşacağını asla öğrenememiş bir kadındı.

Evren onu fırlatıp atmıştı ve bunu çözmesi gerektiğine inanmak için sebepleri vardı. Chico, Kaliforniya'nın sıcağından ve profesyonel hayatının tüm baskılarından uzakta, ıssız bir dağın tepesinde geçireceği bir yaz ona nasıl yavaşlayacağını, rahatlamayı ve hiçbir şey yapmamanın tadını çıkarmayı öğretmeliydi. Güçlü bir özerklik duygusu geliştirmenin ve kendi hayatının kendi seçtiği hayat olduğunu hatırlamanın zamanı gelmişti. Ve şu anda tüm bunları halletmek için büyük bir acele. Ayrıca, Tibet'e gitmekten daha ucuzdu.

Erin'in biraz gergin olmasının çok mantıklı nedenleri vardı; aşırı başarı alışkanlığı zarar verebilirdi. Erin on bir yaşındayken annesi öldü. Yas tutan bir baba, dört yaşında bir kız kardeş, Marcie ve iki yaşında bir erkek kardeş, Drew ile birlikte evin kadını olarak kalmıştı. Onlardan tek başına sorumlu değildi; babası hâlâ bir ebeveyni. Karısının ölümünden hemen sonra biraz daha az bilinçli. Ve Erin okula giderken gündüzleri bir bakıcı olması gerekiyordu.

Ancak Erin okuldan eve koşturarak geliyor ve çocuk bakımına ek olarak bir sürü ev işi yapıyordu. Hoşlarına gitse de gitmese de hayatlarındaki anne figürü olmanın kendisine bağlı olduğunu hissediyordu. Aslına bakarsanız, kardeşleri büyüdükçe

Futboldan piyano derslerine, iyi notlar aldıklarından ve abur cuburla beslenmediklerinden emin olmaya kadar onların ihtiyaçlarına ve faaliyetlerine kendi ihtiyaçlarından daha fazla odaklandı. Nadiren giderdi hiç erkek arkadaşı olmamış gibi görünüyordu, futbol ve basketboldan danslara kadar tüm lise etkinliklerini kaçıırıyordu.

Bununla birlikte, her zaman onur listesinde yer aldı. Erken yaşta, eğer f-u-n olamıyorsa, s-m-a-r-t olacağına karar vermişti.

Yirmi iki yaşındaydı, hukuk fakültesine yeni başlamıştı ve babaları rutin bir diz protezi ameliyatı sırasında öldüğünde, o zamanlar on üç ve on beş yaşında olan çocuklarına göz kulak olabilmek için hâlâ evde yaşıyordu. Sorumluluk yine Erin'deydi. Onu özlemek dışında pek bir şey değişmemişti. babam korkunçtu. Ama teknik olarak, o daha da yetkiliydi

Çünkü 21 yaşından büyük olduğu için velayet ondaydı.

Arkadaşları ve meslektaşları onun başarabildiklerine hayranlık duyuyorlardı. Küçük kardeşleri ergenlik yıllarını atlattıktan sonra, bir çocuk doktoruyla evli olan kız kardeşine yardım etmişti.

Irak'ta yaralanan ve ölmeden önce yıllarca bir bakımevinde bitkisel hayatta kalan deniz piyadesi. Küçük kardeşini üniversiteye ve tıp fakültesine göndermişti. Ve bu süre zarfında kendine bir

çok başarılı bir firmada avukat olarak itibar kazanmıştır.

Yerel gazete, onun nasıl bir kadın olduğunu anlatan özlü bir makale yazdı.

Şehirdeki en şaşırtıcı ve cazip bekâr kadınlardan biriydi - kendisine bağlı bir evin reisi, vergi ve emlak hukukunda parlak, muhteşem, açıkça yakalanması gereken kadın.

Bu onu güldürmüştü. Bir yıl içinde çıktığı randevuların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu; hepsi de korkunç derecede sıkıcıydı.

Erin yapmak istediği şeyi başarmıştı. Küçük kız kardeşi ölen kocasının en yakın arkadaşıyla yeniden evlenmiş, Chico'da kendi evine taşınmış ve ilk çocuğuna hamileydi. Küçük erkek kardeşi tıp fakültesini dereceyle bitirmiş ve Güney Kaliforniya'da ortopedi asistanlığı yapıyordu; beş yıllık zorlu bir ihtisas dönemi onu nadiren serbest bırakıyordu. Drew yirmi yedi yaşındaydı ve nişanlısıyla birlikte yaşıyordu; bir yıl içinde aile babası olacaktı.

Erin otuz altı yaşına geldiğinde çok şey başarmıştı; kendisi, erkek ve kız kardeşleri için, uğruna çok çalıştığı şey tam da buydu. O halde neden hâlâ hayatında bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordu?

Hayatınız gerçekten yeni başladığında böyle mi hissetmeniz gerekiyordu? Belirsiz ve yeni doğmuş bir geyik yavrusu kadar sallantılı? Yoksa bu, bazen korktuğu gibi, yolun sonu muydu? Artık çabalayacak pek bir şey kalmamış mıydı? Marcie'nin beklenen bebeği için bir teyzeden çok bir büyükanne gibi hissediyordu. Biraz paniğe kapılmıştı ve nereye gideceğini bilmiyordu. Ama

Elbette Erin, avukatlık mesleğindeki en iyi poker suratına sahipti ve bunu asla belli etmezdi.

Marcie'nin yeni kocası Ian Buchanan, arkasında bir Marcie'yle birlikte dağdan inip Chico'ya geri döndüğünde elinde tuttuğu bir kulübenin dökümü. Erin görmüştü. Merkezi ısıtması olmayan, su tesisatı bulunmayan, küçük bir aydınlatma için küçük bir gaz jeneratörü bulunan ve sadece bir odası olan iğrenç bir kulübeydi. Ama kendi dağının tepesindeydi ve muhteşem bir manzaraya sahip yüzlerce dönümlük bir arazisi vardı. Marcie ve Ian burayı çok sevdi. Gerçi kapalı tesisat ve elektrik olsaydı daha çok seveceklerini itiraf ettiler.

asla karşılayamazdı, ama o dağın zirvesi paha biçilemezdi.

Erin'in biraz parası vardı; çok çalışıyordu, ayrıca babasından kalan emeklilik, sigorta ve birikimlerini korumuş ve yatırım yapmıştı. İkramiye almıştı.

Şirketten aldığı para ve etkileyici bir maaş; tüm bunlar çocukların zor zamanlarında ve okulda ona yardımcı olmuştu. Eski kulübeyi yıkıp güzel bir şey inşa etmenin yatırıma değerebileceğini düşündü.

on yıllardır aileye ait. Ancak Ian, "İster inan ister inanma Erin, kulübe sağlam. Muhtemelen yeni bir çatı, banyo ve elektrik gerekebilir ama oldukça iyi durumda.

Aksi takdirde."

Bu yüzden ona bir mühendisin bakıp bakamayacağını ve belki de tamir edip edemeyeceğini sordu. "Çünkü ben yapamam" dememiş.

O izbe evde bir hafta sonu bile kalamazdı. Ian'ın ona gülümseyerek, "Keyfine bak," demesi, bunu söylemesine gerek olmadığını gösteriyordu.

Ian'ın haklı olduğu ortaya çıktı; kulübe çirkindi ama iyi inşa edilmişti. İnternette bazı tadilat tasarımları aldı. ve işi dört yerel inşaatçıya ihale etti. Paul Haggerty adında bir adam ona rekabetçi bir fiyat verdi, e-posta ve telefon yoluyla çalışabildi ve

Erin'in taşınmak istediği 1 Haziran'da tadilatın hazır olacağına söz veren bir sözleşme imzaladı. Ve erken bitirmişti!

İlerlemeye bakmak için bir kez bile arabayla gelmedi. Tek başına bu bile ona bunu her şey için yaptığını söylemeliydi. Yanlış sebeplerden dolayı işe yaramayacaktı. Ama Bay Haggerty'ye şöyle demişti: "Haziran ayının ilk gününe kadar dolu bir programı olan yoğun bir avukatım. Sonra yaz tatiline çıkacağım, on yılı aşkın süredir ilk kez tatile çıkacağım. Bu yüzden doğru ve zamanında olmalı."

Çılginca bir fikirdi. Erin bir türlü işlevini yerine getiremiyordu. dolu bir programı yoktu ve nasıl izin alacağını bilmiyordu. Ne zaman bir gün izin almaya çalışsa, öğlene kadar seğiriyordu.

Ama kararlıydı. Gevşemeyi öğrenecekti, lanet olsun. Yalnızlığı kucaklamayı öğrenecek ve yapacak çok fazla işi yoksa buna layık olmadığı hissinden kurtulacaktı.

"Tak, tak," dediğini duydu küçük bir ses. Erin yatağının etrafındaki perdeleri çekerek sesi engellemeye çalışıyordu. histerektomi hastası ve geniş ailesi. Perdeler aralandı ve kızıl saçlı kız kardeşinin gülümseyen yüzü içeri girdi. "İyi misin?"

Erin hastane yatağında doğrulup oturdu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Acil servis hemşiresi beni aradı, en yakın akraban olarak beni göstermişsin. Biliyor musun?" Marcie kendini küçük alana bıraktı. Yaklaştı ve gözlerini kısarak Erin'in alnındaki bandaja baktı. "Hmm. O kadar da kötü değil," dedi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Çirkin," dedi elbisesini çekiştirerek. "Ve başım ağrıyor." Marcie ona güldü. "Hastane kıyafetleri o kadar da şık değil, ha? Başındaki yara çok kötü görünmüyor demek istemiştin. Küçük bir bandaj."

"Tıraşlı kafa!"

"Yarım santimden az, Erin. Sakin ol, hemen büyüyecek." Marcie yatağın ucuna oturdu ve küçük ellerini büyük, hamile karnının üzerinde gezdirdi. "Doktorun, bu geceyi seninle geçirirsek, seni kontrol edebileceğimizi ve

seni eve götüreceğim. Arabayla gelmek için yeterli bir sebep olduğunu düşündüm. Hastanede olmak istemeyeceğini biliyordum. Hiç hastaneye gittin mi? Yani, hayatında?"

"Bobby vardı," dedi Erin, Marcie'nin rahmetli kocasından bahsederken. "Hastanede çok zaman geçirdi."

"Bir hasta olarak demek istedim, Erin!"

Düşünerek gözlerini yukarı doğru yuvarladı. "Hayır," dedi, başını sallayarak. "Hayır, hiç sanmıyorum. Bu da iyi bir şey. Çok sıkıcı ve mahkûm olmak gibi bir şey." Önlüğünü tekrar çekiştirdi. "Hemşireler benden hoşlanmıyor, bunu söyleyebilirim. Ve buna inanabiliyor musun? Hastalar için bundan daha iyi bir şeye mezun olmadılar mı? Tanrı aşkına!"

Marcie sadece kıkırdadı.

"Kendini iyi hissediyor musun?" Erin küçük kız kardeşine sordu. "Harika. Yaralandığın için üzgünüm, ama seni görmek için sabırsızlanıyorum."

Kabin. Umarım çok süslü değildir. Eski yeri severdim."

"Çok süslü olduğunu düşüneceğinizden eminim," dedi Erin. "Eskisinden farklı olarak tamamen yaşanabilir bir yer. Işıklar ve her şey var. Kıyafetlerim nerede?"

"Ben onları bulurum. Sakın kalkma." "İlan nerede?"

"Hemşire istasyonunda, taburcu talimatlarınızı alıyor. Sanırım gece boyunca her yedi dakikada bir nefes alıp almadığınızı kontrol etmemiz gerekecek. Tamamen işbirlikçi bir hasta olacaksın, değil mi?"

"Çıkarın beni buradan," dedi. "Beni bir saat daha burada tutmak için kafama tekrar vurmak zorunda kalacaklardı."

"Sanırım lan haklıydı." Marcie, Erin'in katlanmış giysilerini ve ayakkabılarını çantasıyla birlikte yatağının başucundaki çekmecedeki buldu. "Biz seni hemşireler olarak kurtarmıyoruz. Eminim hastalar kadar eğlenceli değildir."

Marcie Erin'i büyük cipiyle kulübeye götürdü ve lan da kamyonetiyle onu takip etti. Kulübenin görünüşünden çok etkilenmiş, imkansız dönüşüm karşısında hayrete düşmüştü. Çok şık; çok Erin. "Yukarıda Tanrı var," dedi fısıltıyla.

"Burayı onarmayı düşündüğümde, tuvalet için bir foseptik tankı eklemeyi düşünüyordum. Şuraya bir bakın!"

"Ama hoşuna gidiyor mu? Gerçekten beğendin mi? Halı Aubusson, deri mobilyalar Robb & Stucky, jakuzili bir küvet var ve şömine hakkında ne düşünüyorsun?"

Ian, Aubusson'dan ya da herhangi bir Robb'dan haberdar değildi. Mutfaktaki yeni takılmış Fransız kapılardan dışarı baktı. Kulübenin batı ucunun hemen dışında, evin uzunluğu boyunca uzanan ve muhteşem manzaradan yararlanan bir güverte vardı. "İnanılmaz, Erin. Bunu kullanabilir miyiz? Bir ara?"

Şok olmuş gibiydi. Gözlerini kırptırdı. Onunla aynı anda orada olmak istemiyorlar mıydı? "Düşündüm ki... hepimiz ara sıra kullanırız," dedi temkinli bir şekilde. "Yani, bu yaz tatile çıkacağım için burayı biraz onarmak için beklemek istemedim ama lan, burası senin kulüben. Sanırım senden izin almam gerekiyor, başka türlü olmaz."

"Tamam," dedi gülümseyerek. "Marcie ile evlendiğimde Ailemizle evlendin Erin ve bizim olan senindir. İzin istemene gerek yok." Etrafına bakınarak tam daire döndü. "Evi tamamen yeniden düzenlediğine inanamıyorum. her yere e-posta ile! Bu inanılmaz!"

"Herhangi bir plan yapmadan önce zaten kullanıp kullanmadığınızı soracağımdan emin olacağım," dedi.

"Şaka yapıyordu," dedi Marcie. "Ian, sen tam bir ahmaksın. Hep birlikte geleceğiz. Drew ziyarete geldiğinde kulübede uyuyabilir." Sırıttı.

"Ama hoşuna gitti mi?" Erin tekrar sordu.

"Bence harika," dedi. "Çok güzel yapmışsın."

Marcie bir sürü ooh ve aah yaptı ve Erin bundan şişmiş gibi görünüyordu. Ian buzdolabını açarak, "Gerçek bir mutfak olmadan nasıl bu kadar uzun süre idare edebildim bilmiyorum," dedi.

Kapı. Burada yaşadığı dönemde, pompa kolu olan bir lavabo vardı ve yemeklerini Coleman marka bir ocakta pişiriyordu. O zamanki zihin yapısı ve hayatının duygusal manzarası

tamamen mahrumiyetle ilgiliydi. Bu bir çeşit kendini cezalandırma değil, yükünü hafifletme yöntemiymiş. Ne kadar az şeyle idare edebilirse, kendini o kadar yetkin hissediyordu. Bu bir dayanıklılık testi gibiydi. Ve başarıyla geçmişti; o deli gibi dayandı.

Erin neredeyse bir haftadır buradaydı. Buzdolabında yoğurt, süzme peynir, yumurta ikamesi, yağsız süt, bir somun ince dilimlenmiş düşük kalorili ekmek, salata malzemeleri, kereviz ve havuç çubukları, elma, peynir tekleri, tofu ve humus buldu. Midesi guruldadı; açlıktan ölmenin onu daha yetkin hissettirip hissettirmediyini merak etti.

Yüzüncü kez kendi kendine Erin'in dağın tepesindeki bu izolasyonun gerçekte ne olduğunu sordu, çünkü tüm bu "hak edilmiş tatil" hikâyesi akla yatkın değildi. Erin'le değil.

"Bu akşam yemeği ben yapayım, tamam mı?" dedi. Her iki kadın da bunun harika olacağını kabul etti. Sonra devam etti, "Bu gece Vaiz'in hazırladığı bir şeyi pişireceğim. Kasabaya gidip akşam yemeği yiyeceğim."

"Kalorilerime dikkat ediyorum," dedi Erin gereksiz yere. "Düşük kalorili bir şeyler yapıyor mu?"

Preacher, Jack'in barında aşçıydı ve her gün bir şey yapardı. Bir kahvaltı, bir öğle yemeği, bir de akşam yemeği. Preacher canı ne isterse onu yapardı ve her zaman harikaydı ama hiçbirisi düşük kalorili değildi. Ian, "Bu konuda çok vicdanlıdır," diye yalan söyleyince karısı başını ona doğru eğdi ve yüzünde "yazıklar olsun sana" der gibi bir ifade belirdi.

Ian yemek için ölüyordu. Gerçek yemek, tavşan yemeği değil. Ama o zaman Erin'i suçlayamazdı; misafir beklemiyordu.

"Siz kızlar ziyaretinizin tadını çıkarın," dedi. "Uzun sürmeyecek." Ve kasabaya doğru yola koyuldu.

Bara girdiğinde Jack onu karşıladı.
heyecanla. "Hey, yabancı! Uzun zaman oldu. Sen ve Marcie
küçük bir ziyaret için hazır mısınız?"

"Öyle de denebilir," dedi Ian. "Erin buraya geldikten
sonra bu kadar çabuk gelmeyi planlamıyorduk, ama onun
biraz
kaza."

"Söylemiyor musun? Ne oldu?"

"Tuhaf bir kaza sanırım. Çok hızlı ayağa kalktı, kafasını
güverte korkuluklarına çarptı ve bayıldı. Soğuk."

Jack ıslık çaldı. "Ve seni yukarı gelmen için mi çağırdı?"

"Hayır, hastane bizi aradı. İyi olduğunu, herhangi bir
sorun beklemediklerini söylediler ama kulübede tek başına
yaşadığı ve telefonu olmadığı için onu bir gece gözlem
altında tutmak istediler. Bilirsiniz, her ihtimale karşı. Onu
alacak biri olursa taburcu edeceklerini söylediler,
onu eve götürüp geceyi onunla geçirdim."

"Demek onu kurtardın. İyi kayınbirader."

Ian büyük ölçüde sırtıttı. "Hayır, Jack. Hastaneyi kurtardık.
Erin bazen biraz fazla bakımlı olabiliyor. Soğuk bir bira
alabilir miyim?"

"Kesinlikle." Bir fıçı çekti ve barın üzerine koydu.

"Biliyorsun Ian, böyle bir şey olduğunda her zaman beni ya
da Vaiz'i arayabilirsin. Senin için onunla ilgilenecek birini
bulurduk."

"Teşekkürler Jack. Bunu tahmin etmiştim ama Marcie kız
kardeşiyle görüşmediği için bütün gece gergin olacaktı.
Hormonları şu anda biraz dengesiz. Anlarsın ya?"

Jack sırtıttı. "Ben de oradaydım. O nasıl?" "Harika, harika
gidiyor. Ağustos'ta bir oğlumuz olacak.

O muhteşem, bir kürdan gibi

Bezelye yutmuş muhteşem. Vahşi kızıl saçlı bir kürdan."

"Peki ya sen?" Jack sordu. "Kulübeyi nasıl buldun?"

"Bence Paul kendini aşmış. Aynı yer olduğuna
inanamıyorum. Görmüş olma ihtimalin var mı?"

Jack sırtıttı. Barı bir güzel sildi. "Dostum, burası Virgin River. Pazar günleri kiliseden sonra yaptığımız şey bu. etrafta dolaşın ve devam etmekte olan yeni inşaat ve tadilatları gezin. Elbette sizin yeriniz için anahtarı olan bir rehber ihtiyacımız vardı.... Paul bizi birkaç kez gezdirdi, umarım sakıncası yoktur. O şömüne ve güverte ile gerçekten gurur duyuyor." Jack ıslık çaldı. "O güverte olmadan nasıl yaşadığını kendine soruyor olmalısın."

Ian güldü. "Eğer bu iyileştirmelerden bazılarını düşünmüş olsaydım bile, bunu yapabilmem için yıllar geçmesi gerekirdi.

onları yaptı. Böyle bir işi başarmak için Erin'in kaynaklarına sahip biri olmak gerekir."

"Büyük hanımla aran nasıl?" Jack sordu. "Erin mi? Erin'i seviyorum. Demek istediğim, biliyorum ama bu avukat ve iş kadını Erin. Tüm hayatını Marcie ve Drew'u korumaya adadı ve Erin kadar dik kafalı birine ihtiyaç duydukları çok zaman oldu." Güldü. "O olacak iyi, hiçbir şey o kafatasını kıramazdı. O eski kulübeyi onarmak zorunda değildi; uzun bir gemi seyahatine çıkabilir ya da Karayipler'de bir tatil köyünde üç aylık bir tatil yapabilirdi. Ne kadar parası olduğunu biliyormuş gibi yapmayacağım ama

Beş eyaletteki en iyi emlak avukatlarından biri olarak ün salmış. Bahse girerim sahilde küçük bir ev alabilirdi. Ama Marcie o eski evi seviyor çünkü aşık olduğumuz yer orası. Bence Erin bunu kendisi için olduğu kadar bizim için de yaptı. Ve Erin bebek doğarsa diye çok uzakta olmak istemiyor. erken."

"Komik," dedi Jack. "Onun biraz sert mizaçlı olduğunu düşünmüştüm. Belki de onu yanlış değerlendirmişimdir."

Ian sadece sırtıttı. "Bence muhtemelen onu doğru anladın, sadece her yönünü değil. Anne ve babasını gömmek, kendisi çocukken küçük bir erkek ve kız kardeşe bakmak, o ikisinin yaşadığı türden zor şeyleri atlatmalarını sağlamak ve başarılı bir avukat olmak için güçlü bir kadın olmak gerekir.

Üstüne üstlük. Ayrıca, ortak bir amacımız var; Marcie'nin güvende ve mutlu olduğundan emin olmak için her şeyi yaparız."

"Peki üç ay boyunca burada ne yapacak?" Jack bilmek istiyordu. "Burası baldızın için biraz taşra değil mi?"

Ian başını salladı. "Anlamıyorum. O diyor ki tatil yapma zamanı. On yıldır tek seferde bir günden fazla izin almadı. Muhtemelen on yıldan da fazla. Bir tatili herkesten çok hak ettiğine şüphe yok ama bu gerçekten karakterine aykırı." Marcie'ye endişelerinden hiç bahsetmeden kafasında bir sürü fikir evirip çeviriyordu; hamile karısının heyecanlanmasını ve endişelenmesini istemiyordu. Ama Erin'in neden bu kadar radikal davrandığını -kulübesini yeniden şekillendirdiğini- merak etmekten kendini alamıyordu,

Üç aylık bir tatile çıkmayı ve avukatlık işinden ayrılmayı taahhüt ederek kendini bu şekilde izole etti. Hasta mıydı? Depresyonda mıydı? İş bir çeşit tehlike altında mıydı? Paylaşamayacağını düşündüğü bir şeyle mi uğraşıyordu?

"Belki burada tek başına bir hafta bile dayanamaz. Ama dinle, Erin hakkında bilmem gerektiğini düşündüğün bir şey olursa beni arar mısın?"

"Endişeleniyorsun," dedi Jack. Ian şaşırmış gibi bakınca Jack omuz silkti ve "Ben bir barmenim. Bu tür şeyleri öğreniriz."

"Endişeli miyim bilmiyorum," dedi Ian. "Bu benim yapacağım türden bir şey... Marcie'yle benim bir gün ikincisini yapabilseydik, ve onu sevseydik. Ama bu Erin'e göre değil. Boş zamanlara alışık değil. Cumartesi günü parkta ya da havuz kenarında bile olsa, cep telefonu tüm gün boyunca çalışıyor. Bu da oldukça soğuk hindi."

"Ona göz kulak olurum, dostum," dedi Jack. "Belki bu onun için iyi olur."

lan eve fırında kızartılmış tavuk, maydanoz serpilmiş küçük kırmızı patatesler, yeşil fasulye güveci bebek soğan halkaları-ev yapımı-ve buzlu kekler. Ayrıca Connie ve Ron'un Köşe Dükkanı'na uğrayarak tam yağlı süt, yumurta, tereyağı, ekmek, pastırma, kahve ve altılı paket aldı.

Marcie ve lan sadece bir gece kalacaklardı, ama o Yola çıkmadan önce kahvaltıda gerçek bir şeyler yiyeceğim.

Akşam yemeğinden sonra güvertede oturdular ve tepenin uzak tarafındaki dağların üzerinden güneşin batışını izlediler. lan

Şezlonga uzandı ve Marcie onun açık bacaklarının arasına oturdu. Marcie göğsüne yaslanırken o da karnını okşayabilmek için kollarını onunkilerin altından geçirdi. Erin karşı şezlongda oturuyordu, tabii ki yalnızdı. Güneş alçaldıkça, beş bin feet yükseklikteki Haziran gecesi serinledi ve cırcır böcekleri ortaya çıktı.

Erin içeri girdi ve kanepeden iki örtü alıp döndü, biri küçük kız kardeşi için, diğeri de kendi omuzlarına sarmak içindi. Koltuğuna geri oturdu ve "Siz ikiniz daha önce buradayken, bilgisayar, telefon ya da televizyon yokken, zamanınızı nasıl geçirirdiniz? Ne tür şeyler yapıyordunuz? Orada junior yapmak için pratik yapmak dışında."

"Neredeyse kar altında kalmıştık," dedi Marcie. "Ve banyo suyunu pişirmek çok zahmetliydi. lan sabah erkenden, güneş doğmadan önce çalışıyordu, o yüzden yatağa gitti.

gerçekten erken. Ama neredeyse her hafta kütüphaneye giderdi. ve eve kitaplar getirdi. Buraya geldiğimde ben de onunla gittim ve kendi kitaplarımı aldım. Ben gündüzleri okuyordum, o da her gece bir süre okuyordu." Başını çevirip lan'a baktı. "Seksi romanlar okumayı severim ve lan'la arkadaş olduktan sonra bana aşk sahnelerini yüksek sesle okudu. Çok ateşliydi!"

"Okumak için zaman bulmaya çalıştığım bazı kitapları yanımda getirdim," dedi Erin. "Ama onlar öyle değil."

"Hayal edebiliyorum. Kapağında bir erkeğin koluna asılmış bir kadın olan bir kitabı elinize almayı deneyin. Ya da belki bir top

dekolteli bir elbise. Ya da ince topuklu ayakkabılarla düzgün bacaklar. Daha zeki olmayabilirsiniz ama kesinlikle sonuna kadar gitmek isteyeceksiniz!"

"Belki yaparım..."

"Sıkılmadın mı daha?" Marcie sordu. "Ian çalışırken sıkıldım -arka taraftaki tuvalete yaptığım tehlikeli yolculuklar dışında

ve banyo suyunu pişirmek gibi zor bir iş. Ta ki kütüphane kitaplarımı alana kadar."

"Hiç de değil," diye yalan söyledi Erin. "Yapmaya hiç zaman bulamadığım o kadar çok şey var ki, artık nihayet yapabileceğim. Bir kere sahilde biraz zaman geçireceğim. Buradaki antika dükkanlarını gezmek için sabırsızlanıyorum. Biraz yazı yazacağım -sizi eğlendirecek bir şey değil, sadece hukukla ilgili şeyler, ama belki bir kitap yazabilirim. Yıllardır bunu düşünüyordum ama taslağını çıkarmaya bile zamanım olmadı." Titredi ve atkısını daha sıkı sardı. "İ Hakkını vermeliyim Ian, daha güzel bir yer ne zaman gördüm bilmiyorum." Bir süre sonra da "Ben içeri giriyorum. Bir şey isteyen var mı?"

"Benim için değil."

"Ben iyiyim," dedi Ian.

Erin içeri girdiğinde, Marcie Ian'a sokuldu ve "Şimdiden sıkıldı," diye fısıldadı.

Ian dedi ki, "Belki bir hafta sonra her şey biter. Belki eve döner."

Kulübenin içinde, deri koltuğun köşesine kıvrılmış, omuzlarına atkısını dolamış olan Erin şunları dinliyordu Marcie ve Ian dışarıda, güvertede mırıldanıyorlar. İki buçuk yıl önce Marcie, Ian'ı aramak için bu dağa gelmişti. Bunun kapanışla ilgili olması gerekiyordu ama ikisi için de yeni bir başlangıca dönüştü ve Marcie onu eve getirdi.

Bir buçuk yıl önce, tam Noel zamanında evlendiler ama Marcie, Drew ve Erin'in büyüdüğü evde Erin ve Drew ile birlikte kaldılar. Ian üniversiteye geri dönmüş ve müzik eğitimi almaya başlamıştı. Kalabalık ve mutlu bir aile olmuşlardı: Drew tıp fakültesini bitiriyor, Erin muayenehanesiyle her zamanki gibi meşgul oluyor, Marcie sekreterlik yapıyor, Ian ise tam zamanlı olarak okula gidiyor ve yarı zamanlı çalışıyordu. Bu çok doğal, karşılıklı olarak besleyici bir durumdu. Tüm bu çalışma ve benzeri faaliyetler nedeniyle

sessiz bir evdi ama neredeyse hiçbir zaman boş bir ev değildi. Dört yetişkin mekânı, ev işlerini, yemek yapmayı paylaşıyordu ve hep birlikte olduklarında evleri hayat doluydu.

Bir yıl önceki yaz, her şey değişti. Drew ortopedi ihtisas programına gitmek için taşındı, Ian ve Marcie bir aile istedikleri için kendilerine ait küçük bir ev satın aldılar ve Erin kendini ilk kez yalnız buldu. hayatında bir zaman. Hayatının. Ve tamamen kendi başıma olduğumu düşündü. Sarsıcı sorumluluk nihayet arkamda kaldı. Mücadele ettiğimiz o zirveye ulaştım.

Ve sonra düşündü, Uh-oh. Yalnız kalma konusunda iyi değilim ama bunu öğrensem iyi olacak, çünkü durum bu. İşte o zaman Ian'a dağdaki eski kulübesinde bazı iyileştirmeler yapıp yapamayacağını sordu, böylece ara sıra orayı kullanabilecekti.

Sırıttı ve "Senin için biraz sert mi, kardeşim?" dedi.

"Biraz sert, evet. Ama bir şey varsa ona dokunmam. Kendini bulduğun çöplük kadar manevi değeri var. Tatiller ve uzun hafta sonları için başka bir şey arayabilirim."

"Erin, o çöplüğe ne istersen yapabilirsin," demişti.

"Yapabileceğim en zor şeyi yapmaktan bıktım."

Bu gece kanepesinde oturmuş, güvertede mırıldanmalarını dinlerken, Ian'ın büyük ellerini Marcie'nin yuvarlak göbeğinin üzerinde gezdirdiği görüntüsü zihnine kazınmışken, buna asla sahip olamayacağını düşündü. Şu andan itibaren sahip olacağım şey

Şu anda sahip olduğum şey, kendim. Sadece kendim. Oh, ailem olacak-Marcie ve Drew beni unutmayacak. Konuşacağız ve ziyaretler olacak. Ama asla onların sahip olduklarına sahip olamayacağım. I değer bulmayı ve takdir etmeyi öğrensem iyi olur çünkü sahip olduğum şey.... bu.

Ben yalnızım. Ve öyle olmayı öğrensem iyi olur.

İlan ertesi sabah kahvaltı bulaşıklarını yıkarken Erin'e şöyle dedi: "Bugün telefonunu ve uydu yayınını alacaksın, değil mi? Yani televizyonun, internetin, vesairen olacak?"

"Umarım. Ben buraya taşınmadan önce bitmesi gerekiyordu ama birkaç kez ertelediler."

"Bağlanır bağlanmaz bizi ara. Tamam mı?" Erin ona gülümsedi. "Elbette, baba."

"Başın nasıl?"

Saç çizgisindeki yara bandına dokundu. "Komik görünüyor."

"Bu, Marcie'nin kaşlarını yaktığı zamanki kadar önemli değil. İşte bu komik görünüyordu. Artık acımıyor mu? Başın ağrıyor mu?"

"Ben iyiyim. Gidebilirsin. Her şey yolunda."

"Dizüstü bilgisayarını çevrimiçi hale getirdiğinizde, ofisinize e-posta gönderip size iş gönderebilmeleri için onlara haber verecek misiniz?"

"Hayır. Bilgisayarı getirdim, böylece kitap fikrini keşfetmek istersem araştırma yapabilirim, ama esas olarak tamamen rahatlamayı denemek istiyorum. Daha önce hiç böyle bir lüksüm olmamıştı. Bu benim zamanım ve ben-"

"Eğer sıkılırsan ya da yalnızlık çekersen," diyerek sözünü kesti, "Chico'ya geri dön. Burada hep birlikte uzun hafta sonları geçiririz. Burayı bu hale getirmek için çok çalıştın. güzel şeyler boşa gitmeyecek."

"Sıkılmayacağım ya da yalnızlık çekmeyeceğim," dedi ısrarla. "Bütün yıl bunu dört gözle bekledim. Ama olur da yalnız kalırsam, ilk arayacağım kişi sen olacaksın."

"Bunu sen yap, Erin," dedi.

Üç

Okyanus kıyısında yürüyüşle geçen uzun bir günün ardından Aiden eve gitti, duş aldı ve akşam yemeği saatinde Luke ve Shelby'nin evine giden patikadan aşağı yürüdü. Shelby'yi evde buldu.

mutfakta yemek hazırlıyordu. Hemen geldi. "Yardım edebilir miyim?"

"Masayı hazırlayabilirsin," dedi. "Ama önce, telesekreterde Jeff adında bir adam seni arıyor. Numarayı yazdım ama isterseniz devam edin ve mesajı dinleyin."

"Hayır, onu arayacağım." Bulaşıkları çıkarmak için dolaba gitti.

"Ah, Aiden, onu şimdi aramak isteyebilirsin. Masayı sonra kurarsın."

"Neden?" diye sordu. Jeff'le üniversite günlerinden beri iletişim halindeydi; ikisi de ROTC'deydi ve tıp fakültesi için donanma bursu almışlardı. Jeff, kardeşleri dışında sürekli iletişim halinde olduğu birkaç kişiden biriydi.

"Acil bir şey," dedi, sırtı ona dönük, ocakta bir tavayı karıştırırken. "Biriyle ilgili bir şey Annalee Riordan." Ona doğru döndü. "Hiç kız kardeşin olmadığını biliyorum."

Bir an için nutku tutuldu. Sonra toparlandı ve gülümsedi. "Eski sevgilim," dedi. "Haklısın, arayacağım."

Jeff'i telefonla aradığında, Annalee'nin onu başarısız bir şekilde aradığını öğrendi. Onun Annesinin Phoenix telefonunun bağlantısı kesilmişti, tüm kardeşler taşınmıştı, Aiden donanmadan ayrılmıştı ve artık sivildi. Bulabildiği tek kişi Aiden'in

Eski kardeş/en iyi arkadaş/en iyi adam ve şu anda donanmada teğmen komutan. "Seninle konuşmasının acil olduğunu söylüyor," dedi Jeff.

"Üç aylık bir evliliğin ardından sekiz yıldır boşanıyoruz," dedi Aiden. "Acil sorunlarımız yok."

"Belki de cevap vermelisin," dedi Jeff. "Bahane uydurduğuna karar verdikten sonra telefonu yüzüne kapatabilirsin."

Aiden omzunun üzerinden Shelby'ye baktı. "Sana söylüyorum, bizim işimiz yok. Ortak arkadaşlarımız ya da ailemiz yok, mülkümüz, nafaka ödemelerimiz ya da çocuklarımız yok. Kısa ve kötü bir evliliğin ardından hızlı ve temiz bir ayrılık oldu. Ama bana numarayı ver. Seni bir daha ararsa, numarayı verdiğini ve bu işin bittiğini söyle. Bu nasıl?"

Aiden bir telefon numarası karaladı, "Sorun için üzgünüm dostum. İyi misin? Carol ve çocuklar iyi mi? İyiyim, iyiyim. Evet, harikayım. Arkama yaslanıp bir sonraki fırsatı kolluyorum ve biliyor musun? Bu iyi bir fikirdi, biraz izin almak. Jeff, buna katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Annalee çoktan gitmiş olmalıydı. Boşanmanın kesinleştiği günden beri ondan tek kelime duymadım ve şu anda da duymam için hiçbir sebep yok.

iyi bir şey yapmıyor. Onu başından savman için sana izin veriyorum." Aiden telefonu kapattı, kağıdı buruşturdu ve telefon numarasını yazıp çöpe attı ve masayı hazırlamaya devam etti.

Maureen Riordan'ın küçük oturma odasının ortasında birkaç büyük kutu duruyordu. Kutular değerli aile yadigârlarıyla doluydu - annesinin antika porselenleri Shelby ve Franci'ye gidecek olan büyük büyükannesi Riordan'ın gümüş çatal bıçak takımlarından oluşan bir kutu. Ayrıca birkaç kristal de paketlemişti. ve baloncuklu naylon içinde gümüş parçalar ve Virgin'e kadar götüreceği birkaç kutu antika yorgan ve nevresim

River, bu kutuları Luke'a bırakmayı umuyordu; içindekiler bir depoya konulamayacak kadar değerliydi ve o onları gelecekteki yeni gelinleri için saklamak niyetindeydi. Birkaç yıl önce olsa bu kadar iyimser olmazdı, Ama Luke nihayet otuz sekiz yaşında yuva kurmuştu, Sean da hemen arkasındaydı, yani Colin, Aiden ve Patrick için bu hâlâ mümkündü.

Hayat çok komik, diye düşünürken buldu kendini. Bir ömür boyu bu maddi şeylerden bazılarını korumuştur -Çin ve kristaller, atalarının elleriyle sevgiyle işlenmiş eski yorganlar, ta İrlanda'dan getirilmiş nevresimler ve şimdi bunları bir sonraki nesle aktarıyor olmanın ona verdiği haz ölçülemezdi.

Diğer bir grup kutuda ise George'un karavanda zaten bulunanlara eklemeyi planladığı günlük eşyalar vardı. Telefonda ve e-postalarda envanterin üzerinden o kadar çok geçmişlerdi ki, listedeki neredeyse her şeyi ezbere biliyordu. Giysiler, çarşaf, mutfak eşyaları ve onsuz yaşayabileceği ıvır zıvırları çoktan dağıtmıştı.

O ve George Noel'den bu yana birbirlerini tam dört kez görmüşlerdi. Bir kez uzun bir hafta sonu onu ziyaret etmek için Seattle'a uçtu ve üç kez de Phoenix'e uçtu. uzun hafta sonları, olağanüstü iyi giden ziyaretler. Maureen saf değildi. İnsanlar birkaç gün ya da haftadan daha uzun süre yakın yerlerde yaşadıklarında, ayarlamaların gerekli olduğunu biliyordu. Hata yaptığının farkına bile varabilirdi ama bunu beklemiyordu. Kendisi ne kadar esnek olmasa da, George tanıdığı tüm erkeklerden üç kat daha esnekti. Onun iyi huylu olması, önceki dar görüşlülüğünü tamamen yok etmişti.

George artık yoldaydı ve Seattle'dan ayrıldığından beri onunla günde birkaç kez konuşuyordu. Nevada'ya uçmuş ve karavanı oradan almıştı; karavan sadece bir yıllık ama onun evinden daha pahalıya mal olmuştu. Sonunda cep telefonu çaldı

ve bir saat uzaktaydı; sonunda birkaç dakika uzaktaydı. "Ve bana park yerinde durmayacağına söz ver.

Hem de çok!" dedi ısrarla. "Onu ilk gerçek görüşünüz için hazırlamak istiyorum." Bu, yanları açmak, veranda örtüsünü genişletmek, ışıkları ve müziği açmak istediği anlamına geliyordu. O

yeni evini en güzel haliyle görmesini istedi.

Sonunda bir mesaj aldı; George mesaj atmayı çok severdi. Cevap vermek yerine, verandadan, havuz alanından ve sitenin önündeki otoparktan hızla geçti. Orada, o güne kadar gördüğü en güzel karavan şaheserinin önünde duruyordu.

Kısa bir süre durdu ve kendini nefes almaya zorladı. derinden. Burası en az altı ay, eğer deney başarılı olursa birkaç yıl boyunca onun evi olacaktı. Eliyle ağzını kapatarak yavaşça lüks otomobile doğru ilerledi.

George gülerek kadının dikkatini kendisine çekti. Aracın n tarafına yaslanmış, bir bacağını tembelce diğerinin önünde çaprazlamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Çok çekici ve hoş bir gülümsemesi vardı. Mavi gözleri muzipe parıldıyordu; çok güzel gümüş rengi saçları vardı. İyi bir beyefendi figürüydü.

"Turdan önce bana bir öpücük vermelisin ki en azından ko kadar önemli olduğum izlenimini edineyim," diye takıldı.

"Elbette," dedi ona doğru giderek. Ellerini onun yanaklarına koydu, onu coşkulu bir şekilde gagaladı ve "şimdi iini görebilir miyim? Görmek için sabırsızlanıyorum!"

"Sana bir sürü resim gönderdim," dedi. "Ve seni Nevada'ya gelip bizzat grmen için davet ettim, ama hatırlatırım, kararı kendi başıma vermemi istedin ve resimleri onayladı."

Bu sadece adil görünüyordu. George ona sahip olacaktı ve onun kendisi için satın almasını istemiyordu. Ona sorması çok hoştu.

içinde aylarca, belki de yıllarca yaşayacak olsa bile, yine de... Elbette yarısını ödemeyi teklif etmişti ama George kararlıydı; onun adını tapuya yazdırmaktan memnun olacaktı ama parasını kabul etmeyecekti. "Bana eski kafalı diyebilirsiniz."

"Ama bir erkek yine de kadınına bakabileceğini düşünmekten hoşlanır" demişti. Her ikisi de daha önce evlendikleri ve yetişkin çocukları olduğu için bu şekilde muhtemelen daha az karmaşıktı.

Her şeyi planlamışlardı. evinin satışından elde edilen gelirden. İkisi de mobilyalarını ayrı ayrı depolara koydular -sadece uzun vadede birlikte olacaklarından kesinlikle emin olana kadar. Zor oldu ama George sonunda ondan ayda beş yüz dolar kira almayı kabul etti; birikimleri ve

Sonunda daire satışından gelen para onun mülkiyetinde kalacaktı. Eğer evlenirlerse -ya da George'un tercih ettiği gibi George'un karavanını ve birikimlerini üvey torunlarına ve Noah Kincaid'e bırakabilmesi için bir tür evlilik öncesi anlaşma yaparlardı.

Oğullarına. Şu an için her ikisinin de benzin, sigorta, araç gereç, bağlantı yeri, yemek ve benzeri masrafları karşılayabilecek emekli maaşları vardı.

İçeri girdi, basamakları çıktı. Elini yardımcı pilot koltuğunun pürüzsüz beyaz derisinde gezdirdi. Zengin. Sonra durup içeriye baktı. Her iki yanda birbiriyle uyumlu beyaz deri koltuklar vardı ve aralarında koyu renkli, parke zemin gibi görünen ama Aslında çiziksiz laminat. Hemen ötesinde, solda gerekli tüm aletlerin bulunduğu geniş bir mutfak ve hatta mutfağa dik açılı meşe bir dolap vardı.

dekoratif kurşunlu camlı porselen dolabı.

Mutfağın karşısında koyu mermer bir masa duruyordu. Akşam yemeği için dört kişinin oturabileceği beyaz deri koltuklar. Çok sayıda mutfak dolabı vardı ve kanepelerin üzerinde depolama. Oturma odasına bakan sürücü koltuğunun üzerine monte edilmiş elli sekiz inçlik düz ekran bir televizyon vardı.

"Tanrım," diye fısıldadı. "Benim dairemden daha büyük ve şimdiye kadar yaşadığım tüm evlerden daha güzel."

"Beğendin mi?" George hemen arkasından sordu.

"Bu inanılmaz." Yüzünü ona dönmek için arkasını döndü. "Sürmesi zor mu?"

"Çok kolay. Geçmişte Noah'ın karavanını kullanmış olmama rağmen aldığım dersler gerçekten işe yaradı. Bence sen de almalısın. Derslerin olduğu bir yerde durur ve seni kaydettiririz."

"Yapabilir miyiz? Bu çok eğlenceli olur."

"Hoşuna gider mi?"

"Oh, bunu çok isterim! Ama tabii ki, bu senin-"

Parmağını onun dudaklarına koydu. "Bunu çok fazla yapmayalım, Maureen, tüm bu senin ve benim şeyleri. Anladığım kadarıyla Bir anlaşmamız var ama bu işte birlikteyiz." Gülümsedi. "Ve seni seviyorum."

Ona doğru eğildi. "Bunu duymak çok güzel George."

"Sanırım öyle," dedi gülümseyerek. "Sanırım bir tanesi bu günlerde ben de duyabilirim."

Ona sırtıttı. "Bunu özel bir an için saklıyordum."

-Bu akşam karavanda yemek yerken şampanya içmemiz gibi ama-"

"Mükemmel!" diyerek onun sözünü kesti. "Hazır olacağım!" "Bu gece içinde uyuyabilir miyiz?" diye sordu.

"Önce geri kalanını görmek istemez misin?"

"Görmek isterim, ama yapabilir miyiz?"

"Elbette, eğer istersen."

"Evim kutularla alt üst oldu. Yatağın çarşaflarını yırtıp yıkadım. Onları yardım kutusuna koydum çünkü buradaki yatak bir kral ve bunca yıldır sadece çift kişilik bir yatağım var. Aslında burada daha rahat edeceğimizi düşünüyorum."

"O zaman şöyle yapacağız: Virgin River için kutuları ve envanterimize eklemeyi planladığınız ev eşyalarını yükleyeceğiz. Bir parkta rezervasyon yaptırdım, böylece bir bağlantımız olabilir. Aradaki farkı çabucak öğrenmen gerekecek -bağlandığımızda su, kanalizasyon ve elektrik başkasına ait oluyor ve kendi kaynağımızı boşaltmıyoruz ya da tuvaletle ilgilenme görevimiz yok. Bazı zamanlar

Kuru kamp, bağlantı olmadığında, ancak mümkün olduğunda tesisleri olan bir park bulacağız. Ev işlerimiz var, değil mi?"

"Fazla bir şey yok. Yarın nakliyeciler eşyaları depolamak için sandıklamaya geldiklerinde işimizi bitiririz ve sen de ortalığı toplamama yardım edersin. Bir temizlik şirketi tuttum, biz yola çıktıktan sonra apartman yönetimi onları içeri alacak. Bana verdiğin ölçülere göre ambalaj kutuları kullandım.

umarım kutular sığar."

"Çok iyi organize olmuşlar," dedi. "Hiç şaşırmadım." Kızın burnuna dokundu. "Onlara söyledin mi?"

"Aşağı yukarı. Aiden'a telefonda söyledim. Odanın karşısında oturuyor. Bu hepsini yakalamalı. Yani, onlara bunu düşündüğümü söylemiştim, ama hayır kimse beni ciddiye almadı."

"Aiden nasıl karşıladı?"

"Aslına bakarsanız çok iyi. Ama geçen sonbahar seni başından savdığımı duyunca bana ders veren kişi Aiden oldu. Hayatımda bir daha asla bir erkeğin yer alamayacağını düşünmemem gerektiğini söyledi. Romantik bir şekilde."

"Ah," dedi George gözlerini gökyüzüne doğru devirerek. "Tanrı onu korusun. Tüm servetimi ona bırakacağım."

"Onlardan beş tane var George ve birbirlerinden gündüzün geceden farkı kadar farklılar. Onlarla tanıştığını biliyorum ama onlarla gerçek bir zaman geçirmedin. Sizi yeterince hazırlayabilmemin hiçbir yolu yok."

"Tamamen anlıyorum. Kutuları taşımaya başlayalım ve toparlanalım. Şampanyalı yemeğe ne kadar erken gidersek o kadar iyi olur."

"Şimdi yatak odasını görmek istiyorum," dedi. "Çekmecelerinizi ve dolap alanınızı seçtiniz mi? Senin tarafındaki yatak?"

"Hayır, tatlım. Senin karar vermeni bekliyorum."

Kollarını onun beline doladı. "Seni bulduğum için çok şanslıyım."

Yerel hemşire-pratisyen ve ebe olan Mel'in, profesyonel olarak pek sık görüşmediği bir arkadaşıyla randevusu vardı. Darla Prentiss bir süredir Santa Rosa'da son birkaç yıldır doğurganlık uzmanı, Bu yüzden kadın sağlığı ihtiyaçları onun tarafından karşılanıyordu. Ama Phil Prentiss Mel'i aramış ve kendi doktorunu getireceğini söylemişti. Karısı soğuk algınlığı ve boğaz ağrısından şikâyet ettiği için gelmişti. "Ama öyle değil," demişti Phil. "Benim evden çıkmamı ya da uyumamı bekliyor, sonra da saatlerce hüngür hüngür ağlıyor. Konuşacak birine ihtiyacı var. Daha yeni yedinci düşüğümüzü yaptık."

"Aman Tanrım, getirin onu. Ama durun, doktoru bu konuda size destek olmuyor mu?"

"Ah, o sadece büyük skor peşinde," dedi Phil. "Üç ilçede insanları hamile bırakma konusunda en iyi sicile sahip olabilir ama hastaya yaklaşımı berbat. Darla'nın ezilmiş."

"Onu bana getir," dedi Mel. "Ama ona yalan söyleme, üşütmediğini bildiğini söyle. Elimden geleni yapacağım. Phil, kaybın için çok üzgünüm."

"Bu," dedi, "on sekiz haftalıktı. Ona bir isim verdik ve gömdük."

"Çok özür dilerim."

"Teşekkürler," dedi.

Mel'in kalbi paramparça olmuştu. Bu harika çiftin yedi düşük yerine yedi çocuğu olmalıydı. Phil aile çiftliğinin sahibi ve işletmecisiydi, geniş bir arazi.

süt ürünleri, domuz eti ve silaj işiyle uğraşıyordu. Burası harika, eğlenceli, sağlıklı bir yerdi ve Prentisses'ler pozitif, güzel insanlardı,

sevgi dolu bir çiftti. Uzun süredir -on ya da on iki yıldır- evliydi ve bu sürenin çoğunda bir aile kurmaya çalışmışlardı. Bu o kadar yanıltıcı ki, en iyisini yapabilecek insanlar

çocuklar onları elde etmekte çok zorlandılar. Her seferinde kaybettiklerinin acısının çocuklarını parçalamamış olması bir mucizeydi.

Evlilikleri ayrı olsa da Phil ve Darla tanıştıkları günkü gibi

birbirlerine bağlıydılar.

Darla kocasıyla birlikte geldiğinde Mel ona uzun uzun ve sıkıca sarıldı. "Özür dilerim," dedi. "Tanrım, çok üzgünüm. Çok şey yaşadın."

Darla'nın gözyaşlarını serbest bırakması için tek gereken buydu. Mel onun elinden tuttu ve bir süre konuşmak için ofise gittiler. Mel uzun zaman önce Darla'ya ilk evliliğinde kocasıyla kısırlık sorunlarıyla boğuştuklarını ama bilinmeyen bir nedenle Jack'le bir araya geldiklerinde anında hamile kaldıklarını anlatmıştı. Tesadüf olabilirdi.

Tam olarak anlayamadığı tıbbi bir nedeni olabilir.

"Artık yapamıyorum Mel," dedi Darla ağlamaklı bir sesle. "Ağlak bir bebek gibi davrandığım için özür dilerim ama sanırım sonuncusu beni mahvetti. Küçük bir çocuk..."

"Yedi düşük herkes için çok fazla, Darla. Taşıyıcı anneden bahsettiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Daha sağlam, kendini kanıtlamış bir rahmi olan biri?"

"Ben ve Phil gibi insanlar için iyi bir seçenek olduğunu biliyorum, çünkü gebe kalma ve taşıma konusunda sorun yaşıyorum. Benim genç

Üç çocuk annesi olan kız kardeşim bile teklif etti. Ama Mel - Ah, Tanrım, bunun beni çok sığ ve bencil gösterdiğini biliyorum- bebeğimizi taşımasını izleyebileceğimi ve onun işine karışmayacağımı sanmıyorum. Her şeyi inceliyor olurdum.

ağına koyuyor. Bebeği taşıyamadığım ve içimde hareket ettiğini hissedemediğim için kıskançlıktan yanardım. Bir yabancıyı işe almayı konuştuk. Çok işe yaradığını biliyorum ama yapabileceğimizi sanmıyorum...."

"Açık fikirli olun. Bu, rahim dışında ihtiyaç duydukları her şeye sahip olan çiftler için iyi bir çözüm," diyor Mel.

Darla başını sallıyordu. "Burada bir yerlerde bir mesaj var. Ne olduğundan emin değilim ama kesin olarak bildiğim bir şey var: Kendi bebeğimin olmaması gerekiyor. Bu gerçekten gömdüğümüz ilk kişi. Mel," dedi, gözyaşları yüzünden aşağı akarken. "Bunu gerçekten bir daha yapamam."

"Anlıyorum," dedi Mel yumuşak bir sesle. "Şimdi sana nasıl yardımcı olabileceğimi söyle. İyi bir antidepresanın yardımcı olabileceğini düşünüyor musun?"

"Çocuğunuzu kaybetmekle mi? Hayır," dedi başını sallayarak. "Bir süre ağlamaya ihtiyacım var, kocamın kollarını hissetmeye ve Tanrı'ya benim için planının ne olduğunu soruyorum. Kendi çocuğuna sahip olamayan ilk kadın ben değilim. Sonuçta, kaç kadın benim kadar çok şeye sahip? Dünyanın en yakışıklı, en harika, en sevgi dolu erkeğine? Zavallı Phil, onun da kalbi kırılıyor olmalı ve ben sadece kendimi düşünüyorum."

"O sana ulaşmaya çalışırken sen de ona ulaşmaya çalış tatlım. Sonra doktorunun muayenehanesini ara ve onlara bu son düşüğü atlatmak için biraz danışmanlık alabileceğini söyle."

"Ama buna devam etmek istediğimi sanmıyorum... hamile kalmak ve bir çocuğu doğurmak için bu çılgınca çaresizliğe..."

"Mesele bu değil," dedi Mel başını sallayarak. "Denemeye devam etsen de etmesen de, biraz yardıma ihtiyacın var Kaybın üstesinden gelmek. Bu senin için büyük ve zor bir kayıptı. İki. O doktora sigorta kapsamında olmayan on binlerce dolar ödediniz - danışmanlık personeli ya da en azından tavsiye edebileceği kişiler olmalı. Kendinize iyi bir danışman bulmak için daha fazla kalp ağrısı riskine girmeye söz vermek zorunda değilsiniz. Biraz yardım alın."

"Belki papazımızı görürüz..."

"Birini gör, Darla. Lütfen mi? Sadece canının yanmasını istemiyorum. Hiç düşük yapmadım ama her seferinde hamile kalmayı başaramadım ve bunun acısını ve hayal kırıklığını tek başıma hatırlıyorum. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. sen."

Darla bir an sessiz kaldı. Sonra yanaklarını sildi ve "Bence yedi yeter" dedi.

"Seni suçlamıyorum," dedi Mel.

Luke'un her iki haftada bir Eureka'ya gidip Costco deposundan evi ve kulübeleri için alışveriş yapması gerekiyordu. Büyük miktarlarda tuvalet kağıdı, kalıp sabun, kağıt havlu, temizlik malzemeleri satın aldı ve bazen Banyo havlusu, el bezi, banyo paspası gibi şeyleri değiştirdi. Oradayken kendi evi için de alışveriş yaptı; evin yanındaki barakada bulunan dondurucuda bol miktarda donmuş balık vardı ama tavuk ve kırmızı ete her zaman ihtiyaçları olabilirdi. Shelby'nin elinde ketçaptan kırmızı ete kadar toptan almak istediği ürünlerin bir listesi vardı.

Ton balığı konservesi. Artık hemşirelik okulu programına yaz için ara vermişti ve oldukça hamileydi, eve dönerken markete uğrama sayısı çok azdı.

Bu da Luke'un kasabaya gidişlerini sıklaştırdı.

Ne zaman gideceklerini Art'a söylemesine gerek yoktu. Sanat en azından birkaç gün önceden sormaya başladı. "Costco'ya gidiyor muyuz Luke?"

"İki gün," diye cevap verirdi Luke. Luke'un kulübelerin etrafında yardımcı olarak işe aldığı Down sendromlu bir yetişkin olan Art, Luke'un sürekli gölgesiydi ve Luke ile Shelby'nin evinin yanında kendi küçük kulübesi vardı.

"Saat kaç Luke?" diye sordu. "Saat iki diyelim."

Sonra: "Yarın Costco'ya gidiyoruz Luke." Ve sonra: "Bugün Costco'ya gidiyoruz, Luke." Ve sonra: "Costco'ya gitme vakti geldi mi, Luke?"

Costco'ya gitmek Art'ın tüm dünyada en sevdiği işti. Hırdavat dükkanını umursamazdı ama Costco'ya bayılırdı. Luke hiçbir zaman ona yakın durmasını ya da Alışverişe gitti ve çok uzun sürdü çünkü Art Her şeye bakmak isterdi, özellikle de asla satın almayacağı şeylere. Art mücevher tezgahını severdi ve bilgisayarlar tarafından büyülendi. Luke uydu anteni taktırdığında, Art'a ucuz bir dizüstü bilgisayar ve bir Art'a heceleme, toplama ve çıkarma işlemlerinde yardımcı olmak için birkaç öğrenme programı. Art bir şey öğrendiğinde

çok yetenekliydi, ancak heceleme veya matematikte daha iyi görünmüyordu. Sanki sınırına ulaşmış gibiydi ama bilgisayarı seviyordu. Art ayrıca son derece gerçekçiydi, yaratıcı değildi. Sanat kutunun dışında düşünmezdi. "Çöpü dışarı çıkar" dediğinizde, "Nereye?" diye sorabilirdi. Bunun yerine, "Çöpü bu torbada topla, sonra torbanın ağzını bağla ve çöp kutusuna at" dediniz.

Luke'un kâğıt ürünlerini ve temizlik malzemelerini toplaması yaklaşık on beş dakika sürdü. Sonra etrafta dolandı.

et, peynir ve sebzeleri seçti, Art alışveriş gezisinin tadını çıkarmak için bolca zaman bulduktan sonra hangi bozulabilir ürünleri seçeceğini zihninde belirledi. Shelby'nin listesinden birkaç tane daha bozulmayacak şey aldı; zeytinyağı, kraker, pirinç, makarna, mısır gevreği. Biraz bira ve viski aldı. Kitaplara, DVD'lere ve müziklere baktı; her birinden birkaç tane aldı. Sonra Art'ı aramaya gitti.

Mücevherlerin, bilgisayar oyunlarının ya da bilgisayarların yanında Art'ı bulamayınca araştırmasını genişletti. Aletlere, kozmetik ürünlerine, dondurulmuş gıdalara baktı. Art'ın her zamanki uğrak yerlerinden hiçbirinde olmaması onu şaşırtmıştı.

Sonunda onu dükkânın uzak bir köşesinde, köpek mamalarının yanında, kıvırcık kahverengi saçlı, kısa boylu, yuvarlak hatlı bir kadına çok yakın ve onun üzerinde dururken buldu. Onlar

el ele tutuşmuşlar ve dikkatle birbirlerine bakıyorlardı. Ne tuhaf bir çift, diye düşündü Luke gülümseyerek. Yine de ne kadar garip bir şekilde mükemmeldi - koca cüsseli Art ve bu küçük, tıknaz kadın. "Art?" diye sordu.

Art irkilmiş gibi aniden döndü. Gülümsüyordu ve küçük gözleri Luke'un kıkırdamasına neden olacak kadar büyüktü. Art'ta hiç bu kadar büyük bir gülümseme görmemişti.

"Luke! Bu Netta! Grup evimden! O benim kız arkadaşımdı."

"Şaka mı yapıyorsun?" Luke elini uzattı. "Nasılsın, Netta. Hey," dedi. "Sanırım seninle daha önce tanışmıştık. Art'la birlikte markette mi çalışıyordunuz?"

"Onu o dükkândan çıkardılar, Luke!" Art heyecanla söyledi. "Herkesi o dükkândan çıkardılar! Dükkânın sahibi

Stan

Mağaza mı? Yanlış şeyler yaptığı için büyük bir ceza aldı! Netta para ödemesi gerektiğini söyledi ve çok kızdı!"

"Çok... mmm... deli," dedi Netta sessizce.

"Yaşlı Stan için ne kadar üzücü," dedi Luke geniş bir gülümsemeye. "Keşke onun için üzülebilseydim. Peki, Netta, neredesin Şimdi yaşıyor musun?"

"Bir...mmm...evde," dedi. "Ellen ve Bo ile birlikte. Fortuna'da. Fırında yardım ediyorum."

"Peki bugün neden Costco'dasın?" Luke sordu.

"Eşyalarımızı Costco'dan alıyoruz. Ve Ellen alışveriş yapmama izin veriyor."

"Art," dedi Luke, "neden Netta'ya bir sosisli sandviç ya da pizza dilimi ve kola falan almıyorsun? Otur. Haberleri takip et. Ben eşyalarımın geri kalanını yavaş yavaş getireceğim. Acele etme."

Art sadece ona baktı.

Netta onun elini tuttu. "Hadi... mmm... sosisli alalım, Art." "Hadi, Art. Bir sosisli al. Netta'yla biraz konuş."

Art biraz donmuş gibiydi, bu yüzden Luke yüklü arabasını geri çevirdi ve hızla uzaklaşarak onun alanından çıktı.

Elbette Art'ın parası vardı ve bunu çok iyi yönetiyordu. Luke asla elini cebine atıp adama para vermezdi, özellikle de bir kadının önünde. Art, Sosyal Güvenlik'ten maluliyet çeki ve bir miktar devlet yardımı alıyor, Luke da ona yaptığı iş için para ödüyordu. Art, ev olarak kullandığı kulübe için Luke'a biraz ödeme yapıyordu ama market alışverişi gibi şeyler için hiç para el değiştirmiyordu. Bazen Art'ın elinde biraz para kaldığında Luke ya da Shelby için bir şeyler almak istiyordu ve bunda bir sorun yoktu ama Luke bunu sınırlar içinde tutuyordu. Art bir tasarruf hesabı oluşturuyordu ve Luke'a artan bakiyeyi gösterdiğinde gururla gülümsüyordu.

Luke, Netta'nın sorunlarının ne olduğundan emin değildi. Down sendromu yoktu; konuşmasında hafif bir tereddüt vardı, tam bir kekemelik değil ama daha çok "mmm" derken Doğru kelimeyi arıyordu. Belki de onun bir biraz yavaş, ama ne kadar engelli olduğundan tam olarak emin

değildi. Yine de

Art ile grup evinde kaldığına göre bir engeli olmalı.

Ama ne kadar da beklenmedikti, Art'ın bir kız arkadaşı vardı. Luke, Netta adında birinden bahsetmiş olabileceğini düşündü ama kesinlikle bir kereden fazla değildi. Özlem falan duymuyordu.

Mağazanın önünde, kasaların diğer tarafında bir fast-food alanı vardı, bu yüzden Luke uzak durdu o kadar. Yarım saatini kameralara bakarak harcadı. Ne oldu? Bebek yakında doğacaktı ve daha iyi bir kameraya ihtiyacı vardı. İşini bitirdiğinde bir video kamerası, bir dijital fotoğraf makinesi, büyük ekran bir dizüstü bilgisayar ve bir de renkli yazıcısı vardı. Muhtemelen bunu önce Shelby ile konuşması gerekirdi ama o hâlâ bir koca olarak eğitiliyordu. Neyse ki Shelby ona karşı çok sabırlıydı.

Mağazanın arka tarafına gitti ve zihninde almayı planladığı etleri, ürünleri ve sebzeleri hızla aldı. Çıkış zamanı.

Bir kez daha Art'ı hiçbir yerde göremedi.

Tanrım, bu iş iyice saçma bir hal almaya başlamıştı. Art'la daha önce hiç böyle bir sorun yaşamamıştı. Luke hızla etrafına bakındı-

Yemek alanı ve Art kesinlikle orada değildi. Bütün depoya tekrar bakması gerekecekti. Önce yiyeceklerini kamyona koymaya, sonra da Art'ı aramak için içeri girmeye karar verdi.

Ama dışarı çıktığında Art orada durmuş, devasa otoparka bakıyordu. "Selam, ben de nerede olduğunu merak ediyordum. Netta'yla güzel bir ziyaret yaptınız mı?"

Art aniden döndü. Biraz şoka girmiş gibiydi. "O benim kız arkadaşım." "

"Öyle demiştin," diye gözlemledi Luke. "Hadi, şunları kamyona koyalım. Ziyaretin iyi geçti mi?"

"O gitti. Ellen denen o kişiyle gitmek zorunda kaldı. Şimdi yaşadığı yere."

"Ama ziyaretiniz iyi geçti mi?"

"O benim kız arkadaşımı," dedi Art tekrar. "Onu uzun zamandır görmedim."

"Doğru," dedi Luke. Anlaşılan güzel bir ziyaret geçirip geçirmediikleri sorusuna yanıt alamayacaktı. "Yüklemeye yardım et, olur mu dostum?"

Art kendisinden istenileni yaptı, ama bütün bu süre boyunca mırıldandı ve kıpırdandı. Son derece üzgün olduğu her halinden belliydi ve Luke bunun nedenini çabucak öğrendi. Art, "Costco'ya gitmem gerekiyor," dediğinde park yerinden daha yeni çıkmışlardı. Costco'ya dönelim."

"Birkaç hafta içinde, Art."

"Şimdi! Şimdi gitmeliyim!"

"Bir şey mi unuttun?" Luke sordu.

"Costco'ya gelebilir. Netta gelebilir ve ben de orada olabilirim - onu uzun zamandır görmedim! Geri gelirse ben de orada olabilirim. Orada alışveriş yapıyor!"

Fazla uzaklaşmadıkları için Luke bir otoparka girdi ve kamyonu durdurdu. "O gitti, Art. Onu aldın mı? telefon numarası, adres ya da herhangi bir şey?"

"Hayır," dedi, sesi kalındı. "Birdenbire Ellen adındaki kadın geldi ve gitme vakti geldiğini söyledi. Ve aniden Netta veda ettim. Geri dönmek zorundayım."

"Bugün geri dönmek yok, dostum. Tıpkı bizim gibi o da birkaç hafta alışveriş yapmayacaktır, eminim. En azından soyadını biliyor musun?"

"Mavi," dedi. "Netta Blue." Sonra sulu gözlerle Luke'a baktı ve ağlamaklı bir sesle sadece "Luke!" dedi.

Luke kalbinin sıkıştığını hissetti. Zavallı adam. Art pek bir şey bilmiyor olabilirdi ama kalbinin ne zaman acıdığını kesinlikle biliyordu. Bir zamanlar kız arkadaşı olan Netta Blue gitmişti. Ayrıldıktan sonra onu zar zor görmüştü ve bir anda yine gitmişti. O artık onu daha fazla görmek için yanıp tutuşuyordu ama acaba Netta onu daha fazla görmek istiyor muydu? Ve bakıcısı Ellen, Down sendromlu bir adamın Netta'nın etrafında dolaşması konusunda ne hissedecekti? Bu iş bir anda Luke'un olduğundan daha büyük bir hal alacaktı. Son zamanlarda kendini

her Şey ondan daha büyüktü.

"Şimdi sakin ol Art," dedi. "Onu bulmana yardım edeceğim. Önce eve gitmeliyiz. Netta da eve gitti. Eve gidelim, bakalım onu daha sonra bulabilecek miyiz?"

"Tamam Luke," dedi Art kalın bir sesle.

Luke onun kolunu okşadı. "Merak etme, tamam mı? Her şey yoluna girecek. Fortuna'da kaç tane fırın olabilir ki?"

"Bu cevabı bilmiyorum," dedi Art sefil bir şekilde.

"Cevaba ihtiyacım yoktu, dostum. Sadece onu bulacağız, endişelenme demek istedim."

Burnunu çekti. "Tamam, Luke."

Luke ve Art eve vardıklarında Art çok daha sakın görünüyordu. Mırıldanmayı ve kendi kendine konuşmayı bırakmış, yine o rahat ve iyi huylu haliyle cevap vermeye başlamıştı. Ama Luke biraz sarsılmıştı, belki de biraz Art'ın Costco'ya gitmesinden korkuyordu. Ne de olsa Art, Luke'la bu şekilde yaşamaya başlamıştı; bakıcısı ona vurmuş, Art da evsizliği istismara tercih ederek kaçmıştı. Çünkü

Her zaman kendi adına düşünemeyen biri olan Art, kesinlikle orada bir karar vermişti.

Luke dedi ki, "Ben yiyecekleri kaldıracam Art. Git bir saat balık tut, sonra eve gel."

"Tamam," diye kabul etti Art.

"Saatine bak ve bir saat olduğunu unutma. Shelby seni arıyor olacak."

"Bir saat," diye kabul etti.

Luke kulübeler için fazladan kağıt ve temizlik malzemelerini barakaya koyduktan sonra yiyecekleri çok sessizdi. Tam da beklediği gibi, yatak odasının kapısı neredeyse kapanmak üzereydi. Shelby bir süreliğine ayaklarını uzatmış yatıyor ya da uyuyor olabilirdi. Ne zaman

tüm yiyecekler depolandıktan sonra yatak odalarından çıkmayınca, evden sürünerek çıktı. Onun içindeydi.

Art'ın balık tuttuğundan emin olmak için, ama Aiden'ın kapısı

oda Haziran esintisini yakalamak için açık duruyordu ve Aiden'in içeride oturduğunu, önündeki masada dizüstü bilgisayarının açık olduğunu gördü.

Birkaç kez dokundu. "Hey. Bugünkü yürüyüşten döndün mü?"

Aiden başını kaldırmadan, "Sahil boyunca birkaç saat yürümek için sahile gittim," diye cevap verdi.

"Bir dakikan var mı?" Luke sordu. "Çünkü bir sorunum var..."

Aiden sabırsız bir iç çekişle arkasına yaslandı. "Bak, annem iyi olacak-"

"Annem değil," dedi kulübeye girerken. Aiden'in karşısındaki masaya oturdu ve kardeşi yavaşça masayı kapattı.

aralarındaki dizüstü bilgisayar. "Bu Art. Art'la ilgili bir sorunum var. Ve bunu benimle konuşacak benden daha zeki birine ihtiyacım var."

Aiden'in ağzının bir köşesi kalktı. "Bunu benimle konuşmak ister misin?"

Luke öne doğru eğildi ve Aiden'a olanları anlattı. Art açık kulübenin kapısından geçip kulak misafiri olmasın diye dükkânda olanları sessiz bir tonda anlattı. İşi bittiğinde Aiden, "Vay be. Görünüşe göre adamımız Art eski bir alev aldı ve testosteron gibi bir şeye yakalandı."

"Testosteron mu?" Luke panik içinde tekrarladı.

Aiden tembelce gülümsedi. "Eksik olan kromozom o değil Luke. O bir erkek. Kaç yaşında, otuz bir mi? O bir erkek. tipik erkek tepkileriyle karşılaşacaksınız. Ve yine, bazı tepkiler sadece saf sanattır..."

"Ah, İsa, Meryem ve Yusuf," dedi Luke, bir elini kısa kesilmiş saçlarında gezdirerek.

Aiden ona güldü. "Sakin ol.... o tamamen sakın. Çıldıracak falan değil. Ama Tanrı aşkına, onun da duyguları var! Onunla bu konu hakkında konuştun mu?"

"Ne eşyası?"

"Kız arkadaşlar. Seks. Arzu. Dikkat."

"Tabii ki hayır! Bunu neden düşüneyim ki? Ne diyebilirim ki?"

"Ne söylemeniz gerektiğinden tam olarak emin değilim - erkek hastalarla ilgilenmiyorum, hele Down sendromlu hastalarla hiç ilgilenmiyorum. Bir sosyal hizmet uzmanı ya da sosyal hizmet görevlisi var mı? Çünkü eğer bir kız arkadaşı varsa, özellikle de benzer bir engeli olan bir kız arkadaşı varsa, ikisi de boyundan büyük işlere kalkışmadan önce birilerinin bu konuyu ele alması gerekir."

"Oh Tanrım," diye inledi Luke.

"Bir uzman bulmanız gerekiyor - belki de özel eğitim alanında diploması olan biri. Sosyal hizmetleri arayın ve neyle karşı karşıya olduğunuzu, bu alandaki deneyim eksikliğinizi açıklayın. Biraz yardım alın."

"Peki ya kız? Ona kızı bulmaya çalışacağıma söz verdim!"

"O zaman kızı bulmaya çalış! Aynı evde yaşıyorlardı Luke, birbirleri için bir anlam ifade ediyorlar. Peki..." Tereddüt etti. "O Art için bir şey ifade ediyor. Muhtemelen Onu serbest bırakmadan önce hislerinin karşılıklı olup olmadığını öğrenmeye çalışmalısın." Aiden sırtıttı. "Ne düşündüğünü biliyorum - Art'ın delireceğinden korkan küçük bir parçan var. Hayır Luke," dedi başını sallayarak. "Zihinsel engelli ama kişiliğinin en belirgin özelliği aşırı derecede işbirlikçi davranış. Tatlı ve nazik. Sadece biraz rehberliğe ihtiyacı var. Tecrübeli birinden yardım alın. bunu halletmenin en iyi yolu."

"Numara yapıyorsun," diye suçladı Luke. "Zeki görünmek için numara mı yapıyorsun? Çünkü hepimiz senin zeki olduğunu biliyoruz - gösteriş yapma."

Aiden güldü. "Her şey yoluna girecek. Sanatla aran çok iyi. Bu konuyu Shelby ile konuşun, ikiniz birlikte iyi çalışıyorsunuz."

Luke biraz homurdandıktan sonra ayağa kalktı ve nehre doğru yürümeye başladı.

Aiden başını salladı. Luke ona babalarını hatırlatıyordu; dış görünüşü çok sertti ama içinde o eski İrlandalı endişesinden bolca vardı. Tamamen kırılğan. Yumuşak ve yapış yapış. Kimse Art'ı Luke'a zorla kabul ettirmemişti; onu kabul etmek tamamen Luke'un fikriydi. Tıpkı annelerinin durumu gibi.

Muhtemelen bu konuda en çok endişelenen ve bu konuyu onunla en az konuşabilecek olan kişiydi.

Aiden, Luke'un bu işi Art'la birlikte halletmesi gerektiğini düşündü. Bu ona güven verecek, çok fazla deneyiminin olmadığı duygusal bir durumda kendinden daha emin olmasını sağlayacaktı. Bu hepsi için iyi olacaktı. Ebeveyn olmak için eğitim.

Dört

Aiden'in gelecek hafta için planlanmış birkaç işi vardı. birkaç hafta. Her şeyden önce, baldızı Franci, Sean Irak'tayken Rosie'yle birlikte yaşadıkları evi satmıştı. Tüm ev eşyaları Sean'ın bir sonraki görev yeri olan Alabama'ya gönderilecekti. Franci ve Rosie, Luke'un kulübelerinden birine yerleşecek, Sean da doğuya gitmeden kısa bir süre önce onlara katılacaktı. Ancak taşınmadan önce Franci'nin evinde yapılması gereken çok şey vardı - küçük onarımlar, garaj satışı, biraz boya ve bahçe işleri ve nakliyeciler gittikten sonra, yeni sahipler mülkiyeti almadan önce ciddi bir temizlik. Aiden bunların hepsini kabul etmişti. Franci'yle vakit geçirmek istiyordu ve Rosie ve onların yardıma ihtiyacı vardı.

Annesi ve George da gelecekti. Gelecek hafta içinde bir ara ve geldiklerinde yakınlarda olmak istiyordu.

Ve tabii ki Shelby'nin herhangi bir ihtiyacı olduğunda hazır olmak istiyordu; Luke, Aiden yanında olmadığı sürece onun yanından ayrılmayı sevmiyordu. Ve Luke, oğlu doğmadan önce Art'la ilgili durumu çözmek için sabırsızlanıyordu.

Aiden'in bu yazki görevi basitti; yardımcı bir ziyaretçi olmak ve ailenin tadını çıkarmak. Mevcut planları ona fazla zaman bırakmıyordu ve yapmak istediği bir şey daha vardı. Baş ağrıyan kadını kontrol etmek istiyordu. Yaralanma. Erin.

Bir sabah yürüyüş için giyindi, sırt çantasını yükledi ve SUV'siyle yola çıktı. Kulübesine doğru sürdü, tepenin altındaki yolda geniş bir boşluğa park etti ve o toprak yoldan tekrar yukarı doğru yürüdü. Tepeye vardığında, kulübenin

araba kayıptı. Evin etrafında dolaşıp kontrol etti. Her şeyin kapalı olması dışında pek bir şey değişmemiştir. Bahçeyi kontrol etti, ya da bahçe için kötü bir bahaneyi. Kuru ve hiçbir gelişme yok. Eve gittiğini düşündü ama her ihtimale karşı bitkileri suladı. Belki de ara sıra hafta sonlarını kulübede geçirmek aklından geçiyordu.

Sonra, tamamen plansız ve sebepsiz yere, evin arkasında ona fazla gelen o büyük kare arsada biraz kazı yaptı. Yabani otları ve çimleri temizledi, büyük kayaları kazdı ve ormana taşıdı. Toprağı gevşek, yumuşak ve ekime hazır hale gelene kadar işledi. Fortuna'ya gidip birkaç torba üst toprak, birkaç torba gübre, birkaç insan boyunda bahçe aleti ve bir hortum aldı. Sonra geri döndü, toprağı ve gübreyi çapaladı ve zemini ıslattı.

Ayrılmadan önce güverteye oturdu ve biraz su içerken manzarayı seyretti. Güzel, temiz şezlonglarına değil, güvertenin basamağına oturdu. O Fransız kapılarından baktım, içerisi iğne gibi temizdi. Hayat belirtisi yok. Etrafa saçılmış kitap ya da kağıt yok, masada bulaşık ya da ocakta tava yok, kazak yok.

Bir sandalyenin

üzerine

örtülmüştü.

Demek gitmişti.

Ayrıılırken toprak ve gübreyi koyduğu boş plastik torbaları da yanında götürdü ve aletleri evin arkasına yasladı.

Ertesi gün bitkileri, sebze bahçesi başlangıçlarını, çiçek bordürlerini, kazıkları ve hortuma bağlamak için yavaş bir fiskiye aldı. Yine güvertede oturup suyunu içti ve yine Fransız kapılarından içeri baktı. Her şey düzenliydi.

Onun geri dönüp dönmeyeceğini merak etti. Sonra da neden merak ettiğini düşündü. Ondan hoşlanmıyordu, tam bir baş belasıydı.

Ertesi gün öğlen saatlerinde su içmek için uğradı, Kendi kendine Luke'un evinde bahçeye yer olmadığını söylüyor ve bundan zevk alıyordu. Ayrıca aklından onun

eninde sonunda kulübesine geri dönecekti ve evin karşısındaki ölü bitkileri kontrol edebilirdi. Orada yeni bir bahçeye baktığını düşünmek ve kimin böyle bir şey yapabileceğini merak etmek eğlenceliydi. Ve nedenini.

Bahçeye biraz daha fazla su verdi çünkü Ertesi gün Luke, Shelby ve Art ile birlikte bir garaj satışı, bazı küçük ev onarımları ve bahçe işlerine yardım etmek için Franci'ye gitmeye kararlıydı.

Hiçbir zaman can sıkıcı olmayan Art, artık can sıkıcı olmaya başlamıştı. Endişeli bir sabırsızlıkla sürekli Netta hakkında sorular soruyordu. "Şu anda nerede yaşadığını biliyor musun? Evinin nerede olduğunu biliyor musun?"

Luke sürekli, "Henüz değil, dostum. Fırınları arayıp onun isminde birinin orada çalışıp çalışmadığını soruyorum, ve şu ana kadar onu bulamadım. Rahatlamaya çalışın."

Burnunda kadın kokusu olan bir adama rahatlamasını söylemek, ateşe gazyağı atmak kadar faydalı oluyordu. Hiçbir şey uzun süre dikkatini dağıtamazdı. İlk kez Rosie bile Art'ı meşgul edemiyordu. Ve

Garaj satışı dikkatini çekmesi gerekirken çekmedi. Bir gelişme olup olmadığını sorup durdu, Luke da "En son on dakika önce sorduğundan beri değil, Art." dedi sabırla.

Shelby garaj kapısının hemen önündeki çim sandalyeye oturdu, Franci ve annesi Vivian malları kaldırıp taşıırken, Aiden kendini yelpazeliyor, müşterilerle pazarlık yapıyordu. Aiden banyolarda biraz dolgu yaptı, saçak boyunca uzanan bir oluğu onardı ve

Buzdolabının, çamaşır makinesinin ve kurutucunun arkasında ve altında. Rosie ona tutkal gibi yapışmıştı çünkü ona işleri bittiğinde sakalını tokalar ve fiyonklarla süsleyebileceğine dair söz vermişti. Tüm bu süre boyunca Luke ve Art bahçede birlikte çalışıyorlardı.

"Onu aradın mı Luke?"

"Beni bir telefonun yanında gördün mü, Art?" "Gördün mü?"

"Lanet çimleri keseceğim, Art!" "O zaman kesecek misin?"

Aiden ikisine gülmek istememişti ama yine de güldü. Kendi gölgesi vardı.

"Bu işten sonra fırçalayabilir miyim?

Sakalını?" "Evet, Rose. Bu işten sonra."

"Ve içine bir bwaid mi koydun?"

"Evet, Rose. Burada işim bittiğinde."

Aiden sonunda işini bitirdiğinde Rosie ve köpeği Harry ile birlikte arka verandadaki çim sandalyeye yerleşti ve Art ile Luke kenarları düzelterip kırpıntıları toplarken Rosie de onun sakalını tarayıp kurdeleler ve tokalarla doldurdu. Sean gözlerini tembelce kapattı, oynaşmanın tadını çıkarıyor ve bilincini korumayı hatırlıyordu. Sean bir keresinde düşmüştü. Rosie'nin gözetiminde uyuyordu ve Rosie ona sihirli kalemlerle makyaj yapmıştı.

"Noel için sana ne alacağımı biliyorum," dedi Aiden.

"Saçlarını düzeltebileceğin bir oyuncak bebek. Büyüyünce güzellik uzmanı mı olacaksın?"

"Boo-tician nedir?"

"Saç tamir eden biri."

"Hayır, ben jet pilotu olacağım. Bu çok önemli. Sen ne olacaksın?" diye sordu.

Aiden tek gözünü açtı ve ona baktı. "Bir çiftçi," dedi. "Bu da çok önemli."

"Bu çok iyi," dedi.

Mel Sheridan hafta içi bir gün öğleden sonra ikide Jack'in barının verandasının merdivenlerinden yukarı doğru yürüdü. Aklına hemen geçmişte tam olarak bunu yaptığı sayısız sefer geldi. Bar genellikle çok sessizdi, çoğu zaman da terk edilmişti,

öğle ve akşam yemeği arasında ve eğer kocası ya da başka bir işle meşgul olsa da orada olurdu. Genellikle barın arkasındaydı, envanter çıkarıyor, organize ediyor ve akşam yemeği için hazırlık yapıyordu. Vaiz mutfakta yemek pişiriyor, karısı Paige ve çocukları da Eve bağlıyken ve çocuklar uyurken, Paige genellikle bilgisayarda makbuzları işler, faturaları öder, defterleri tutar ve barın yönetimine yardımcı olurdu.

Mel dört yıl önce şehre geldiğinde, kocasıyla ilk tanıştığı yer bar olmuştu. O zamanlar arkadaş olmaları bile çok uzak bir ihtimaldi ama ona aşık olması uzun sürmemiştir. Yıllar boyunca en özel sohbetlerini yaptıkları yer burasıydı ve onunla konuşmak istediği bir şey olduğunda, günün bu saati genellikle mükemmeldi fırsat.

İçeri girdi ve tek bir bakışla yalnız olduklarını anladı - Jack barın arkasındaydı, müşteri yoktu. "Selam bebeğim," dedi gülümseyerek.

Ah, dört yıl ve pek çok kez onun barına girmişti ve her seferinde sanki onu günlerdir görmemiş gibi davranıyordu. Gülümsemesi sıcak ve seksiydi, kahverengi gözleri ıslık ıslık. Belki de dört yıl o kadar da uzun bir süre değildi, diye düşündü. Yine de, kırk yıl sonra da ona bu şekilde bakacağından tamamen emindi. Jack'le ilgili şöyle bir şey vardı: Bağlılığı hafife almazdı. Bir keresinde ona, "Ben varım," demişti. Bir ilişkiyi ifade eden üç küçük kelime. ömür boyu bağlılık. Jack ciddi olmadıkça böyle bir şey söylemezdi ve o bu yemini tutacak güce sahip bir adamdı.

Bir taburenin üzerine sıçradı ve onu öpmek için eğildi. "Selam, tatlım. Bugün kırmızı harfli gün. Emma tam zamanlı olarak lazımlığa yapıyor."

Sırıttı. "Ama David bu işi tam zamanlı mı yapıyor?" diye sordu. "Bir numaralı oğlumuzla yaşadığımız en büyük sorun

"Bahçeye işemek, ona bir numaralı babası tarafından öğretildi."

Jack barın karşısında onun iki elini birden tuttu. "Bir kız olarak bunu anlamayı beklemiyorum ama dünyanın senin pisuvarın olduğunu öğrenmek çok önemli bir geçiş töreni." Omuz silkti. "Oğlum haberleri aldı."

"Bunu biliyorum. Tuvalet yerine çalıya işemeyi tercih eder. Bir denge olmalı - tuvalet olmadığında çalıya, vb."

"Buraya gelecek...."

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var. Konuyu açmadan önce iki çocuğun da tuvalet eğitimi aldığından emin olmak istedim ama sanırım bir ve üç çeyrek yeterli."

"Aklında ne var?"

"Sanırım bir bebeğim daha olsun istiyorum. Çok yaşanmadan önce."

Adamın yüzünde beliren şaşkın ifade paha biçilemezdi ve onu gülümsetti. Ona birkaç saniye verdi ve onun aklını tamamen yitirmiş olma ihtimaliyle mücadele ettiğini fark etti. Sonunda, yavaşça, "Evlat edinmeyi denemek ister misin?" dedi.

"Aslında, hayır. Kendimize ait bir tane olur diye düşünmüştüm." "Mel," dedi nazikçe, ellerine rahatlatıcı bir dokunuş yaparak

Sıkıştır. "Mel, aramızda kalsın.... kendimize ait bazı parçalarımız eksik olabilir."

Biraz güldü. "Rahmimin gittiğini biliyorum Jack. Ama hala yumurtalıklarım var ve senin de hala spermin var. Bir taşıyıcı anne bulabiliriz."

"Ha?" dedi kaşlarını çatarak.

"Bunun ne olduğunu biliyorsun, biliyorum." "Biliyorum," dedi. "Ama..."

"In vitro - bebeğimiz taşıyıcı annede." Sonra gülümsedi parlak bir şekilde. "Gerçekten de harika bebekler yapıyorsunuz. Ve sanırım

Zamanımız gerçekten tükenmeden önce bir tane daha sıkıştırabiliriz. Zaten Emma doğmadan hemen önce bunu düşünüyorduk. Ve o iki yaşında."

"Hayır, değildik. Ben kırk dört yaşındayım. Sen de otuz altı yaşındasın."

"Musa Nine ve denizin yaşı adamı sayılmaz Jack," dedi.

"Bu yeni başladığın bir şey mi? Bu taşıyıcı anne fikri?" diye sordu.

"Bir süredir bu konu üzerinde ciddi ciddi düşünüyordum. En genç ebeveynler biz değiliz, ancak günümüzde pek çok çift ailelerini otuzlu ve kırklı yaşlarında kuruyor. Biz sağlıklı ve güçlüyüz.... Onları yetişkinlik dönemlerinde göremeyeceğimizi düşünmek için hiçbir neden yok. Tabii ki birimiz ya da ikimiz birden dağdan düşebiliriz ama bu yaşa bağlı bir felaket değil. Düşündüğünüzde, kısırlık geçmişimle birlikte, çocuk sahibi olmaya karar vermiş olsaydık

zaten başlamamız bu kadar uzun sürebilirdi."

Yine sessizdi. Sonra dedi ki, "Mel, senin geçmişin Kısırlık sizi Virgin River'a kadar takip etmedi. Ve iki çocuğumuz var. İki akıllı, sağlıklı, güzel çocuk."

"En azından bunu düşünecek misiniz? Çünkü bu bizim için gerçekten mantıklı bir çözüm. Bir rahim dışında her şeyimiz var...."

Başını sallıyordu. "Bebeğim, bir çözüme ihtiyacımız yok! Bir sorunumuz yok!"

"Eğer bir çocuk daha istiyorsak, küçük bir sorunumuz var. Jack, bu sadece taşıyıcı annelik, beyin ameliyatı değil. Her ne sebeple olursa olsun, kendi çocuklarını taşıyamayan bir çift için bebek taşımaya gönüllü olan bir dizi kadın var. Bu kadınlar genellikle zaten çocukları olan, daha fazlasına ihtiyaç duymayan ya da istemeyen, ancak hamilelik ve doğum çok iyi. Tabii ki maaşları ödeniyor ve tıbbi masrafları karşılanıyor, ancak bu nadiren Onlar için para kazandıran bir teklif. Bu genellikle kendi bebeklerini taşıyamayan ve doğurtamayan çiftler için sunmak istedikleri bir hizmettir."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu. "Meselenin para olmadığına mı?"

Omuz silkti. "Sanırım bazen para önemli bir faktör olabiliyor, ama her zaman çok sayıda ekranlı vekil var.

biriyle ilgilenmezdim.

umutsuzca paraya ihtiyacı var. Onun motivasyonu bizim aradığımız şey olmayabilir."

"Dinle, kadının bebeği bırakmak istemediği haber hikayeleri gördüm...."

Mel, "Bu genellikle kadın biyolojinin yarısını sağladığında olur," dedi. "İşin içinde kendi yumurtası olduğunda, bazen hamileyken duyguları değişiyor. O zaman da bebeğinden ayrılmak istemez. Bizim durumumuz böyle olmayacak. Bizim durumumuzda tek ihtiyacımız olan bir rahim. Yaşayan, nefes alan bir petri kabı. Tarama ile ilgili sorunlar ve komplikasyonlar

taşıyıcı anne adayları nadirdir." Ve sonra sanki her şey çözülmüş gibi genişçe gülümsedi.

Jack barın altından havlusunu ve bir bardak aldı ve var olmayan su lekelerini silmeye başladı. Mel bunun Jack'in ne söyleyeceğini ya da nasıl davranacağını bilemediği zamanlarda yaptığı bir hareket olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Bazen zihni kontrolden çıktığında meşgul görünmek ya da birini boğazlamaktan kaçınmak için bunu yapardı. "Nasıl çalışıyor? tam olarak?" diye sordu.

"İyi adaylar olup olmadığınızı belirlersiniz - ve size öyle olduğumuzu söyleyebilirim. Seçilen taşıyıcı anneleri inceliyor ve bazılarıyla görüşüyorsunuz. Benden yumurta topluyorsunuz, sizden sperm alıyorsunuz, nitelikli bir laboratuarda yumurta ve spermlerimizden embriyo oluşturuyorsunuz, onları donduruyorsunuz, bir taşıyıcı annedeki çift ve-"

"Ve altı ya da sekiz bebek mi alacaksın?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Hayır, Jack. Sadece bir tane.

Dışarıdan iki şans, ama eğer rahmi kanıtlanmış ve kolay gebe kalan bir taşıyıcı anne seçildiğinde, doktor sadece bir veya en fazla İki embriyo. Birkaç denemeden sonra tutmazsa, doktor dışarıdan üç tane şansını deneyebilir. Üçüncü ya da dördüncü denemede tüm embriyoların tutması? Bir mucize. Hayır, Jack. Tek bir bebek olacak. Eğer hala rahmim olsaydı ve ikizlerimiz olsaydı, iki tane olma ihtimali

bir hamilelik daha geçirmeye karar verdi."

Havluyula kaplı eli camın içinde dönmeye devam ediyordu ve sessizdi. Yüzü ifadesiz bir taş gibiydi.

"Jack?" diye sordu. "O kadar da çılgınca bir fikir değil, değil mi?"

Nefesini bıraktı. "Bazen bu tür şeylerin senin işin, senin uzmanlık alanın olduğunu hatırlamak zor oluyor. Yine de deniyorum."

"Ve?"

"Ve eğer bunun bir şey olmadığını hatırlamaya çalışırsanız size yardımcı olabilir. benim."

"Ve bu ne anlama geliyor?"

Bardağı ve havluyu yere bıraktı. Dirseklerini bara dayadı, böylece yüzü onunkiyle aynı hizaya geldi. Ellerini tekrar tuttu. Gözleri ve sesi yumuşaktı. "Mel, eğer bir bebeğimiz olmasaydı ve sen gerçekten çok isteseydin, bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapardım. Benden evimizi bir çocuğa daha, belki de başka türlü anne babası olmayacak bir çocuğa açmayı düşünmemi isteseydin

bunu ciddi bir şekilde düşünebilir. Bilirsiniz, kalpte oda, evde oda. Ama bu şey

soruyorum..." Neredeyse üzgün bir şekilde başını salladı.

"Bebeğimizin başka bir kadını şişmanlatmasını izleyebilir miyim bilmiyorum. Bebeğimizin başka bir kadının bedeninden çıkmasını izleyebilir miyim bilmiyorum."

"İzlemek zorunda değilsin," diye önerdi.

"Seni hamile bırakmak hayatımda yaşadığım en büyük yolculuktu," dedi. "Hamile olduğunu bilmek, Ruh halinizdeki dalgalanmalarla mücadele etmek, karnınızın büyümesini ve hareket etmesini izlemek, sonra doğum yapmak... benim için kutsaldı. Bir mucizeydi. Mel, iki çocuğumuz ve onları elde etmek için harcanan onca çaba, neredeyse hiçbir şey bununla boy ölçüşemez. Benim yüzücülerimin senin yumurtalarıyla laboratuarda bir tabakta buluşması ve tanımadığım bir kadının içinde büyümesi gibi bir şey..."

"Ama bu son çare!"

"Hayır, bebeğim. Son çare, sahip olduğumuz nimetler için şükretmektir. Her şey farklı olsaydı ve üçüncü bir çocuk

gelseydi, bununla yaşayabilirdim. Bu konuda mutlu
olabilirdim. Ama

bir tane daha almak zorunda değiliz." Yüzünü buruşturdu. "En azından bu şekilde değil."

Bir an için alt dudağını çiğnedi. "Bu sana çok garip ve yabancı geliyor."

"Haklısın," diye kabul etti. "Ama bu her zaman yapılır."

"Bunu her zaman yapmıyorum," dedi.

"Nihai kararınızı vermeden önce, en azından John Stone ile bu konuyu konuşur musunuz? Gelmeden önce çalıştığı klinik

Grace Valley'de çok aktif bir doğurganlık muayenehanesi vardı. Sanırım Susan, John'la ilk çocuklarını yapmak için küçük bir başlangıca ihtiyaçları olduğunu söylemişti. Bunu yapar mısın lütfen? John'la konuşur musun? Ona erkeğin bakış açısından bazı sorular sorar mısın?"

Bir an için dudaklarını büzdü. "Senin için," dedi. "Bu konuyu John'la konuşacağım. Bazı sorular soracağım. Ama şu anda nasıl hissediyorum Mel? Bu yapmak istediğim bir şey değil."

"John'la konuş," dedi. "Lütfen mi?"

Ona doğru eğildi ve onu öptü. "Tamam."

"Teşekkür ederim Jack. Açık fikirli olmaya çalışırsan benim için çok anlamlı olur."

"Deneyeceğim, bebeğim. Gerçekten deneyeceğim."

Erin'in canı çok sıkılıyordu. Ian ve Marcie bir gece geçirdikten sonra onu terk ettiklerinde, bir süre öylece oturdu.

birkaç gün. Hayatının en uzun günleri. Ama hayatını kontrol altına almaya ve yeni bir yön çizmeye kararlıydı.

Yanında getirdiği kitaplardan bazılarını çıkardı - rahatlama, dinginlik, meditasyon, içsel neşe psikolojisi, pozitif düşüncenin gücü, niyetin enerjisi, duygusal hayatınızı kontrol altına alma ve kişisel favorisi olan Küçük Şeyleri Dert Etmeyin hakkında kendi kendine yardım kitapları.

Birçok kişisel gelişim kitabı okumuştı, ancak her zamanki yemi odaklanma ve etkinlik, organizasyon ve

Verimlilik. Bu kitapları seviyordu; çalışma alışkanlığını besliyordu. İçinde

Sessiz iç kitaplarda altını çizecek bir şey bile bulamadı. Ve Erin vurgulamayı severdi. Bu ona kendini girişimci hissettirirdi.

Uydu bağlantısı olduğunda televizyonu denedi. Üç yüz kanal arasında beynini meşgul edecek bir şey bulamadı. Bir film açtı ve fark etti ki

Marcie'nin kıkırdaması ya da iç çekmesi ve Ian'ın kendisine işkence edildiği için sızlanması olmadan favori kız filmleri o kadar eğlenceli değildi.

Bu yüzden ofisine e-posta gönderdi ve davaları ve müşterileriyle uzaktan yakından ilgili olan herkese Bilgisayar tekrar çalışır durumdaydı ve kendini çoktan dinlenmiş ve rahatlamış hissediyordu, bu yüzden onun görüşüne ihtiyaç duyduklarında danışmak için zamanı vardı. Hepsi işte olduğu için yanıtlar anında geldi. İyi gidiyoruz, keyfinize bakın. Her şey kontrol altında patron, iyi eğlenceler. Burada sorun yok, Erin-sadece tatilinin tadını çıkar!

Kulübeden ayrılmanın muhtemelen en iyisi olacağına karar verdi. Ertesi sabah arabasına atladı ve kitapçıları dolaşmak için Eureka'ya doğru yola çıktı. Erin okumayı severdi, ama akşamları birkaç saat okurdu ve bütün bir günü bir kitapla, hatta harika bir kitapla geçirmeye hiç niyeti yoktu. Meşgul olmakta çok daha iyiydi. Bu yüzden, kitapçıya yaptığı bu gezide bahçecilikten yorgancılığa kadar el sanatları üzerine kitaplar satın aldı. Herhangi bir el işi malzemesi satın almadan önce, ilgisini çeken şeyleri görmek için kitaplara göz atmaya karar verdi. Tanrı biliyordu ki daha önce el işleri için hiç zamanı olmamıştı.

Günün geç saatlerinde eve döndüğünde, kendine bir kadeh şarap doldurdu ve kitapları karıştırdı. Her şey onda aynı etkiyi yaratmıştı; boyanın kurumasını izlemek gibiydi. Sonra oraya gizlice girmiş olan gurme yemek pişirme kitabına geldi ve boğazı sıkıştı. Gözleri bulanıklaştı ve yandı. Gurme aşçılık mı? Tek kişilik mi?

Ertesi sabah yine dışarı çıktı - bu kez Costco ve Target'a gitti. İki ağacın arasına asmak için bir hamak ve güverte için büyük, süslü bitkiler ve büyük saksılar aldı. Eve döndüğünde fark etti ki Hamağı asmak için aletler ya da bitkiler için saksı toprağı almayı unutmuş, tüm işi ruhu onu harekete geçirdiğinde yapmak üzere dışarıda bırakmıştı. Eğer onu harekete geçirirse.

Ertesi gün sabah arabaya atlayıp yola koyuldu; gezip görme zamanı gelmişti. Ziyaret etmek için sabırsızlandığını söylediği ama gerçekte hiç ilgi duymadığı o küçük antika dükkânlarına bakma zamanı. Arabayı sürerken En çok da Marcie ve Drew'u düşünüyordu. İkisiyle de çok gurur duyuyordu; genç yaşamlarında bu aşamaya gelmelerine yardımcı olduğu için çok onurluydu.

Nihayet, nihayet, nihayet uğruna çok çalıştığı o yaşam dönemi gelmişti - onlar gerçekten tam, üretken, mutlu yaşamlar sürdürebilen yetişkinler olmuşlardı.

Birdenbire saatlerdir güneye doğru gittiğini ve neredeyse Clear Lake sapağına varmak üzere olduğunu fark etti. Yoldan çekildi. Sapaktan dönüp Chico'daki evine gidebilir ve tüm bu dağda yaz olayını unutabilirdi. Marcie ve Ian onunla dalga geçmezdi ve Drew Los Angeles'taydı. Ofisteki insanlar? İşkolik Erin hakkında konuşurlardı ama o bir ortaktı, sessizce konuşurlardı.

Sonra o gün adliyedeki kadınlar tuvaletindeyken kendisi hakkında yapılan bir konuşmaya kulak misafiri olduğunu hatırladı. Kadınlardan biri, "Erkeklerle çıkıyor ama genelde bir kez çıkıyor ve asla yürümüyor," demişti. Diğer ise şöyle cevap vermişti: "O kadar tutucu ki, kadının hayat!"

Biriyle çıkabilecek yaşa geldiğinden beri sadece dört erkekle iki kereden fazla çıkmıştı ve dördünün de kendisiyle ilgili önemli şikâyetleri vardı - sadece tutucu ve kendini koruyan, gardını indiremeyen biri değil, aynı zamanda aşırı özgüvenli, fazla ciddi, esnek olmayan ve evet, otoriter biriydi. Çok fazla ve çok sıkı çalışıyordu; bir türlü rahatlayamıyordu. O

ona kaç kere söylenildiğini sayamazdı.
Bırak gitsin.

Bu adamlardan üçü daha sonra onu vergi avukatı olarak tutmuş ve biri de yaşam güveni ve emlak planı için ona gelmişti.

Geniş bir U dönüşü yaptı ve Virgin River'a geri döndü.

Garaj satışı bittikten sonra Aiden kalan eşyaları bağış olarak Goodwill'in deposuna götürdü. Temizlik, ev işleri ve bahçe işleri bittiğinde Aiden ve Luke, Franci, Rosie ve bavullarının Luke'un kulübelerinden birine taşınmasına yardım etti.

Birkaç gün içinde Franci ve Rosie San Francisco'ya gideceklerdi. Sean'ı alıp Virgin River'a götürmek için Francisco'ya gitti. Biraz izin için zamanı vardı ama Temmuz ortasına kadar Montgomery'ye doğru yola çıkmaları gerekiyordu. Sean Ağustos ayında lider olma potansiyeline sahip kıdemli subaylar için bir yıllık bir program olan Hava Komuta ve Kurmay Koleji'ne başlamadan önce ev bulmaları gerekiyordu. Generaller gibi.

Sean'ın kıdemli bir subay olduğu düşüncesi Aiden'ı hep güldürürdü. Neredeyse Luke'u Sean'dan daha fazla general olarak görebiliyordu. Sean her zaman berbat biriydi. Ama aynı zamanda akademiden onur derecesiyle mezun olmuş ve hem içgüdüleri hem de elleri iyi olan bir pilot için iyi bir sopa argosuydu.

Aile işlerini yaptıktan sonra, Aiden'ın tekrar kendine zaman ayırmasına izin verildi. Yürüyüşe çıkmak için giyindi ama arabasını aldı. Bu kez Erin'in kulübesine doğru sürdü, yokluğunda bahçesinin kurumamış olmasını umuyordu. Her zamanki gibi orada hiç araba yoktu. Ve bahçesi gelişiyor gibi görünüyordu.

Ama sonunda bir değişiklik oldu. Güvertede üç tane oldukça büyük bitki vardı. Yanlarında da üç tane güzel görünümlü seramik saksı vardı. Ve hepsi bu kadar. Saksı toprağı torbası yoktu. Demek ki etrafta biri vardı. O

Fransız kapılarından evin içine baktım, içeride hayat belirtisi yoktu.

Ayrıca güvertede, üzerinde makrome ve ahşap bir şey. Daha yakından baktı. Bu bir hamaktı, talimatlar dışarıda duruyordu ama terk edilmişti. Yerleştirmek için herhangi bir alet yoktu, ancak tek gereken bir tornavida ve küçük bir İngiliz anahtarıydı. birkaç destek. Böylece bahçesiyle ilgilendi ve ertesi gün hamak kurmak için biraz saksı toprağı ve birkaç alet getirdi. Peki bunu neden yapıyordu? Çünkü Erin tamamen çaresizdi ve zamanı vardı, işte bu yüzden. Sonra o muhteşem kalçanın görüntüsünü hatırlayarak biraz gülümsedi.

Erin uzun yolculuğunun ardından Virgin River'a geri dönerken kasabada durdu. O sadece almaya karar verdi Akşam yemeğı için yeniden ısıtabileceğı bir şey. Jack'in barına gitti. Oradaki tek kişiyi yerel bir bar sahibi olarak tanıdı.

Masalardan birinde oturan ebe, açık klasörlere bir şeyler yazıyordu. Erin, Mel ile iki buçuk yıl önceki ziyaretinde tanışmıştı.

Mel omzunun üzerinden baktı ve "Şey! Merhaba! Eninde sonunda sana rastlayacağımı biliyordum!" Masasından kalktı, kalemi hâlâ elindeydi ve Erin'in yanına gelerek ona bir

dostça sarılmak. "Nasıl gidiyor?"

"Harika," dedi Erin gülümseyerek. "Kesinlikle harika."

"Size ne getirebilirim?" Mel sordu. "Gel, yanıma otur ve bana ailen hakkında her şeyi anlat."

"Sadece uğrayıp daha sonra akşam yemeğı için ısıtabileceğim bir şeyler almayı düşünmüştüm ama sen..." Erin Mel'in oturduğu masaya baktı. "Çalışıyor gibi görünüyorsun."

"Küçük bir hasta çizelgesi. Jack'e, David'i ayak işlerine götürürse, hasta çizelgemi burada yapacağımı ve böylece bara biri gelirse Vaiz'i getirebileceğimi söyledim.

Mutfakta. Bebek klinikte uyuyor, Dr. Michaels nöbet tutuyor. Bir şeyler içmek için vaktiniz var mı?"

"Zamandan başka bir şeyim yok," dedi Erin gülerek. "Bütün yaz."

"Vay canına. Bu inanılmaz bir duygu olmalı."

"Oh, harika," dedi. Mel'in içeceğine baktı ve "Diyet kola mı?" dedi.

Mel barın arkasına geçerek, "Hallettim," dedi. "Jack bana Marcie ve Ian'ın hamile olduğunu söyledi... Peki başka ne dedi? Küçük kardeşinle ilgili bir şey..."

"UCLA Tıp Merkezi'nde ortopedi ihtisasına kabul edildim."

"Vay canına, pratisyen hemşirelik programımdaki stajımın bir kısmını orada yapmıştım," dedi. Erin'e kola getirdi. "Onu meşgul edecek yeterince kırık kemiği ve araba kazası olacak. Kulübeyi gördüm, umarım sakıncası yoktur."

"Sakıncası var mı? Yaptığına sevindim! Sen ne düşünüyorsun?"

Mel arkasına yaslandı. "Kızım, o yerin öncesini ve sonrasını gördüm. Sen ve Paul nasıl oldu da E-postayla gönderilen bazı resimlerden bu kadar güzel bir şey çıktı."

"Fotoğrafları toplamak için kolay kısmıydı," diyor Erin. "Hala küçük, sadece iki oda. Tabii ki Paul'ün inşaat için reddettiği bazı tasarım önerileri gönderdim. yeni tesisat özelliklerine uyum sağlamak için mutfak ve banyodaki tasarımı değiştirmemiz gerekti. Ondan sonra sıra mobilya alışverişine geldi, ki teslim tarihine yetişebilsinler diye bunu çok önceden yaptım. Gerçekten yetenekli, değil mi?"

"Paul evimizi inşa etti," dedi Mel. "Bunu bir iyilik olarak yaptı, ama şimdi Haggerty İnşaat'ın bir bölümünü burada kurduğundan, tercih edilen inşaatçı o. Benim asıl merak ettiğim Erin, bunu yapmaya neden karar verdiğin. Bütün bir yazı izinli geçirmeyi başarabilen çok fazla insan tanımiyorum ve sen bunu çok dikkatli bir şekilde planlamışsın."

"Aslında o kadar da düzgün olmadı. Ian ve Marcie ara sıra hafta sonları buraya geliyorlardı. Sonra Drew Aslında kulübeyi birkaç kez kaçamak olarak kullandık. Hem Drew hem de Ian okula gidiyorlardı ve burası her ikisi için de harika bir çalışma yeri oldu. Kulübedeki tek kişi bendim. aile ilgilenmedi, en azından tuvalet içeriye taşınana kadar."

Mel güldü. "Anlaşılabilir. Dışarıdaki ev fikrini hiç benimsemedim. Tepelerde hala oldukça yaygın. yol."

"Burayı ödünç almak isteyebileceğimi düşündüm. biraz süsledim. Ian bana devam etmemi söylediğinde kendimi biraz kaptırdım. O foseptik çukuruna kadar düşündüğünü itiraf etti, ben ise koca bir oda ekledim ve baştan aşağı yeniden inşa ettirdim, güzel bir büyük ebeveyn banyosu ve tam donanımlı bir mutfak ekledim. Taş bir ocak ve kapalı güverteden bahsetmiyorum bile."

"Bence güverte en iyi kısmı. Oradan gün batımını izlemek saf bir sihir olmalı. Sen ve Paul iyi bir takım oldunuz."

"Çok güzel," diye itiraf etti Erin.

"Bu yazı yazmaya karar vermenize ne sebep oldu?" Mel sordu.

Omuz silkti ve kolasına baktı. "Ah, bilmiyorum. Çok fazla çalışmakla, nasıl rahatlayacağımı bilmemekle suçlandım."

Mel şaşkınlıkla hafifçe güldü. "Anlayabiliyorum."

"Anlatabilir misin?" Erin gözlerini kocaman açtı.

Başını salladı. "Ebelikten önce yıllarca acil servis hemşireliği yaptım, sonra da büyük bir travma hastanesinde ebelik yaptım.

En karmaşık vakalar bizdeydi. Hastalarımızın çoğu doğum öncesi bakım almamıştı ve başları ciddi beladaydı. İlk doğumumda ağır suçlardan tutuklanmış ve yatağa kelepçelenmiş bir kadın vardı, etrafı polislerle çevriliydi. Ablam Joey, benim adrenalin bağımlısı olduğumu söylerdi."

"Ve sonra sen buraya geldin," dedi Erin. Mel aslında hikayesini Erin'le daha önceki tek ziyaretinde paylaşmıştı. onu eve getirmek için Marcie'yi aramaya gelmişti. Mel

Erin'e ilk kocasının şiddet içeren bir cinayete kurban gittiğini ve büyük bir değişim arayışıyla Los Angeles'tan kaçtığını söyledi.

"Şaka benim üzerimdeydi," dedi Mel. "Huzur ve sükunet arıyordum ve sonunda kendimi bir hayati tehlikesi olan bir kadını doğurtmak için marihuana yetiştirme operasyonu. Esrarından daha iyi ilaçlar bulmak için kliniğe giren bir yetiştirici tarafından neredeyse öldürülüyordum.

Benim bebeğim de Jack'le birlikte yaşadığımız kulübede mum ışığında doğdu çünkü kötü bir fırtına ışıkları ve telefonu kesmişti. Bir ağaç yolu kapattı ve hastaneye gidemedik."

"Gerçekten mi?" Erin kaşlarını kaldırarak, "Gerçekten mi?" dedi. "Bana bunların hiçbirini daha önce anlatmamıştın."

"Marcie'yi almaya geldiniz ve o kurtarılmak istemedi," dedi Mel. "Bunun Marcie'ye yardım edeceğini düşünmedim. çok fazla. Her neyse, adrenalinden vazgeçmem buraya kadarmış. Yine de itiraf etmeliyim ki çoğu gün huzurlu geçiyor. Sadece öyle olmadıkları zaman, gerçekten öyle değiller."

"Açıkkçası, biraz heyecana ihtiyacım var," diye homurdandı Erin. "Yemin ederim, eğer bir kişi daha bana gülleri koklamak için zaman ayırmamla ilgili bir e-posta gönderirse..."

Mel ona sadece güldü. "Erin, belli bir şekilde hissetmeye ikna olma. Eğer çalışmak senin için eğlenceliyse, o zaman çalış!"

"Bana denge konusunda ders vermeyeceksin değil mi?" diye sordu gülümseyerek.

"Bunlara sahip değil misin? Ailen, arkadaşların, dağlarda bir kaçamak kulüben, heyecan verici bir işin...?"

"Vergi ve emlak hukuku mu?" Erin gözlerini kocaman açarak sordu. "Sanırım insanların en rahatsız edici bulduğu şeylerden biri de bunu heyecan verici bulmam!"

"Bundan bahsetmeyecektim." Mel kıkırdadı. "Ama eğer bunu heyecan verici buluyorsan..."

Erin ona doğru eğildi. "Gerçekten çok çalıştım," dedi.

ciddiyetle söyledi. "Yapmak için yola çıktığım şeyleri yaptım. Çok geniş bir müşteri tabanına sahibim. Ortakların asla çok çalıştığımı söylemediğine inanabilirsiniz. Firma, müşterilerinin çoğunu

IRS ile başı dertte olan zengin müvekkillerimin sırtından karşılıksız davalar. Müvekkil kitlem onlar için o kadar değerli ki, şirketten izin alabilmek için istifa etmekle tehdit etmek zorunda kaldım. On yıldır uzun bir hafta sonundan fazlasını kullanmamıştım.

Drew ihtisas yapıyor ve yakında güzel bir kızla evlenmek üzere nişanlanıyor. Marcie ve Ian çok mutlular ve yaz sonunda ilk bebeklerini bekliyorlar. Üzerimdeki baskı kalktı! Artık rahatlayabilir ve hayattan daha fazla keyif alabilirim ve yapmak istediğim tek bir şey bile yok."

"Oh. Aman."

Erin arkasına yaslandı. "Bu doğru. Kimseye söylemeye cüret etme- ama henüz iki haftadır buradayım ve o kadar sıkıldım ki sabah uyandığımda uzun, imkânsız, sıkıcı bir günle daha karşılaşmaya dayanamıyorum! Yıllardır o kadar çok mesai harcıyorum ki...."

"Hukuk fakültesi, sonra yoğun bir çalışma..." Mel dedi ki. "Bu uzun bir yolculuk oldu, eminim...."

"Hukuk fakültesinden çok önce başladı. Çocukken meşguldüm, evde yardıma ihtiyacım vardı."

Mel kaşlarını çattı. "Marcie anne babanızı genç yaşta kaybettiğinizden bahsetti...."

"Annemiz ben on bir yaşındayken öldü. Marcie dört yaşındaydı. Drew hala bezliydi."

Mel bir an düşündü. "Çok fazla bebek bakıcılığı yapmış olmalısın...."

Erin güldü. "Çok mu? Tek yaptığım buydu. Kiraladığımız bakıcıdan görevi devralmak, akşam yemeğine başlamak, birkaç çamaşır yıkayıp katlamak, banyolarını yaptırmak için okuldan eve koşturdum,

Onları gece için sakinleştirmek. Bakıcı genelde her şeyi darmadağın bırakırdı ve babamın eve geldiğinde böyle bir şeyle karşılaşmasını istemezdim, zaten harap bir haldeydi. Babamız denedi ama karısını yeni kaybetmişti. ve bize yetişmesi iyi bir yılını aldı."

"Tatile çıkmayalı sadece on yıl olmadı, değil mi?" Mel yumuşak bir sesle sordu.

"Hukuk fakültesindeki ilk dönemimde babam aniden öldü. Ben hala evde yaşıyordum tabii ki. Drew ve Marcie

sadece on üç ve on beş yaşındaydılar. En azından onların velayetinin tamamına sahip olmak benim için sorun değildi."

"Ne yaşındayken? Yirmi iki mi?"

Erin umursamaz bir tavırla, "Ben olgun biriydim," dedi.

"Eminim," diye kabul etti Mel. "Ve şimdi, bir ömrün üçte birinde bir ömürlük iş yaptıktan sonra, biraz meraya bırakılmış gibi mi hissediyorsun? Sanki artık bir amacın yokmuş gibi?"

"Aman Tanrım," dedi. "Kelimelerle ifade edemiyorum ama sanki bu yaz nasıl yalnız, mutlu ve memnun olacağımı öğrenmem gerekiyor, çünkü şu anda olduğum şey yalnızlık."

"Peki şimdi kaç yaşındasın? Otuz beş mi?" "Otuz altı."

"Erin, sevgilim, otuz altı yaşındasın ve yirmi beş yıldır annesin. Boş yuva sendromu yaşıyorsun."

"Ne?"

"Ebeveyn olmak için o kadar çok fedakarlık yapıyoruz ki... çok şeyden vazgeçiyoruz. Elbette isteyerek. Çoğumuzun yapmak istediği şey bu - bir çocuk sahibi olmak ve bu bağlılığı göstermek. Bazen, 'Tamam, artık büyüdüm' dediklerinde bu bir darbe gibi geliyor. Geri çekil ve kendi kararlarımı vermeme izin ver."

"Ama... ama Marcie ile her gün, Drew ile de haftada en az birkaç kez konuşuyorum. Hâlâ çok yakınız."

"Tabii ki! Seni seviyorlar! Ama sonunda kendi başlarındalar. Sana ihtiyaçları yok. Yeni bir hayat kurmak için bunca zamanın var.... Çünkü eski hayatın sona erdi..."

"Ama bir bavul dolusu kitap, kaset ya da iğne işi yükleyip bir haftalık tatil için yola çıkan kadın arkadaşlarım var. yalnızlık ve onu sevmek. Ya da İrlanda'da o muazzam yürüyüşlere çıkın ya da Büyük Kanyon'da yürüyüş yapın ve-"

"Erin, bir kere on bir yaşında başlamadılar. Yirmi beş yıldır olabildiğince hızlı dans ediyorsun, sadece bir adım önde olmaya çalışıyorsun." Erin'e doğru eğildi ve elini tuttu. "Sen sadece bir çocuktun kardeşlerine annelik yapmaya başladığında. Ve

uzaklaşmakla, kendini dışlanmış hissetmek arasında fark vardır. Ayrıca, bahse girerim harika, tatmin edici hobiler bulma lüksüne hiç sahip olmadınız!"

Erin de amigoluk için seçmelere katılamayacağını, aynı anda hem yürüyüp hem de sakız çiğneyemeyeceğini düşündü. Ama okul sonrası antrenman vardı ve okul sonrası çocuklara ayrılmıştı. Öğrenci konseyinde olabilirdim ama öğrenci konseyi kampına gidemezdin. Babam gidebileceğini söyledi ama yüzündeki ifade bunun büyük bir yük olacağını ve bensiz çocuklar için endişeleneceğini söylüyordu.

Ama bu hiç umurunda olmamıştı. Umurunda mıydı?

"Evet, babam bana bağlıydı," dedi Erin. "Ben de burada bunu yapacaktım. Bir tür tatmin edici hobi bulacaktım. Şimdiye kadar aklıma bir şey gelmedi."

"Hâlâ kaybınla başa çıkmaya çalışıyorsun. Boş yuva."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Sence hepsi bu kadar mı?

Boş

Yuva mı?"

"Hepsi mi?" Mel sordu. "Erin, bu çok fazla kayıp demek. Küçük bir ölüm. Bazı kadınlar bunu görmezden gelir. Çocukları üniversiteye gittiğinde ya da evlendiğinde, çocuklarının odalarındaki havalandırma deliklerini kapatırlar ya da o alanları çalışma ve dikiş odalarına dönüştürürler. Diğer kadınlar gerçekten mücadele ediyor ve çok fazla duygusal acı hissediyor. Onlara annelik yapmaya başladığınızda çok gençtiniz."

"Huh," dedi. Kolasından bir yudum aldı. "Peki, şimdi eğlenmek için ne yapmam gerekiyor?"

"Tanrım, bilmiyorum," dedi Mel. "Mutlaka bir alışma dönemi. Muhtemelen zaten bir keder döneminden geçtiniz ve belki de bununla işiniz tam olarak bitmedi. Aklınıza bir şeyler gelecektir." Barın kapısı açıldı ve kaba dikilmiş iş kıyafetleri giymiş bir adam bara doğru yürüdü. Mel omzunun üzerinden baktı. Sonra tekrar Erin'e. "Bara bakabilir misin?"

Beş

Erin eve dönerken yol boyunca Mel'in söylediklerini düşündü. Elbette haklıydı. Boş duygular Ian ve Marcie kendi evlerine taşındıklarında başlamıştı. O kadar çok Onlar için mutluydu ama aynı zamanda içinde boş ve kaybolmuş bir his vardı. Ve bundan kısa bir süre sonra Marcie ona hamile olduğunu söylemişti. Bu olayı kutlamak için bir akşam yemeği düzenlemişti - Ian'ın içi kesinlikle yanıyordu, çok canlı ve heyecanlıydı, ama duyguları heyecan ve boşluğun bir karışımıydı.

Mesele sadece boş yuva değildi. Aynı zamanda kaybolan çocukluğunun, kaybolan genç kadınlığının ve otuz altı yaşında olmasına rağmen hiç enerji harcamamış olmasının da yasını tutuyordu.

kalıcı bir ilişki ya da kendi çocukları. Peki bunu nasıl yapacaktı? Seçme şansı olsaydı, Marcie ve Drew'u bir kenara atıp, kendisi özel hayatı üzerinde çalışırken onlara ellerinden gelenin en iyisini yapmalarını söyleyemezdi. Bunun yerine, Marcie'nin engelli kocası Bobby'ye bakıcılık yapmış, Drew'un tıp fakültesine girmesi için MCAT'e çalışmasına yardım etmiş ve etkileyici bir iş kurmak için kışını yırtmıştı.

Şirketine, ikramiyelerine para pompalayan ve dünyaya mal olan tıp fakültesi için ödeme yapmasına yardımcı olan müşteriler.

Düşüncelere dalmış bir halde, Jack'in evinden getirdiği akşam yemeğini daha sonra yemek üzere buzdolabına koydu.

Az yağlı bir yoğurt ve kaşıkla güverteye çıktı, şezlonguna oturup muhteşem manzarayı seyretti ve usulca ağlamaya başladı. Her şeyden önce baloyu düşünüyordu. Bir yıl balo elbisesi seçmişti ama ona sorulmamıştı. Neden sorulsun ki?

Sosyal etkinliklere hiç katılmazdı. Kimse hayatta olduğunu bilmiyordu. Baloyu siktir et, diye düşündü. Siktiğimin balosu umurumda bile değildi. İşte bu yüzden ağlıyorum!

"Bir grup yaşlı insanla lanet olası bir gemi yolculuğuna çıkmalıydım," diye mırıldandı, burnunu çekti ve hıçkırdı.

Birden, koyu renk saçları ve kızıl sakalıyla kaplı bir baş köşeden göründü. "Evde olduğunu bilmiyordum," dedi Aiden. "Bir araba sesi duymadım."

Erin'in gözleri büyüdü, nefesi kesildi ve sonra içgüdüsel olarak kendini ondan uzaklaştırmak için topuklarını şezlonga vurdu. "Burada ne halt ediyorsun?"

Kamaranın etrafından dolaştı ve güvertenin önünde durdu. Üzerinde yorgunluk pantolonu, tişört ve botlardan oluşan üniforması vardı ve elinde tırmık gibi bir şey tutuyordu.

"Gittiğini sanmıştım. Vazgeçip şehre geri döndüğünü falan. Ama sonra bir şeyler gördüm, bitkiler ve saksılar gibi, ama saksı toprağı ya da gübre yoktu. Başından yaralandığın için pişman olduğumu söylemek için sana verebileceğim bir şey düşünmeye çalışıyordum. Ben almayacağım.

Bunun sorumluluğu bana ait, anlıyor musun?" dedi ve elini kaldırdı. "Ama sana bir bitki ya da başka bir şey alacaktım, sonra bahçeyi fark ettim. Şey, bu bir çeşit bahçe...."

Erin sabırsızlıkla yanaklarını sildi ve bu konuda soğukkanlı olmaya çalıştı. "Görünüşe göre bahçıvanlık bana göre değilmiş...."

"Evet, öyle bir izlenim edindim ama belki de-" Belinden eğildi ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Sen Ağlıyor musun?"

"Tabii ki hayır!" diye karşılık verdi. "Biraz üşüttüm ya da alerjim falan var. Burnum akıyor, hepsi bu."

"Tabii. Düşündüm de, belki de başlamak için biraz yardıma ihtiyacın vardır. Uzun zaman oldu ama biz çocukken annem bir bahçe kurar ve hepimize yardım ettirirdi, ben de..." Gözlerini kısarak ona baktı. "Alerjiler, ha?"

O sırada satın aldığı bitkilerin saksılandığını ve güvertenin köşelerinde durduğunu fark etti. "Bitkileri sakladın mı?"

"Sebze bahçenizi de hazırladınız. Biraz geç oldu ama doğru miktarda gübre ve suyla bir şeyler elde edebilirsiniz. Yeterince güneş alırsa domates. Sınırın etrafına biraz çiçek koydum. Ayçiçeği ekтім çünkü Eğlencelidirler, neredeyse büyüdüklerini görebilirsiniz. Kulübenin önü boyunca çiçeklerden oluşan bir bordür kullanabilirsiniz. Onlar Şu anda satışta. Çocuk odasına gidip Sakıncası yoksa bu hafta bir ara gelip sana biraz getiririm. Oradan alabilirsin."

Yoğurdu bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. "Peki ya toparlanıp gidersem?" diye sordu.

"Bunu yapmayı mı düşünüyorsun?"

"İş yerinde bana ihtiyaç duyulabilir," diye yalan söyledi.

"Arada sırada bahçenizi kontrol etmekten başka yapacak daha iyi bir şeyim yok. Belki bir ya da iki domates hasadı için zamanında dönersin."

Arka bahçeye bakmak için güvertenin kenarına doğru yürüdü. Mükemmel bir kare vardı, toprak işlenmiş ve zengin görünümliydi, kazıklarla işaretlenmiş işaretler bitkilerin nereye dikildiğini gösteriyordu. Başladığından çok daha büyük "başlangıç" domates bitkilerini karıştırmak mümkün değildi. Her şey kısa bir metal örgü çit ve kadife çiçeği ile sınırlanmıştı. O

kadife çiçeğinin bazı böcekleri uzak tutacağını okumuştum.

"Etrafına çit mi çektiniz?" diye sordu.

"Bu geyikleri uzak tutmaz ama tavşanların cesaretini kırabilir. Geyikler için kenarlara işemelisiniz." Sonra sırtıttı. "Ben de öyle duydum. Kasabadaki bara uğrayan ve küçük bir çiftlik büyüklüğünde bahçesi olan yaşlı bir kadın, geyikler için insan çışı sınırına yemin ediyor."

"Hamağı mı astın?"

"Muhtemelen sormalıydım," dedi. "Güvertede gördüm ve senin anlayıp anlayamadığını merak ettim."

"Yapamadım," dedi. "Parçalara ihtiyacım olduğunu düşündüm." "Hayır, hepsi orada. Belki birkaç tane daha ağaçlar var mı?"

"Hayır. Bu mükemmel."

"Dinle, burnumu sokmak istemem ama yakın zamanda boşandın mı ya da dul falan mı kaldın?"

"Hayır," dedi kaşlarını çatarak ve başını sallayarak. "Bunu neden sordun ki?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi, o da başını sallayarak. "Bitkiler ve saksılar, saksı toprağı yok... hamak, tornavida ya da anahtar yok... sebze bitkileri ve çiçekler, hortum ya da yetişkin boy bahçe aletleri yok. Kocanın almayı hatırladığı şeyler gibi."

Küçük bir kahkaha attı. "Daha önce böyle şeyler için hiç zamanım olmamıştı. Ve kısmen haklısın - kız kardeşim ve eniştem bir yıldan fazla bir süre benim evimde yaşadılar. Küçük erkek kardeşim -yirmi yedi yaşında- geçen yıla kadar oradaydı. Ben hep çalışıyordum; eve bir kitaplık, veranda mobilyası ya da hamak getirdiğimde onlardan biri ilgileniyordu.

montajı. Ve eğer yapmazlarsa, kimi arayacağımı biliyordum. Buraya mı? Kimi arayacaksın?"

"Belki de dost canlısı mahalle serserisi," diye cevap verdi kocaman bir gülümsemeyle. "Seni rahat bırakayım." Ve döndü, çapayı güverte korkuluğuna dayadı ve uzaklaştı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Omzunun üzerinden baktı. "Ev." "Ev nerede?"

Durdu ve döndü. "Kardeşimin Virgin Nehri boyunca bazı kulübeleri var. Bundan sonra ne yapacağımı düşünürken bir tane kiraliyorum. İşsizim, unuttun mu?"

"Nasıl unutabilirim ki? Ama çok huysuz bir hemşire tarafından bilgilendirildim, aslında serseri değilsin, öyle görünsen bile ve öyle kokuyorsun. Donanmadan yeni terhis olmuşsun. Seni eve bırakabilir miyim? Bahçıvanlık yardımı için bir teşekkür olarak?"

"Yürümeyi severim," dedi. "Evden buraya gidip geliyorum, on milden biraz fazla." Bunların hepsi doğruydu, ancak arabası tepenin dibinde bir noktaya park edilmişti. Evin görüş alanının hemen dışında.

"Biraz su ister misiniz?"

"Suyum var," dedi ve bahçenin yanında onu bekleyen sırt çantasını almak için eğildi. Ayrıca yayını ve sadağını, palasını ve tercih ettiği yürüyüş asasını da aldı.

"Bir....a bira ister misiniz?" diye baştan çıkardı.

"Arkadaşça davranıyorsun, bu tamamen yeni bir sen." Beyaz gülümsemesi kızıl sakalını kesiyordu.

"Bazı güzel şeyler yaptın ve acil servis hemşiresi nispeten güvende olduğunu düşünüyor. Hamağı kurduğun için teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Bira teklifiniz için teşekkür ederim ama bir serseri gibi kokuyor olabilirim. Ya da bahçıvan."

Gülümsemesi hoşgörölüydü. "Birayı güverteye getireceğim," dedi.

Arkasını dönüp kamaraya doğru gelirken kendi kendine kıkırdadı. Ama güzel, açık Fransız kapılarının önündeki güverteye vardığında, şezlonglardan birini seçmedi. Kirli ve kokuyordu; bir süre bahçeyi kazmıştı. Yürüyüş botları çamurluydu, elleri kirliydi, genel olarak terli ve kokuyordu. Onun yerine, Basamağa tünedi, sırtını korkuluğa yasladı ve eşyalarını güvertenin önünde yere yığıdı.

Ona bir bira getirdi ve sürprizlerin sürprizi, bir tane de kendisi için. Ve gülümsüyordu. Haki kaprisi, beyaz tişörtü ve sandaletleri içinde gerçekten iyi görünüyordu. O Belli ki her gün kalkıp saçını ve makyajını yapıyor. Gidecek bir yeri olsun ya da olmasın, ama o zaman zaten onun bir yemek olduğunu anlamıştı. Titiz ve kadınsı.

İşaret parmağını alnının ortasındaki saç çizgisine sürttü. "Sen farkına varmadan tekrar uzayacak."

Parmağı da oraya gitti. "Berbat görünüyor, değil mi? Şu anda sabırlı olmaktan başka bir şey yapamam." "Hiç de kötü görünmüyor." Şarabından uzun bir yudum aldı. bira şişesi. "Güzel," dedi. Elini uzattı ve etiketi inceledi. "İyi bira."

"Kayınbiraderim bıraktı."

"Kayınbiraderin burada mıydı?"

"Hastane kız kardeşimi ve eniştemi aradı ve eğer şoförüm varsa beni taburcu edeceklerini söylediler. Bütün gece yalnızdım, aksi takdirde geceyi hastanede geçirmemi istediler." Erin omuz silkti. "Marcie bundan nefret edeceğimi biliyordu. Chico'dan arabayla geldiler. Kefaletimi ödediler."

Kocaman sırtıyordu. "Seni acil serviste duydum, Erin. Ağırlığını nasıl koyacağını gerçekten biliyorsun."

"Başım ağrıyordu," dedi gözlerini kaçırarak.

Adam kıkırdadı. "Başka baş ağrısı var mı?"

"Hayır, şimdi iyi."

"Neden buradasın? Bu kulübede?"

"Tatil," dedi. "Uzun zamandır tatil yapmadım. Yıllardır." Hafifçe gülümsedi. Yirmi beş yıl diye düşündü. Mel daha önce söyleyene kadar bu süreyi gerçekten hesaplamamıştı.

"Ama neden burası?" diye zorladı. "Neden bir kaplıcada değil de adalar? Ya da egzotik bir yerde bir sürü bekarın bir arada olacağı bir tatil köyü?"

Omuz silkti. "Marcie, küçük kız kardeşim, yirmi dokuz yaşında, ilk bebeğini bekliyor, bir erkek. Anne ve babamız öldü, en büyükleri benim ve bu ilk bebek, yaz sonunda doğacak. Erken doğarsa diye çok uzakta olmak istemiyorum ama yine de uzaklaşmak istedim."

"Ah," dedi. "Şimdi, bunu anlayabiliyorum. Kardeşimin eşi Shelby Temmuz ortasında ilk çocuklarını bekliyor. Luke en büyükleri. Bu geçişi her yerde yaşayabilirim ama çok uzakta olmak istemiyorum." Tekrar gülümsedi. "O da erkek."

Başını öne eğdi. "Donanmada ne yaptın?"

"Sihhiye birliğinideydim. On dört yıl." "Neden çıktın?"

"Çoğu insanın ayrılmasının nedeni bir sonraki görevin pek de iyi görünmemesiydi. İki yıl boyunca büyük bir gemideydim. Bunu zaten bir kez yaptım. Dediğim gibi, bir sonraki görev için buralarda olmak istiyorum. bebeğim."

"Ama evli değilsin?"

"Sekiz yıl önce boşandım. Kısa evlilik, çabuk boşanma, çocuk yok. Sen?"

Başını hızla salladı. "Bekâr." Hiç evlenmemiş, hiç nişanlanmamış, hiç kimseyle yaşamamış, hiç ilişkiye girmemişti. "Bu utanç verici. Adını unuttum."

"Utanmana gerek yok. Başından yaralanmışsın. Bu Aiden."

"Peki, Aiden, bundan sonra ne yapacağını düşünüyorsun? Küçük yeğen doğduktan sonra mı?"

Omuz silkti. "Öncekiyle aynı şey sanırım. İşin aslı, hiçbir şey yapmamaktan gerçekten keyif alıyorum. Bir süredir izne çıkmamıştım - bu siz siviller için tatil demek. Acelem yok. I buna alışabilirdi."

Buna gülümsemedi. "Hiçbir şey yapmamak düşündüğüm kadar eğlenceli değilmiş."

Bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Chico'da eğlenmek ve dinlenmek için ne yaptın?"

"Chico? Nereli olduğumu nereden bildin-"

"Anahtarların için çantayı karıştırdım... seni hastaneye götürdüm... iyi olduğundan emin olmak için hemşirelerle konuştum... Ayrıca, kız kardeşinin Chico'dan geldiğini söyledin ve ben varsayıldı..."

"Tabii ki. Mesele şu ki, Chico'da pek boş zamanım yoktu, bu yüzden bir mola vermek için gerçekten şehirden ayrılmam gerektiğine karar verdim, ama dediğim gibi-"

"Çok uzaklaşmak istemedin. Chico nasıl bir yer?" "Güzel bir kasaba, ne çok büyük ne de çok küçük. Tam diğer tarafta"

o muazzam dağ silsilesinin yanında. Oradaki koşuşturma ve karmaşa gerçekten korkutucu değil, ama biz de her şeye sahibiz

Chico'da ya da yakınında. Üniversiteler, hastaneler, alışveriş merkezleri. Belki yüz bin kişi? Son zamanlarda kontrol etmedim. Sacramento ya da San Francisco'ya gitmek için fena bir otoyol değil. Bence mükemmel ama ben orada büyüdüm."

"Hastaneler mi?" dedi kaşlarını tekrar kaldırarak.

"Hastaneler," diye onayladı. "Hastane işini mi düşünüyorsun?"

Başını eğdi. Neredeyse başını salladı.

"Sanırım donanma sizi dünyanın her yerinde yaşıtıyordu...." "Hem evet hem hayır. Gemideyken çok fazla şey görürsünüz.

ama bazı ilginç yerlere yanaşıyorlar. Yaklaşık sekiz yıl önce bir gemiden indim ve San Diego'da görevliydim. Beni unutmuş olmalılar. Başka yerlerdeki birkaç geçici görev dışında hep oradaydım. Donanmada bu kadar uzun süre tek bir ana üsse sahip olmak oldukça sıra dışı."

"Peki orada yaşamak istemiyor musun?" diye sordu. "San Diego'yu seviyorum."

"Orada yaşayabilirim," dedi. "Ya da burada, burada yaşayabilirim. Ama benim gibi hastane işi arayan birinin Virgin River'dan daha büyük bir kasabaya ihtiyacı vardır."

"Senin gibi biri hastanede ne yapar? Lazımlığı elden ele mi dolaştırır?" diye sordu.

"Görünüşe göre, lazımlığa oldukça aşinayım. Asıl soru şu: Senin gibi bir kadın benim gibi bir adamdan lazımlık alır mı?"

"Belki tıraş olursan..."

Sakalını kaşdı. "Bilirsiniz, ordu sizi uzun süre tıraş eder, tükürür ve parlatır,

Böyle bir şey eğlencelidir. Evcil hayvan sahibi olmak gibi bir şey."

Güldü. "Havlayacak gibi görünüyor. İş becerilerini her zaman geliştirebilirsin, biliyorsun. Biraz eğitim alabilirsin. Belki sağlık görevlisi olurum. Ya da hemşire. Eminim erkek hemşirelere çok talep vardır."

Genişçe gülümsedi. "Şimdi, işte bir düşünce." Bira şişesini devirdi ve boşalttı. "Bu gerçekten güzeldi, Erin.

Bira için teşekkürler." Şişeyi kızın ayaklarının dibindeki güverteye bıraktı ve eşyalarını toplayarak ayağa kalktı.

"Yay ne için?" diye sordu.

Bir omzuna astı. "Daha çok görünüş içinmiş meğer. Bu dağlardaki ilk yürüyüşlerimden birinde utangaç olmayan bir dağ aslanıyla yüz yüze geldim. Kaçması uzun zaman aldı ve bir süre onun öğle yemeği olacağımı düşündüm. Buraya geri döndüğümde ok ve yay taşımaya başladım."

"Peki ya o büyük bıçak?" diye sordu.

"Eğer bir dağ aslanı bunu kullanabileceğim kadar yaklaşırsa," dedi palayı kemerine asarak, "yaralarım olacak. Bu, patikayı kapatan yabani otlar ve çalılar için, nefsi müdafaa için değil. Ya da ilk başta tahmin ettiğiniz gibi cinayet için."

"Bir silah daha mantıklı olmaz mıydı?"

"Muhtemelen," dedi omuz silkerek. "Silahları pek sevmem. Oğlanlar - erkek kardeşlerim - hepsi avlanır. Ben avlanmam."

"Hmm," dedi, ayağa kalkarak. "Seni bırakamayacağıma emin misin?" "Hayır, sen sıkı otur. Ben yürümeyi severim."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Tatil üzerinde çalış. Henüz bu konuda o kadar da iyi olmadığın izlenimini edindim."

"Evet, durum böyle görünüyor...."

"Bahçe aletlerini kulübeye koydum ve püskürtme başlıklı bir hortum bağladım. Kulübede bir de fıskiye var. Eğer düşünürseniz, domateslere bir içki verin."

"Vay canına. Gerçekten çok zahmete girmişsin."

"Aslına bakarsanız bunu hiç düşünmedim bile. Sadece O anda yapılması gereken buydu. Yine de bundan memnun musun?"

"Elbette. Tabii ki. Gerçekten, teşekkür ederim. Dikkatli ol o zaman." "Her zaman dikkatli ol, Erin." Ona küçük bir selam verdi ve Yürüdü gitti.

Demek hemşireler Bayan Erin Elizabeth Foley'ye onun doktor olduğunu sylenememişler, diye düşündü Aiden. İlginç. Ve onun hakkında bildiklerini çantasını karıştırarak ğrenmemişti.

Acil servis personeliyle konuşurken, hemşirenin masasında açık duran çizelgesini baş aşağı okumaktan.

Onun hakkında pek çok varsayımda bulunmuştu, ki bu Bayan Foley için hiç de hukuka uygun değildi. Ama bu onun işine yaradı. Yalan sylenemeyecekti ama saklamak da adil bir davranıştı. Ve Noah'ın önerdiği gibi, kendini aptal gibi hissetmesi için de değil.

Aksine, eğer isterse, kimlik bilgilerini değil adamı tanımak zorunda kalacaktı. Aiden kendini

Küçümseyici bir tavırla, mal varlığının ne olduğunu çok iyi biliyordu. En azından temizlendiğinde ve tıraş olduğunda fena görünmüyordu. Zeki ve konuşkan biriydi ve kesinlikle

Bir kadının anatomisinin en kişisel kısımlarıyla uğraşarak geçimini sağladığı işinde hassas olmak zorundaydı.

Ve tabii ki eğlenceli olduğunu düşünüyordu, ama bu çok zneldi. Ve yine de, ne zaman biriyle ıkrsa, yüzde doksandan oranında o kişinin eğlenceli olmadığını hissediyordu.

onun yanındayken rahattı. şimdi, bu iki ucu keskin bir kılıtı. Bazı kadınlar doktor olduğu için onu etkilemeye çalışmakla kalmıyor, bazen eski doğal çekiciliklerini örtbas ediyorlardı, ama bir de diğer yüzü vardı

-Psikopatik eğilimlerini saklıyorlardı, korkunç eski sevgilisi Annalee gibi. Aiden sadece bir kızı tanımaya çalışan bir ocuk olmak istiyordu. Bu ne kadar zordu?

Muhtemelen fazla düşünüyordu, özellikle de Erin söz konusu olduğunda. Ne de olsa o bir avukattı. Ve belli ki başarılı bir avukattı - bunu sadece şık kabininden değil ve kıyafetleriyle, ama kendine güveniyle. şunu aşırı zgven yapalım. Sıradan bir doktorun gözünü korkutamazdı; bir doktoru yakalamanın bonus puanları varmış gibi davranmaya başlamazdı. Ve büyük olasılıkla bırakın daha fazlasını, arkadaş bile olmayacaklardı.

Öyleyse neden yanlış varsayımlarını dzeltmiyorsunuz?

Çünkü eğlenceli olurdu, işte bu yüzden. Bir yılda ödediği vergiyi kazanamayan bir adamdan etkilenmesine izin ver.

-Eğlenceli. Uh-oh, diye düşündü, ondan etkilenmesini mi istiyordu? Şey, kız ateşliydi. Muhteşemdi. O ipeksi çilek-Sarı saçları, tatlı teni, inanılmaz gülümsemesi, güzel uzun bacakları, sıkı poposu... Onun fiziksel özelliklerinden etkilenmişti.

onu gördüğü anda varlıklar.... ama sonra ağzını açmıştı.

Bugün daha iyiydi. Aynı derecede ateşliydi ama ağzını açtığında aslında bir insandı. Yani, küçük bir kedi fare oyunu hiçbir şeyi incitmezdi. Yalan söylemiyordu; evet, lazımlık ve daha kötüsüyle bir arada olmuştu. Obstetrik gerçekten pis bir iş olabilir.

Bir kilometre uzunluğundaki araba yolundan yola doğru yürürken bunları düşündü. Muhtemelen bir başka nedeni de

kadınlar söz konusu olduğunda biraz fazla temkinliydi - o karısı vardı. Hmm. Onun bacaklarının arasına girdiğinde askeri mahkemeye çıkma riskini göze almıştı. Genç ve seksi bir deniz piyadesi tarafından baştan çıkarıldığında gemiden yeni inmişti.

Hastanede çalışıyordu. Rus göçmenlerin yirmi bir yaşındaki kızıydı, donanmadan ayrılmak istiyordu ve Aiden'ı bunun için bir bilet olarak görüyordu. O bir

Astı, askere alınmış bir personeldi ve onunla yatıyordu. Çok gençti, ama sadece saf değildi, Şimdiye kadar tecrübe ettiği en yetenekli aşıktı.

Ve çabucak fark edildiler. Geçmişe baktığımızda, o Belli ki sızdırmış. Aiden'ın komutanı hızlı bir çözüm olarak evlenmesini ve taburcu edilmesini önerdi. İşte, tam da aradığı şey. Yatıştırıcı davranışları bıraktı ve cadaloza döndü. Bunu anlaması uzun sürmedi; donanmadan cebinde biraz bozuk parayla ayrılmak istiyordu. Bir arkadaşının arkadaşı tarafından halledilen hızlı boşanmasının bedeli on bin dolardı. Ve zor öğrenilmiş bir ders.

Annalee kesinlikle doktora hayranlık duymuyordu. Tam olarak aradığı kişiydi ve

Onu yakalamak için birçok kurnazlığını kullandı, onu memnun etmek için her şeyi yapmaya hazırdı ve onu memnun etti. Ta ki
çığlık atmaya ve bir şeyler fırlatmaya başladı.

Ve bu da aklına şu gerçeği getirdi.

Onu arıyordum. Hiç şansın yok, Annalee. Asla olmayacak.
Arabasına bindi, eşyalarını arkaya attı ve eve doğru yola çıktı. Kulübenin içine doğru giderken Rosie ve annesini nehirde balık tutarken gördü ve onlara korna çalıp el salladı. Kulübesine yanaştığında Luke ve Art'ın Luke'un verandasında dertleştiklerini gördü. sandalyeleri birbirine yaklaştırdı. Bir kez daha el salladı. Sonra duş almak için içeri girdi.

Luke, Art'ı konuşmak için nehirden verandaya çıkarmıştı. Onun için bir kolanın kapağını açtı, oturmasını söyledi ve "Tamam, Netta'nın yaşadığı yeri buldum ve Ellen'la konuştum" dedi.

Art'ın gözleri parladı ve çok heyecanlandı. "Tamam, Luke. Şimdi oraya gidelim."

"Şimdi olmaz Art," dedi Luke. "Ellen Pazar öğleden sonra ziyaret edebileceğini söyledi, ben de seni götürmekten memnuniyet duyarım. Bugün Perşembe, o yüzden sabırlı olmalısın. Ama şimdi bilmek istiyorum - Netta nasıl bir arkadaş?"

Art biraz şaşkın görünüyordu. "İyi bir tür mü?" dedi soru şeklinde.

Luke rahatsızdı ve rahatsız olduğunda boynu kızarıyor ve dalgınca kaşıyordu. "Tamam. Güzel. Demek istediğim, onu ziyaret ettiğinizde, onunla ne yapmak isteyeceksiniz? onu?"

Art gururla doğruldu. "Onunla çıkmak istiyorum." "Ah."

Luke iç çekti. "İşte şimdi bir yerlere varıyoruz. Var Netta ile daha önce çıktınız mı?"

"Hiç sanmıyorum. Konuştuk ve bazen el ele tutuştuk. Ama Shirl kızları evin bir tarafında tutardı.

yemek ve televizyon haricinde ev ve diğer taraftaki çocuklar."

"Sana bir haberim var, biriyle çıkmak çoğunlukla konuşmak ve el ele tutuşmaktır. Ayrıca, yemek yemek ve televizyon izlemek."

onu bilgilendirdi. "Ama birkaç endişem var Art.

Netta'yı tekrar göreceğin için çok heyecanlı olduğun için aklına bazı şeyler geldi. Mesela seks hakkında bir şeyler biliyor musun?" Boynu daha da kızardı.

"Evet," dedi Art kendinden emin bir şekilde. "Evet, biliyorum Luke."

"Bu içimi rahatlattı." Luke uzun süredir tuttuğu nefesini bıraktı. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Sana seksi kim öğretti?"

"Annem," dedi. "Seks mi?" diye sordu. Sonra parmağıyla havada bir onay işareti yaptı. "Erkek!"

Luke başını elinin içine düşürdü. "Ah, dostum," diye inledi. Başını yorgun bir şekilde kaldırdı. Aiden'in yine bir yürüyüşten sonra arabasıyla geldiğini gördü. Hepsini el salladı ve sonra Luke, "Dinle, Netta'yı ziyaret etmeden önce bazı şeyler hakkında konuşmamız gerekecek. Ve nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Onu ziyaret etmemi istiyor mu? Ellen? Ve Netta?" "Evet, Art. Bu konuda mutlular. Ellen, Netta'nın seni soruyor. Yani her şey yolunda. Henüz çözemediğim kısımlar hariç."

"Hangi parçalar? Bunun cevabını bilmiyorum."

Luke onun dizini okşadı. "Her seferinde tek bir şey için endişelenelim, Art. Her seferinde bir şey." Sonra büyük bir şehir otobüsününkine benzeyen bir motor sesi duydu ve kafasını kaldırdığında büyük, gösterişli bir karavanın kulübelere giden yoldan aşağı indiğini gördü. "Tanrım, annemi gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Bunlar Maureen ve George, Art. Yepyeni bir karavanla ziyarete gelmişler. Bu bir süreliğine kafanı dağıtacaktır."

"Ne gibi şeyler?" Art sordu.

Luke ayağa kalkıp onlara el sallayarak, "Sözümü geri alıyorum," dedi. Tanrım, karavan dediğinde aklına şu küçük beşinci tekerlerden biri gelmişti! Kapıyı açtı.

kapıdan içeri bağırdı, "Shelby! Bebeğim, bunu kaçırmak istemezsin."

Rosie nehirden koşarak geldi, Franci de arkasından. Shelby verandaya çıktı ve Aiden eşofman ve tişört giyerek kulübesinden çıktı, saçına ve sakalına küçük bir havlu sürdü.

Aiden'ın Virgin River'daki sessiz inziva dönemi resmen sona ermişti. Kardeşinin evi tımarhaneye dönmüştü.

Luke'un üç yatak odalı bir evi ve altı adet tek odalı kulübesi vardı. Art'ın kendine ait bir kabini vardı, Aiden birini kiraladı, Franci, Rosie ve Sean diğerini birkaç haftalığına kullandı ve diğer ikisi de turistlere kiralandı. Shelby ve Luke restoran hizmeti vermediğinden ve mekanın asıl cazibesi açık hava olduğundan, kiracılar genellikle pek ortalıkta görünmüyordu. Altmışlı yaşlarında bir çift vardı ve Virgin River'a kuş gözlemi için gelmişlerdi. ve bir haftalık yürüyüş planlayan üniversite çağındaki dört kadından oluşan bir grubu izliyordu.

Toplanan Riordan'larla birlikte yerleşkenin bir karnaval havasına bürünmesi uzun sürmedi. Shelby'nin yükü hâlâ azalıyordu ve yürüyüşü de Hamileliğin son dönemindeki bir kadının zorlanmasıyla, çocuk odasını düzene sokmanın zamanı gelmişti. Yeni doğan ihtiyaçları için yatak odalarında zaten bir beşik ve küçük bir büroları vardı ama Shelby'nin Walt amca ve bayan arkadaşı Muriel St. Claire, bebeğin odasının boyanması, kâğıtlanması ve süslenmesinde yer almak istediler. Tabii ki Maureen de bunun dışında kalamazdı. Walt'un kızı ve Shelby'nin kuzeni Vanessa da uzak kalamazdı ve bugünlerde Vanessa nereye gitse iki küçük çocuk da onu takip ediyordu.

Birkaç gün içinde burası Riordan'lar ve Booth'larla dolup taştı. Tüm hareketin tam ortasında,

Luke, Aiden'ı kenara çekti. "Profesyonel yardımına ihtiyacım var, dostum."

"Shelby iyi mi?" Aiden refleks olarak sordu.

"Tamam, patlamaya hazır. Art konusunda yardımına ihtiyacım var. 'Çıkmak istediğini' söylediği Netta'yı ziyaret ettiği için çok öfkeli. Onunla konuştum Aiden, seks hakkında hiçbir şey bilmiyor. Hem de hiç. Hiçbir şey."

Aiden sırtıttı. "Belki de hiçbir şey bilmesine gerek yoktur."

"İşi şansa bırakamayız. İhtiyacım olan son şey Art'ın bir kızı hamile bırakması. herhangi bir şey."

"Ve sen de benden...?"

"Bilmiyorum. Onunla konuşun. Onu Fortuna'ya kız arkadaşını görmeye götürün ve kızın bakıcısıyla ya da birlikte yaşadığı Ellen her kimse onunla konuşun. Bu işin üstünde olduğumuzdan emin olun."

"Muhtemelen düşündüğün kadar endişeli değilsin," dedi Aiden. "Öncelikle, Art'ın eski bir arkadaşıyla birlikte olmaktan heyecan duyuyor olması çok muhtemel. Aslında kadınla uzun süre aynı evde yaşamış ve aralarında bir bağ oluşmuş. Cinsel ilişki muhtemelen aklına hiç gelmemiştir ama gelse bile büyük ihtimalle kısırdır. Down sendromlu erkeklerin kısır olması nadir görülen bir durum değildir. Ancak her zaman iktidarsız değillerdir."

Luke, "O Down sendromlu değil, Aiden," dedi. "Yardım edebilir misin?"

Çünkü Fortuna'ya gidip Ellen'la yüz yüze görüşecek kadar uzun süre ondan uzaklaşamıyorum-Art'ın gözü hep üzerimde. Ayrıca, Shelby'ye baksana. Ben de kapat."

"Bunu senin için yapacağım," dedi Aiden. "Ama Shelby için endişelenmeyi bırak. O gittiğinde bol bol vaktin olacak. doğuma. Belki günler sürer." Gülümsedi. "Sana her açıdan saldırıyor, değil mi?"

"Tüm açılardan. Annem bir erkek arkadaşıyla burada! Dostum Art aşık ve bunun ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yok.

ve onu güvende tutmam için bana güveniyor. Ve karım patlamak üzere!"

Aiden sırtıttı. "Bira ister."

"Komik olma, Aiden. Karım bu kadar hamileyken ve yardımcım onun haberi olmadan seks yapmak üzereyken nasıl bira içebilirim. Onu son zamanlarda gördün mü?"

"Vay be. O biranın içine biraz Xanax katmak isteyebiliriz," dedi Aiden.

Art'ın Netta'yı göreceği için çok heyecanlı olduğu doğrudu. Ve aşık bile olabilirdi. Duygusalı ve Ama Aiden ve Art Fortuna yolunda durum hakkında sohbet ederken, Netta'nın onun geçmişinin, hayatının, deneyimlerinin önemli bir parçası olduğu ve onu derinden önemsendiği çok açıktı. Aynı televizyon programlarını seviyorlardı; birlikte çalışmışlar ve birbirlerine yardım etmişlerdi ve her ikisi de ailelerini kaybetmiş ve devlete bağımlı hale gelmişlerdi. Netta Art'tan daha iyi okuyabiliyordu ama ona balık tutmayı öğretmek istiyordu. Ayrıca onunla çıkmak da istiyordu ama Aiden bunun Sadece çok iyi arkadaş olmaları ve düzenli olarak birlikte vakit geçirmeleri -TV izlemeleri, balık tutmaları ve okumaları- muhtemelen en iyisi olacaktı -Art bunu o kadar kolay kabul etti ki, muhtemelen çıkmanın bu olduğunu düşünüyordu.

Aiden, Netta'nın yaşadığı eve vardığında kendisini Luke'un ziyaretçi kardeşi Dr. Riordan olarak tanıttı. Bunun Ellen ve kocası Bo'yu biraz açılmaya teşvik edebileceğini düşünmüştü ama onların teşvike ihtiyacı yok gibiydi. Üç çocuklarını büyötmüşlerdi, büyükanne ve büyükbabaydılar ve bakımlarında üç özel gereksinimli yetişkin kadın vardı - hepsi de fırında yarı zamanlı olarak yardım ediyordu, becerileri çok farklıydı.

Verandada buzlu çay servisi yapılırken Art ve Netta yeniden bir araya gelmenin tadını çıkardı ve arka bahçeye kaçtı, hala görüş alanındaydı. Kovalamacayı kesmek uzun sürmedi-Netta'nın beyni hasar oldukça büyüktü, erken bir saldırı sonucu Çocukluğunda boğulma tehlikesi geçirmiş. Uzun bir yoldan gelmişti;

Yürümeyi ve konuşmayı başarması yıllar almıştı. Çok yufka yürekli, sakin, yirmi yedi yaşında, on yaşında bir çocuğun zihinsel kapasitesine sahip, Art'inkine hemen hemen eşit bir kızdı. Her ikisi de birkaç kelimeyi ve çoğu harfi tanıyabilse de, ikisi de çok iyi okuyamıyordu.

Aiden, Ellen ve Bo'yu ziyaret ettiği süre boyunca Art ve Netta arka bahçede, torunların kum havuzunun kenarında oturmuş, konuşmaktan çok birbirlerine bakıyorlardı.

Ellen, "Kardeşin bana Art'ın vasisi olmaya nasıl karar verdiğini biraz anlattı," dedi. "Elbette, o grup evi kapandığında Netta'yı aldık. Onun için gerçekten zor bir dönemdi; evini, işini ve arkadaşlarını kaybetti."

"Öte yandan Art, küçükken kaçtı. hırpalanmış," dedi Aiden. "Luke onu çöpünü karıştırırken bulmuş. Kocaman bir gözü morarmıştı."

"Bu biraz sıra dışı," dedi Ellen. "Demek istediğim, Art'ın böyle kaçıp gitmesi - bu girişimcilik. Dolaşıp durmak ya da kaybolmak, bu alışılmadık bir şey değil. Luke ile mutlu muydu?"

"Ailenin söyleyebildiği kadarıyla çok memnun. Luke, Art'la karşılaştığında bekârdı ama şimdi evli ve yakında ilk çocuğunu bekliyor. Karısı Shelby ve tüm ailesi Art'ı çok seviyor. Ama hiç birimizin özel ihtiyaçları olan veya Down sendromlu yetişkinlerle deneyim. Luke'un oldukça belirgin bazı endişeleri var, örneğin biriyle çıkma konusunda..."

"Seks mi?" Ellen sordu. "Endişe bu mu?"

"Olmalı mı?" Aiden sordu.

"Neyin ne olduğunu takip etmek için güçlerimizi birleştirmemiz gerekecek.

"dedi. "İlişkileri çok ciddi görünmeye başlarsa, bu onların dikkatini dağıtmak için yeterli olabilir. Şimdilik, uyanık şaperonlar olmak muhtemelen işe yarayacaktır. Tüm kadınlarımız.... sadece güvenlik için uzun süreli doğum kontrolü kullanıyor."

"Bazı ihtiyaçlar fark ettiğiniz için mi? Cinsel davranışlar, bu tür şeyler?"

Ellen başını salladı. "Hayır, Dr. Riordan-libido özel ihtiyaçları olan yetişkinlerde her yerde olabilir-bazıları çok aktif bir libidoya sahiptir, bazen mastürbasyon yapar veya flört eder, hatta bir üyeye uygunsuz bir şekilde dokunmaya çalışır sınırlara aldırış etmeden karşı cinse saldırıyor. Kadınlarımız gerçekten kayda değer bir libido göstermediler, ancak kullandıkları doğum kontrolü buna ve PMS'ye yardımcı oluyor. Biz

Ayrıca onları bir avcının hamileliğinden de korumak zorundayız. Onları güvende tutmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz, ancak onları dünyadan saklayamayız ve gerçek şu ki, dışarıda dezavantajlıları avlayan kötü insanlar var."

Aiden tamamen cahil olduğu şeylerle pek sık karşılaşmazdı ama bu bir tanesiydi. Onun eğitimi zihinsel engelli kadınlara doğum kontrolü önermeye hazırlamıştı, ancak askeri uygulamalarında bu bir endişe kaynağı olmamıştı.

Yırtıcı hayvanlar mı? "Cinsel istismarla ilgili bir sorun var mı?" diye sordu.

"Bildiğimiz kadarıyla böyle bir geçmişleri yok ve fark ettiğimiz bir belirti de yok ama bu bir tehlike. Kadınlarımızdan ikisi Down hastası ve kırılganlıkları yüzlerinden okunuyor. Ayrıca, çok güveniyorlar, memnun etmek için çok endişeliler. Çoğu zaman sadece söyleneni yapıyorlar. Ama Art... değil mi?"

"Kısır mı? Kardeşim test yaptırıp yaptırmadığını bilmiyor. Bu arada, Art test edilip edilmediğini bilmiyor gibi görünüyor. Bahsettiğiniz cinsel dürtü belirtilerinden hiçbirini görmedim ve o çok nazik bir ruha sahip."

Ellen, "Yüksek işlevli bir libidosu olsaydı muhtemelen şimdiye kadar ipuçlarını almış olurdunuz," dedi. "Zihinsel engelli yetişkinlerin ebeveynleri ve vasileri için bir destek grubuna üyeyiz ve arkadaşlarımızdan birinin oldukça fazla mastürbasyon yapan genç bir adamı var. Bazen onun dikkatini dağıtmak zor oluyor. Bence burada Art ve Netta ile sahip olduğumuz şey mükemmel bir dostluk."

"Belki onlar için kaliteli zaman ayarlamayı başarırsak çok mutlu olurlar."

Ellen ona, "Zihinsel engelli yetişkinler her zaman aşık olurlar, Dr. Riordan," diye hatırlattı. "Bir çift olarak, genellikle ebeveynlerinden biriyle ya da aynı grup evinde birlikte yaşamaya başlarlar. Bazı durumlarda karmaşık olabilir ve onlarınki gibi ilişkileri engellemek için büyük çaba sarf eden insanlar tanıyorum. Ama herkes sevgi ve şefkat hissetmeyi hak etmiyor mu? Engelleri ne olursa olsun? Öncelikli görevimi Netta'yı güvende tutmak ve boyundan büyük işlere kalkışmasını engellemek olarak görüyorum. Eğer Art hakkında söyledikleriniz doğruysa, çok tatlı ve nazik bir adamla ilgileniyor."

"Art bir melek," dedi Aiden. "Ve çok işlevsel. Birkaç yıldır Luke ile birlikte ve tek bir sorun bile yaşamadı. Luke'la çalışmayı seviyor, nehirde balık tutmayı seviyor, asla başıboş dolaşmıyor. Her ikisi için de iyi oldu. onları."

İki saat sohbet ettikten sonra bir plan yaptılar. Haftada iki kez, mümkün olduğunda Art ziyarete gelebilirdi. Luke önceden arayabilirse, Luke ayak işlerini yaparken Art'ı fırına ya da eve bırakıp Netta'yı görmesini sağlayabilirdi. Eğer Ellen ya da Bo Netta'yı Virgin River'a götürebilecek durumdaysa, Netta birkaç saatini nehirde geçirebilir, balık tutmayı öğrenebilir ve Art'ı ziyaret edebilirdi. Onlar da Birbirimizin telefon numaralarını. Bu başlangıç için iyi bir yerdi. Birbirlerini sistem içinde bir daha kaybetmeyeceklerine dair küçük bir güvence bile büyük bir rahatlama sağlayabilirdi.

Art'ın Virgin River'a dönüş yolundaki davranışları bu fikri pekiştirir gibiydi. Netta'nın telefon numarasının yazılı olduğu kâğıt parçasını sıkıca kavradı. Art telefonda hiç vakit geçirmemişti ama o numarayı elinde tutmak bile ona büyük bir güven veriyordu.

Aiden'in durması gerekiyordu ve Art için sorun yoktu. Aiden arabayı doğruca Erin'in kulübesine doğru sürdü. "Burası neresi?" Art ona sordu.

"Burada yaşayan kişi bir bahçe yapmaya çalışıyordu, ben de yardım ettim," dedi Aiden. "Sadece kontrol etmek istiyorum. Belki su o."

"Tamam, Aiden."

Erin'in arabası kulübeye park edilmemişti, bu yüzden Aiden arkadan altı paket bira aldı ve güverteye oturup Bir not yaz. Sakin ol. Bütün ailem şehirde ve tam bir sirk. Yakında görüşürüz. A.

Sonra bahçeye bakmaya gitti. Vay, vay. Bahçeyle ilgileniyordu. Toprak nemliydi ve yabancı otlar azdı. Ağaçların arkasındaki kulübeye gitti, kùltivatörünü çıkardı ve toprağı biraz eşeledi. Birkaç otu koparmak için eğildi, sonra hortumu çıkarıp Püskürtün. Art arka bahçede dolaştı. "Ormana girme lütfen," diye bağırdı Aiden.

"Değilim," diye bağırdı Art.

Sonunda Art kendini hâlâ ağaçların arasında asılı duran hamakta buldu. Kendini biraz çılgınca sallıyordu. ve Aiden kopmayacağını umuyordu. Sanat küçük değildi!

"Hey," dedi bir kadın sesi. "Vazgeçtiğini sanıyordum bana." Gülümsüyor ve bir elinde altılı paketi tutuyordu. "Devam ettirmeye çalıştım."

"İyi iş çıkardın," dedi Aiden. Kısa çitin üzerinden adımını attı. "Biraz bira bırakırım diye düşünmüştüm, belki haftaya..."

"Elbette," dedi Erin. "Gelecek hafta." Aiden'ın ötesine baktı. "Arkadaşın mı?"

"Evet, bu Art. Kardeşimin nehirde kulübeleri olduğunu söylemiş miydin? Art onun yardımcısı. Az önce dışarıdaydık. Birkaç işim vardı ve uğrayıp bahçeyi kontrol edeyim dedim. Henüz şehre geri dönmedin mi?"

"Henüz değil. Ama haftada altmış saat çalışmak için en iyi nedenin gündüz televizyonu olduğunu keşfettim."

"Sadece altmış." Aiden sırttı. "Tembel."

O da sırttı. "Sanırım donanma seni 7/24 çalıştırıyor."

"Evet, öyle, ama hatırlarsan sana baldızımın çok mu hamile? Aile toplanıyor. Yer ve zaman kaplamaya meyillidirler."

"Ne tür bir aile?" diye sordu.

Omuz silkti. "Altmışlı yaşlarındaki annem yetmiş yaşındaki erkek arkadaşıyla bir karavanla geldi. Bu bir vuruş Bir ya da iki sinir. Erkek kardeşlerden biri yarın Irak'tan dönecek, izinli, ailesiyle birlikte kulübede kalıyor. Hamile baldızımın buralarda çok sayıda ailesi var ve her zaman müsaitler, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Melankolik bir gülümsemesi vardı. "Kulağa eğlenceli geliyor aslında."

"Sanırım öyle." Art, Aiden'in arkasından geldi. "Oh, Art-bu Erin. Erin, bu Art."

"Nasılsınız?" dedi başını sallayarak.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi ve ikisi de güldü.

"Üzgünüm Erin, Art'ı geri götürmem gerekiyor. Sonra görüşürüz."

Bahçe güzel görünüyor."

"Sen de öyle," dedi sessizce.

Art hemen canlandı. "Maureen onun... onun... hayalet... gast... görüldüğünü söylüyor."

"Korkunç," dedi Aiden yardım etmek için. "Annem ellerini yüzümün her iki yanına koydu ve çok güzel görüldüğümü söyledi."

Korkunç. Korkunç. Tehlikeli. Sanırım bu ilk görüşünüzde yalnız değildiniz." Döndü ve uzun saplı maşayı Art'a uzattı.

"Bunu şu kulübeye koyabilir misin?"

"Elbette, Aiden." Ve avluya doğru yürüdü. "Çok tatlı biri," dedi Erin.

"İşte o. Sen nasılsın?"

"Harika," dedi gülümseyerek. "Tamamen harika."

"Güzel. Sonra görüşürüz."

"Birayı soğutacağım."

Altı

"Onunla çıkacak mısın?" Aiden onları Luke'un evine geri götürürken Art sordu.

"Sanırım sadece arkadaş olacağız," dedi. daha fazlası olacaklarını ummaya başladı. Ne zaman ve nasıl olacağından emin değildi ama bunu bir sonraki biralarından sonra anlayacaktı.

"Luke flörtün konuşmak, el ele tutuşmak ve televizyon izlemek olduğunu söylüyor."

Aiden, Luke'un böyle biriyle çıktığını hatırlamıyorum, diye düşündü. Art, "Belki bir kızla çıkmak da bira içmektir," dedi.

Aiden kıkırdadı. "Biliyorsun Art. Bazen kaçırdığından daha fazlasını yakalarsın. Dinle, benim için bir şey yapar mısın lütfen?"

"Elbette, Aiden. Ne?"

"Bahçeden kimseye bahsetmesek sorun olur mu?"

"Neden?"

"Şey..." Aiden bir dakika düşündü. "Yaz sonunda bahçeden taze domatesler ve bazı sebzeler çıktığında biraz alabilirim. Ve onlarla Luke ve Shelby'ye sürpriz yapabilirim."

"Oh," dedi Art. "Tamam o zaman."

Aiden ve Art kulübelere geri döndüklerinde Sean yeni gelmişti ve karnaval atmosferi bir çentik attı. Geri dönen bir askerin ya da bu durumda bir havacının etrafını saran kutlama havasıyla kıyaslanabilecek hiçbir şey yoktu. Kalabalık Riordan'lar ve Booth'larla sınırlı değildi; kasabadan bazı insanlar da uğramıştı -Jack ve Preacher, eşleri ve çocukları, diğer arkadaşlar ve komşular. Luke büyük gazlı ızgarayı çıkarmıştı ve iki soğutucu

buz, gazlı içecekler, şişe su ve birayla doluydu. Walt Booth şarap getirmişti; beyaz şarabın mantarını açtı ve Soğutucudaki buzlu ve kırmızı şarabı açıp birkaç şişeyi nefes almaları için piknik masalarının üzerine koydu. İnsanlar bile kiralanan kabinler onlara katılmaya davet edildi.

Küçük kardeşini kucakladıktan sonra, Aiden Luke'un sosisli sandviç ve hamburgerleri ızgarada pişirmesine yardım ediyor. Kadınlar baharatları, cipsleri, patates salatasını ve lahana salatasını koydular. Preacher birkaç turta getirdi ve Jack büyük bir tüp dondurmaya katkıda bulundu.

Sean, Franci'nin yanından çok uzaklara çağırılmazdı; karısını altı aydır görmemişti ve ilk gecesi San Francisco'da bir otelde karısı ve küçük kızıyla birlikte geçirdi. Kolu Franci'nin koluna sıkıca bağlıydı. Beline ya da omuzlarına sarılıyor, fırsat buldukça onu kendine çekiyordu. Sonunda annesi onu kurtarmaya geldi.

"Rosie, bu geceyi büyükannele geçirmek ister misin?"

"Hâlâ RB'nin içinde mi yaşıyorsun?" Rosie gözlerini kocaman açarak sordu. "Evet. Fazladan bir yatak var. Ve patlamış mısır ve istersen bir film izle."

"Ama babam şu anda RB'ye girmemeni söyledi. Günah işlediğini söyledi. Nerede o?"

Kahkahalar tüm yerleşkeyi sarsmadan hemen önce hafif bir sessizlik oldu. Sonunda kahkahalar dindiğinde Maureen cevap verdi

Torununa soğukkanlılıkla, "Babana sor, tatlım. O bir uzmandır."

Sean kıpkırmızı kesildi ama kahkahalar yatışınca saatine baktı ve "Rosie'yi büyükanneye götürmek için toparlama vakti tatlım. Sonra da yatağa girsek iyi olur. bu iyi insanlar evlerine gidebilirler!"

Parti dağıldıktan ve Aiden temizlik işlerinde Luke'a yardım ettikten sonra kulübesine çekildi ve dizüstü bilgisayarını açtı. On yedi e-postası vardı ama önce arkadaşı Jeff'ten gelen e-postayı kontrol etti. Onu aramadın, seni ezik ve

beni aramayı bırakmıyor. Kaç kere söylersem söyleyeyim

Beni araman fikrini değiştirmeyecek, o da durmayacak. Bir erkeğe iyilik yap, olur mu? Annalee'yi ara. Acil olduğunu söylüyor. Bana neyin acil olduğunu söylemiyor ama durmayacak! İşte muhtemelen attığın numara.

Aiden hemen cevap yazdı. Sana neyin acil olduğunu söylemeyecek çünkü aramızdaki hiçbir şey acil değil ve onunla konuşmak vebayı hayatıma davet etmek gibi bir şey. Lütfen ona öldüğümü söyle.

Nehir kıyısındaki Riordan'larda toplu halde aileler olsa da Virgin River'da işler oldukça sakindi. A Sean'ı Irak'tan evine uğurladıktan birkaç gün sonra Jack Sheridan barın arkasındaki her zamanki yerinde otururken en sevdiği müşterilerinden biri içeri girdi. Küçük kız kardeşi Brie gün içinde kasabada nadiren görülürdü. Aktif bir avukattı ve genellikle dağları, vadileri ve Eureka'ya kadar her yere arabayla gidip geliyordu. Savcılığa danıştım.

"Evet, tatlım," dedi. "Seni ofisime getiren nedir?"

Brie bir taburenin üzerine sıçradı. "Konuşabileceğimizi umuyordum," dedi.

"Kulağa ciddi geliyor. Bu ifadenin yanına bir içki alabilir miyim?"

Kız kardeşi cevap vermedi. "Jack, oturma odasında pembe bir fil var ve bu bir taşıyıcı gebelik." Jack'in çenesi düştü ve gözlerini bara dikti. "Bunun hakkında konuşacak mıyız yoksa yokmuş gibi davranmaya devam mı edeceğiz?"

Çenesini kaldırdı. "Ne diyebilirim ki?"

"Bir şey söyle Jack," diye ısrar etti Brie. "Çünkü Mel benden L.A.'deki eski doğurganlık doktoruyla temasa geçmemi, tüm yasal sonuçları öğrenmemi ve böylece bir sözleşme için görüşmeye hazır. Bu arada, onun bir

Bu yaz yumurtalarının toplanması için randevu ayarlandı. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Rahatsız bir şekilde gözlerini kaçırdı. "İstemiyorum," dedi sonunda.

"Neden? Neler oluyor?"

Yine gözlerini kaçırdı. Sonra barın altından bir bardak ve bulaşık havlusu aldı ve dalgınca su lekelerini silmeye başladı.

Brie bir elini onun bardak ve havlu hareketinin üzerine kapattı. "Bırak onu ve benimle konuş. Artık büyüdüm ve diğer şeylerin yanı sıra senin avukatınım."

"Benimle konuşmanı Mel mi istedi?"

"Hayır. Aslında biraz önce telefonda konuşuyorduk ve Valley Hastanesi'nde bir hastası olduğunu söyledi, ben de buraya gelmek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm. Dalga geçmeyi bırakalım, Jack. Mel'le aynı fikirde olmadığınız çok açık.

sayfa burada - bu konuda harekete geçmem için beni sıkıştırıyor ve sen daha bir şey söylemedin bile!"

"Onun için endişeleniyorum," dedi usulca. "Bunun geçeceğini umuyordum."

"Gitmiyor, ivme kazanıyor. Şimdi, neler oluyor?"

Jack başını salladı. "Bebeğe ihtiyacımız yok. Biz Programlarımız ve yükümlülüklerimizle iki küçük çocuğa bakmakta yeterince zorlanıyoruz. Üç çocuk gerçekten dengeleri değiştirebilir, ama mesele bu değil, Brie - Mel histerektomi olmasaydı ve bir tane daha olsaydı, idare edebilirdik. Bu fikir

ihtimalleri yenmek zorunda. Histerektomi bile onu savunmasız yapmaz. Eğer bir tane daha istiyorsa.

Tanrım, bir tane bulacak. Otuz bin dolara mal olsa ve hiç tanımadığımız üçüncü bir şahıs olsa bile."

"Sorun para mı?" Brie ona sordu.

"Tanrım, hayır! Ona ayı alırdım, bunu biliyorsun! Paraya neden ihtiyacımız olsun ki? Ailemiz öncelikli. Bu sadece bir fikir. Bu şekilde oluyor."

"İnsanlar bunu her zaman yapıyor Jack," dedi Brie usulca. "Eski usul çocuk sahibi olamayan insanlar için harika bir çözüm. Bu arada giderek artan sayıda insan var."

"Bunu biliyorum," dedi. "Vaiz'den benim için araştırmasını istedim. Bana internetten bir sürü şey yazdırdı."

Bazen kısır bir karı ya da koca oluyor ve donörler kullanılıyor. Sanırım bu, insanların evlat edinmek yerine kendi çocuklarını yetiştirebilmeleri için. İşe yarayan neyse o olsun derim. Bu bizimki olacak. Onun yumurtaları ve benim spermlerim bir tüpte buluşacak ve sonra büyüyecek. Görüştüğümüz bir kadının vücudunda. Kuluçka makinesi olması için para ödeyeceğimiz bir kadın."

"Bu mudur yani? Kadını tanımadığınız ve işi yapması için ona para verdiğiniz fikri mi?"

"Kısmen," dedi omuz silkerek. "Bana sorarsanız bu kadarı düzensiz. Demek istediğim, tanışan ve birbirlerine aşık olan bir çift olsaydık

ve birbirimize 'Tanrım, mutlu olmak için en az beş çocuğumuz olmalı' deseydik, belki farklı hissederdim. Ama biz öyle bir çift değildik, Brie. En başta doğum kontrolü kullandığımızı düşünen bir çifttik. Mel sürekli

Saydığından iki kişi fazlaydı. Birkaç yıl

Mel bir süre önce rahim kanamasından neredeyse ölüyordu.

John elinden geleni yaptı ama rahmi almak onun hayatını kurtardı. Ve bana dedi ki

Onun kayıpla mücadele etmesine hazırlıklı olmak için. Ama Mel için değil.

Hemen toparlandı, birbirimize ve iki sağlıklı çocuğa sahip olduğumuz için minnettar. Şimdi birdenbire üçüncü bir çocuk sahibi olmak için yanıp tutuşuyor.

hiç konuşmadığımız bir şey." Dirseklerini bara yasladı. "Brie, senin bir sözleşme hazırlamanı ve

yumurtalarının toplanması için bir randevusu var ve ben bunu yapacağımı söylemedim."

"Onun için önemliyse yapacağınızı biliyor olabilir mi?"

"Korkarım zamanı geri çekmeye çalışıyor," dedi. "Ben Otuz altı yaşında, çocuk doğurma dönemi bitmiş bir kadın

olmaktan pek hoşnut olmadığı için endişeleniyor. Sanki bizim bu halimizden memnun değilmiş gibi."

"Hayır, Jack..."

"Hamile kalmaması gerektiği halde hamile kaldığında ne hissettiğimi biliyor musun? Atlas gibi hissettim, işte bu. Küçük bir tanrı gibi hissettim. Bir Olimpiyatçı gibi. Onun şişmanlamasını ve huysuzlaşmasını izlemek benim için bir mucizeydi. Kadının beni vücudunun içine aldı ve paylaşmamız için bir hayat yarattı. Bir fincanın içinde mastürbasyon yapıp tanımadığım birinin içinde büyümesini mi izleyeceğim?" Başını iki yana salladı. "Bunu yapmamıza gerek yok, Brie. Sadece ihtiyacımız yok."

Brie'nin ağzı bir an için açık kaldı. Sonra "Oha" dedi.

Dalgınca çubuğu sildi. "Beni rahatsız eden süreç değil," dedi. "Anlayın, süreç değil. Bence bunun olabilmesi bile -bu vekil olayı- Tanrı'nın bir lütfu. Eğer Mel bana gelseydi - bilirsiniz, tanıştığımızda

-O rahim olmadan ve taşıyıcı anne yöntemiyle bebek sahibi olmayı isteyecek kadar çok istiyorsa, evet, onun için her şeyi yaparım.

Bunu biliyorsun, değil mi? Onun için her şeyi yapacağımı? Ama bu şekilde davranarak ona pek yardımcı olabileceğimi sanmıyorum. Bunun nereden çıktığından emin değilim."

"Öğrensen iyi olur Jack. Konuş onunla."

"Brie, benimle tam olarak konuşmuyor. Benim gelmemi bekliyor. Konuyu açtığımda benden sadece açık fikirli olmamı istiyor. John Stone ile çekincelerimi tartışmamı istiyor."

"O zaman John'la konuş. Ama aranızdaki bu şeyin alevlenmesine izin verme. Bunun ortasında kalmaya tehlikeli bir şekilde yakınım ve orada olmak istemiyorum."

Erin can sıkıntısından çikolata parçacıklı kurabiye pişirmeye karar verdi. Düşündü ki eğer elinin altında Aiden ortaya çıkarsa, arkadaşı Art'la paylaşması için ona biraz verebilirdi. Ayrıca bir demet dondurabilirdi. Marcie ve Ian.

önümüzdeki uzun hafta sonu için gelmeyi planlıyorlardı ve Marcie çikolata parçacıklı kurabiyelere bayılıyordu.

June yaşlanıyordu, kulübedeki dördüncü haftasındaydı ve tüm içsel büyüme kitaplarını dağıtılmak üzere bir köşeye yığmıştı. Güvertede, kurabiyeler arasında dinlendiği şezlongun yanında uzun bir bardak çay ve kapağında bir çift uzun, biçimli kadın bacağı ve kışkırtıcı bir başlık olan ciltsiz bir kitap vardı. Marcie bir konuda haklıydı; lanet kitap onu tamamen ele geçirmişti! Onu tamamen baştan çıkarmak için baştan çıkarma gibisi yoktu. Kendi kendine gülümsedi - bu rahatlama olayını öğreniyor olabilirdi.

Tezgâhın üzerinde kocaman bir kâse kurabiye hamuru vardı ve zamanlayıcı çalıştığında, sıcak kurabiyeleri kurabiye tepsisinden tezgâha kazımak ve bir parti daha yapmak için içeri girdi. Derin derin içine çekti; aroma cennet gibiydi. Erin'in kontrol altında tuttuğu oldukça sağlıklı bir tatlı düşkünlüğü vardı ama kesinlikle hiçbir şey o taze kurabiye kokusu kadar çekici olamazdı. Kurabiyelerden birini tepsiye yerleştirdikten sonra fırından çıkıp banyoya koştu. Arka taraftaki tuvalete gitmeyecek olması ne kadar da muhteşemdi! Ayrıca, bir kulübe için muhteşem bir banyoydu ve bununla gurur duyuyordu.

Dışarı çıkmadan önce bir ses duydu ve mutfakta bir esintinin bir şeyleri savurup savurmadığını merak etti. Kötü bir koku vardı. Neredeyse bir tesisat sorununa işaret ediyordu. Ya da belki de esinti Fransız kapılarından geçerken biraz çöp toplamıştı. Banyodan çıktığında bunun bir esinti olmadığını gördü.

Bir ayıydı.

Çok büyük bir ayıydı ve kurabiyeleri ve kurabiye hamurunu yiyor, uzun, tehlikeli pençeleri olan elleriyle topluyordu.

Şaşkınlıkla bağırdı ve ayı kafasını kaseden kaldırdı ve geçirir gibi bir ses çıkardı. İşte o zaman Erin çığlık attı.

Banyoya geri koştu ve kapıyı çarparak kilitledi. Sonra bitişik kapıdan hızla geçip

yatak odasına gitti ve kapıyı çarptı. Güvende olmak için yatağının ucundaki sandığı yatak odasının kapısına doğru itti. Sonra banyo ile yatak odasını birleştiren kapıyı kapattı ve çalışma masasını kapının önüne itti. Sahip olduğu tüm taşınabilir mobilyalar bu kadardı. Ve hepsi bu kadar da değildi.

Ağırımı.

Sonra yatağının ayak ucuna oturdu ve "Siktir" dedi.

Bu olasılığı hiç düşünmemişti bile - bir ayı.

Marcie ona bir dağ aslanının onu müştemilatta kıştırdığına dair bir hikaye anlatmıştı. O andan itibaren Marcie ne zaman dışarı çıksa demir tavayı yanında taşır olmuştu. Bu nedenle Erin de o büyük tavayı hep yanında taşıyordu.

Ama bir yandan da

Marcie tehditkâr bir vahşi hayvanın kafasına tavayla vuracak bir tipti, Erin ise daha çok ciyaklayıp kaçacak bir tipti.

Fırında kurabiye olduğunu hatırladı. Oh, bu çok zengin, diye düşündü. Kulübe yanacak ve ben de onunla birlikte yanacağım. Umarım önce ayı ölür. Belki her şey kül olmadan önce kaçabilirim.

Zihinsel bir envanter yaptı; sadece bir telefon vardı, mutfakta bazasının üzerinde duran bir telsiz. Bilgisayar gerçekten çalışıyordu ve o da dışarıdaydı. Arabasının anahtarları yatak odasında olsaydı, pencereden tırmanıp SUV'a koşabilirdi ama tabii ki anahtarlar kendilerine ayrılmış yerde, kapının yanındaki kancadaydı. Erin çok düzenli ve tertipliydi - her şey için bir yer ve her şey yerli yerinde.

Bir çarpma sesi duydu ve irkildi. Yatağın ucundan atladı ve lanet ayıya bağırarak için kapıya yöneldi. Bu Erin için müthiş bir dersti; bir an için ayının kendisini parçalamasından ya da kulübeyi yakmasından çok evi dağıtmasından endişe etti.

Oturmak için kendini zorladı. Sonra tekrar yatağa uzandı. "Hayatımdan nefret ediyorum," dedi yüksek sesle. "Eğer bunu atlatabilirsem eve ve işe geri döneceğim ve asla

bir daha böyle bir şey olmayacak." Bir çarpışma daha oldu. Bu çok pahalı bir şeye benziyordu. Orada öylece yatıyordu. uzun süre sefalet çekti. Onun dışarıda dolaştığını duyabiliyordu.

Yatak odasının penceresinde küçük bir tıkırtı vardı. Doğrulup dinledi. Evet, çok hafif bir tıkırtı. Dokuz ayak uzunluğunda, çikolatadan kafayı bulmuş bir siyah ayı pencereye vurur muydu?

Kapıyı parçalayıp onu yemez miydi? Süründü sessizce ve dikkatlice pencereye gitti ve en küçük aralıktan baktı.

Ve yeşil gözler ve kırmızı bir sakal gördüm.

Panjurları ve pencereyi açtı. "Aiden!" "Merhaba,"

dedi. "Mutfakta bir ayı var." "Kaç, Aiden! Koş!"

"İçeri gireceğim ama bana yardım etmeniz gerekiyor. Perdeyi çıkarmama yardım et, sonra eşyalarımı içeri atıp içeri tırmanacağım. Beni çekmeniz gerekebilir, bu pencere biraz yüksek."

"Neden?" diye sordu, biraz geri çekilerek.

Omuz silkti. "Her şeyden önce mutfaktan duman geliyor. Ben de bira içmeyi düşünüyordum."

"Mutfakta bir ayı var!" diye fısıldadı öfkeyle. "Evet. Onu oradan çıkarsak iyi olur." Mutfağın kapısını Sırt çantasını ve palasını pencereden içeri fırlattı. Sonra açıklığa sıçradı, kollarını alt pervaza kilitledi, kendini yukarı çekti ve takla atarak yatak odasına girdi.

Erin onun yolundan çekildi. Adam yere oturur oturmaz pencereyi ve panjurları kapattı. Sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Harika. Şimdi ikimiz de yatak odasında rehin tutuldu."

"Ne zamandır orada?" Aiden ayağa kalkarak sordu.

"Bilmiyorum. Yarım saat mi?" Bir çarpışma daha oldu ve yine yüzünü buruşturdu. "Belli ki yemeğini bitirmiş ve

burayı dağıtmakla meşgul. Yemin ederim, eğer Aubusson halıma sıçarsa, onu ellerimle öldürürüm!"

Aiden sırt çantasını karıştırırken gülmekten kendini alamadı. Büyük bir saç spreyi kutusuna ya da küçük bir yangın söndürücüye benzeyen bir şey çıkardı. "Burada yüksek ses çıkaracak bir şey var mı, alüminyum bir çorba tenceresinin içindeki metal bir kaşığın şingirdaması gibi?"

"Ha?"

"Bundan hoşlanmıyorlar. Bu itici. Biraz çınlama ve biraz kovucu ve genellikle sadece kaçarlar."

"Genellikle mi?"

"Seçenekler neler? Bütün hafta o birayı düşündüm."

"Bira almak için daha kolay yolların olduğunu biliyorum." Alay etti.

"Haklısın. Kovucumu alıp pencereden geri çıkayım mı ve seni burada çürümeye mi bırakayım? Biri geçip kokunu alana kadar yatak odanda oturabilirsin.

çürüyen ceset. Ya da bana çınlayan bir şey bulabilirsin!"

"Burada çınlayan hiçbir şeyim yok!"

Aiden etrafına bakındı ve yatak odasını üç altmış kez gözden geçirdi.

Gözleri köşede durdu. Süslü bir masanın yanına gitti. Saksıdaki ağaç; panjurları ve pencereyi açtı, üç metrelik ağacı baş aşağı pencereden dışarı attı ve fazla kirden kurtulmak için boş saksıyı evin kenarına vurdu.

"Hey!" diye bağırdı. "Bu pirinç!"

Elinde cephaneliğiyle yatak odasının kapısına doğru yürüdü -pirinç tencere ve uzun bir kutu kovucu. "Pirinç, pirinç, kışını kurtarabilir..." Sandığı kapıdan uzağa itti. "Erin, beni dinle. Sakın çığlık atma. Bu bir kara ayı. ve bir yavru görmedim, yani kaçıp gitmeli. Ama bağırıp onu kızdırmayın. Bu onu tehdit altında hissettirebilir."

"Ona zaten bağırdım," diye bilgi verdi. "Kaçmadı! Belki de siyah ayı olduğunu bilmiyordur!"

"Sadece yatak odasında kal. Sessizce."

"Ne yapacaksın?"

"Yan odaya geçeceğim ve çınlayacağım. Eğer üzerime gelirse gözlerine biber gazı sıkacağım. Sonra da bir bira içeceğim."

"Oh Tanrım..."

"Evet, dua etmek işe yarıyor..." Kapıyı açtı ve odanın içine baktı. "Oh, güzel," dedi sessizce.

Ayı, açık olan Fransız kapılarından evden çıkıyordu. Bir yandan gitmesine izin vermek muhtemelen en iyisiydi ama diğer yandan da yiyeceği nerede bulacağını hatırlayacak mıydı? Aiden, bir ayı evini karıştırırken Erin'in hamağına uzanıp uyukladığını düşünmekten nefret ediyordu. Ama Aiden'in aylarla ilgili çok fazla deneyimi yoktu. Birine sorması gerekecekti.

Ayının gitmesine izin verdi. Çok büyük bir ayı değildi, iki metre boyundaydı. Bir erkek olmalıydı. Bahar ve yaz aylarında dişiler

en az bir yavrusuyla birlikte gelirdi, tabii ergenlik çağında ve henüz çiftleşmemiş değilse. Aiden yavaşça, temkinli bir şekilde onu takip etti. Kürklü adamın ormanda gözden kaybolduğunu görebilmek için güverteye kadar geldi. Sonra tenceresini ve kovucu kutusunu masanın üzerine koydu, Erin'in çay bardağını ve kitabını aldı ve Fransız kapılarını kapattı. Merakla baktı

tek kaşını kaldırarak kitabı okudu.

Sonra yanmış kurabiyeleri kurtardı ve fırını kapattı.

"Güvenli mi?" diye sordu evin içinden.

"Kurabiye istemiyorsanız tabii. Bazı kayıplar oldu."

"Ayı mı?"

"Buradaki işi bitmişti," dedi Aiden. "Yalnızdı ve gitti."

Erin büyük odaya girdi. Etrafına bakındı; kurabiye hamurunu karıştırmak için kullandığı dev kase parçalara ayrılmıştı.

yerdeydi, bir sandalye devrilmişti, bir kurabiye tepsi odanın öbür ucunda yerdeydi. Üç kaza küçük kayıplardı ve ayı gitmişti.

"Buradan defolup gidiyorum," diye mırıldandı.

Aiden eğilip kırık seramik kâsenin parçalarını topladı. Onları çöpe attı. Orada pislik yoktu. Ayı onu iyice temizlemişti. "Yapmak zorunda değilsin." Onun ciltsiz kitabını aldı. "Kirli kitabını kurtardım," dedi gülümseyerek.

"Kirli değil!"

"Oh? Çok kötü. Oldukça iyi görünüyor."

"Bu sadece bir... bir... kadın kitabı... bilirsin..."

Buzdolabından birkaç bira çıkardı. İki şişenin kapağını açtı ve birini ona uzattı. "Bununla güvertenizde oturmak istiyorum," dedi. "Özellikle de bugün buraya gelmek için on mil yürüdüğümünden ve ama bu şartlar altında belki de içeride kalmalıyız. Ne dersiniz?"

"Buradan defolup gidiyorum!" Ama birayı aldı; sonra bir yudum içti.

"Her şey yoluna girecek Erin," dedi usulca. "O gitti. Kovucuyu sana bırakacağım. Buralarda boz ayı yok. Kara ayılar, anne ve yavrusu arasında kalmadığınız sürece genellikle kaçarlar. Görünüşe göre çikolatalı kurabiyeleri seviyorlar. Sanırım Yogi gelmeden önce hiç saklamamışsındır?"

"Hayır! Ve daha fazlasını yapmayacağımdan emin olabilirsiniz!"

Mutfak masasından bir sandalye çekti. Kadın da bir sandalye çekip oturdu. Adam ona doğru eğildi. "Gitmene gerek yok. Kapılar kapalıysa, içeri gireceklerini sanmıyorum. Bir rakun gizlice girebilir, ama bir tencereye vurursan genellikle kaçarlar."

"Ne söylediğin hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Diyorum ki, gitme Erin. Sadece birkaç gün daha bekle. ve göreceksiniz ki, eğer vahşi yaşam sizi rahatsız etmeyecektir.

Göze batmadan. Eğer bir ayı görürseniz, çorba tenceresinin içine bir kaşık vurun. Gerçekten, insanları sevmezler."

Kaşlarını çattı. "Göze batmamak mı? Bir sağlık görevlisinin kullanabileceği ne tür bir kelime bu?" diye sordu.

Kaşlarını kaldırdı ve sırttı. "Büyük mü?" diye sordu umutla. "Bilmiyorum. Toparlanıp yola çıkmalıyım...."

"Yapma," dedi. "Biraz eğlenebiliriz, sen ve ben...." "Seni günlerdir görmedim! Ben gidiyorum-"

"Aile toplanıyordu ve ben de yardım etmek zorundaydım. Doğruyu söylemek gerekirse, şimdiden sinirlerimi bozmaya başladılar. Ama sanırım artık hepsi yerleşti. En azından birkaç gün daha kal."

Ona doğru eğildi. "Neden?" diye sordu ciddiyetle.

Omuz silkti. "Virgin River'da gördüğüm en güzel kız sensin." Sırttı. "Kovucuyu sana bırakacağım ama beni kasabaya götürmek zorunda. Orada bir ayı var. Orada çikolata var ve ben silahsız olacağım." Ona doğru eğildi. "Dinle, telefonunu ve kovucunu yatak odasına götür ve bu gece yatağa girdiğinde kapıları kapat. İstersen şifonyeri kapının önüne koy. Bir ayının kokusunu alabileceği ya da ulaşabileceği yerlerde yiyecek ya da çöp olmadığından emin ol ve bir iki gün içinde kendini daha iyi hissedip hissetmeyeceğine bak. Her zaman şerif departmanını arayabilir ve bir ayının evinize girdiğini söyleyebilirsiniz-

Bir sorun çıkarma ihtimaline karşı alarm verebilirler."

"Sağduyuma göre burada kalmak gülünç bir şans."

"Gerçekten," dedi. "Gitme. Henüz değil. Dürüst olmak gerekirse, gerçek bir tehlike olduğunu düşünseydim bunu önermezdim."

Bir dakika düşündü, sonra başını salladı ve "Eğer bir ayı beni yerse, kendini çok kötü hissedeceksin" dedi.

"Sanırım gidersen kendimi çok kötü hissedeceğim."

Luke Riordan her zaman erken kalkan biriydi, ama şimdi bir karısı olduğu için bu kesinlikle daha belirgindi.

Hamileliğin son dönemlerinde. Shelby için rahat etmek ya da rahat kalmak zordu ve bazen geceleri yattıktan sonra kaçınılmaz olarak yerleşen mide ekşimesi için Tums ya da dondurma arıyordu.

Uykusuzluktan ya da erken saatlerden şikâyetçi değildi. Elbette daha kolay olmasını diliyordu. Ona, küçük bedenine göre çok ağır bir yük taşıyor gibi görünüyordu ve bu yükün altında kalması konusunda endişeleri vardı.

oğlunu doğurabildi. Bu çocuk Shelby'den kaykay sürmeye hazırdı ve daha en az birkaç haftası vardı! Neyse ki etrafı uzmanlarla çevriliydi. Mel, "Evet, sanırım ben de hemen hemen o boydaydım ya da daha kötüydüm.

-"İnanılmaz, değil mi?" Jack, "Acını anlıyorum kardeşim," dedi. Aiden, "Kesinlikle oraya varıyor, değil mi?" dedi. Kimse paniklememişti, bu yüzden o da paniklememeye karar verdi.

Erken kalktı, bir fincan kahveyle kulübenin bulunduğu alanda dolaştı ve sabahın o saatinde genellikle huzurlu olan araziye kontrol etti. Karavanın yerleşkede geçirdiği birkaç gecenin ardından George ve annesi, George'un ailesiyle biraz kaliteli zaman geçirebilmek için karavanı Noah'nın evine götürmüşlerdi. Sonra da

Fortuna'da bir karavan parkında rezervasyon yaptırdılar, burada tesisat ve elektrik bağlantısı yapabileceklerdi.

park tarafından korunacak. Çok daha uygun. Ve Annesinin küçük sedanını çektikleri için, tüm evi yanlarında sürüklemekten dolaşmakta zorlanmadılar.

Sean, Franci ve Rosie henüz kalkmamışlardı. Art pek erken kalkan biri değildi. Aiden bir gece önce sahile gideceğini söyleyerek akşam yemeğini iptal etmişti. orada yiyecek bir şeyler alırdı. Bunda gizemli bir şey yoktu. Otuz altı yaşında bir bekâr neden her geceyi erkek kardeşi ve inanılmaz derecede hamile baldızıyla geçirmek istesin ki?

Ama Luke, Aiden'in cipinin yanından geçerken adamın arka koltuğu açtığını ve içinde birkaç yeni bisiklet olduğunu fark etti. Pencereden baktı ve bunların patika bisikletleri, bir erkek ve bir kız bisikleti olduğunu gördü. İlginç. Birkaç tane de kask vardı. Bir de bisiklete takılan sepet gibi bir Şey vardı. Piknik sepeti mi? Luke merak etti. Ne kadar değerli.

Luke elinde kahvesiyle orada dikilirken, Aiden'in kulübesinin kapısı açıldı ve Aiden dışarı ıktı. Luke Şok içinde neredeyse geri adım atıyordu. Aiden sinekkaydı tıraş olmuştu. Aynı adam gibi bile görünmüyordu. Sakalı gitmiş ve siyah saçları kesilmiş olan Aiden, yüzündeki o büyük kırmızı kılları çıkarabilecek gibi görünmüyordu. "Vay canına," dedi Luke.

"Biraz kaşınmaya başladı," dedi Aiden.

Luke sırtıttı. "Seni yalancı bok uvalı. Bunu bir kadın için yaptın!"

"Gerçekçi ol," dedi Aiden.

"Kim o? Sahilde biriyle mi tanıştın?" "Hayır. Sadece bir serseri gibi görünmekten sıkıldım, hepsi bu. Ve annem bundan nefret etti."

Luke buna içtenlikle güldü. "ok saçmalıyorsun," dedi yüksek sesle. "Bir erkek bisikletin, bir kız bisikletin ve bir de lanet olası piknik sepeti arabanda!"

Aiden kıpırdamadan durdu ve Luke'a ters ters baktı. Aiden en yaşlısı olmayabilirdi ama üstün bir ifade takınmakta çok başarılıydı. "Eğer misafirleri şafak vakti beş yıldızla uyandırırsan bu kamp AAA broşüründe beş yıldız alamaz.

saçma sapan kahkahalar" dedi.

"Sana Harley'i ödünç verirdim Aiden, böylece kadınını erkekçe bir gezintiye ıkarabilirdin," dedi genişçe sırıtarak. "Tek yapman gereken istemektir."

"Bu erkekçe sürüşler kafaları kırar ve uyluk kemiklerini kırar," diye yanıtladı doktor.

"yle mi? Sen o korkak Şeylerden birinin üzerindeyken o tomruk kamyonlarından biri seni geçmeye çalışana kadar bekle. Keşke altında benim Harley'im olsaydı diyeceksin."

"Bitirmek üzere misin?" Aiden sordu.

Luke gülerek, "Daha başlamadım bile," dedi.

"Hadi ama, kim o? Kıyıda ne buldun?"

Ne kadar zaman önce? Ne zaman evde olmayı bekliyorsunuz? Buralarda sokağa çıkma yasağı var, biliyorsunuz."

Aiden Luke'un etrafından dolaştı, kapağı kaldırdı ve yeni şık sepetini çıkarmak için içeri uzandı. Kapağı kapattı ve kamerasına geri döndü. Omzunun üzerinden, "Bekleme, göt herif," dedi. Kabinin kapısını çarparak kapattı. Çünkü Konuklar için sessizliği savunan biri olarak, pek de düşünceli davranmıyordu.

Luke yine keyifle güldü: Bir yerlerde bir dişi vardı. Büyük sürpriz, Riordan erkeklerinin sikleri değil, kehanet çubukları vardı. Ve tam bir kaçık olmadıkları sürece kardeşlerinin fetihlerinden her zaman büyük zevk almışlardı. Ne yazık ki, bazı

unutulmaz olanlar.

Luke bir ses duydu ve omzunun üzerinden baktığında karısının evin ön verandasına çıktığını gördü, göbeği ondan önce geliyordu. Uzun saçları uykudan dağılmıştı ve üzerinde bel bandı göbeğinin altına doğru kıvrılmış bir çift boxer ve üstüne çekilmiş bir tişört vardı.

Nasıl oluyor da, diye sordu kendi kendine, bu kadar hamile ve bu kadar

aynı zamanda seksi? Başını salladı ve ona doğru gitti. Bir eliyle fincanını tutarken diğer kolunu ona doladı ve kendine doğru çekti. Onu alnından öptü ve oğlu onu tekmeledi.

"Hiç uyudun mu?" diye sordu ona.

"Uh-huh. Oldukça iyi hissediyorum. Kocaman ama iyi hissediyorum." Aşağı baktı. "Ayak bileklerim var."

Yere baktı. "Görüyorum. Güzelmiş." Bir adım geri çekildi ve sandalyelerden birine oturarak onu kucağına çekti.

"Buraya gel. Kucağıma otur ve eğer tatlıysan kahvemden bir yudum alabilirsin."

"Mmm," diye mırıldanarak kupasını kaptı. "O gürültü de neydi? Güldüğünü duydum."

"Aiden kendine bir yaz kızı bulmuş," dedi Luke.

"Bir ne?"

"Bir yaz kızı. Kendine bir kadın bulmuş. Arabasında bisikletler var ve-" Kulübenin kapısı açılıp Aiden sepetiyle çıkınca Luke durdu. Sepeti kalçasının üzerinde dengeledi ve Shelby'ye el salladı. Sonra arabasına bindi ve kulübe yerleşkesinden geri geri çıktı.

"Ne?" Shelby, Aiden'ın arabası gittiğinde tekrar sordu.

"Aiden kuyruğu kovalıyor," dedi Luke.

Shelby başını salladı ve içini çekti. "Çok narinsin," dedi tırnaklarını şakağındaki kısa saçlarda gezdirerek. "Hatırlat bana, oğlumuzu erkekçe uğraşlar konusunda eğitmene izin yok. Bununla ben ilgileneneğim. Kaba saba ve sosyal olarak kabul edilemez birisin."

"Ne? Aiden bir kadını kovalıyor! Ne kadar gizemli Bu mu? Umarım şansı yaver gider, hepsi bu. Ama Aiden'ı tanıyorum..." "Aiden'ı tanımak, ne?"

Luke omuz silktili. "O biraz, ne bileyim, tam olarak onun peşinde değil. Anlıyor musun?"

Luke'a güldü. "Sevgili kocacığım, Aiden çok seksi!"

"Aiden?"

"Oh, evet. Evli ve on yedi aylık hamile olmasaydım, onun peşine düşerdim!"

"Aiden?"

"Luke, gerçekten hiçbir fikrin yok."

"Bebeğim, arabasında bisiklet var! Ona Harley'i alabileceğini söyledim ama bisikletleri var! Ne kadar seksi değil mi?"

"O tamamen ve tamamen seksi."

Luke bir dakika sessiz kaldı. "Bunu duymak istemiyorum." Kadın ona güldü, boynunu öptü ve bebeği tekmeledi. "Bahse girerim bunu yapamaz," dedi Luke, bir elini koca göbeği. "Eminim böyle bir şey yapamaz. Bu çocuk yarı büyümüş olarak çıkacak."

Shelby sadece başını salladı ve inledi. "Oh, Luke, beni çok rahatlatıyorsun. Sana nasıl direndiğimi bilmiyorum."

benim kadar uzun."

Yedi

Aiden arabasıyla Erin'in dağ evine doğru yola çıktı ve Ciptinin hâlâ orada olduğunu fark edince rahatladı; kaçmamıştı. Kendi SUV'undan indi, açık kapıya yaslandı ve kornaya bastı. Kornaya tekrar tekrar basması gerekti, sonra kadın göründü, kabinin kapısında duruyordu, üzerinde pelüş bir bornoz vardı. Ayakları çıplaktı; bir ayağının üstünü diğerinin parmaklarıyla ovuşturuyordu. Saçları dağınıktı ve adam biraz tahrik oldu. Makyajsızdı; uyuyordu ve uyandığında güzel ve seksiydi. Bunu çok iyi bir işaret olarak saydı. "Oh, güzel," dedi. "Gerçekten de biraz uyu ve ayı seni yemesin."

Gözlerini kısarak ona baktı. "Aiden?" diye sordu. "Aiden mı?"

"Tıraş oldum ve saçımı kestirdim. Ne zaman bir iş görüşmesine falan gideceğim belli olmaz."

"Art'la birlikte geldiğinizde, gerçekten bir arabanız olmasından etkilendiğimi söylemek istemiştim. On yaşından küçük bir tane. Vay be."

"Giyin, seni dışarı çıkaracağım ve nasıl eğlenileceğini göstereceğim." Şort, çorapsız tenis ayakkabısı, tişört üzerine hafif bir ceket giymişti, rahat bir güne hazırды.

"Ha? Uyuyordum!"

"Kalkma vakti Erin," dedi sabırla. "Şortunu ve tenis ayakkabılarını giy. Bende güneş kremi var.... Kızıl saçlı zayıf bir tenin var ve seni yanmaktan korumalıyız. Şapkan olduğunu sanmıyorum?"

"Hayır," dedi sinirli bir şekilde.

"Sana kask getirdim, bir şey olmaz. Arabada bisikletler ve piknik yemeği var."

"Ama duş almadım! Ya da kahvaltı!"

"Biraz bekleyebilirim ama gün ışığını yakmayalım. Sana kahvaltı ısmarlayayım. Ya da yol için şu şekerli yoğurtlardan al."

Kollarını göęsünün üzerinde kavuřturdu. "Bisiklete binmek istedięimi sana dūřündüren nedir?"

"Tam ve mutlak can sıkıntısı, işte bu," dedi. Ona sırtıttı. "Seni ayı için pişirmeye iten de bu değil miydi? Hadi ama, tıraş oldum! Benden ne kadar çaba istiyorsun?"

"Sorabilirsin," diye talimat verdi.

Arabanın kapısını çarptı ve ona doğru yürüdü. Tam önüne geldiğinde dedi ki, "Üzerinde durma tören. Yapacak daha iyi bir şeyin yok. şimdi giyinip sahile gitmeye ne dersin? Sana nasıl tatil yapılacağını göstereceğim. Sonra da seni eve getirip domateslerini sularım." şehvetle sırtıttı.

Bunu bir an dūřündü ve adamın yorumundaki çift anlamlılıęı görmezden gelmeye karar verdi. Bunun yerine, "Bisikletler mi?" diye sordu.

"Evet. Kasklar ve piknik yemeği ile birlikte."

"Peki, tamam. Ama bundan sonra, önceden sormak zorundasınız."

Kaşlarını kaldırdı. "Sekreterinizden beni takviminize eklemesini isteyeyim mi?" Kadının üst kollarını tuttu, onu kendisinden uzaklaştırdı ve kıçına bir tokat attı. "Çekil, bütün gün seni beklemek istemiyorum!"

Tanınmış, başarılı bir avukat olmanın gerçeklerinden biri olan Erin, hiç kimsenin onu harekete geçirmek için kıçına tokat attığını hatırlamıyordu. Hem de hiç. İki kereden fazla çıktığı birkaç erkek bile. Çelişkiler içindeydi; bir yanı onun böyle bir cürette bulunmasına kızıyor, bir yanı da seviniyordu.

O pis kokulu yürüyüş kıyafetlerinin ve kaba kırmızı sakalının altında inanılmaz derecede yakışıklı, güzel kokulu bir adam olduğu gözünden kaçmamıştı. Neredeyse dizlerini titretecek kadar yakışıklıydı. Yüksek elmacık kemikleri, ışıltılı yeşil gözleri, simsiyah saçları, güçlü bir çenesi, etkileyici kaşları vardı. Ve Belki daha önce o gür kırmızı sakalı olmasaydı, harika bir fiziği olduğunu da fark edebilirdi - geniş, kaslı omuzlar, düz bir göbek, sevimli erkeksi bir popo, düz, güçlü bacaklar.

Ama biraz kibirliydi, gelirse kızın günü onunla geçireceğini varsayıyordu. Tabii ki, o onu ayıdan kurtardı. Sayılır. Ve haklıydı, yapacak hiçbir şeyi yoktu. Yine de, bir tane bile atlamadı Gerçi bisiklete bindiğinde etkilerinin kaybolacağını biliyordu - yıllardır yapmadığı bir şey! Sahile giderken arabada biraz asık suratlıydı, ama sonra dolambaçlı bir yolda ilerlerken Okyanusun yukarısındaki yüksek kayalıkların üzerindeki yolun güzelliği onu hayrete düşürdü, gözlerini kamaştırdı. "Ohhhh," dedi nefesini bırakarak.

"Tam zamanı," dedi. "Bir günün seilmeyecek nesi var ki? Okyanus boyunca at sürmek mi? Bayılacaksınız ve bu gece ölü gibi uyuyacaksınız. Garantili."

Aiden arabasını bir noktaya park etti ve bisikletleri arkadan çıkarmak için ondan yardım istedi. Bisikletinin gidonuna bağladığı açık bir sepeti vardı ve içine ekose bir battaniye koydu. Arkada da piknik sepetini seleye ve çamurluğa bağlamıştı. Onların öğle yemeği olduğunu tahmin etti.

Omuzlarına bir sırt çantası çekti; tüm yükü o taşıyordu. Sonra avucuna güneş kremi sıktı ve kollarına ve bacaklarına sürmeyi bitirdiğinde kaskı kafasına geçirdi. "Seni takip edeceğim," dedi. "Böylesi daha güvenli."

Adam kızın kışına bir şaplak atmak için elini geri çektiğinde, kız sıçrayarak adamın yolundan çekildi. Adam kıkırdadı.

"Ne tarafa?" diye sordu.

"Hangi yönü istersen."

Kuzeye ve güneye baktı; güney daha düz görünüyordu. O bisiklete bindi ve havalandı. Ve deli gibi pedal çevirirken, arkasında güzel bir hızla ilerleyen Aiden ısıık çalıyordu.

Diyetinden sabah egzersiz programına kadar hayatının her alanında olduğu gibi Erin'in de sıkı bir rutini vardı. Biraz yoga ve ağırlık çalışıyor; arada bir koşu bandında ve StairMaster'da yürüyordu. Her sabah kırk beş dakika. Ama bisiklete binmek ya da koşmak gibi dayanıklılık antrenmanları? Ne ilgisi ne de zamanı vardı. Beş dakika içinde nefes nefese kalıyor, terliyor ve arkasından o cehennem ısığı çalıyordu. Ama lanet olsun ona, devam etti ve daha hızlı ya da daha güçlü olmadığı için kendini suçlu hissetmeyi reddetti. Ne de olsa onun günleri muhtemelen çalışarak ve ardından kadın peşinde koştuğu bir geceden hemen önce spor yaparak geçiyordu. O ise bir ofiste ya da mahkeme salonunda günde en az on iki saat çalışıyordu. Ama o bisikletin üzerinde bir saat boyunca kendini zorladı, o sırada ölmek istiyordu.

Neredeyse havlu atmaya hazır olduğunda, hava bir düdük sesi duyuldu ve Aiden "Kenara  ek!" diye bağırdı. O kadar minnettardı ki onu  pebilirdi. Aiden atından inmiş ve bisikletiyle sahilde yürüyordu. paketlenmiş kum ve o da takip etti. Sonunda durdu ve sırt çantasından birkaç sporcu i e eği çıkarıp bir tanesini ona uzattı.

"Sorun nedir?" diye sordu biraz soluk soluğa. "Yorgun musun?" Kadın bir hışımla kumun üzerine çöktü ve adamı güldürdü. I kisinin yarısını büyük bir yudumla emdi.

Aiden dizlerinin üzerine çöktü. "Biraz rekabetçi misin, Erin?" Elinin tersiyle ağzını sildi. "Muhtemelen." Sonra gülümsedi. "Tamam, kabul ediyorum, pek iyi durumda değilim."

"şeklin bana oldukça iyi görünüyor." "Peki, şimdi," dedi. "Benimle flört m  ediyorsun diye merak ettim. Yani, ayımdan kurtulmak bir şeydi, ama tıraş olmak?" Güldü. "Bence tıraş olup konuştuğunda

Bu kesinlikle flört etmektir. Peki, bu flörtten ne elde etmeyi umuyorsunuz? Ha?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ne tür bir hukuk uyguluyorsunuz?"

"Emlak ve vergi hukuku." Kaşlarını kaldırdı. "IRS ile ilişkiniz nasıl?"

"Donanmadaydım. Saklanmakla ilgili endişelenecek pek bir şey yok. Ve ben bekar bir adamım - annem vasiyetimde var. Hayat sigortasını o alacak."

"Tanrı korusun," dedi Erin.

"Bir kızı bu kadar sert ve rekabetçi yapan şey bu mu? Hukuk fakültesi ve yasal bir uygulama mı?"

"Sanırım hukuk fakültesinde ve hukuk pratiğinde bir kız olmak beni sert ve rekabetçi yapan şey," dedi gülümseyerek. "Ayrıca, o zamanlar çok fazla baskı vardı. Ailem çok genç yaşta öldü. En büyükleri bendim ve küçük erkek ve kız kardeşlerime göz kulak olmak zorundaydım."

"Kız kardeş hamile, değil mi?"

"Doğru. Yaz sonunda doğacak. Yüzde doksan ihtimalle sezaryen olacak, bebek makat geliş. Marcie dönmesini umuyor, ama şu anda 20 Ağustos'a randevusu var. birkaç hafta önce." "Yani o zaman mı gidiyorsun?"

"En geç birkaç gün önce. Gerçekten, o ayı ile bir arada yaşayabileceğimden emin değilim...."

"Lanet ayı," diye mırıldandı. "Tam da benim için pişirirken..."

"Marcie ve Ian için bir şeyler pişiriyordum, önümüzdeki hafta sonu geliyorlar. Ben de Art için sana biraz kurabiye verecektim."

Aiden ona sırtıttı. "Sana yemek yedirmeden önce biraz daha ata binmek ister misin?"

"Tamam," dedi yorgun bir sesle, sırtını gererek.

"Bu sefer daha yavaş bir tempoda gidelim. Söz veriyorum, kazanmana izin vereceğim."

İkinci bir saatlik sürüş ilkinden çok daha keyifliydi; Aiden çok hızlı gitmesin diye geride durdu.

Gidonun üzerine eğilip deli gibi pedal çevirmediği için Erin okyanusu, serin esintiyi, toz bulutlarıyla dolu mavi gökyüzünün enginliğini takdir edebiliyordu.

Ve tüm bu süre boyunca Aiden'in

poposunun şeklinin ve bacaklarının uzunluğunun tadını çıkarıyor.

Aiden ikinci kez durması için ısıklık çaldığında Erin neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı. Bir sürü büyük, çıkıntılı kayanın ortasında, sert kumlarla kaplı bir uzunlukta ilerliyordu. Kuzey Pasifik sahili çok kayalıktı. Aiden motosikleti ayaklık üzerinde durdurdu ve sepetteki battaniyeyi açarak kumun üzerine serdi. Piknik sepetini bisikletin arkasından ayırdı, battaniyenin üzerine koydu ve oturdu.

"Süslü değil," dedi. "Ama çikolata parçacıklı kurabiyeler dışında ne sevdiğini gerçekten bilmiyorum."

Sepetin diğer tarafına oturdu. "Bu noktada, her şeyi seviyorum. Birkaç saattir bana bisiklet pompalatıyorsun." Önce kendine bir şişe su aldı ve uzun uzun içti. Sonra birkaç sandviç, elma ve kek keşfetti. Öğle yemeklerini yerlerken ona ailesi hakkında sorular sordu ve beş kardeşini öğrendi. asker oğulları. Beş erkek çocuğun ortancası olarak Orta Batı'da büyüdüğünü anlattı. "Üç katlı küçük bir evde yaşıyorduk.

Bir odada üç, diğerinde iki çocuk.

Babamız bir elektrikçiydi ve hepimizi besleyebilmek için alabildiği kadar fazla mesai yapmak zorundaydı.

Yetiştirme ve disiplinden anne sorumluydu ve bu konuda çok iyiydi. Ona İnfazcı derdik. İnanılmaz bir kadındır. Çok güçlü ve yakın zamana kadar çok dar görüşlü."

"Son zamanlarda ne oldu?"

"Kendine bir erkek arkadaş bulmuş. Ve onunla birlikte bir karavanda yaşıyor. Ülkeyi dolaşmayı, arkadaşlarını ve çocuklarını ziyaret etmeyi ve turistik yerleri görmeyi planlıyorlar."

"Aslında kulağa eğlenceli geliyor," dedi Erin, jambonlu sandviçini ısıtırken.

"Öyle," diye kabul etti. "Kardeşlerimden bazıları Bu konuda hoşnutsuzdu. Onları suçlamıyorum - hepimizin sahada oynama şeklini her zaman çok eleştirirdi, Bir sürü farklı kadınla çıkıyor... Birkaç ay öncesine kadar, evli olmadığı bir kadınla seks yaptığını düşündüğü otuz yaşın üzerindeki her oğlunun kulağını büküyordu. Şimdi altmış üç yaşındaki annem bir adamla yaşıyor."

"Kaç farklı kadın?" diye sordu temkinli bir şekilde. "Yani, sahada oynamak dediğinizde..."

Sandviçini ısırdı. "Endişelenme, Erin. İçlerinde her zaman en dikkatli olan bendim. Aylardır kimseyle çıkmadım. Bu doğru değil, randevularım oldu -birkaç akşam yemeği, arkadaşlarla bir şeyler içmek için buluşmalar falan. Uzun zamandır bir kadınla seks yapmadım. Ve her zaman korunurum."

Yanakları gerçekten de parlıyordu. "Bunu kastetmemiştim-" "Bunu kastetmelisin ve sormalısın, bu

Makul. Şimdi bakma ama bu bir randevu. Ayı sayılmaz ama bu sayılır."

Yere baktı. Gözlerini kaldırdığında, "Bana randevu geçmişimi soracağın zaman bu mu?" dedi.

Omuz silkti. "Sadece bu konuda konuşmak istersen."

"Pek kimseyle çıkmam," dedi. Hem de hiç. Hem de hiç. "Geçen yıl sadece birkaç randevuya çıktım, hepsi de ilk randevulardı."

"Memnun etmek zor mu?" diye sordu. "Sanırım öyle, evet."

"Ve sen meşgulsün," dedi.

"Bu bir bahane gibi mi geliyor? Çünkü gerçekten de pek çok insan bana güveniyor ve ben bunu çok ciddiye alıyorum."

"Küçük kardeşler mi?" diye sordu.

"Oh, hepsi büyüdüler ve harika gidiyorlar. Ama ciddi vergi sorunları olan müşterilerim var. Ayrıca vergi borcu olan

Mirasları konusunda yardıma ihtiyaç duyan hassas aile ilişkileri

planlama ve tröstler. Başka avukatlar, yardımcı avukatlar ve hukuk sekreterleri var ama firmanın bu işleri yürüten ortağı benim. Uzun zamandır tatile çıkmadım." Hem de hiç. Hem de hiç. "Bu tatili planlamak zorundaydım. bir yıl boyunca şirkette."

"Neden tatil yok?" diye sordu.

"Bilirsin işte. Diğer her şeyle aynı sebepten. Meşgulüm. İnsanlar bana güveniyor."

"Ve sana ihtiyacı olduğunda kız kardeşine ulaşabilecek kadar yakın olduğun için mi buradasın?"

"Elbette," dedi. "O benim ilk yeğenim. İlk yeğenim. ailedeki bebek. Marcie ve ben çok yakınız. Ayrıca, buranın çok rahatlatıcı olacağını düşünmüştüm. Ayıyı hesaba katmamıştım."

"Umarım seni bir daha rahatsız etmez," dedi Aiden ve battaniyenin üzerine sırt üstü uzandı.

"Umarım," dedi, o da piknik sepetinin diğer tarafına uzanarak. "Aiden, sen fakir mi büyüdün?"

"Fakirlik tanımınıza göre değişir. Kısıtlı bir bütçeyle büyüdüğümüzü söylemek daha doğru olur. Annem bir doları nasıl esneteceğini çok iyi bilirdi. Çok fazla peynirli makarna yedik. Büyük bir yaz bahçemiz vardı ve annem konserve yapardı.

Yetiştirmedeği şeyleri çiftçi pazarından alırdı. Ve kadın çorba konusunda bir dahiydi. O kadar çok çorba yedik ki artık çorbayı sevmiyorum bile." Kıkırdadı. "Colin ailede her zaman yeni kıyafetler alan tek kişiydi çünkü ikinci çocuk olmasına rağmen

Luke. Elden düşmeler çok fazla el değiştirdiğinde geri kalanımız yeni kotlar aldı, ancak ailemizdeki her şey gidebileceği yere kadar gerildi. Ben kazıklandım, üçüncü sıradaydım. Eşyalar benim için yeterince uzun süre dayanıyordu, ama Sean ya da Patrick'e ulaştığında çok yıpranmış oluyordu ve değiştirilmeleri gerekiyordu. Sanırım bu yüzden herkes askere yazıldı; üniversite masraflarının karşılanması gibi bir umut yoktu. Yine de..."

"Neye rağmen?"

"Bazı burslar ve mali yardımlar vardı. Kardeşlerim Sean ve Patrick askeri akademilere gittiler; biri hava kuvvetlerine, diğeri donanmaya. Benim kısmi bursum vardı...."

"Ve acil tıp teknisyeni olarak çalıştım," diyerek onun yerini doldurdu. "EMT olarak öğrendiğiniz en önemli şey nedir?"

Bir an için düşündü. "Yükle onları ve git, git, git!" Kadın güldü ve adam yan dönerek ona baktı. "Gerçekten mi? Birini hastaneye götürmek bu işin özüdür. Yine de bazı iyi acil durum prosedürleri öğrendim - resüsitasyon, kanamanın nasıl durdurulacağı gibi şeyler." Gülümsedi. "Bir kafa yarasına ne yapılacağını. Ama bir acil tıp teknisyeni Nerede çalıştığınıza bağlı olarak genellikle bir sağlık görevlisi kadar iyi eğitilmiş olursunuz." Sırt üstü uzandı. "Peki ya sen?" diye sordu.

"Kanamayı nasıl durduracağımı bilmiyorum..."

Esnedi. "Fakir mi büyüdün?"

"Hayır, orta sınıf. Babam üniversite için biraz para bile biriktirmişti. Bizim... Yani dört yatak odalı bir evimiz vardı, herkesin bir yatak odası vardı. Hâlâ o evde yaşıyorum. Yeni bir ev değil ama düzenli olarak onarıldı. Modernize edildi ve yeniden dekore edildi. Çok güzel bir ev." Tekrar esnedi.

"Büyük bir mutfak."

Bir süre sessiz kaldılar.

"Aiden?" diye sordu. "Baloya gittin mi? Lisedeyken?"

"Ne?" diye sordu. "Balo mu?"

"Evet. Sen gittin mi?"

"Hmm. Son sınıfta. Bir kız arkadaşım vardı."

"Bahse girerim neredeyse her zaman bir kız arkadaşın olmuştur," dedi usulca, yorgun bir şekilde.

Yine sessizlik oldu ve ikisi de uyuyakaldı.

Kumsalda, battaniyenin üzerinde yan yana, karınları tok, güneş üzerlerinde parlıyor ve etraflarında dalgaların şakırtısı.

Çok geçmeden Aiden onu itip kakmaya başladı. "Bunu sana yapmaktan nefret ediyorum Erin, ama geri dönmeliyiz. Bütün gün burada uyuyamayız."

öğleden sonra. Geceleri okyanusun yanında donarak öleceğiz ve bisikletlerin üzerinde ışık yok."

"Mmm," dedi uykulu bir şekilde doğrulup. "Ama bu güzeldi."

Bir kolunu kızın beline doladı, onu kendine doğru çekti ve alnından öptü. "Hoşuna gideceğini söylemiştim."

Eve dönerken Fortuna'da bir balık restoranında durdular ve verandada yemek yediler. Erin'in kulübesine döndüklerinde yaz güneşi batıyordu, yani saat sekizi geçiyordu. Adam onu kapısına kadar geçirdi ve Bir eliyle çenesini kavradı, diğer koluyla da beline sarıldı. "Sana söylediğim gibi kapıları kapat, telefonu ve kovucuyu yatak odasında yanında bulundur. İyi olacaksın." Onu daha yakına çekti ve dudaklarını yavaşça onunkilere indirdi. Yavaşça dudaklarının üzerinde gezindi, önce dudaklarını son bir kez yaladı.

geri çekiliyor. "Mmm, bu çok hoş. İyi uykular, sonra görüşürüz."

Gitmek için döndü ve kız seslendi, "Aiden?" Adam omzunun üzerinden ona baktı. "İyi vakit geçirdim," dedi. "Teşekkür ederim. Sen."

"Yine yaparız," dedi. "Her zaman senin kazanmana izin vereceğim." Sonra göz kırptı.

Erin uyurken rüyasında yakışıklı, hassas, komik, testosteron patlaması yaşayan bir adam gördü; dudaklarını dudaklarında, ellerini belinde, onu kendine doğru çekerken hissetti ve kendinden geçti. Bu kıllı adamla tanışmak bir fantezinin gerçeğe dönüşmesi gibiydi, pis kokulu evsiz adamı temizler ve kaka yapardı. O bir prensti. Ve hiç şüphe yok ki ondan hoşlanıyordu. Böyle şeyler onun başına gelmezdi. Otuz altı yaşındaydı ve gezegendeki en beklenmedik yerde, şimdiye kadar tanıştığı en seksi, en baştan çıkarıcı adamla karşılaştı.

Korna sesini duyduğunda gün doğmak üzereydi ve yatağında doğrulduğunda tüm vücudu isyan etti.

Tekrar yere yığıldı. Hareket edemiyordu.

Kapının çalındığını duydu ve yuvarlanmaya çalıştı. Her yerde acı vardı. Orada hareketsiz yatıyordu. Kısa süre sonra, adam yatak odasında idi ve başında dikiliyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm. Sert mi?"

"Nasıl oldu da içeri girebildin?" diye sordu.

"Şey, anahtar saksının altındaydı ve sanırım kapıya dayadığınız büro boştu. Camın üzerindeymiş gibi kaydı. Bir ayıdan daha zeki olduğuma eminim, ama değilsem... Yani, ağrın var mı? Sert mi?"

"Stiff ona dokunmuyor," dedi. "Bu çok sorumsuzca davranıyorsun. Tıp eğitimin var ve beni saatlerce sürecektir bir bisiklet yolculuğuna çıkarmamalısın. emin olmadan böyle bir sürüş yapamam. Vücudumdaki her kas yanıyor. Boynum bile ağrıyor. Boynum neden ağrıyor?"

"Gidonun üzerine eğilmiş, yarışı kazanmak için umutsuz bir hareketle boyun kaslarını öne doğru geriyorsun. Tüm kıyafetlerimi çıkarıp içeri girmemi ve sana güzel bir masaj yapmamı ister misin?"

"Eğer bana dokunursan, seni öldürürüm. Git buradan, hareket edemiyorum."

Yatağının kenarına oturdu. "Rekabetçi olduğun için o bisikletle bir anda havalandın, olan bu.

Bir şişe reçetesiz anti-enflamatuar koyacağım Tezgahın üzerinde ilaç. Kendinize bir iyilik yapın; duşta kaslarınızı ısıtın ve biraz hareket edin. Yapabileceğiniz en büyük hata bütün gün oturmaktır. Gitmeden önce sana bir fincan kahve yapayım."

"Gitmek mi?" diye sordu, yarı ayağa kalkarak. Sonra bir iniltiyle yatağa geri düştü.

"Kaslarının iyi olduğundan emin olmak için geldim. Bugün yapmam gereken bir şey var. Seni kızılçam korusunda yürüyüşe çıkaracaktım ama belki de en iyisi bir şey çıkmasıdır. Daha sonra gelmeme ne dersin? Akşam yemeği için mi?"

"Yapamam," dedi. "O ayı yüzünden güzel kokular pişirmekten korkuyorum."

"Tamam, yeterince adil. Geldiğimde yiyecek bir şeyler getiririm ve birlikte yaparız. Eğlenceli olur." Oturduğu yerden kalktı.

yatağın kenarında. "Dinle, bugün biraz hareket et yoksa kilitleneceksin. Sonra görüşürüz."

"Bana soracağına karar verdiğimizi sanıyordum," dedi.

Ona sıırttı. "Bana ne yapacağımı söylemeyi bırak. Senin için kardeşimin telefon numarasını yazacağım.

Ayıyla ilgili bir sorunuz olursa aramalısınız. Luke gelip senin için onu vuracaktır ve bu hoşuna gidecektir. İhtiyacın olduğunu düşünsen de düşünmesen de her dört saatte bir anti-enflamatuar ilacı al ve kaslarını esnet.

nazikçe." Eğildi ve onun alına bir öpücük kondurdu. "Yarın ağırdan alırız." Gitmek için döndü ve omzunun üzerinden baktı. "Domateslerimi sulayın," dedi gülümseyerek.

"Şimdi de senin domateslerin mi oldular? Pek hediye sayılmaz..." "Sonra görüşürüz."

Ve adam gitmişti. Çok geçmeden kapının kapandığını ve arabasının gidiş sesini duydu. Sonra kahve kokusunu aldı.

O anahtarı daha iyi saklamaya başlamam gerekecek, diye düşündü. Ama sonra gülümsedi. Belki de öyle değildir. Bu iş ilginçleşmeye başlamıştı....

"Yarın mı?" dedi kendi kendine. "Şimdiden yarını mı planlıyor?"

Aiden, Erin'den ayrıldıktan sonra çok araba kullandı. Redding'e gidip dönmüş. Kelle avcısı, en azından orada muayenehanesi olan birkaç kadın doğum uzmanıyla öğle yemeği yemesini istedi. Redding doktorları büyümeye hazırdı ve doğru doktor için nabız yokluyorlardı.

Aiden bu eski donanma macerasına başladığında, ne istediğinden ya da nereye yerleşmek istediğinden emin değildi, bu da kelle avcısının gerçekten geniş bir ağ atmasına izin verdi. Luke ve Shelby'ye nispeten yakın olduğu sürece büyük bir şehirde de küçük bir şehirde olduğu kadar mutlu olabileceğini düşünüyordu, artık hareket etmeyen tek aileydi.

Redding'de tanıştığı biri kadın biri erkek iki doktor onu hem kişisel hem de mesleki açıdan etkiledi. Yardım arıyorlardı çünkü muayenehaneleri çok talep görüyordu. OB-GYN'e ek olarak, bulunması zor birkaç alt uzmanlık alanı da sunuyorlardı - kısırlık ve perinatoloji veya yüksek riskli gebelik, her ikisi de Aiden'ın ilgisini çekti. İşler yolunda giderse, ona ortaklığa kadar gidebilecek bir yardımcı pozisyonu teklif edebilirlerdi.

Ama şimdi düşünceleri başka yönlere kayıyordu; Chico'nun neler sunabileceğini merak etmeye başlamıştı. Ya da, Chico, belki Davis, Sacramento ya da hatta San Francisco, Chico'ya Redding'den daha yakın olan herhangi bir yer. Evet, uzun bacaklı çilek sarışını derisinin altında sürünüyordu ve onu düşündüğünde kan akışına hoş bir sıcak hücum ve kasıklarına bir sıkışma getirdi.

Hemen nihai bir karar vermemesi için bir neden daha vardı: Erin'e duyduğu bu ilginin nereye varacağını görmek istiyordu. Ve bunun için daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

Bir kadınla ilişki konusunda bu tür bir iyimserlik hissetmenin kendisi için nadir bir durum olduğunu fark etmek Aiden'ı şaşırtmıştı. Bu olasılığa açık olduğunu düşünüyordu ama Birden, muhtemelen yıllardır böyle bir şey hissetmesine izin vermediğini fark etti. Cazibe ve arzu hissetmişti ama bunlar uzun süre devam edecek kadar güçlü bir şeye dönüşmemişti. Şimdi bunun doğru kadınla tanışmamakla mı, yoksa daha çok kendisiyle mi ilgili olduğunu merak ediyordu Güvenmeye isteksiz ve savunmasız olmasına izin vermeye gönülsüzdü. Ama yalnız kalmaktan yorulmuştu.

güvenli bir mesafe. Ve Erin'le ilgili bir şey onu şansını denemeye isteklendirdi.

İsteksizliğinin büyük bir kısmı şüphesiz o kötü deneyimden kaynaklanıyordu. Ama gerçekten çok ama çok kötüydü. Eski sevgilisi Annalee'nin kendisine ulaşmaya çalışmasının aşırı temkinliliğini yeniden gözden geçirmesine neden olduğunu düşünmek istiyordu ama gerçek şuydu ki Annalee'nin

İsim hiç gündeme gelmemiştir, kadınlar söz konusu olduğunda dikkatli olmak Aiden için bir alışkanlık haline gelmişti. Onun

Onunla yaşadığı deneyim, uzun zaman önce ve kısa sürmüştü olsa da, yetişkin hayatının en karanlık, en çılgın dönemiydi. Hiçbir şey onu Annalee'nin getirdiği türden bir deliliğe hazırlamamıştı. Onunla tanıştığı günden itibaren bir dizi yalan, manipülasyon ve hatta şiddet içeren davranışlar sergilemişti. Annalee'ye Georgia'ya annesini ziyarete gitmesi için para vermiş ve beş gün sonra kredi kartı şirketi tarafından aranmıştı

Acapulco'da geçireceği on bin dolarlık spa haftasının ödemesi için kredi kartını kullanırken karısının onayını alıp almadığını soruyordu. Yaptığı tek akıllıca şey, kredi kartına karısının adını yazmamaktı.

hesapları. Dolabında pahalı yeni giysiler belirmişti ama parayı nereden bulduğunu bilmiyordu; hırsızlık yapıp yapmadığını merak ediyordu ama davranışlarını ya da eylemlerini sorguladığında, ya dairelerini çöpe atmayı da içerecek şekilde anında havai fişekler patlıyor ya da zavallı, savunmasız, muhtaç bir çocuğa dönüşüyordu. Vahşi, açgözlü seksle noktalanan inanılmaz bir roller coaster yolculuğu olmuştu. Aklını kaçırp kaçırmadığını merak ediyordu.

Hiçbir zaman tam olarak uzlaşamadığı şey, Annalee'nin çok normal görüldüğü dönemler olmasıydı. Sevimli, tatlı, uyumlu, değerli. Ve Tanrım, ne kadar güzeldi. Komşu kızı gibi değil, klasik anlamda muhteşemdi - doğal beyaz-sarı saçları, koyu renk gözleri, hafif bronzlaşmış teni, kırmızı dudakları ve bir treni durdurabilecek bir vücudu vardı. Sadece 1.80 boyunda, ince belli, yuvarlak kalçalı, iri

göğüslüydü.

Evliliğin ilk iki haftasından sonra ona bakar ve şeytanı görürdü. Onun akıl hastası olup olmadığından emin değildi.

dünyanın en acımasız, en işbirlikçi kaltağıydı. Onu boşaması gereken zamandan çok sonra bile hâlâ onu anlamaya çalışıyordu. Ama sonra hastaneden eve geldi. ve onu üsten gelen genç bir denizciyle yatakta buldu. Aiden onu yataktan çekip çıkardığında onu duvara çarptı, çocuk ağladı. Kızın evli olduğundan haberi yoktu! Onunla saat 10:00'da bir barda tanışmıştı. Hayatını kurtarmak için kaçtı.

Onu gördüğü andan boşanmanın sona erdiği ana kadar dört ay boyunca uyanık kaldığı bir kâbus olmuştu.

Hastanede kalanlardan biri birkaç gün içinde boşanmıştı; Aiden avukatın adını öğrenmiş ve hemen ona gitmişti. Evrakları Annalee'ye kendisi götürdü ve ondan sonra Annalee sırta kadem bastı. Gerçekten de onunla işinin bittiğini düşünmüştü. Ve onu duyana kadar birkaç hafta önce öyle görünmüştü.

Aiden, sekiz yıl boyunca, kısa bir süreliğine o dişi şeytana benzeyen başka bir kadınla tanışmamıştı. hayatını mahvetmişti. Ve Erin'in hiç de öyle biri olmadığını kesinlikle biliyordu. Aslında, Erin'in garip bir şekilde kendisine benzediğini düşünüyordu. O da tıpkı Aiden gibi aile yükümlülüklerine ve işine odaklanmıştı. Bazı ilişkileri olmuştu ama hiçbirini onu Aiden gibi uzun vadeli bir bağlılığa sürüklememişti. Ciddi ve temkinliydi ve çok zekiydi.

Kesinlikle onu istiyordu. Ve kendisini böyle hissettiren bir kadınla tanışmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Redding'den Virgin River bölgesine geri dönerken, yaklaşımını planlamaya başladı. Akşam yemeği için güzel bir şeyler ısmarlayacak ve kızın ona kendisini bu hale getiren şeyi anlatmasını sağlayacaktı. hukuk fakültesine karar verin ve sonra, Tanrı aşkına, vergi ve Emlak hukuku. Uzmanlık alanı kadar inek görünmüyordu. Sonra onu öpüyor, bir süre nazikçe, tatlı tatlı okşuyor ve isteksizce yanından ayrılıyordu. Sonra, ortaya çıkıp

Onu bir kızılçam korusunda yürüyüşe çıkarmak ve ara sıra geniş ve uzun ağaçların arkasına gizlice sokmak için. Ve daha önce

onu yatağa götürecekti. Bunun muhtemelen çılgınca bir düşünce olduğunu biliyordu ama onu yatağa götürdükten sonra o kelle avcısına ağı Chico bölgesine biraz daha yaklaştırmasını söylemesi gerekip gerekmediğini anlayacağına inanıyordu.

Bir markette durdu ve cep telefonu çekiyorken Luke'u aradı. "Selam," dedi. "Bu akşam için planlarım var ama bir uğrayayım dedim. Herkes iyi mi?"

"Burası iyi ama keşke eve gelsen.

Annem ve George akşam yemeğine geliyorlar ve onlarla konuşabileceğimizi düşündüm. Bilirsin işte... karavanla tüm ülkeyi dolaşma fikri hakkında."

"Ah," dedi Aiden. "Onlara karşı birleşeceğimizi düşündün." "Benim de endişelerim var. Bunun için biraz yaşlılar." "İkisi de çok sağlıklı ve uyanık. Hiçbiri gözlüğe bile ihtiyaçları var. Beni orada istemezsin, sanırım ben onların tarafındayım. Annem tek başına gidiyor olsaydı, bu başka bir hikaye olurdu."

"Adam yetmiş yaşında! Yalnız da kalabilir!" Luke dedi ki.

"Bu artık senin için endişelenmediğin anlamına mı geliyor?"

Annem karavanda bir adamla vahşi, günahkâr bir maymun seksi mi yapıyor?" Aiden sordu. "Çünkü bunu yapabilecek yetmiş yaşındaki herhangi bir adam harita okuyabilir ve bir durakta durabilir. işareti."

"Komik," dedi Luke. "Git. Sıkıştırmanla iyi eğlenceler. Aile meselelerini bana bırak. Bakalım umurumda olacak mı?"

Aiden sessizce kıkırdadı. Birkaç yıl önce-önce

Shelby ve bebek ve Art ve tüm bu aile bağları

-Luke annesinin nerede uyuduğunu bile fark etmemiş olabilir. Şimdi boğazına kadar sorunlara batmıştı.

"Gideceğim yere vardığımda seni arayacağım ve bir kavga çıkarsa bana ulaşabilmen için bir telefon numaran olduğundan emin olacağım."

"Hiçbir şey için teşekkürler," dedi Luke ve telefonu yüzüne kapattı.

Sekiz

Maureen ve George, Maureen'in sedanını karavanın arkasına çekmişlerdi, böylece benzin tüketen karavanı her yere sürmeden dolaşabiliyorlardı. Onlar çok Fortuna'nın hemen dışındaki küçük, samimi bir karavan parkında rahattı. Komşuları olduğunu iddia ettikleri insanların çoğu, kızılçamları, sahili, dağları ziyaret etmek için buradan geçiyordu. ve üzüm bağları. Kendilerini George ve Maureen olarak tanıttılar ve kimse evli olup olmadıklarıyla en ufak bir şekilde ilgilenmedi. Ancak çoğu insan onların karavanını gezmek istiyordu, zira karavan son model ve herkesinkinden daha süslüydü.

Çok güzel bir rutinleri vardı. Neredeyse her gün Virgin River'a gidiyorlardı-George, Noah'a kilise ve tamir ettiği ev konusunda yardım etmeyi seviyordu, Maureen de gelinleriyle vakit geçiriyor, her ikisi de bu günlerde oğullarından çok daha eğlenceli buluyordu. Cuma geceleri sık sık Katolik ayinine giderler, ardından da akşam yemeğine çıkarlardı. Pazar sabahları Nuh'un vaazını dinlemeyi severlerdi; George genç papazın yeteneklerinden kişisel olarak gurur duyardı. Ve yakışıklı genç vaizi izlerken Cemaatinin önünde kot pantolonu ve ekose gömleğiyle dururken, köpeği çok uzakta değilken, Maureen'in göreceğini hiç düşünmediği bir şeydi. "Siz Protestanlar," dedi George'a gülerek, "ritüelin güzelliği hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz."

Maureen'in hayatının gerçek büyüğü George'la karavanda ya da karavan çevresinde gerçekleşiyordu. Özlediğini fark etmediği şeyler şimdi onu tatmin ediyordu; kanepede oturup iğne işi yapmak, George'un da uzakta oturup konuşması gibi basit şeyler

televizyonda yayınlanan beyzbol maçlarına. George beyzbolu çok severdi ve her oyun hakkında bir yorumu vardı! Çok eğlenmesi ya da sadece zaman geçirmesi arasındaki fark tamamen televizyonla ne kadar konuştuğuyla ilgiliydi. Beyzbol maçları çok yorum alırdı; onlar için seçtiği filmler ise en sonunda horlayana kadar hiç almazdı. Bir erkeğin horlama sesini ne kadar özlediğini hiç bilmiyordu.

Maureen küçük verandalarında oturmuş, üzerine uzatılmış gölgelikte serin bir sabah esintisinin tadını çıkarırken, George içeride kahvaltı bulaşıklarını yıkıyordu. En son ne zaman mutfak işlerini değiş tokuş edebileceği biri olduğunu hatırlamıyordu ve bu ona inanılmaz bir mutluluk veriyordu. Ve şeytandan bahsetmişken, karavandan çıktı, gazeteyi kolunun altına sıkıştırmış ve iki fincan kahve taşıyordu. İçinde bir Stevia tatlandırıcı ve biraz da yağsız süt olan fincanı ona uzattı. Sonra elindeki sade kahveyle yanındaki sandalyeye yerleşti ve manşetlere göz gezdirdi.

Bu, özlemini çektiğini bilmediği başka bir şeydi; birlikte sessiz kalabileceği bir insan. Yanında oturacak, hazır, ulaşılabilir ama istilacı olmayan biri. On iki yıl boyunca tamamen yalnızdı ve yalnız değildi ve içindeki bir ihtiyacı besleyebilecek bir alternatif olduğunu asla fark etmemişti. Sonra George rahatça elini uzatıp tuttu ve ona o diğer şeyi hatırlattı. Tutku ve rahatlık arasında bir yerde güzelce dengelenmiş tatlı bir şefkat hissetti.

Maureen bu duyguların çok gerilerde kaldığını düşünmüştü, altmışlı yaşlarında bir kadının Yirmili yaşlarındaki bir gelinle aynı şekilde hayatın tadını çıkarabilir. Hayır, aynısı değil, daha fazlası. Genç bir kadinken çekingenliği vardı; utangaçtı ve tahrik edilmesi zordu. Şimdi, vücudu çok daha az çekiciyken, kendini daha özgür ve kendinden daha emin hissediyordu. Yavaş yavaş güven inşa etmesine yardımcı olan George'a çok fazla kredi verdi; George, kendisini çok güzel ve arzu edilir hissettirdi. Maureen, çarşafı çekip

Beş çocuk doğurduktan sonra bile pelvik muayeneler sırasında yüzünü kapattı. Artık bazen George'la birlikte duş alıyordu. Ne kadar gülünç göründüklerine, etlerinin ne kadar gevşek olduğuna, özel yerlerindeki saçların kırlaşıp incelmesine gülüyorlardı. Onlar O yaşlanan bedenlerin biraz telaşsız ikna ile ne kadar iyi çalıştığına güldüm.

Onun elini sıktı. "Düşünüyordum, George."

"Korkutucu," dedi.

"Oğullarımı aşktan ve bağılılıktan kaçındıkları, bir yuva kurmadıkları için çok eleştirdim. Sayamıyorum Onlara birçok kez babalarının ve benim onları evlilikten ve aileden soğutmak için ne yaptığımızı sordum. Yakın zamana kadar fark etmemiştim, belki de benim davranışlarımı taklit ediyorlardı. Bir ilişkiye ilgi duymadığımı sanıyordum. Daha doğrusu hiçbir erkeğin bana ilgi duymayacağını düşünüyordum. Gerçekte yaptığım şeyin bu olasılıktan kaçınmak olduğunu bilmiyordum - yakın zamana kadar oğullarımın da yaptığı şey buydu. Belki tamamen farklı nedenlerle. Ama sonuç aynıydı."

"Farklı nedenler mi?"

"Her zaman içlerinden birkaçının, Luke ve Aiden'ın korkunç evlilikleri yüzünden ciddi ilişkilerden kaçındıklarını düşünmüşümdür. Ama nereden bilebilirim ki? Ben sadece hayatımda karmaşa istemedim. Bir erkekle tanışabileceğim sosyal ortamlardan tamamen uzak durdum. Gerçekten George, bu kadar kaçındığımın farkında değildim. Ve aşkı arayan kadın arkadaşlarımı çok eleştiriyordum. I

Dürüst olmak gerekirse yaşlı aptallar gibi davrandıklarını düşündüm."

Ona doğru eğildi ve yanağından öptü. "Bu yaşlı aptalı çok mutlu ettin."

"Son zamanlarda kendimi neyi merak ederken buluyorum biliyor musunuz? Patrick ve ben böyle bir hayatı başarabilir miydik diye. Neredeyse beş oğlundan sonuncusu kapıdan çıktığı anda öldü. Ve başka ne fark ettim biliyor musunuz? Evliliğimiz güçlüydü ve aramızda büyük bir sevgi vardı, ama hepsi

iş. Aileyi ayakta tutmak için çok çalıştık. Çok fazla boş zamanımız olmadığı gibi, çok fazla da konuşmuyorduk."

"Bana çok konuştuğum söylendi," dedi George.

"Pah! Bu neredeyse ilişkimizin en iyi kısmı!" Sırıttı.

"Neredeyse demene sevindim."

"Çok ısrarcısın," dedi gülümseyerek. "Öyle olmasaydın, karavanına taşınmak şöyle dursun, seninle asla yemek yemezdim. Bir yıl önce bunu yapacağıma dair benimle bahse girseydin, hayatım boyunca biriktirdiğim parayı buna yatırırdım."

"Bu akşam oğullarınızla yemek randevumuz var," diye hatırlattı George ona. "Luke pek ketum değildir, aklında ciddi bir şey olduğu her zaman bellidir. Bizimle bir konuşma yapacaklar. Ne hakkında olduğunu tahmin etmek ister misin?"

"Günah içinde mi yaşıyorsun?" diye

sordu göz kırparak. "Öyle mi

düşünüyorsun?" diye merak etti.

"Hak ettiğim şey bu. Eğer onlardan herhangi biri bana bu işi yapabileceklerini söyleseydi Yemin etmeden bir kadınla birlikte yaşamak. George, neden yıllar önce kendi işime bakmaya başlamadım? Beni bir seferde üç günden fazla ziyaret edememelerine şaşmamalı. zaman."

"Sakin ol, tatlım. Eğer bir kadınla evlenmeden yaşamak istiyorlarsa, eminim istediklerini yapmışlardır, hatta sen o nadir ziyareti yaptığında onu dışarı çıkarmış olsalar bile. Genelde sana geldiklerini söylememiş miydin?"

"Genellikle."

"Ve Sean, evli olmamalarına rağmen bir aile olduklarını öğrendikten sonra haftalarca Francine ve Rosie ile kaldı."

"Yaptılar. Ve ben de bir süre bu konuda onlara sorun çıkarmadım mı? Gerçi Sean bana bunu aşmamı söyledi." Ağzında hafif bir gülümseme oluştu. "Böyle bir iddiada bulunduğu için onunla gurur duyuyordum. Anneler çocuklarına bir şey söylememeli. otuz nasıl yaşanır."

"İşte oldu. Şimdi, bunu onlar için kolaylaştırmak ister misin? Her zaman evlenebiliriz."

"Evet, sanırım yapmalıyız. Ama bir yıllığına değil. Bu iyi bir Birbirimiz için doğru kişi olduğumuzdan emin olmak için. İkimiz de saçma riskler almak için çok yaşıyoruz. Ayrıca, bence Tanrı da

Bu kadar endişelenecek başka şeylerle meşgulüm."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Nasıl istersen. Zor ve sinir bozucu bir ikinci kişiliğe sahip olmadığımın emin olabilirsin."

Elini onun kıllı yanağına koydu. "İkinci benliği olan benim, o otoriter ve yargılayıcı."

"Son zamanlarda çok uslu durdu," diye yanıtladı George tatlı bir sesle.

O günün ilerleyen saatlerinde Luke'lara gittiler ve Luke, Shelby, Sean, Franci, Rosie ve Art ile birlikte son derece güzel bir akşam yemeği yediler. Yemekten sonra kahve ve turta eşliğinde Luke aklını kurcalayan konuyu açtı. "Evet, anne. George. Bir RV ile dünyayı dolaşma planının hakkında bazı endişelerimiz var...."

George ve Maureen ani bir şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Shelby, "Endişelerin var Luke," dedi. "Oybirliği olması gerekmiyor."

"Biraz endişeliyim," dedi Sean.

"Ben endişelenmiyorum," diye söze girdi Franci.

Birden George ve Maureen, gözleri hala kilitli, patladılar. kahkahalara boğuldular. Sonunda sessizleştiklerinde Luke, "Bu komik mi?" diye sordu.

George cebinden bir mendil çıkardı ve gözlerini sildi. "Pekala," dedi. "Jüri asılmış gibi görünüyor."

"Dinle, bunu çok saygılı bir şekilde söylüyorum, ama yetmiş yaşındasın ve orada büyük bir teçhizatın var," dedi Luke,

ciddiyetle öne doğru eğildi.

"Öyle," dedi George. "Bir eğitim kursuna katıldım. Bu bir içine atlayıp paralel park edebileceğin bir şey, bilirsin. Ben de tekerlekli bir ev istiyordum. Annen ve ben pek zor işlerle uğraşmayız. Ve Tanrı'ya şükür, biraz kazandık iyi zamanlar, sanırım."

"George'un rahatsızlanması ihtimaline karşı ben de benzer bir sürüş kursu alacağım..." Maureen söyledi. Sonra kıkırdadı.

"Bunun neresi bu kadar komik?" Luke sinirlenerek sordu.

"Oh, sadece evli olmamak ve birlikte yaşamak konusunda bizi sıkıştıracağınızı düşündük," dedi.

"Bu masadaki hiç kimsenin b-" Shelby boğazını temizledi. "Kimse senin peşini hiçbir konuda bırakmamalı," dedi. "Özellikle de yirmi yılı aşkın bir süre Blackhawk uçurmuş ve motosiklet sürmüş bir adam."

"Shelby, sakıncası yoksa," dedi Luke.

"Umursuyorum," dedi, doğruldu ve ellerini kocaman göbeğinin üzerinde ovuşturdu. "Maureen ve George ve onların harika planları için çok mutluyum. Kulağa öyle geliyor ki muhteşem eğlence! Ve endişelenmek için bir neden yok. Eğer ikisinden biri en ufak bir sakatlık yaşasaydı, bu konu hakkında konuşabilirdik, ama..."

"Yavaş süreceğim ve sadece sağa döneceğim," diye ekledi George. Sonra da büyük ölçüde sırtıttı. Çocukları ciddiye almadığı belliydi.

Luke kahvesinden bir yudum aldı ve ikisine doğru eğildi. "Bir çift gençten daha kötüsünüz. Sadece güvende olmanızı istiyorum. O canavarla bir dağdan aşağı kaymanız ya da refleksleriniz çok zayıf olduğu için Büyük Kanyon'un dibini boylamanız konusunda endişelenmek istemiyorum. biraz paslanmışsın ve çok geniş bir dönüş yapmışsın."

Maureen başını eğdi ve oğluna gülümsedi. "Peki o zaman Luke, endişelenmek istemiyorsan endişelenme. George ve ben çok temkinli davranır ve önceden plan yaparız."

Sean, "Anne," demeye çalıştı.

Franci ayağa kalktı. "Durun. Saatte beş yüz milin üzerinde hız yapan jetlerle uçtun ve Irak'tan yeni döndün; kimsenin yaşam tercihlerini yargılayamazsın. Gördüğüm kadarıyla, eğer sen ve ben emekliliğimizi bir karavanda geçirmeye karar verirsek, umarım bu karavan

Onların. Şimdi, toplantı bitmiştir. Kim kahvesinin yanında bir damla Courvoisier ister?"

Shelby umutla, "İstiyorum," dedi.

"Shelby'den başka kim var?" Franci sordu.

Aiden tam da planladığı gibi Şili levreği, mantar, pirinç pilavı, taze fasulye ve cheesecake'i akşam yemeği için Erin'in kulübesine getirdi ve onunla birlikte pişirdi. Ayı yok. Erin'in lisans eğitiminin muhasebe üzerine olduğunu öğrendi, bu yüzden vergi hukuku okuması doğaldı. Hukuk fakültesi mi? "Her zaman iyi bir öğrenciydim ve potansiyel görüyordum.

Başladıktan sonra, almam gerekenden daha fazlasını alıp almadığımı merak ettim, ama işe yaradı. Ne yapmak istiyordun?" diye sordu ona.

"Dünyayı kurtarmak," dedi omuz silkerek. Belki de şu an, bu işi yapmadığını açıklamanın tam zamanıdır diye düşündü.

tam olarak kim ya da ne olduğunu tahmin etti.

"Üniversitedeyken yarı zamanlı işim olan ambulans ekibindeydim ve kıdemli EMT bir bebek doğurttu. Hayatımda gördüğüm en harika şeydi ve ben-" Ocağın üzerindeki zamanlayıcı kapandı ve balığı çıkarmak için ayağa fırladı ve onun dikkatini dağıttı.

Yemek boyunca hayatlarındaki en önemli insanlardan bahsettiler; Erin için bunlar erkek kardeşi, kız kardeşi ve eniştesiydi. Marcie'nin Ian Buchanan'ı, ona göre henüz yaşanabilir bir yer olmadan önce, tam da bu kulübede nasıl bulduğunun hikâyesini anlattı. Marcie'nin ona nasıl aşık olduğunu ve onunla nasıl evlendiğini. Drew'un mezun olduğundan bahsettiğinde

tıp fakültesinden mezun olduğunu.... ona söylemek için doğru zaman olduğunu düşündü. Ama telefon çaldı ve hemen ona koştu. Kadın

Bağlantıyı kesmeden önce sadece bir saniye bekledi ve kocaman bir gülümsemeyle, "Marcie ve Ian'ın uzun hafta sonu -dört Temmuz- için geleceklerini söylediğimi hatırlıyor musun? Onlarla tanışmak ister misin?"

"Yapardım. Kesinlikle," dedi. "Nasıl oluyor da hiç Evli misin?" diye sordu. "Ve bana biriyle çıkmadığını söyleme, çünkü nabızı atan her erkek sana çıkma teklif ederdi."

Konuyu onun üzerine çevirdi. "Çıktım-ama seyrek olarak. Peki ya sen? Yüzlerce kadınla birlikte olan bir bar avcısı olduğunu söyleyebilirim."

Şok olmuştu. "Sana bunu düşündüren ne?" "Kendine güveniyorsun, yakışıklısın ve itiraf et, sen Kadınlarla aram iyidir. Ben berbat bir tavlayıcıyım ve sen bana tam olarak istediğini yaptırıyorsun!"

Ona güldü; neredeyse işinde kadınlarla arasının iyi olması gerektiği hakkında bir şeyler söyleyecekti. Ve jinekolog olarak çalışırken gördükleri, seks konusunda dikkatsiz ya da ciddiyetsiz olmamasını kesinlikle sağlıyordu. "Hiçbir şey gerçeklerden daha uzak olamaz! Gerçekten mi? Ordu bir erkeği meşgul ediyor ve tanıştığım tek kadın hastane personeli oldu. Biraz eğlendik, ama çok fazla eğlenmek kötü bir fikir gibi görünüyordu, bu yüzden sadece arkadaştık. Siz de benzer durumlarla karşılaşmış olmalısınız.

Meslektaşlarınız mı? İş yerinde tanıştığınız avukatlar? Sonuç olarak, çok sefil ve çok kısa süren evliliğimden beri uzun süreli bir ilişkim olmadı."

"Bir de bana sor," dedi çenesini eline dayayarak.

Öyle de yaptı, tüm bu yüksek dramı hikayenin dışında tutmaya çalıştı. Gerçekten de Annalee'yle yaşadığı bazı şeylere inanmak mümkün değildi. Tam bir aptaldı ve bundan gurur duymuyordu.

O gece onu terk etmeden önce, çok isteksiz bir şekilde, dudaklarını iyi kullandı. Onu kendine doğru çekti, böylece tamamen tahrik olduğunu anladı. Bir erkekten daha fazlasıydı.

Biraz minnettardı, uzun zamandır bu kadar tahrik olmamıştı ve bu harikaydı. Bütün gece nehir kenarındaki küçük kulübesinde Erin'i düşündü, onu hayal etti.

Ertesi gün kızılçam korusunda yürüyüşe çıktılar, ancak zavallı Erin hala kaskatı kesilmiş ve ağrıyordu.

Sahilde bisiklet maratonu. El ele tutuşup aileleri hakkında konuşular. Aiden, Erin'in tadilatını e-posta yoluyla öğrenmiş. "Geçtiğimiz birkaç yıl içinde babamın evinde bazı tadilatlar yapmışım, dolayısıyla ne istediğime dair bir fikrim vardı. Yerel bir inşaatçı olan Erin'le çalışmak çok kolaydı. ile."

Aiden kendini ona kardeşleri Luke ve Sean'ın eşleriyle nasıl tanışıp evlendiklerini anlatırken buldu. Bir düzine yıldır kimseyle çıkmamış olan dul annesi ve George, Art'ın Luke'un arazisinde yaşamaya nasıl başladığını ve kısa süre önce bir kız arkadaşı olduğunu açıklamasını anlattılar. Bu hikâyelerin arasında kollarını birbirlerine doladılar ve öpüştüler: uzun süren derin, sıcak, tutkulu öpüşmeler. "Seni öpmeyi seviyorum," dedi ona.

"Bunun öpüşmek olduğunu sanmıyorum," dedi. "Bence bu öpüşmek. Bunu gerçekten uzun zamandır yapmamıştım."

Onu o görkemli kızılağaçlardan birine doğru bastırdı. Bir parmağıyla kızın kulağının üzerindeki ipeksi kızıl-sarı saçları okşadı. "Seninle bir şey hakkında konuşmalıyım. Benim hakkımda, yaşamak için ne yaptığım hakkında."

"Fark etmez," dedi başını sallayarak.

"Önemli olmalı, Erin. Sadece birkaç haftadır tanıdığın bir denizciyle ilişkiye girme konusunda biraz endişeli değil misin? Birkaç kez öpüştüğün?"

"Gelir gibi önemsiz bir şey yüzünden mi?" Tekrar başını salladı.

"Ya bende görüldüğümünden daha fazlası varsa?" diye sordu ona.

Gülümsedi. "Ne şanslıyım. Senin hakkında bilmek istediğim şey şu, Aiden. İyi bir gelirim var, peşinde misin?"

"Ben onun peşinde değilim, hayır," dedi imalı bir şekilde.

"Beni kullanma ihtimalin var mı? Bana kötü davranır mısın? Eğer birlikte olsaydık, beni aldatır mıydın?"

"Asla. Ve biz de buna dahil olacağız."

"Sende en çok neyi sevdiğimi bilmek ister misin? Kendin olmaktan korkmaman. Seninle tanıştığımdaya, eminim ki

Hakaret ediyordum - görünüşünüz, kokunuz hakkında atıp tutuyordum..." Kıkırdadı. "Tanrım, leş gibi kokuyorsun! Kayınbiraderim lan, beni biraz daha yakından tanıyana kadar kibirli biri olduğumu düşündüğünü söyledi. Ama değilim. Ama yargılayıcı olabildiğimi biliyorum. Ben de ona karşı oldukça serttim."

"Ve inatçı," dedi gülümseyerek.

"Ve bu. Gerçek şu ki, her zaman kendim olmaktan korkuyorum. Her zaman kendimi ölçmeye çalışıyorum."

"Bunun için bir neden yok," dedi. "Sen mükemmelsin."

"Okulda hayatım için savaşıyordum, Aiden. Benim yolum

Baskı ile başa çıkmak mükemmel olmaktı. Ya da belki mükemmelden daha iyi. Peki ya sonra, mesleğimde? Müşterilerim benim müşterilerim çünkü inanılmaz derecede başarılılar ve IRS tarafından yakından inceleniyorlar."

"Anlaşılabilir."

"Birbirimizi ilk tanıdığımız zamanlarda sizi kırdıysam özür dilerim...."

Sırıttı. "Beyin sarsıntısı geçirmenize neden olduysam özür dilerim." "Ayımı kovaladın. Bu borcu sıfırlar.

Yapabilir miyiz

yakında eve gider misin?"

"Kızılağaçların tadını çıkarmıyor musun?"

"Kızılağaçları seviyorum. Ama açım ve çok yoğun bir hafta sonu geliyor. Misafirim var ve gelip onlarla tanışmak için bir zaman seçmeni istiyorum."

"Ayın dördünde bir kasaba partisi var," dedi Aiden.

"Pazartesi Jack'in yerinde. Jack'in arkasında. Vaiz barbeküyü ateşleyecek ve tüm ailem orada olacak. Sen ve ailen de gelecek misiniz?"

"Davet edilmek zorunda mıyız? Çünkü kimse bana bundan bahsetmedi..."

Başını sallıyordu. "Herkes davetli. Sanırım kız kardeşin ve enişten kasabadan pek çok kişiyi tanıyor. Muhtemelen bundan hoşlanacaklardır."

"Mesele şu ki," dedi, "bütün hafta sonu etrafta bir sürü insan olacak. Benim için yarın akşamdan itibaren,

Marcie geldiğinde. Tüm bunlar başlamadan önce seninle biraz yalnız kalmak istiyorum."

Bir an sessiz kaldı; gözleri yoğun bir şekilde onunkilere bakıyordu. "Buna hazır mısın, Erin?" diye sordu ciddiyetle. "Benimle yalnız kalmaya?"

"Birçok kez yalnız kaldık," dedi fısıltıyla.

"Bu sefer farklı olacak."

Ve ona doğru sallanarak dudaklarını tekrar uzattı. Gözleri kapandı. Bir nefeste, "Tamam..." dedi.

Virgin River'a kadar Aiden'in tek yaptığı şey Erin'i, onun lezzetli ağzını, teninin ve saçlarının tatlı kokusunu düşünebiliyordu. Akşam yemeğinde ne yiyebilecekleri hakkında havadan sudan konuşurlarken, Erin'in tenini kendi teninde hissetmeyi bekliyordu ve onunla geçirdiği bu ilk anı geride bırakıp daha pek çok kez birlikte olabilmek için sabırsızlanıyordu. Fortuna'da bir markette durup kızarmış tavuk, yeşillik salatası, fırın için patates kızartması ve bir şişe şarap aldılar. Arabayı sürdükçe, kasabadaki partiden, kasabadaki insan sayısından Aiden'in düşünebildiği tek şey, kaç farklı zaman, yol, yer ve konumun onların tüm dikkatini çekmek isteyeceği ve bunun birdenbire ne kadar rahatsız edici olduğuydu. Onu içeri almak istiyordu. Kadınların acele ettirilmekten hoşlanmadığını kendine hatırlatmaya çalışıyordu.

Ama kulübeye vardıklarında, adam yiyecekleri buzdolabına itti, kızın bileğini tuttu ve "Hadi" dedi. Adam onu yatak odasına sürüklerken kadın güldü. Onu yatağın yanına götürdüğünde, bir beyzbol sopası kadar sert olduğunu anlaması için kendine doğru çekti... sanki önceki birkaç saat boyunca, özellikle de bir kızılağaca bastırıldığında bu mesajı almamış gibi. Kızın ağzını, inlemesine neden olan yakıcı, umutsuz, aç bir öpücükle kapladı.

Bu inilti onun içinde o kadar derinlerden geliyordu ki, onu kovalamak, bulmak, memnun etmek ve ona tapmak için sabırsızlanıyordu. "Tanrım," dedi. "Oh adamım, oh Tanrım..."

"Ne kadar oldu Aiden?" diye sordu ona usulca.

"Hatırlayamıyorum bile. Ama endişelenme, sana iyi bakacağım.

Sana iyi bak."

"Endişeli değilim," dedi.

Onu öperken kıyafetlerini çekiştirmeye başladı. Eli başının arkasındaydı, parmakları ipeksi saçlarında geziniyor ve onu yutarken dili ağzındaydı. Onunla birlikte yatağa düştü, gömleğini çekiştirerek çıkardı. Çok geçmeden kız da ona yardım ediyordu. Tenis ayakkabılarını tekmelediler; şortlar ve gömlekler uçuştı ve

Sadece iç çamaşırlarıyla birlikte kıvranıyorlardı. Adamın mutlak zevkine göre, kadının eli adamın bel bandının altından kaymıştı.

onu kavradı. Ve bununla birlikte, adam inledi ve kadının nefesi kesildi. Bunun her zaman iyiye işaret olduğunu düşündü. Küçük bir nefes. Bunun onu memnun etmek için yeterli büyüklükte olduğu anlamına geldiğinden oldukça emindi.

Sütyeniyle uğraştı - kolay bir şey değildi. Kopçası arkadaydı, bu yüzden onu biraz döndürdü ve beceriksizce çalıştı, ama sonunda kopça açıldı. Askıların omuzlarından kayması için onu bırakmak zorunda kaldı ve bir ses duydu hayal kırıklığı kendisinden geldi. Sonra elini tekrar üzerine koyduğunda onun zevk iniltisini duydu. Sonra, külotu. Külot neredeydi? Elleri onun üzerinde gezindi.

göbek ve kalçalar. "Külotun nerede?" diye sordu nefes nefese.

"Sanırım şortla gittiler," diye fısıldadı.

Onun ağzına karşı kıkırdadı. "Bu zekiceydi. Bunu ben mi yaptım? Çünkü zekiceydi!"

"Şortumu hangimizin çıkardığını hatırlayamıyorum...."

"Böyle olması en iyisi," dedi bilgece. "I

Takım olarak birlikte çalışmaktan hoşlanıyorum." Sonra o ona bakmak için kısa bir süre durakladı. Çıplaktı ve öğleden

sonra ışığında altın rengindeydi. Gülümsedi; bu

Çilek sarısı saçları gerçek bir anlaşılmıyordu. "Erin," dedi neredeyse saygıyla. "Çok güzelsin. Muhteşem. Ateşlisin." Ve sonra ağzını meme ucuna daldırdı, emmeden önce hafifçe yaladı ve neredeyse zevkten ağlamasına neden oldu.

Elini bacaklarının arasına soktu ve nazikçe yokladı. Islanmıştı. Çabucak ıslanmıştı. Bu çok harikaydı. Ona biraz masaj yaptı ve kız ellerine karşı kıpırdandı, onu itti, kıvrandı ve inledi. Bu sesleri seviyordu. Ve kadın ona tutunmuş, okşuyordu.

Bir şey vermek zorundaydı.

"Tamam bebeğim," diye fısıldadı. "Bir dakika dur." O elini çekti. "Benden önce davranma. Prezervatife ihtiyacım var."

"Evet," dedi. "Evet, lütfen."

Ondan uzaklaştı, şortunu yerde buldu. ve prezervatifi cebine koydu. Boxerlarını çıkardı, giyindi ve onun üzerinde, bacaklarının arasında diz çökerek durdu. Sonra kızın ağzına eğildi ve onu derinden ve sevgiyle öptü. Açık ağzına karşı "Hazır mısın?" diye sordu.

Başını salladı.

Klitorisine birkaç vuruş daha yaptı, onun altında kıvrandığını hissetti, mırıltılarını ve inlemelerini duydu ve sonra içeri kaydı. "Ahhhhh...." sesi ondan geldi. "Ah, Tanrım! Oh, Erin!"

Ve hareket etmeye başladı. Doğru sürtünmeyi sağlayabilmek için onun güzel poposunu tuttu ve pompaladı. Pompaladı.

Sert pompaladı, yavaş pompaladı. Nazik ve sonra hızlı gitti. Dudaklarını göğüs ucuna indirdi ve hareket ederken emdi.

Elini vücutlarının arasına soktu ve içeri ve dışarı hareket ederken klitorisine masaj yaptı. Ağzını kendi ağzıyla kapattı ve diliyle istila etti. Kulağını ve boynunu yaladı. Sonra çekildi ve onun üzerine indi, onu orada yaladı. Tırnaklarının omuzlarını ısırdığını hissetti ve bir süre sonra tekrar göğsüne, sonra da ağzına geldi. Tekrar içine girdi, yavaş ve sabit bir ritim tutturmaya çalıştı. O

eşit bir şekilde hareket ederek ondan bir ipucu bekledi. Sonunda, "Bana neyi sevdiğini söylemek ister misin, tatlım?" dedi.

Omuz silkti. Kesinlikle bir omuz silkmeydi. Adam Ama adam durdu ve onun üzerinde yükselip gözlerinin içine baktı. Ona küçük, nazik bir öpücük verdi. "Gidiyor musun

Benim için gelir misin, bebeğim?"

"Devam et," dedi yumuşak bir sesle. "Sorun yok."

Dudaklarına bir gülümseme geldiğini hissetti. "Oraya varmak biraz zor oldu mu?"

"Sorun yok. Devam edebilirsin. Gerçekten... Benim için sakıncası yok..."

Kadının ipeksi saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Kolay kolay orgazm olmaz mısın?" Kadın başını salladı. "Kendi başına olabilir misin?"

"Bu sayılmaz," dedi, bakışlarını ondan kaçırarak. Adam tatlı tatlı güldü. "Hepsi sayılır. Acelem yok, Tatlım. Böyle düşünmene sebep olduysam özür dilerim. Bana neyi sevdiğini söyle. Neyin iyi hissettirdiğini söyle."

Tekrar omuz silkti. "Bilmiyorum. Kesinlikle."

"Şey... onları kendi başınıza aldınız. Sana neyin iyi geldiğini söyle. Ya da bana göster. Oraya varacağız."

"Sorun değil... yapabilirsin-"

"Erin, bebeğim, sorun yok. Sıkılmadım. Hadi birlikte deneyelim. Söyle bana. Göster bana."

Bir elini serbest bıraktı ve iki parmağını kaldırdı. Ve gerçekten de kızardı. Federalleri karşısına almaktan korkmadığını bildiği bu sofistike avukatın yüzü kızarmıştı. Sevgilisine kendisini neyin iyi hissettireceğini söylemeyi düşündü. "Dışarıdan mı?" diye sordu.

Başını salladı.

"Oh, tatlım, bu çok kolay." Saçlarını tekrar geriye taradı. "Sanırım bu konuda endişeleniyorsun. Dinle, daha çok zamanımız var. Seni acele ettirmek istemedim. Sadece tadını çıkar. Ve eğer parmaklarım tam olarak doğru yerde değilse, onları hareket ettir. Kontrolü ele al, her şey yolunda." Ve sonra elini tekrar vücutlarının arasına soktu, önce yumuşakça, sonra daha sert ve hızlı bir şekilde erojen

yumrunun peşinden gitti.

Öptü, emdi, kolayca ve ritmik bir şekilde hareket etti. Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştı ve aceleleri olduğu için bu seksi, ateşli kadının bir sorunu olduğunu düşünmesine neden oldukları için birden dünyadaki tüm erkeklerden nefret etti. Okşadı, yalamak için ara verdi, emdi ve okşadı. Uzun süre devam ettiler ve kadının ihtiyaç duyduğu her saniyeyi aldığından emin oldu. Kendini öyle hissettiğinde

onu kaybetmekten ya da çok yaklaştığında ve korktuğunda ereksiyonunu kaybedince rutinini değiştirdi ve bir süreliğine çekildi. Onun göğsüne, boynuna, seksine gitti. Önceki sevgililerinin ona neler söylediğini hayal etmeye çalıştı. onlar için gelmediği için kendini yetersiz hissetmesine neden olacaktı. Ona rahatlamasını ya da kendini bırakmasını söylerlerdi. Ya da "Üzgünüm."

İçinde ritmik bir şekilde hareket ederken, parmakları klitorisinde, dudakları göğüslerinde ve boynundayken, "Hiç standart şanzıman kullandın mı?" diye fısıldadı.

"Ha?"

"Beni duydun. Hiç düz vites kullandın mı?" "Uh-huh..."

"Öğrenirken, o uyumu, o yuvayı, dişlilerin sıyrılmadığı o yeri bulmaya çalışmanın ne kadar imkansız hissettirdiğini biliyor musunuz? Motorun ölmesini engellemeye çalışmak? Ama bir kere buldun mu, her seferinde bulursun. Elimi hareket ettir, bebeğim.

Hadi dişliyi bulalım...."

"Ohhhh," dedi, adamın elini biraz daha aşağı iterek. Kalçaları ona karşı hareket etmeye başladı. "Ohhhh."

Onu okşadı ve içine pompaladı. "Bu...güzel..." Ve biraz daha hareket etti.

"Daha fazla," diye fısıldadı. "Daha sert."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye fısıldadı. Dayanmak için dişlerini gıcırdatarak kadının içine girdi.

"Ohhhh," diye bağırdı. "Oh, Tanrım. Oh, Tanrım!" "Öyle mi?" diye sordu. "Evet mi?"

Bunu bir dizi gırtlaktan gelen homurtular, inilti ve çığlıklar izledi ama önemli olan şeydu

Etrafında gerildiğini hissetti, kontrolünü kaybettiğini duydu, tırnaklarının kışına battığını hissetti ve hemen hemen hiçbir şey daha iyi olmamıştı. O kadar iyiydi ki, adam bir manyak gibi patladı, kadın aklını yitirirken o da aklını yitirdi. Bunca zaman düşündü ki

Kolay paçayı kurtaran bir kadınla birlikte olmak çok büyük bir olaydı, çünkü hiç şüphesiz bir erkeğin çok fazla şeye ihtiyacı yoktu. Lanet olsun.

Bu büyük bir olaydı.

Gözlerini, yanaklarını, boynunu, göğüslerini ve tekrar gözlerini öptü. "Tamam mı?" diye sordu.

"Oh, Tanrım," dedi zayıf bir sesle. Vücudundaki tüm gerginlik eriyip yumuşak, işe yaramaz bir kas yığınınına dönüşmüş gibiydi. Sonra, inanılmaz bir şekilde güldü. Yeşil gözleri adamın yeşil gözlerinde parıldadı.

"Peki, Bayan Foley, yaz tatilinizde ne yaptınız?"

Aiden ona bir süre sarıldı ve komplocu bir başarıyla hafifçe güldü. Sonra banyoya gitmek için izin istedi, giderken de yerden şortunu aldı. Kulübenin kapısının açıldığını duyduğunda, şok içinde ağzı açık bir şekilde yatakta doğruldu. Acaba

Onu terk mi ediyor? Cipinin kapısının açılıp kapandığını duydu ve "Tanrım, gerçekten gidiyor mu?" diye düşündü.

Sonra kabin kapısı kapandı ve gülümseyerek geri döndü. Elinde bir kutu prezervatif vardı. Kadın bir gümbürtüyle yastıklara yaslandı.

"Ne?" diye sordu, şortunu çıkarıp tekrar yere bırakarak.

Gözlerini dikmiş tavana bakıyordu. "Gideceğini sanıyordum."

"Gömleğim ve ayakkabılarım olmadan mı?" diye sordu, prezervatif kutusunu komodinin üzerine bırakarak. Yanına kaydı

onu kollarının arasına aldı. "Bunu konuşsak iyi olur. Konuşalım.

Yeterince hızlı orgazm olmadığınız için gerçekten çıplak ve cinsel ilişki sonrası bırakıldınız mı?"

Ona bakabilecek kadar geri çekildi. "Tamam, tıpçılar bugünlerde muhtemelen çok zekiler ama 'postkoital' gibi terimler kullanıyorlar mı?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Ben doktor değilim. Ben bir jinekologum. M.D., acemi değil. Size daha önce söylemeye çalışıyordum."

"Bana birkaç hafta önce söylemeniz gerekmez miydi? İlk bira gibi mi?"

"Belki," dedi omuz silkerek. "Eğer bana işim, eğitimim ya da dışarıda ne aradığımla ilgili açık bir soru sorsaydınız Seni yanılttım, ama beni bir serseri olarak bile sevmen hoşuma gitti." Genişçe gülümsedi. "Ama şu diğer şey hakkında konuşabilir miyiz?"

Bir nefes aldı. "Ben aslında hiç Çıplak ve terli bir şekilde terk edildim çünkü orgazm olamadım. Ama başka bir randevu olmadığı da oldu." Yine omuz silkti, bakışlarını kaçırdı. "Sanırım bir kadın çok fazla sorun yaratabilir."

"Çok fazla sorun değilsin," dedi, onu kendine doğru daha sıkı çekerek. "Bu sandığın kadar büyük bir sorun değil. Bu iş çözülebilir. Muhtemelen kolayca."

Sarışın kaşlarından birini kaldırdı. "Ah, öyle mi?"

"Bu konuyu doktorunuzla konuştunuz mu?"

"Hayır. Yani, bugünden önce değil." Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Bir doktorun bilmek istediği ilk şey, eğer hasta

Bu konuda konuşabilmek için, erken çocukluk döneminde cinsel istismar geçmişi olup olmadığıdır."

Nefes nefese kaldı. "Hayır!"

"Şanslısın," dedi. "Bu bir canavar. Çok sık oluyor. Bir sonraki şey - kendi orgazmını yaşayabilir misin?"

"Sanırım buna zaten cevap verdim, danışman...."

Kıkırdadı. "Sen danışmansın, ben doktorum. Aman Tanrım, bir doktor ve bir avukat yatakta orgazmı anlamaya çalışıyor. Ne cümbüş ama."

"Tamamen bir doktorla seks yapmaya niyetliydim, bu yüzden beni suçlamayın! Jinekolog olduğuna emin misin? Çünkü sanırım bu cümle daha önce benim için kullanılmıştı..."

"Kart sahibi," dedi. "Kızgın mısın?"

"Kızgın değilim. Aslında, bu genellikle diğer şekilde olur."

"Diğer türlü mü?" diye sordu kaşları birbirine çarparak.

"Bana jinekolog olduğunu söylediği ve aslında bir doktor. Daha doğrusu, aslında bir avukata ihtiyacı varken bana avukat olduğunu söylüyor." Sonra gülümsedi. "Başka ciddi sırlarınız varsa, lütfen bana şimdi söyleyebilir misiniz?"

"İşte bu, saklayacak çok az şeyim var. Bize dönelim," dedi Aiden. "Yani temel olarak, nasıl yapılacağını biliyorsun, sadece zaman ayırmaya istekli bir erkekle birlikte olmadın mı?"

İç çekti. "Anladığım kadarıyla erkeklerin yatırım yapmak için sınırlı bir süreleri var...."

Ağzı şeytani bir sırıtışa büründü. "Şimdi, tatlım, eğer kadınının mutlu olmasını istiyorsan, çabaya değecek fedakârlıklar vardır. O hazır olana kadar geri çekilmek gibi. Bir süre ona odaklan ve eğer çok ateşliysen sana dokunmasına izin verme. Dediğim gibi, neyin işe yaradığını bulduktan sonra bu yapılabilir." Tekrar sırıttı. "Ve yapılır ve yapılır ve yapılır."

Gözleri parladı. "Bunu tekrar yapacak mıyız?"

"Ve tekrar ve tekrar ve tekrar..."

"Yemek yiyecek miyiz?" diye sordu.

"Eninde sonunda," dedi. "Düşündüğüm bazı şeyler var denemelisin. Eğlenceli şeyler. Çılgınca şeyler. Dört Temmuz hafta sonu bizi beynimizi dağıtmaktan alıkoymadan önce."

"Ohhhhh... Marcie'yi arayıp başka bir zaman gelmesini istesem kabalık etmiş olur muyum? Gelecek yıl mesela? Peki aileni tam olarak ne kadar seviyorsun? Çünkü bence onlar yağmur yağmaya başladı..."

"Konuşmak yok," dedi ve eliyle ağzını kapattı.

Dokuz

Gür sakallı bir manyak üç ayak uzunluğunda bir bıçakla ağaçların arasından geçerken Erin'in hiç beklemediği bir şey **varsa, o da uzun bir** öğleden sonra ve akşam boyunca yaşayacağı en saf cinsel zevkti. Aiden Kendisini en iyi neyin hissettirdiğini görmek için onunla birçok farklı pozisyon denemek istedi. Üstte olmayı keşfettiğinde patlayarak dağıldı, Hareketlerini, ellerinin ve parmaklarının pozisyonunu kontrol etmek özel bir şeydi. Çok özeldi. Yaramazlığı severdi ve böyle keşifler yaptığında gülüşünün derinliği.

Tabii ki, onun için ondan daha iyi çalışan bazı şeyler vardı - duşta ayakta durmak bunlardan biriydi. Biraz korkutucuydu. Çok kaygandı ve onu düşüreceğinden korkuyordu, bu yüzden karşılıklı olarak başarılı olmadı. Ama adamın gülümsemesine neden oldu. "Bu çok bencilceydi," diye mırıldandı ona.

"Ben bencil bir piçim," dedi duşta dizlerinin üzerine çökerek. "Bakalım skoru eşitleyebilecek miyiz?" Duş duvarına yaslanmış olan kadının bacaklarından birini omzuna çekti ve birkaç parmağı hareket ederken ritmik bir şekilde içine girerek klitorisini ağzıyla kapattı.

Nefes aldı, sonra inledi, sonra neredeyse onun üzerine yığıldı. "Hatta," diye kaba bir fısıltıyla mırıldandı. Ve sonra, "Açlıktan ölüyorum...."

Uğursuz bir kahkaha attı. "Çünkü saat neredeyse on ve ben saatlerdir senin üzerinde çalışıyorum. Sen de çok iyi gidiyorsun. Kelime oyunu yaptım."

"Debriyajı buldum," dedi zayıf bir sesle.

"Her seferinde," diye kabul etti. Duşu kapattı, ona ve kendisine bir havlu sardı. "Seni besleyeceğim. Gücünü korumalısın."

Erin salata hazırlarken Aiden fırında kızarmış tavuk ve patates kızartmasını ısıttı. "Sana bir şey sorabilir miyim? Kişisel mi?" diye başladı, bakışları salataya odaklanmıştı. "Yani, bence kişisel..."

"Ateş et," dedi.

"Jinekolog olmak nasıl bir şey? Yani, hem erkek hem de jinekolog olmak."

Gülümsedi ve bir parmağını kızın çenesinin altına koyarak bakışlarını kaldırdı. "Bana gerçekten ne sormak istiyorsan onu sor."

"Bir erkek, bütün gün boyunca bir erkeğin arzusunun nesnesine bakar..."

"Bunu yapamam," dedi. "Arzumun nesnesi tam burada." Ve ona küçük bir öpücük verdi. "İncelediğim şey tıbbi bir konu; kadın üreme sistemiyle ilgileniyorum. Bu arada, harika bir şey. Basit ama karmaşık. Sıradan muayeneler biraz sıkıcı olsa da, kadın üreme sistemi diye bir şey yok. dünyaya yeni bir hayat getirmeye yardım etmekle

kiyaslanamaz." "Erkek doktorlar... Yani, öyle değil..."

Ona güldü. "Kardeşlerim bunu bana hep sorar ama genellikle biraz daha fazla alkol gerekir. Hayır, erkek doktorlar kadın anatomisinden ne kadar tahrik oluyorsa, kadın doktorlar ve hemşireler de erkek hastalara bakarken o kadar tahrik oluyor.

Şimdi," dedi, bir elini havluyla kaplı sırtında gezdirip altından geçerek poposunu okşadı, "beni cidden tahrik ediyorsun. Ve hızlı bir akşam yemeği yememiz gerekiyor."

"Ne kadar kalmayı planlıyorsun?" "Beni dışarı atana kadar."

"Gece kalmayı düşünüyor musun?"

Omuz silkti. "Eğer aynı odayı paylaşmaktan rahatsız gece boyunca yatak. Size kalmış. Ama evet dersin, sabah olmadan gitmeyeceğim." Ona bir öpücük daha verdi.

"Sabah geç saatlerde."

"Ailenin seni aramayacağından emin misin?"

"Shelby'nin doğum yapma ihtimaline karşı Luke'a numarayı verdim. Beni biraz rahat bırakması ve ailen hafta sonu için gelmeden önce seninle baş başa bir gece geçirmeme izin vermesi gerekiyor." Ciddileşti. "Geceyi yalnız geçirmeyi tercih ediyorsan, sorun değil Erin. Sadece bana söyle."

Başını salladı; onun kalmasını istiyordu. "Hiç aşık oldun mu?" diye sordu ona. "Belki de kaç kez aşık olduğunu söylemeliyim?"

Başını sallama sırası ondaydı. "Genç bir adamken aşk sandığım ciddi bir şehvet yaşadım."

"Karın bile mi?"

"Özellikle de karım..." "Ama sen onunla evlendin!"

Derin bir nefes aldı. "Bununla gurur duymuyorum. Gerçek şu ki, Uzun bir aradan sonra bir gemiden indim ve donanmada görevli bir tıbbi sekreter tarafından baştan çıkarıldı. Onun cinsel açıdan çok daha iyi olduğuna inanmakta hiç zorlanmıyorum.

Benden daha tecrübeliydi ve büyük bir utançla itiraf ediyorum ki transa geçmiştim. Orduda, astlarınızla yatmazsınız ve ben

Ciddi bir sorunla karşı karşıyaydı, bu yüzden evlendik ve o da taburcu oldu, tam da istediği gibi oldu. Başından beri bana tuzak kurulmuştu; terhis belgesi ve biraz cep harçlığı. Üç ay sonra boşandık. Korkunç bir deneyimdi."

"Bu onun için de korkunç bir deneyim miydi?"

"Hiç sanmıyorum. Bence tam olarak istediği şeyi elde etti. Ve sanırım bu deneyim, neden güvene dayalı bir ilişki kurmakta zorlandığımı açıklamak için uzun bir yol kat ediyor.

Ondan sonra ilişki. Eee. Sen? Aşık mısın?"

Başını iki yana salladı. "Asla. Genç bir kadınsa bile. İki kereden fazla çıktığım birkaç erkek oldu ama pek bir şey olmadı. Hâlâ arkadaşız." Sonra güldü. "Pek arkadaş sayılmayız. Onlar müşteri."

Büyük ölçüde sırtıttı. "İşte bu benim başıma hiç gelmeyen bir şey," dedi. "Eski kız arkadaşlarım asla

hastalarım olun."

Zamanlayıcı çaldı ve adam fırından tavuk ve patates kızartmasını çıkardı. Salatayı savurdu ve hazırladı. Adam oydu.

tavuk; tabakları çıkardı. Havlusunu birkaç kez etrafına sarmak zorunda kaldı. "Gerçekten akşam yemeğini havlularla mı yiyeceğiz? Çıplak, havluların içinde?"

"Havluları atmak ister misin?" diye sordu gülümseyerek.

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım," diye itiraf etti. "Yakınından bile geçmedim. Aslında, yaptığım şeylerin çoğunu

bugün yaptık."

Ona sandalyesini uzattı. "Bana bir şey söyleyecek misin?"

"Deneyeceğim," dedi.

"O ilk gün seni ağlarken yakaladım. İnkâr etme, seni ağlarken yakaladım. Neden?"

Rahatsız bir şekilde güldü. "Oldukça aptalca."

"Dene bakalım."

"Kendimi biraz yalnız hissediyordum, sanki kendimi ikna ettiğim en aptalca şey bir dağın tepesinde tek başıma geçireceğim koca bir yazmış gibi. Genelde kendime izin vermediğim bir şey yaptım: Acıma partisi veriyordum. Bir şekilde hayatımdaki tüm hileleri sıralamaya başladım - hiç baloya gitmediğim gerçeği de dahil olmak üzere."

"Bana bunu sormuştun - balo hakkında," diye hatırladı.

"Kızların balolarla ne alıp veremediği var?"

"Onları asla atlatamıyoruz," dedi başını sallayarak.

"Aptalca ve anlamsız olduklarını söylüyoruz, ama hiç sorulmadıysak ya da ekildiysek ya da felaket bir zaman geçirdiysek

sefalet bir ömür boyu sürebilir. Bu arada, o zamandan beri bunu yapmadım. Bunu tamamen aştım." Tek kaşını kaldırdı.

"Yalnızlığı. Ve balo."

Bir dilim tavuk göğsü kesti ve kızın tabağına koydu. "Ye. Seni yatağına geri götüreceğim ve sana balodan daha eğlenceli bir şey göstereceğim."

Aiden iyi bir gece uykusu çekmekte zorlanırken Erin'in tatlı, güzel, çıplak bedeninin yanında yatıyordu. Ama uykusuzluktan hiç şikayetçi değildi. Aslında, sanki on mil koşabilecekmiş gibi hissediyordu. Sabah güneşi nihayet yatak odasını aydınlattığında, tekrar boynuna sokulmaya başladı. "Sanırım hayatımın en güzel gecesini geçirdim," diye fısıldadı ona.

"Mmm. Ben de. Ve tamamen bitkin durumdayım," diye yanıtladı.

Ve onun da biraz kızgın olabileceğini düşündü. "Sana kahvaltı hazırlamaktan memnun olurum," dedi. "Seni çarşafların içinde biraz daha yuvarlamaktan mutluluk duyarım. Ama tatlım, eminim yeterince içtin. Ve ailen gelmeden önce uyumalısın."

"Umarım benden çok hoşlanıyorsundur," dedi esnemeye çalışarak. "Çünkü eğer sevmezsen, bundan vazgeçmek zorunda kalacağım. Ve ben bunu seviyorum."

Hafifçe güldü. "Senden çok hoşlanıyorum," diye itiraf etti. "Oh, güzel." Ona doğru sokuldu.

"Aç mısın, tatlım?"

"Hayır, uykum var Aiden. Uykunda her yuvarlanışında yeni bir fikir buluyorsun." Kocaman esnedi. "Çok ama çok mutluyum ama yorgunum. Misafir gelmeden önce biraz kestirmem gerek."

Onu yanağından öptü. "Kahve fincanınızı hazırlayıp yanınızdan ayrılacağım. Hafta sonu boyunca birbirimizi göreceğiz, aileler her yerde. Sonra yalnız kaldığın anda seninle bir randevu istiyorum." Prezervatif kutusundan arta kalanları arabanın üst çekmecesine yerleştirmek için yuvarlandı.

ve ne buldu? "Vay canına," dedi, çok da gizemli olmayan şekilli bir vibratör çıkardı. "Oyuncaklar. Oyuncaklarımız olduğunu bilmiyordum!"

Tekrar esnedi. "Bundan bahsetmemiş miydim? Sana söyledim, o kadar çok çıkmadım..."

Cihazı yerine koydu. "Modern bir kadını sevmek lazım.

Bununla başka zaman oynarız." Ona doğru döndü ve

dudaklarını onunkilere bastırdı. "Teşekkür ederim tatlım. Harika vakit geçirdim."

"Aiden?" dediğinde ondan uzaklaşmaya başladı. Geri döndü. "Bu da ne böyle? Bu bir yaz kaçamağı mı?"

Ona bir öpücük daha verdi. "En azından."

"Hmm," diye mırıldandı, gülümsedi ve gözlerini kapattı.

Aiden'in iştahı oldukça açılmıştı. Erin'in mutfağında yemek aramak istemiyordu, Çünkü uykuya ihtiyacı vardı. O ise kendini üç elli kaldırıp bir inek yiyebilecekmiş gibi hissediyordu. O sadece açma düğmesini çevirmek zorunda kalacağı şekilde cezveyi hazırladı ve kabinden ayrıldı.

Evinde yiyecek olarak ne olduğundan emin değildi ve birkaç gündür kayıp olduğu için Sabah 10:00'da kasabaya doğru koştu ve Jack's'te bir şeyler yemeye karar verdi. İçeri girdiğinde mekân neredeyse terk edilmişti. Jack barın arkasındayken Mel bir tabureye oturmuştu. Birlikte bir fincan kahve içiyor gibi görünüyorlardı.

Mel ona doğru döndüğünde gözleri parladı. "Hey, Doktor! Seni bir süredir görmüyordum. Nasıl gidiyor?"

"Harika," dedi onun yanına oturarak. Jack'e, "Vaiz'in hâlâ kahvaltı hazırlıyor olma ihtimali nedir?" diye sordu.

"Senin için mi? Bir sorun göremiyorum. Kahve?"

"Lütfen," dedi bara birkaç kez vurarak. "Sheridan ailesi nasıl?"

"Büyüyor, hep büyüyor," dedi Mel. "David'in bahçeye işemesini durdurabilirsek, bunu gerçekten kutlayacağız."

Jack bara yaslandı. "Söyle ona, Aiden-erkekler her yere işeyebileceklerini anladıklarında buna bayılırlar. Kadınlar bundan nefret eder. Kadınlar oturarak yaşadıkları hayatların karmaşıklığından nefret ederler. Bu yüzden koltuğu indirdim, acıyorum. Onların daha zor durumda olduğunun farkındayım. Ayrıca, biz sadece sallamak zorundayız... onlar silmek zorundalar. Hayat bazen adil olmuyor, değil mi?"

Aiden gülmekten kendini alamadı. "Bu tartışmanın yakınına bile yaklaşabileceğimi sanıyorsan, hayal görüyorsun demektir."

Jack ona kahve doldururken, "İyi, pısırık ol," dedi. "Geri dönüp Vaiz'le bir omlet daha yapması için konuşacağım."

"Çok memnun olurum."

Mel ona doğru döndü. "Hâlâ yürüyüş kilometrelerini kaydediyor musun?" diye sordu.

"Aşağı yukarı. Ve başka şeyler. Çoğunlukla dinleniyorum ama Redding'de muayenehanesi olan birkaç kadın doğum uzmanıyla yarı görüşme yaptım. Harika bir muayenehane ama yerini bilmiyorum..."

"Ne arıyorsunuz? Yer olarak?"

"Emin değilim," dedi omuz silkerek ve kahvesini dudaklarına götürdü. Bir yudum aldı ve bardağa doğru indirdi. "Belki daha güneyde..."

"Daha büyük bir şehir mi? San Francisco gibi mi? Grace Valley'den John Stone Sausalito'da bir kadın doğum kliniğinde çalışıyordu. Çok başarılı, tanınmış ve John'a göre tamamen işlevsiz bir muayenehane. Belki de onunla bu konuda konuşmalısınız, böylece iyi bilinen işlevsiz muayenehanelerden kaçınabilirsiniz. dükkanlar."

"İyi fikir."

"Cidden, buranın güneyi mi? Neresi mesela?"

Bir an düşündü, sonra gülümsediğini hissetti otomatik olarak. "Gerçekten, emin değilim ama Chico'dan bir kadınla görüşmeye başladım...."

"Erin?" Mel hemen sordu, sesinde heyecan vardı. "Erin Foley mi?"

"Erin'i tanıyor musun?"

"Seviyorum!" dedi. "Erin'i seviyorum. Harika biri, değil mi? Onunla nasıl tanıştınız? Çünkü dağda yaşıyor ve kasabaya pek uğramıyor."

"Yürüyüş yapıyordum," dedi. "Bu tepelerin ve vadilerin etrafında epey yol kat ettim ve onun kulübesine rastladım."

O

Beyin sarsıntısıyla ilgili kısmı atlamaya karar verdi, ama Virgin River hakkında bir şey biliyorsa, muhtemelen pek çok insan zaten biliyordu.

Jack arkadan çıktı ve "Şanslısınız, aşçıdan homurdanma yok. Omlet yapıyor ve biraz sosis köftesi."

"Jack, Aiden Erin Foley ile görüşüyormuş!" Mel oldukça hevesli bir şekilde söyledi. "Bu harika bir haber değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi Jack omuz silkerek. "Kadınlar bu tür ilişkilerden erkeklerden çok daha fazla heyecan duyarlar. Yine de sana şunu söyleyeyim. Burası mı? Ben de dahil olmak üzere pek çok erkek buraya sakın, huzurlu bir yaşam süreceklerini, biraz balık tutacaklarını, belki senin durumunda yürüyüş yapacaklarını düşünerek geliyor. Ama burada bir kadına rastlarsanız, bu perde olur, dostum. Sessizlik lanet olası pencerenin dışında."

"Jack," diye azarladı Mel küçük bir kahkaha atarak.

"Gerçek bu, bebeğim. Kendimden başlayarak bunu onlarca kez gördüm. Evlenmeyi ve bir aile kurmayı çoktan geçmiştik ki bu ateşli küçük anne kasabaya geldi ve ben de fena halde aşık oldum."

"Eminim erkek gibi dövüşmüşsündür, değil mi dostum?" Aiden kahvesinden bir yudum alarak sordu.

"Onunla hiç savaşmadım kardeşim. Bütün savaşı o yaptı ama ben onu tuzağa düşürdüm." Karısına doğru eğildi ve ona küçük bir öpücük verdi. "Vaiz kahvaltınızı getirecek, Doktor. I

malzeme almak için Eureka'ya gitmek zorundayız. Pazartesi günü büyük bir kasaba pikniğimiz var."

"Ben de öyle duydum."

"Geliyorsun, değil mi?"

"Ben ve yüz mil içindeki tüm Riordan ve Booth."

Jack'in dudakları kocaman bir sırıtışla aralandı. "İşte duymak istediğim buydu." Karısına, "Yaklaşık üç saatliğine gideceğim, bebeğim. Davie'yi yanıma almadan idare edebilir misin?"

"Bütün gün bebek bakıcısını tutacağım. Klinikte bazı evrak işlerini halledeceğim ve sonra eve gideceğim. erken. Tabii ortada bir şey yoksa."

"Mükemmel," dedi. "Görüşürüz, Doktor." Ve gitti.

Aiden Mel'e odaklandı. "Erin'i en fazla birkaç haftadır tanıyorum. Sen onu ne zamandır tanıyorsun?"

"Onunla birkaç yıl önce tanışmıştım ama bu yaz buraya gelene kadar onu görmemiştim. Kız kardeşi Marcie'yi tanıyorum. Marcie buraya rahmetli kocasının çavuşunu aramak için gelmişti - kocasının en yakın arkadaşı ve Irak'ta emrinde görev yaptığı adam. Aslında Ian sadece çavuşu ve arkadaşı değil, Bobby'nin hayatını kurtaran adamdı. Ama ne yazık ki, Marcie'nin kocası feci şekilde yaralanmıştı - ağır beyin hasarı olan bir dörtlüydü. Tatlı, sessiz bir ölümden önce birkaç yıl huzurevinde yaşadı. Ian da o kulübede saklanıyordu ve neredeyse Marcie'nin kocası kadar tepkisizdi.

Marcie'yi tanıyor musun?"

"Onunla tanışmadım, hayır," dedi Aiden.

"Şey, o bir spitfire. Ian'ı bulmaya ve onun iyi olduğundan emin olmaya kararlıydı.

Travma sonrası stres bozukluğu ya da her neyse. Ian, Bobby'nin hayatını kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atmış ve bu sırada yaralanmış, sonra da ortadan kaybolmuştu. Bu yüzden Marcie ona ne olduğunu bilmek zorunda olduğunu hissetti. Ama Erin çok endişeliydi. O geldi Marcie'yi eve getirmek için buraya geldim." Mel güldü ve başını salladı. "Marcie gitmek istemedi ve Erin de biraz şaşkındı. Aile içinde sözünün geçmesine, ebeveyn figürü olmaya alışkındı..."

"Sanırım işler yoluna girdi," dedi. "Bebeği olacak olan Marcie, değil mi?"

"Bu doğru. Marcie'yi Noel öncesinden beri görmedim. O ve Ian kasaba ağacının ışıklandırılması için buraya gelmeyi severler."

"Ziyaret için döneceklerini duydum, belki şehre gelirler."

"Umarım öyledir," dedi Mel. "O harika bir genç kadın, ama tüm o kararlılık... Onu yetiştirmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Vaiz dumanı tüten bir tabak getirdi ve Aiden'ın önüne koydu. "Günaydın doktor," dedi. Altına uzandı

bir peçeteye sarılmış mutfak eşyaları için barı. "Bu senin için yeterli mi?" "Mükemmel. Gerçekten minnettarım." Sonra Mel'e dedi ki, "Erin

Ailesinin öldüğünü söyledi, sanırım bunu asla bilemeyeceksiniz."

"Erin'e sormak gerekir. Erkek ve kız kardeşini o büyüttü."

Çatal Aiden'ın ağzının ortasındaydı ve havada durdu.

"Çok fazla sorumluluğu olduğunu söyledi...."

"Şey, bu hafif kalır. Erin'in annesi o on bir yaşındayken öldü. Marcie dört yaşındaydı ve küçük Kardeşleri Drew iki yaşlarındaydı ve hâlâ bezliydi. Anladığım kadarıyla babaları kederli ve ilgisiz biriydi. Kederli ve kayıtsız olmadığı zamanlarda çalışıyordu ve Erin'in evi ve çocukları idare etmesi gerekiyordu. Erin ilkokuldan ve ardından ortaokuldan eve koşturarak bebek bakıcılığı yapıyor, evi temizliyor, çamaşır yıkıyor, akşam yemeğini hazırlıyor ve bebekleri yatağa yatırıyor. Sonra, küçük çocuklar henüz ergenlik çağındayken ve Erin hukuk fakültesinin ilk dönemindeyken babaları öldü. Sanırım en küçükleri on üç yaşındaydı. Gerçekten, o zamandan beri annelik yapıyor on bir yaşındaydı."

Balo diye düşündü. "On bir mi?" diye sordu. Omletten bir çatal dolusu ağzına attı, ama korkunç iştahı kurumuş gibiydi.

"Oldukça iyi bir şey, değil mi? Sanki onları on sekiz yaşına getirmiş ve sonunda kendi hayatını kurabilecekmiş gibi. Drew üniversiteye ve ardından tıp fakültesine gitti - Marcie, Erin olmadan bunu asla başaramayacağını söyledi. Ya Marcie? Engelli bir kocası vardı ve onun bakımı için Deniz Kuvvetleri'nden her türlü yardımı aldığı için Erin'e tüm övgüyü veriyor. Sadece bununla da kalmamış, Bobby'nin ailesiyle birlikte huzurevine gitmiş. ve Marcie, uygulamalı yardım. Sıradan bir hemşire yardımcısına benzemediğini biliyorum, ama Erin iki aileden herhangi biri."

Zar zor yutabildiği halde bir ısırık daha aldı. On bir mi? Gençlerin peşinde koşan tam zamanlı bir hukuk öğrencisi mi? Bakımevindeki engelli bir denizcinin bakımına yardım eden yoğun bir avukat mı? "Çalışmak zorunda kalmış gibi görünüyor hayatı boyunca inanılmaz derecede sertti...."

"Gerçeği söylemek gerekirse, bence çok şey kaçırdı. çocukluk," dedi Mel. Taburesinden atladı ve barın etrafında yürüdü. Kahve fincanını kaptı ve fincanını yeniden doldurdu. "Marcie ve Ian geçen yaz babasının evinden taşındılar. Drew ortopedi ihtisasına başlamak için Los Angeles'a gitti. Erin'in şimdiye kadar kendine ait bir hayatı olduğunu sanmıyorum." Sonra gülümsedi. "Onunla görüştüğünü düşünmenin beni ne kadar mutlu ettiğini hayal bile edemezsin. Zaman geçirmek için iyi bir adam mı? Bu mükemmel. Peki, yüzümü kızartacak bir şey söyleme ama zamanını nasıl geçiriyorsun?"

Aiden ona sıırttı ve bu şimdiye kadar yaptığı en iyi oyunculuk işiydi. "Bakalım, bir ayıyı mutfağından kovaladım."

"Çık dışarı!"

"Yaptım. Sanırım bu yüzden diğer aktiviteler için yeterince erkek olduğuma karar verdi. Kurabiye pişiriyordu, banyodayken kapıları açık bıraktı ve Yogi ziyarete geldi. Dışarıda bir yerlerde karnı çikolatalı kurabiye ve kurabiye hamuruyla dolu bir ayı var. Sonra onu Sahil boyunca bisiklet sürdü ve neredeyse onu öldürüyordu - belli ki on beş dakikadan uzun süren yorucu bir egzersiz yapmamıştı. Sonra birlikte akşam yemeği yedik. Çatalın kaldırılması işe yaradı. Biraz gezme, bolca birbirimizi tanıma... bilirsiniz işte..."

"Uzun zaman oldu ama sanırım hatırlıyorum. Jack beni balinaları görmeye götürmüştü."

Aiden, "Sanırım ayın dördünde hepimiz şehirde olacağımız için birbirimizin aileleriyle tanışacağız," dedi. "Marcie ve Ian'la tanışmak için sabırsızlanıyorum, ama ben Erin'i ailemle tanıştırmaya hazırım."

"Neden olmasın?" Mel şaşkınlıkla sordu. "Harika bir aileniz var!"

"Kardeşlerimle tanıştın mı? Hiç susmazlar mı?" "Oh, anlıyorum, seninle dalga geçecekler."

"Oldukça acımasızca," dedi.

Onun kolunu okşadı. "Sen büyük bir çocuksun. Bunu atlatacaksın. Ve eğer seni rahatlatacaksa, seninle alay etmeyeceğim. Ve eğer Jack başlarsa, ayağına basarım."

"Çok nazıksın Mel," dedi.

Saatine baktı. "Seni yalnız bırakacağım. Şu evrak işlerini bitirip eve erken dönmek istiyorum.

Bugün. Yerleşmeye hazır olduğunuzda, Vaiz mutfakta. Kafanı içeri sok yeter."

"Tabii. Teşekkürler."

"İş arayışında iyi şanslar, Aiden. Keşke sen de Yakın kalıyoruz ama daha büyük bir şehir bulma ihtiyacınızı anlıyorum. Buralarda başka bir OB'yi gerçekten destekleyemeyiz."

"Mel? Erin'in bazen hala düşündüğü şeyleri kaçırdığını mı düşünüyorsun? Bilirsin, geri kalanımızın hafife aldığı şeyleri. Futbol maçları ve danslar gibi mi? Spor ve diğer okul sonrası şeyler. Balo? Bunun gibi şeyler?"

"Muhtemelen. Yirmi beş yıldır kendini tamamen Marcie ve Drew'a adanmış durumda. Bu ona pek boş zaman bırakmamış olmalı. Ve ailesinin evinden hiç taşınmadığını biliyorum. Çoğu genç üniversiteye gider, korkunç ilk dairelerini ve aynı derecede korkunç ilk oda arkadaşlarını alır. Ama Erin çocuklar yüzünden evden hiç ayrılmadı."

"Ne harika bir kadın" demeden önce bir an sessiz kaldı.

"Öyle değil mi? Tanıştığınıza çok sevindim." Hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. "Pazartesi piknikte görüşürüz, Aiden."

"Görüşürüz," dedi. Ama adam düşünüyordu, kadın aceleyle Çocuk bakımı ve ev işleri için okuldan eve döndü ve bunu yirmi beş yıl boyunca yaptı mı? Aiden yoksul bir ailede büyümüştü ama hiçbir şeyi kaçırmamıştı. Baloya gitmişti; baloya gitmemenin tamamen gereksiz bir para kaybı olduğunu düşünmüştü.

yattım. Kızların bunu aynı şekilde görmediğini anlamam birkaç yılını aldı. Ama Erin'in düşünme şekli? Bu onun deneyimlerinin çok dışındaydı.

Tabağını mutfağa geri götürdü ve tezgâhın üzerine koydu. "Hey, Preach. Sana borcum ne?"

Vaiz ona baktı ve kaşlarını çatı. "Bunda bir sorun mu vardı?"

"Mükemmeldi," dedi Aiden. Bir eliyle karnını ovuşturdu. "Dün gece biraz kötü bir balık yedim, biliyor musun? Şansımı zorlamak istemedim."

"Eğer yiyemezsen senden para alamam."

Aiden güldü. "Geçiminizi nasıl sağlıyorsunuz anlamıyorum. Yediğimi farz et. Ne zararı var?"

"Sekiz," dedi Vaiz.

"Peki ya kahve?" Aiden cüzdanını çıkararak sordu.

"Sekiz yirmi beş."

Çalışma masasına bir onluk koydu. Bir dolar ekledi. Bir dolar daha ekledi ve Vaiz'e doğru itti.

Daha önce yaşadığı hiçbir yerde sekiz dolara böyle büyük bir kahvaltı yapamazdı. Belki donanma yemekhanesi, ama o şeyler

yenmez olabilir. Vaiz'in yemekleri harikaydı. "Teşekkürler," dedi aşçıya.

Vaiz paraları topladı. "İşte dostum, geçimimizi böyle sağlıyoruz."

On

Jack'in hem bar ve mutfak için hem de Pazartesi günü yapılacak olan 4 Temmuz pikniği için alması gereken malzemeler vardı. Preacher'ı pırzola ve bira tedarik etmeleri konusunda ikna etmişti ve bu da koca adamın barbekü pırzola tariflerini karıştırmasına neden olmuştu.

Ama Jack'in başka bir görevi daha vardı. Dr. John Stone ile randevusu vardı.

Jack'in John'a büyük saygısı vardı. Her ne kadar Jack kendi bebeklerini doğurtmuş olsa da, John destek. Ama daha da önemlisi, doğum sonrası kanama geçirdiğinde John Mel'in hayatını kurtarmıştı. Elbette rahmini kaybetmişti ama John onu kurtarmaya çalışmış ve bunun Mel için zor bir kayıp olacağını anlamıştı. Ama onun hayatı, onun hayatı... Düşünecek ne vardı ki? Jack onsuz yaşayamazdı.

John çıkıp elini sıkmadan önce bekleme odasında sadece on dakika oturması gerekmişti. "Jack, nasılsın dostum?"

"İyi, iyi," dedi Jack. "Uzun zaman oldu. Ayın dördündeki pikniğe geliyor musun?"

"Bilmiyorum Jack, havai fişeklerin patladığını duydum..."

Jack sadece güldü. "Dinle salak, yangın mevsiminin ortasında kuru kerestelerin üzerine kıvılcım göndermeyi sevmeyiz. Şirket için gelebilirsin...."

"Bunu düşünebilirim. Geri gel. Ofisim var.

Dr. Hudson erken çıktı. Oğlu oyun alanında birini ısırılmış."

"İğrenç," dedi Jack. "Isırma konusunda ne yapıyorsun?"

"Kanıtlanmamış pek çok teori var," dedi John. "Ama ne duyarsan duy, sakın karşılık verme. Bence bu Çocuk Koruma Servisi'nin sizi ziyaret etmesine neden olur."

Küçük ofise girdiler ve John masanın arkasına geçip otururken Jack de masanın karşısındaki sandalyeye oturdu. "Tamamen güvendedeyiz," dedi Jack. "Sosyal hizmetler, yaklaşık dört yıl önce kliniğin verandasına bırakılan yeni doğmuş bebek için bizi hâlâ bekleme listesinde tutuyor."

İkisi de güldü.

"Yani," dedi Jack. "Neden burada olduğumu biliyorsun, değil mi? Tüm bu taşıyıcı annelik olayının senin için ne kadar doğal ve gündelik bir iş olduğu hakkında konuşmak için..."

"Öyleydi," dedi John. "Biz burada bunu pek yapmayız. Daha çok sevk ediyoruz. Kız kardeşi için bebek sahibi olan bir kadın vardı ve doğum öncesi bakım ve doğumla biz ilgileniyorduk. Sausalito'da çalıştığım kliniğin çok yoğun bir doğurganlık işi vardı - test tüplerinde yaşam yaratmak dışında her şeyi yapabiliyorduk. Biz yumurtaları toplayabilir, spermleri toplayıp dondurabilir, dölleyebilir ve döllelenmiş yumurtaları yerleştirebilir. Denekler ya da ebeveynler ve vekilin şartları müzakere etmek için kendi avukatları vardı ve bizi yasal olarak tutmak için bir danışmanımız vardı, ama evet, bu bir oldukça düzenli bir olay."

Jack, "Kendi başına bebek sahibi olamayan kadınlar için iyi bir seçenek sanırım," dedi.

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı John. "Vadide bu alanda yardım arayan çok fazla hastamız yok. Bir kere çok pahalı. Sigorta bunu karşılamıyor. Ama Jack, eğer her şeye sahipsen -yumurta, sperm- ve tek ihtiyacın olan bir rahimse... Bir düşünsene. Çocuk sahibi olamayan çiftler yirmi yıl önce kendi DNA'larıyla çocuk sahibi olanlar evlat edinme maliyetinden çok daha fazla değil." "Ofiste

sıradan, standart, tipik bir gün mü?" Jack büyük bir sırtıışla sordu. "Bunun nasıl işe yaradığını anlat."

"Şey," dedi John arkasına yaslanarak. "Kendi cerrahi merkezimiz vardı. Orada bir kadının yumurtalarını toplayabiliyor ve onları dondurup saklamak için çok yüksek teknoloji bir laboratuvar kullanabiliyorduk. Onlara babanın spermlerini gönderdik...."

"Sen mi gönderdin?"

John kıkırdadı. "Topladık ve gönderdik. Okuma malzemeleriyle dolu çok özel, güzel, küçük bir banyomuz vardı - personel buraya masturbatoryum diyordu."

Jack bir kahkaha patlattı. "Benimle dalga geçiyorsun!" "Yalan söylemiyorum."

"Peki ya bir adam bütün gün orada kalmak isterse...?"

"Bir erkeğin mahremiyetine saygı gösterme konusunda uzun bir yol kat edebiliriz," dedi John küçük bir kıkırdamayla. "Yani, kim bilir

Havaya girmek onun için zor mu yoksa rekorunu kırmaya mı çalışıyor, kelime oyunu yapmıyorum. Küçük bir şişe sperm yumurtaları birleştirmek için laboratuvara gitti. Anne ya da annenin uygun bir rahmi yoksa taşıyıcı anne Klinikte dölleme ya da implant yapabiliyorduk. Çok iyi bir başarı oranımız vardı."

"Peki kaç vekil bunu yeni bir ev ya da tekne için yaptı?"

"Bu benim departmanım değildi. Bu taşıyıcı anne ile ebeveynler arasında bir konu ve tüm yasalara - katı yasalara - uyulduğundan emin olmak hukuk departmanının işi, bu yüzden Grace Valley Kliniği'nden sevk ediyoruz. Çok uzak olmayan bazı çok iyi klinikler önerebilirim-"

Jack öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. Ellerini kavuşturdu ve başını öne eğdi. Küçük ofis sessizliğe gömüldü. Sonunda başını kaldırıp John'a baktı. "Yapılacak şey bu değil," dedi sessizce. "John, yapılacak şey bu değil."

John Jack'e doğru eğildi. "Burada ne işin var? Bu konuda konuşmak istediğini söylemiştin. Mel beni inandırdı-"

"Biliyorum. Mel seni, benim de bu işin içinde olduğuma inandırdı. ve ayrıntıları bilmek istedi. Dinle John, bu işler böyle olmaz. Ona bu fikri sevmediğimi söyledim. Daha fazla çocuğa ihtiyacımız olmadığını söyledim. Eğer bir çocuk evlat edinmek istiyorsa

Aksi takdirde bir ailem olmazdı, muhtemelen bu konuda ikna edilebilirdim ama..." Başını iki yana salladı.

"Bunun neresi sizi rahatsız ediyor? Çünkü bu, kendi çocuğunu fiziksel olarak doğuramayan bir kadın için makul bir alternatiftir."

"Beni rahatsız eden şey eşim - başka bir bebek için çok heyecanlı, ama doğurmayacak bile! Bizimkine yakalandığında bu kadar heyecanlı ya da neşeli değildi. Bu çok garip,

John ve ben onun için endişeleniyorum. Histerektomi konusunda iyiydik. Hayal kırıklığına uğradık ama iyiydik. onunla birlikte. " Jack bir elini ensesinde gezdirdi. "Ne olduğunu bilmiyorum John. Eğer onun için çok şey ifade ediyorsa Mel'in benden istediği her şeyi yapardım, özellikle de

kendi çocuklarımız var. Mastürbasyon salonunda senin küçük bardağını doldururdum. Muhtemelen seni izlemekten vazgeçerdim. Tanımadığım bir kadın benim çocuğumu doğursa Mel için bunu yapardım ama ihtiyacımız olan şey bu değil. Bir sorun var John. Ve ne olduğunu bilmiyorum."

John sandalyesinde arkasına yaslanmıştı. Eline bir kalem aldı ve onunla oynadı. Jack'in konuşmasını dinlerken daha da geriye yaslandı ve kaşlarını çattı. Sonunda, "Histerektomiye kabullenmekte zorlandı mı?" diye sordu.

"Nasıl yani?"

John omuz silkti. "Ağlamak mı? Kızgınlık mı? Sadece karnının boş hissettiğinden mi şikayet ediyor? Libido kaybı? Herhangi bir şey?"

Jack başını salladı. "Hiçbir şey yok. O bu işin üstesinden geldi. Bir öğleden sonra bara gelip bir bebeğimiz daha olacağını söyleyene kadar bu konuda tek bir kelime bile duymamıştım. Ve bunu çok güzel bir şekilde yapacaktık. Bir yabancıyla otuz bin dolarlık yenilikçi bir yol. Sanki yepyeni bir kişiliğe bürünmüş gibiydi. Kendisi değildi. Hiç değildi."

"Ah, kardeşim," dedi John başını öne eğerek. "Jack, özür dilerim. Sanırım bütün bu olaylara kendimi kaptırmış olabilirim.

Mel ile birlikte. Anlamaya çalışın; çiftlere bu seçeneği sunmak bana kendimi çok iyi hissettirdi."

"Aşırı tepki mi veriyorum? Yapılması gerekeni yapmayan bir pısırik mıyım? Çünkü ben öyle bir koca olduğumu sanmıyorum. Bu konuda bir şeyler var ve Mel'in bu kadar öfkelenmesi bana doğru gelmiyor. Onun mutlu olmasını

istiyorum, ama normalde mutlu olmasını istiyorum."

"Peki durum hiç de öyle görünmüyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Bu şeyin her yerinde o var. O Brie'den yasal konulara bakmasını istedim, böylece pazarlık ve sözleşmeden o sorumlu olabilir. Bu benim için bir bulmaca ve eksik parçaları aramaya devam ediyorum...."

"Kayıp parçalar mı?" John sordu.

"Histerektomiden önce daha büyük bir aile hakkında konuşmuş olsaydık bunu anlayabilirdim ama her zaman iki çocuğumuzla yetineceğini düşünmüştüm. O meşgul bir ebe ve ikimiz arasında çocukları karıştırmak bazen karmaşık olabiliyor. Ya da belki bunu bir öneri olarak getirseydi ve bunun hakkında konuşmak, düşünmek isteseydi, ama bu da olmadı. Kararını daha önce vermişti. bu fikirle bana geldi. Burada neyi anlamıyorum?" "Ne hissettiğini," dedi John.

"Ne kadar zahmetli olursa olsun hemen şimdi bir bebek istediğini hissediyor ve bunun bizim bebeğimiz olmasını istiyor."

John, "Taşıyıcı anneden bebek sahibi olma planlarıyla kayıp duygusunu örtbas ediyor olabilir," diye önerdi.

"Brie'ye söylediğim de buydu.

Bu şeyi yenmeye, kendisi doğuramasa bile bebek sahibi olmanın kontrolünü elinde tutmaya kararlı. Mel ve rahmetli kocasının Los Angeles'ta bir dondurucuda sakladıkları bir sürü döllenmiş yumurta olduğunu biliyor muydunuz? Tüp bebek yöntemini denemişler ama Mel'in rahminde. Kendime sorup duruyorum: Mel gibi biri için bu her zamanki iş mi? Yoksa histerektomi ameliyatının, istediği kadar çocuk sahibi olmasına engel olmayacağını kanıtlamaya mı çalışıyor? İstiyor mu? Sanki bazı şeyleri inkâr ediyormuş gibi." Başını iki yana salladı. "Hayatımda daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmadığım gibi, bununla nasıl başa çıkacağım konusunda da hiçbir fikrim yok."

"Ona karşı dürüst olmalısın Jack. Ona istemediğini söylemelisin."

Jack sandalyesinde arkasına yaslandı ve uzun bir bacağını, çizmeli ayağı masaya değene kadar uzattı. "İşte sorun bu. I

ona söyledim. Birkaç kez. Beni hiç dinlemiyor. Sabırlı bir büyükanne gibi elimi okşuyor ve bana açık fikirli olmamı ve bu konuyu John'la konuşmamı söylüyor."

"İşte böyle," dedi John ayağa kalkarak. "Benimle konuştun."

Jack de ayağa kalkarak, "Açık fikirli bir şekilde değil," dedi. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi karınla konuşmalı ve ona gerçeği anlatmalısın. -Bunu yapmayacaksınız çünkü yapılması gerektiğini düşünmüyorsunuz. Kartları masaya koyun. Tüm gerçekler - bu yakın zamana kadar bir sorun değildi. Bunun daha çok doğurganlığını kaybetmek, bir organını kaybetmek, daha fazla çocuk istemekten daha önemlidir. Ona söylemelisin Jack, sen katılımcı değilsin.

Gerçekten dürüst bir konuşma yapın. Belki de inkar ediyordur. Kederden korkuyor olabilir ki bu da oldukça normaldir.

Çocuk doğurma dönemlerinin tam ortasında histerektomi geçiren kadınlar."

"Ah, Tanrım," dedi Jack. "Mel'le birlikte ciddi bir keder yaşadım. Kocasını öldü, biliyorsun. Bir daha böyle bir şeyi dört gözle beklediğimi söyleyemem. Belki de sadece masturbatoryumu ziyaret etmek daha kolay olurdu..."

"Bazı kadınlar," dedi John araya girerek, "hayatlarının sonuna geldiklerinde ciddi bir uyum sürecinden geçerler. çocuk doğurma yılları. Bu durum sadece histerektomiler için geçerli değildir. Menopozdaki bazı kadınlar adet dönemlerinin yokluğunda bunu hissederler. Kayganlaştırıcı kullanmak zorunda kaldıklarında, gençliğin tüm o kadınsı şeylerinin sona ermesiyle yüzleştiklerinde, o kadar da kadın olmadıklarını hissederler. Kendilerini başarısız hissediyorlar, sanki hayat onları geçip gidiyormuş gibi. Bir öneride bulundum

hastalarımın birine iyi bir kayganlaştırıcı verdim ve o da Kocasını bu fikri reddetti, eğer doğal bir şey değilse ilgilenmiyordu.

Yirmi yaşlarındaki gibi kayganlaşıyorlardı. Onu benimle konuşmaya göndermesini söyledim - elli sekiz yaşındaki bir kadının yirmi sekiz yaşındaki bir kadından daha kuru

olmasının normal olduğunu söyledim.
Bazen yaşıllığın yüzlerine baktığını hissederler....

Böyle hissetmek için çok genç oldukları halde kendilerini büyükanne gibi hissediyorlar. Bir kadın ofisimde ağladı ve "Bu kadar yaşlı olmak için çok gencim!" dedi. Kendileri için endişeleniyorlar.

kadınlık ve gençlik elimizden kayıp gidiyor. Mantıklı değil ama gerçek." Omuz silkti. "Bazen sadece hormonlar yüzünden oluyor ve ayarlamalar yapmamız gerekiyor. Bazen bir süreliğine antidepressan yazıyorum."

"Eğer böyle hissediyorsa.... işimi yapmıyorum demektir."

John sadece güldü. "Her şeyi kontrol edemezsin, Jack.

Sadece bir medya çalışmasını ele alalım - erkeklerde kırıksıklıklar ve gri saçlar

onları daha dünyevi ve güçlü gösterme eğilimindedir, ancak dünya kadınlarda aynı şeyi son olarak görür. Öyle değil ama bu bazı kadınlar için duygusal bir savaş olabilir."

"Bu Mel'in yapacağı bir şey gibi görünmüyor," dedi Jack. "O çok seviyeli...."

"Ona bu fikri beğenmediğinizi söylediğiniz halde yumurtalarını aldırma için randevu aldıysa, bu akli başında bir davranış mı?"

"Tanrım," dedi Jack, bakışlarını yere indirerek.

"Bazen danışmanlık yardımcı olur. Bazen sadece bir

Kocanın, vücudu nasıl değişirse değişsin, senin istediğin kadın olduğuna dair şefkatli bir takviyesi... Dinle, yardıma ihtiyacın olursa haber ver. Ama Mel'in hatırı için yüzleş. Bu işin özüne in."

Jack uzun bir süre sessiz kaldı. Derin bir nefes aldı.

John'un elini sıkmak için elini uzattı ve "Teşekkürler.

Kesinlikle hiç yardımcı olmadın."

John güldü. "Bunu kolaylaştıramadığım için üzgünüm." "Benim kadar üzgün değilsin."

"İyi şanslar. Ama gerçekten, eğer işe yaramazsa, beni ara. İkinizle birlikte bu işe girmeye hazırım ama onun iyiliği için neyle karşı karşıya olduğumuzdan emin olmak istiyorum. Mel benim için de çok önemli."

"Şimdi, bu yardımcı olabilir. Teşekkür ederim."

Aiden, Luke'un evine döndüğünde hâlâ biraz melankolik hissediyordu. Luke, Shelby ve Art'ın evin verandasında oturduklarını gördü ve Luke el salladı. Aiden oraya doğru yürüdü. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Shelby'ye.

"Hazır," dedi gülümseyerek.

"Peki sen nasıl hissediyorsun?" Aiden Luke'a sordu. "Hem hazırım hem de hazır değilim," dedi.

Aiden kıkırdadı ve Art'a baktı. "Ve günaydın, Art. Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun?"

Art diyet sodasından bir yudum aldı ve "Netta ile evlenmek istiyorum" dedi.

Luke anında yüzündeki tüm rengi kaybetti ve inledi. Shelby ise elini koca göbeğinin üzerinde gezdirmekle yetindi. "Hiç sanmıyorum Art," dedi. "Şimdi evlenmemelisin. Burada yardımına ihtiyacımız var, özellikle de bebek doğarken. Ayrıca, araba kullanmıyorsan Fortuna'da yaşayan biriyle evli olmak zor."

"Oh," dedi. Sonra Luke'a döndü. "Araba kullanmalı mıyım?"

"Hayır!" Luke sertçe, belli ki panik içinde, "Hayır!" dedi.

Shelby daha sakin bir sesle, "Seni gitmen gereken yere götüreceğiz, Art," dedi. "Bunun için endişelenme."

"Tamam," dedi. "Beni Netta'nın evine bırakacak mısın?" "Elbette," dedi gülümseyerek. "Memnuniyetle. Hatta,

Ellen'ı arayıp Netta'nın kasabadaki 4 Temmuz pikniğine gelip gelemeyeceğini soracağım. İster misin?"

Gülümsedi. "Bu iyi olur."

"Olmuş bilin," dedi Shelby. "Onu tanımak eğlenceli olacak."

Aiden kıkırdadı ve verandanın basamaklarına oturdu. "Art, neden gidip balıkların ısırıp ısırmadığına bakmıyorsun?"

"Mola verdim," dedi. Art kurallara ve rutine çok dikkat ederdi. Talimatlara uymayı severdi, özellikle de Luke'unkilere.

"Sorun değil," dedi Luke. "İstiyorsan devam et."

"İçimden geliyor," dedi Art gülümseyerek. Kendini toparladı ve kamarasının önünde durup oltasını ve makarasını alarak yola koyuldu.

Kulak misafiri olmadığında Aiden, "O kadar endişelenmemeye çalış Luke. Bence Art onunla konuştuğu için oldukça mutlu.

Yine Netta. Ellen hepimizin gözümüzün üzerlerinde olmasını ve yenilenen ilişkinin nasıl şekillendiğini görmemizi, başlarının belaya falan girmediğinden emin olmamızı önerdi. Ancak Netta'nın davranışlarından gerçekten aktif bir libidoya sahip olduğuna dair hiçbir belirti olmadığını da söyledi. Belki de bu bir şeydir

Netta Art'a bahsetti, Art onunla telefonda konuşuyordu, değil mi?"

Luke başını salladı. "Onun için numaraları tuşlamam gerekiyor. Pek konuşmuyorlar ama telefonda konuşmayı seviyorlar."

"Merak etme. Belki de Ellen'ın destek grubuna birkaç kez uğramayı istemelisin. İnsanların bilmediği bazı çok önemli bilgiler edinebilirsin. Benim de bilmediğim şeyler ve ben bunların bazılarını bildiğimi sanıyordum."

"Ne gibi?" Luke sordu.

"İşte bir şey. Netta'nın önlem olarak doğum kontrol hapi kullandığını söylediğimi biliyorum.

Art gibi bir erkek arkadaşla yanlışlıkla seks yapıyorum. PMS'e iyi geliyor, bir kere. Ve en kötü senaryoda onu hamilelikten korumak için. Cinsel taciz-tecavüz gibi. Dışarıda, Art gibi savunmasız kadınları arayan yırtıcılar var. Netta ve oda arkadaşları."

"Oh, Tanrım!" Luke neredeyse kükreyerek ayağa fırladı. "Şaka yapıyor olmalısın!"

"Ben de benzer bir tepki verdim ama ayağa kalkıp bağırmamayı başardım. Bazı şeyler hakkında düşünmemi sağladı. Bu çok karanlık, çok trajik bir gerçek. Netta, anlatılanlara göre, memnun etmeye çok hevesli - bir grup liseli erkek ona okuldan sonra onlarla buluşmasını söylerse ne yapacak? Ve zihinsel engelli bir kadını kısırlaştırmak yasa dışı..."

Kürtaj yasal bir kabus olurdu ve Netta gibi birinin veremeyeceği rızası olmadan imkansızdı. Bir tecavüzcünün bebeğini doğurmasına izin vermek daha da kötü bir travma olabilir. Bakıcıları, tehlikeli bir dünyada onu güvende tutmak için alabilecekleri tek önlemi alıyorlar. Eminim anlaşılması gereken daha milyonlarca şey vardır."

Luke'un yüzü gerçekten de kızarmıştı. "Aiden, eğer zihinsel engelli bir çocuğa cinsel tacizde bulunacak bir adamla yüz yüze gelirim

Meydan okuyan kadın, kendimi tutabilir miydim bilmiyorum-

" Aiden da ayağa kalktı. "Tamamen anlıyorum. Dinleyin, Art'la harika bir iş çıkardınız ve o halinden memnun, bunu herkes görebilir," dedi Aiden. "Ama bence sen ve Shelby, Ellen ve Bo'yu tanımaktan fayda sağlayacaksınız ve belki de ileride zamanınız olduğunda bu destek grubunu denemelisiniz."

"Evet," dedi Luke. "Evet..."

"Çok fazla endişelenmemeye çalış Luke. Art Netta'yla evlenmeyecek. Ve bir arkadaşı olması iyi bir şey."

"Son zamanlarda biraz gergin olabilirim - annemin etrafta olması, Art'ın biriyle evlenmek istemesi, Shelby'nin bebek sahibi olmaya hazır olması..."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Shelby gülümseyerek sordu. "Ellen'ı arayıp piknik için Netta'yı almayı teklif edeceğim, eğer Netta gelmek isterse. Eğlenceli olur."

"Ben yapmalıyım bebeğim," dedi Luke. "Sen çok hamilesin." "Araba kullanmak için mi?" Aiden ve Shelby aynı anda sordular

Zaman.

Aiden dönüp kamarasına gitti ve giderken kıkırdadı. Dizüstü bilgisayarını açtı, e-posta hesabında oturum açtı ve tanımadığı birinden gelen bir e-posta buldu. Açtı ve okudu, Aiden-Seninle konuşmam gerek. Çok acil. Acilden de öte. Boşanmamızla ilgili. Beni hemen ara. İşte cep numaram. Annalee

Oturdu ve "Hayır. Git buradan." diye yazdı. Ölmüşüm gibi davran.

Beş dakika içinde yeni bir posta geldiğini bildiren bir ping sesi duydu. Çok isterdim ama bu işe yaramaz. Beni hemen ara!!!

Erin'in uykusuzluğuna ve hayatının geri kalanını Aiden'la yatakta geçirme arzusuna rağmen, Marcie'yi gördüğü için çok heyecanlanmıştı. Kız kardeşi kesinlikle çok güzel görünüyordu; olabildiğince yuvarlaktı ve Erin'in onu hiç görmediği kadar mutluydu. Yanakları kızarmış, gözleri parlak ve kahkahası hızlıydı.

Ian hem gururla hem de karısına karşı çok özel ve yumuşak bir ilgiyle dolup taşıyordu. Çok şey yaşamış olan bu ikili, hayatlarında, evliliklerinde huzur ve memnuniyet dolu bir yere ulaşmışlardı ve bu yolda onlara yardım etmiş olmak Erin'e büyük bir memnuniyet veriyordu.

Marcie ve Ian'a biraz farklı göründüğünün farkında değildi. Sakin ve tatmin olmuştu, çok daha onun için normal olandan daha rahattı. Hissedebildiği ama yüzüne, kıvrak hareketlerine, parıldayan gözlerine ve gizli gülümsemesine yansıyacağını bilmediği bir şeydi bu. İlk selamlaşmalarından sonra hepsine buzlu meyve içecekleri doldurdu ve gün batımını izlemek için güverteye oturmalarını önerdi. nce Ian ve Marcie gitti, Erin de elinde büyük bir alüminyum çorba tenceresi ve metal bir kaşıkla onu takip etti.

"Erin, bu ne için?" Ian sordu. "Oh, o ayı bende."

Ian ve Marcie birbirlerine baktılar, sonra tekrar Erin'e döndüler. "Ne ayısı?"

"Sana ayıdan bahsetmiştim," dedi. "Hani şu evdeki?"

"Sanırım bundan bahsetmeyi unuttunuz...."

Ve sonra hatırlamaya çalıştı. Aslında onlarla her gün konuşmuştu ama kulübedeki yazında Aiden'la ilgili olan her şeyi atlamıştı, bu yüzden pek çok şeyi atlamıştı. Ama onu kız kardeşi ve eniştesiyle tanıştıracaktı, bu yüzden onları biraz bilgilendirse iyi olacaktı. "Pekala, bu yaz kulübede başıma gelen

Sarsıntı mı?" diye başladı. Açıklamasının sonunda ve

Hikâyenin daha lezzetli ayrıntılarını bir kenara bırakırsak, ikisi de kocaman gözler ve açık ağızlarla ona bakıyorlardı. "Ne?" Erin sordu.

Marcie yumuşak bir sesle, "Aşık oldun," dedi.

"Saçmalama," diye karşılık verdi Erin bir el hareketiyle. "Ben sadece biriyle yürüyüş yapıyor, bisiklete biniyor ve ona ayımı parktan kovalama ayrıcalığını tanıyorum. Mutfak. Bu arada, kurabiyeler için özür dilerim. Onları ne kadar çok sevdiğinizi biliyorum ama daha fazla yapmaya korktum."

Marcie, "Doktor olduğu ortaya çıkan bir serseriye aşık oldun ve tamamen farklı bir insan oldun," dedi. "Erin, çok yumuşak ve sevimlisin."

"Çok hamilesin ve duygusalsın." "Onunla ne zaman tanışacağız?" Ian bilmek istiyordu.

"Hafta sonu siz şehirde olacaksınız ve hafta sonu ve daha uzun bir süre için kardeşinde tonlarca ailesi var, ama sanırım hepimiz Pazartesi günü Jack'in 4 Temmuz pikniğinde olacağız. Bunu çok fazla abartarak beni utandırmamaya çalış. Tamam mı?"

"Pekâlâ," dedi Marcie, kulaktan kulağa sırtarak.

Aiden boşanmasından bu yana geçen sekiz yıl boyunca tamamen huzur içindeydi. Yuva kuracak bir kadın bulamamıştı ama o çatlak Annalee'yle uğraşmak zorunda kalmadığı için son derece memnundu. Görünüşe bakılırsa, gerçek Annalee modası sona ermişti. O asla e-postasına yanıt verdi.

Bunu kelimenin tam anlamıyla yüzlerce e-posta takip etti. Beni hemen ara! Seninle konuşmak zorundayım! Bunun ne kadar acil olduğunu anlayamazsınız ve sizinle konuşup sesinizi duyana kadar size hiçbir şey söylemeyeceğim!

Kızın kesip yapıştırdığını ya da bilgisayarını her beş saniyede bir gönderecek şekilde ayarladığını biliyordu, ama bu onu doldurmakla tehdit eden paniği azaltmıyordu

ile. Şu anda onun hayatının herhangi bir yerinde olduğu düşüncesi bile onu olabildiğince hızlı ve uzağa kaçmak istemesine neden oldu.

Yaşadığı paniği anlayabilecek tek iki kişi kardeşleri Sean ve Luke'tu, yani onunla gerçekten tanışmış olan iki kişi. İkisini de aramıştı - "Başım biraz belaya girdi, birkaç ay önce bir kaçıkla evlendim ve şimdi boşanmaya çalışıyorum ve anneme söylemedim" gibi bir şey söylemişti. Luke, kim aşağı yukarı aynı yaşlarda kendi korkunç evlilik/boşanma krizini yaşamış, biraz izin alıp San Francisco'ya uçmuş Diego, Aiden'in iyi olduğundan emin olmak için. Aiden pek iyi değildi ve Luke Sean'ı çağırırdı.

Luke onu rahat bırakması için ne kadar uğraşsa da Annalee gelmeye devam etti. Luke onunla karşılaştığında, "Vay anasını, Aiden! O insan mı?" Annalee'nin ne kadar güzel ve sinsi olduğunu gördü ve onun gerçek olduğuna inanamadı. Sean, "Onu satın al. Onun gitmesini sağlayabilirsin. parayla kaçtı." Hatta onun gidişini finanse etmek için fonlarını birleştirmeyi bile teklif ettiler ama Aiden'in mali yardıma ihtiyacı yoktu. İki yıldır bir teknedeydi; parası bankaya gidiyordu.

Her şey bittikten sonra ailedeki herkes onu biliyordu elbette, tıpkı ona bulaştığında ne kadar büyük bir belayla karşı karşıya kaldığını bildikleri gibi. Bundan kurtulmanın ona neye mal olduğunu da biliyorlardı. Tüm bunlar çözüldükten sonra, küçük seks kedisiyle yaptığı kısa evlilik kardeşleri arasında bir şaka haline gelmişti. gri tekne ve karşılaştığı ilk istekli kadın, yatakta olağanüstü becerilere sahip bir sosyopattı. Ha-ha.

Şu an o kadar da komik değil.

Bilgisayarını kapattı. E-postalarıyla çökertebilirdi. Çok zor. Yeni bir tane alırdı. O biliyordu en ufak bir tepkinin bile şeytani Annalee'yi bir şekilde harekete geçirebileceğini deneyimlemişti. Geçmişte bir şekilde

kendisi ve ailesi hakkında onun sahip olmasını istemediği bilgiler edinmeyi başardı. Silahlarına sadık kalıyordu. -Onunla işi bitmişti!

Cumartesi günü Eureka'ya alışverişe gitti. Yapamadı. Ziyaret ettiği birkaç elbise mağazasında aradığını bulamayınca soluğu bir konsinye giyim mağazasında aldı ve zümrüt yeşili straplez şifon bir elbise satın aldı. Elbette kullanılmıştı ama seçenekleri tükenmişti. Erin'in bedeninden tam olarak emin değildi ama en azından yakın olduğunu düşünüyordu. Gözlerinin renginin -kendisinininki gibi- İrlanda yeşili olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. Ayrıca bir çift gümüş topuklu ayakkabı aldı. Bir planı vardı ve bu ona gülümsemesini ve Annalee'yi unutmasını sağladı.

O gece Riordan'lar Luke'larda büyük bir aile yemeği yediler ve Pazar günü herkes Shelby'nin ailesiyle bir araya gelmek için General Booth'un evine gitti. İki yıllık West Point eğitiminin ardından izne ayrılan Tom Booth ve New York'ta üniversite öğrencisi olan yeni nişanlısı Brenda da dahil olmak üzere herkes oradaydı. katıldı. Virgin River'a sadece Tom'un izninin birkaç haftası için dönmüşlerdi; Tom hava uçuşlarına katılacaktı. ordu ile eğitim. Akademide, sivil üniversitede olduğu gibi yazları izin almazdınız. Aktif görevdeki askerler her zaman eğitimde ya da görevdeydi.

Ve sonra ayın dördü, Pazartesi günü geldi. Aiden'ın ailesinden hiç kimse onun ne kadar endişeli olduğunu fark etmemiş gibiydi.

piknik ya da o yöne giden ilk kişi olması. Öğleye doğru oradaydı ve boynunu bükerek Erin'i arıyordu. Bir bira içti ve Erin'in Marcie ve Ian'la birlikte görünmesi sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi. Soğukkanlı olmaya çalışsa da gözlerindeki ışığı gizleyemedi. Ve onu tatmin edecek şekilde, Erin'in gözlerindeki ışık da ona uyuyordu. Barın verandasında durdu ve caddenin aşağısına, park ettikleri ve ona doğru yürüdükleri yere baktı. Ona doğru koşmak, onu kucağına almak, etrafında döndürmek ve özel bir yere götürmek istedi. Ama

bu olmayacaktı. Bilerek göz teması kurmak şimdilik yeterli olacaktı.

Yine de başka bir şey yapmadan önce onu selamladı. Kontrollü bir tempoyla ona doğru yürüdü, ellerini ellerinin arasına aldı ve yanağını okşadı. Ablası ve eniştesiyle tanıştı, Marcie'nin güzel ve yuvarlak göbeğini süzdü, Ian'ın elini kuvvetle sıktı ve onu tebrik etti. Ve gözleriyle Erin'i yalnız bırakmak için sabırsızlandığını ifade etti.

Gün yeni tanışmalar ve yeniden bir araya gelmelerle doluydu. Riordan ailesinden hiç kimse Erin'in kim olduğunu bilmiyordu, bu yüzden Sean ve Luke için biraz heyecan vericiydi.

Maureen gizlice Aiden'ın yanına yaklaştı ve "Aman Tanrım, çok tatlı Aiden. Onunla burada tanışmış olman ne kadar şaşırtıcı." Aiden, Marcie'nin Jack ve Mel'i eski dostlar gibi kucakladığını gördü; Ian'ın üniversitenin son döneminde olduğunu açıkladığını duydu. Sonbaharda eski lisesinde öğrenci öğretmenliği yapacak ve işler planladığı gibi giderse orada müzik öğretmenliği yapacaktı. Lise müzikalini yönetecekti; lisedeyken orada yıldız olmuştu, diye övündü Marcie. Saat dört sularında, Ian Buchanan "Star Spangled Banner"ı akapella olarak söyledi ve sesinin güzelliğiyle Aiden'ı neredeyse dizlerinin üzerine çökertti.

Hamburgerlerden sonra Ian, Aiden'a bir bira uzattı ve "Sen ve Erin?" dedi.

"Umarım öyledir."

"İnanılmaz biri."

"Aynı fikirdeyim," dedi Aiden.

"Hemen hemen her şeyi ona borçluyuz. Sebebi o herkes iyi - ben, Marcie, Drew, kesinlikle herkes." "Bana nedenini söyle," dedi Aiden.

"Annesinin uzun zaman önce öldüğü günden itibaren tüm hayatını her şeyle ilgilenerek geçirdi. Eminim ihtiyacı olan çok şey vardı ama o herkes için endişeleniyordu.

Bir zamanlar Marcie'ye patronluk tasladığı için ona kızmıştım. ona ne yapacağını söylüyordum, ama bir kez fark ettim ki

aşk ve tam bağıllık, bunu çabuk atlattım. Erin'in istediği her şeye sahip olmasını istiyorum."

Aiden adama gülümsedi. Onu rahatlatacak bir şekilde gülümsedi çünkü Aiden da bunu istiyordu. "Bana şu doğacak bebekten bahset."

Ian hemen neşelendi. "Adı Heath Bradley Buchanan olacak ve Ağustos'un yirmisinde gelecek. Planlandı. Şu anda ters. Dönmezse sezaryenle doğacak. O iyi olduğu sürece bizim için sorun yok.

Tam isabet."

"Çok şanslısın," dedi Aiden.

"Çocuğunuz var mı, Doktor?" diye sordu.

Aiden başını iki yana salladı. Aklından doğru kızı zar zor bulduğunu söylemek geçiyordu ama bunun yerine, "Hâlâ bekâрім," dedi.

"Ne tesadüf," dedi Ian. "Erin de bekâr."

"Biliyorum," dedi Aiden gülerek. "İşlerin bu şekilde yürümesine bayılıyorum."

Shelby barın verandasında boş bir sandalye buldu ve yakaladı. Son birkaç haftadır kendisine tutkal gibi yapışan Luke'tan nihayet kurtulmuştu.

Onu kardeşleri ve arkadaşlarıyla bira içmeye ve bir süre gölgede dinlenmesine izin vermeye ikna etmişti. Bir bardak buzlu suyla verandadaki salıncaklardan birinde ileri geri sallandı ve kısa süre sonra evdeki en iyi koltuğa sahip olduğunu fark etti.

Oturduğu yerden Art ve Netta'yı kalabalıktan en uzaktaki piknik masasında gördü. Karşılıklı oturmuşlar, hamburgerlerini ve patates salatalarını yiyorlardı. Pek konuşmuyorlarmış gibi görünse de tamamen memnundular. Sanki her ikisi de diğerinin varlığıyla rahatlıyordu ve Shelby kendini, "Eğer bu gerçek aşk değilse, ne olduğunu bilmiyorum," diye düşünürken buldu.

Brenda Carpenter'ın on dört yaşındaki kız kardeşi Leslie, bir grup küçük çocuğu daire şeklinde toplamış, el ele tutuşmuş ve

Çember çevirmece oynuyordu.

küçük olanın elini tuttu. Shelby, Leslie'yi biraz daha yakından tanımak için aklına bir not aldı; buradaki anneler Ona bahşış verdim - erkekleri keşfetmeden ve çıkmalarına izin verilmeden önce bebek bakıcılarınızı almanız gerekiyordu. On dört ila on altı yaşındaki kızlar mükemmeldi. Leslie, Sheridan'ların, Haggerty'lerin ve Rosie Riordan'ın çocuklarını kontrol ediyordu.

ve Christopher Middleton'ı ziyaret etti ve Abby Michaels'ın ikizlerinden birini kucağına aldı. Anneler çok uzakta olmayan bir piknik masasında oturmuş, çocukları olmadan huzurlu bir anın tadını çıkarıyorlardı üzerlerine tırmanıyorlar.

Shelby'nin kayınbiraderi Aiden sessizce Erin Foley'nin arkasına geçti, ellerini omuzlarına koydu ve Erin Foley ona gülümsemek için başını çevirdiğinde onu kilisenin arkasına, gözden uzak bir yere doğru çekti. Kadın kendi kendine güldü. Aiden kardeşlerinin yanında soğukkanlı davranmaya çalışıyordu ama gerçekten kimi kandırdığını sanıyordu?

Mel'in arka bahçeden bağırıldığını duydu. "Jack!" Sonra Jack, Vaiz ve genç Rick Sudder'la birlikte tuttukları ızgaradan başını çevirdi ve küçük David'in ağaca işemek için çember çevirme oyunundan uzaklaştığını gördü. Jack küçük oğluna yaklaştı ve Ellerini kalçalarına dayamış, ona ters ters bakıyordu. Sonunda David döndü, pantolonunu yukarı çekti ve hayal kırıklığı, hayal kırıklığı ya da belki de gururla başını sallayan babasına sırtıttı. Jack sert bir konuşma ve bir parmak sallama için çömeldi.

o anlar David'e iyi bir konuşma yaptıırırdı.

Tom Booth yere oturmuş, bir ağaca yaslanmış, Brenda da onun uzun bacaklarının arasına oturmuş ve sırtını ona yaslamıştı. Yakınlarda, Ricky'nin nişanlısı Liz de yere bağdaş kurmuş onlarla birlikte oturuyordu. General ve Muriel piknik masasını paylaşıyor, Maureen ve George, Ellie

ve Noah ile sohbet ediyorlardı. Çocuklar ve köpekler her yerde koşuşturuyordu;

İnsanlar çim sandalyelerde, yerde, masalarda oturuyor ya da şakalaşmak, gülmek ve son dedikodulardan haberdar olmak için öbek öbek toplanıyordu. Vaiz ve Rick içeriden getirdikleri yiyecekleri masalara koymaya devam etti; birkaç soğutucuda buzlu bira, şarap, gazlı içecekler, su ve meyve suyu vardı. Bir bağış kavanozu dolup taşıyordu - parti yiyecek ve içecekleri için kimseden ücret alınmıyordu ama bahşişler minnetle kabul ediliyordu.

Shelby bebeğin hareket ettiğini hissetti; hareketler artık o kadar güçlüydü ki neredeyse irkilmesine neden olacaktı. Başını arkaya yasladı, gözlerini kapadı ve sallandı. Hatta bir iki dakika uyuklamış bile olabilirdi. Gözlerini açtığında Mel karşısında duruyordu, verandanın korkuluklarına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Şimdi bol bol dinlen," diye öğüt verdi Mel. "Kasaba pikniğinde bir ağaca işemeniz uzun sürmez."

Shelby kıkırdayarak, "Bunu gördüm," dedi.

"Bu Jack'in işi," dedi. "Luke'a dikkat etmek isteyeceksin."

"Orada bir fırsat yakaladım," dedi Shelby. "Bu tür şeylere çok dikkat eder, Art'ın çekmecelerini kulübenin misafirleri arasında düşürmesini istemez."

"Sanattan bahsetmişken, yeni bir şey var."

"Netta. Luke ve Art, Netta'nın evindeyken onunla karşılaşmışlar.

Alışveriş yaparken Art ve Netta'nın daha önce aynı grup evinde kaldıkları ve kendilerini erkek arkadaş ve kız arkadaş. Çok tatlı bir kız. Sanırım Luke'a birkaç yeni gri saç kazandırdı...."

"Öyle mi?" Mel bir kaşını kaldırarak sordu. "Nedenmiş o?"

"Luke sanatla çok iyi anlaşıyor ama her zaman Art'ın yöntemlerini anlamak. Panikledi, seks falan yapacaklarını, hamile kalacaklarını ve yanımıza taşınacaklarını düşündü. Şunlara bak, ne kadar tatlılar. Belli ki birbirlerini çok seviyorlar ama Art'ın bir kız arkadaşı olduğunu fark ettiğinde korktuğu kadar Luke'un gemisini sallamayacaklar."

Shelby güldü ve ekledi, "Luke'un yüzünü görmeliydin.

Art evlenip evlenmeyeceğini sorduğunda. Onu hayata döndürmemiz gerektiğini düşündüm."

"Ne dedi?"

"Hemen hemen boğuldu ve bembeyaz oldu. Art'a hayır, yapmamalı dedim, çünkü onunla evli olmak zor olurdu. Fortuna'da yaşayan biri, çünkü araba kullanmıyor ve bu işi çözdü. Şimdilik. Tahmin ettiğim gibi, Art evliliğin gerçekte ne anlama geldiği konusunda pek net değil. Bence Art bizimle gayet mutlu."

"Bebek onun için heyecan verici olacak."

"Ağabey Art," dedi Shelby. "Luke'u heyecanlandırma ama kasılmalarım var. Ciddi değil ama ısınıyor olabilirim."

"Güzel," dedi Mel. "Belki de dileğin gerçekleşir ve bebek Sean ve Franci bir sonraki görev için ayrılmadan önce doğar. Bu tamamen mümkün - son baktığımızda o yöne doğru gidiyordunuz."

"İnanın bana, biraz erken gidebilseydim bunu Franci ve Sean için yapmazdım."

"Biraz rahatsız olmaya başladın, ha?" Mel sordu.

Shelby başını salladı. Sonra gözleri bulutlandı ve yanağından bir damla yaş süzüldü. "Bunun aptalca ve duygusal olduğunu biliyorum ve tamamen imkansız olduğunu da biliyorum ama keşke annem bunun için buralarda olabilirdi...."

Mel uzandı ve Shelby'nin saçlarının bir kısmını düzelterip yanağından uzaklaştırdı. "Biliyorum, tatlım. Ama ben seni izlediğine dair bir his var içimde. Ve kesinlikle aile eksikliği çekmiyorsun!"

"Bir de bana sor. Bazıları bir süreliğine kaybolabilir ve ben de iyi olurum." Burnunu çekti.

"Aile seni sinirlendiriyor mu?" Mel sordu.

"Beni yanlış anlamayın, sonuncusuna kadar harikalar. Yedi yüz tanesi de." Mel ona güldü. Shelby yanağını silerek, "Hamile gözyaşları," dedi. "Hiç uyarı almıyorum...."

Mel sadece kıkırdadı. "Hatırlıyorum," dedi. "Bu küçük adamın adı ne?"

"Brett Lucas Riordan," diye cevap verdi. Sonra yüzünü buruşturdu ve "Ahh," dedi, sol kolundan büyük bir şişkinlik çıkarken.

karnının yan tarafına. "Sence bunun çıkış yolu olmadığını biliyor mudur?"

Mel başını sallayarak, "Kızım, içini boşaltman gerek," dedi.

"Yakında," dedi Shelby. "Ve bir an bile erken değil!"

Gün sona ermek üzereydi, güneş aşağı doğru eğilmeye başlamıştı ki biri Mel'in arkasından yaklaştı ve elleriyle gözlerini kapattı. Mel içgüdüsel olarak döndü ve gülümseyen Darla Prentiss'le karşılaştı. "Merhaba," dedi Darla.

"Bugün gelemeyeceğini sanıyordum!" "Kız kardeşimin evinde ailevi işlerimiz vardı."

Darla dedi ki. "Ama yine de uğrayıp bir merhaba demek istedik. Mel, işler biraz daha iyi. Bu kadar tatlı ve nazik olduğun için sana teşekkür etmek istedim."

"Ben hiçbir arkadaşımın yapmayacağı bir şey yapmadım. Danışmanlık aldın mı?"

"Pazarlık ettiğimden daha fazlası. Bir terapistle gittik. doğurganlık kliniği tarafından önerilen ve daha sonra biraz Papaz Noah Kincaid ile zaman geçirdim. İyi bir arkadaşım kilisenize gidiyor ve onun harika bir danışman olduğunu söyledi. O bize çok yardımcı oldu. Bir ara kilisenizi de denememiz gerekebilir."

Mel gülümsedi. "Noah'yı seviyoruz. Anladığım kadarıyla papaz okuluna gitmeden önce danışmanlık yapıyormuş. Çok tecrübeli.

Ona sahip olduğumuz için şanslıyız. Ve kendini iyi hissetmene çok sevindim.

biraz daha iyi." Başını iki yana salladı. "Senin ve Phil'in şansının daha iyi olmamasının beni ne kadar üzdüğünü ve kaybınız için ne kadar üzgün olduğumu ifade etmemin hiçbir

yolu yok."

Darla, "Zaman her şeyi iyileştirecek," dedi.

"Phil nerede?" diye sordu etrafına bakınarak.

"İşte orada." Darla işaret etti. "Muhtemelen Jack'e, Vaiz'e ve dinleyecek herkese yalan söylüyordur."

Mel, Phil'in aralarında Noah ve Luke'un da bulunduğu bir grup erkeğin arasında durduğunu, ellerinde birayla konuşup gülüştüklerini gördü. "Her şeyi o mu yapıyor? değil mi?" Mel sordu.

"Onun da en az benim kadar üzüldüğünü biliyorum," dedi Darla. "Ama o çok harika biri, tüm dikkatini benim iyi olduğumdan emin olmaya veriyor. Bunu anlayabilir misin bilmiyorum-

Muhtemelen en zor kısmı Phil'in baba olması.

Dünyadaki en iyi baba olurdu. Güçlü, sabırlı, nazik ve içinde tanıdığım tüm erkeklerden daha fazla sevgi var. Ona sahip olduğum için çok şanslıyım."

Mel gülümsedi ve Darla'ya sarıldı. "O da oldukça şanslı."

"Yanımızda olduğun için teşekkürler Mel. Bizi çok rahatlattın."

Mel pek sık dua etmezdi ama kalbinden şöyle diyordu: Tanrım, bu insanları biraz rahat bırakabilir misin? Bir mola için çok hazırlar!

On bir

Erin'in Aiden'a söylemeyi unutmayacağı ilk şey, kasaba pikniğinde bir ağacın ya da kilisenin arkasında çalınan birkaç öpücüğün yeterli olmadığı olacaktı. Ian ve Marcie Pazartesi gecesi burada kaldılar ve Salı sabahı erkenden ayrıldılar; eğer

piknikten sonra ayrılmış olsalardı, Erin Aiden'dan kulübeye gelirdi. Ama yaz mevsimiydi; insanlar tatil günlerini ve hafta sonu tatillerini uzatıyordu.

Kız kardeşi ve eniştesini gördüğü için çok mutlu olmuştu. Sevgilisine geri dönmek için onu terk etmeleri konusunda tamamen rahattı.

Onlar gittikten sonra, neden Aiden'la bir plan yapmadığını, bir daha ne zaman birlikte olabileceklerini öğrenmediğini merak etti. Onu aramak istedi ama Ortaokuldayken hoşlandığı erkekleri aramamakla ilgili bir şey onu bunu yapmaktan alıkoymuştu. Luke'a bir mesaj iletmek için onun evini aramak zorunda olmasaydı çok daha cesur davranabilirdi.

Aiden öğlen vakti onu arayana kadar çok uzun bir sabah olmuştu. "Ön kapının dışına baktın mı?"

"Neden?" diye sordu. "Ve sen neden burada değilsin?"

"Sadece bak," dedi gülerek. "Ve hayatında bir kez olsun talimatlara uy."

Ve telefonu yüzüne kapattı. Sadece kapattı!

Ön kapıyı açtı ve kapının dışında büyük beyaz bir elbise kutusu buldu. Onu içeri getirdi ve açtı. Yeşil şifon yığınlarının hemen üstünde bir not vardı. Benim için giyin ve saat yedide hazır ol, seni alacağım. A.

Elbiseyi kutudan çıkardı ve gerçekten de yüzünü buruşturdu. Tanrım, iğrençti. Tüm o kabarık zümrüt yeşili,

Akan şifon - asla böyle bir şey almazdı. Erin, beş-dokuz yaşında ve ince yapılı, küçük siyah elbiseli bir kadındı. Zarafet ve sadelik için çabalarken, bu onun için tamamen fazla süslüydü. Acaba içgüdüsel olarak onun kulübeye gece ya da kokteyl elbisesi getirmediğini mi biliyordu? Onu bildiği en şık restorana götürüyordu ve onun kapriler ve parmak arası terliklerle gitmesini istemiyor muydu?

Elbiseyi biraz daha incelediğinde fark etti ki -Yeni değildi! Kuru temizleme etiketleri vardı ama Tanrım, kullanılmış bir elbiseydi! Yanında da bir çift gümüş rengi sandalet vardı.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Korkunç bir şekilde Eureka'ya hızlıca gidip biraz daha kendi zevkine uygun bir şey bulsa hakarete uğrar mıydı? Uygun olduğunu düşündüğü bir şey? Böyle bir elbise alabileceği bir zamanı bile hatırlayamıyordu. Görünüşe göre nedime ya da balo elbisesine benziyordu, ama on yedi yaşındayken bile...

Balo.

Kendi kendine gülmeye başladı. Oh, yapmazdı. Öyle mi? Baloyu kaçırdığından şikâyet etmişti ve kapısının önünde bir balo elbisesinden başka ne duruyordu?

Belki erken ve naifti ama ona güveniyordu. Tamamen ve bütünüyle Aiden'a güveniyordu. Onun yaşında ve tecrübesinde bir kadın vücudunu bir erkeğin ellerine bırakmazdı.

ona çok güçlü bir şekilde inanmadan. Omuz silkti ve ikinci el elbiseyi yatak odasına götürdü.

Beden eğitimi dersinde kızlardan kıskançlıkla dinlediği, uzun günler süren süslenme, güzellik salonuna gitme, manikür ve pedikür yaptırma, önce kendi evinde sonra da onun ailesinin evinde fotoğraf çekirme serileri hakkında söylediklerini hâlâ hatırlıyordu; bunların hiçbirini yaşamamıştı. Evet,

Fortuna ya da Eureka'ya gidip bir ev bulmak aklından geçse de, şu anda onları da deneyimlemiyor olacaktı.

Ona şu eski moda sa ve buklelerden yapacak bir güzellik salonu.

Bunun yerine sebze bahçesiyle ilgilendi (orba tenceresi ve metal kaşık yanında), duş aldı, ayak ve el tırnaklarını uçuk pembeye boyadı ve zaman geçirdi. Seven oraya yeterince hızlı varamadı.

Elbiseyi denediğinde, biraz fazla büyüktü ve straplez olduğu için bu iyi bir şey değildi - yanlış bir hareketle ayak bileklerine kadar inebilirdi. engelli iğnelerle sıkmak zorunda kaldı. Ve tabii ki yanında askısız bir elbise getirmemişti.

Dağlara kadar uzanan bir sutyen; biraz sarkmıştı ama bununla yaşamak zorundaydı. Ne de olsa onu çıplak görmüştü ve otuz altı yaşındaki kızların biraz düşmeye başladığını biliyordu.

Salarıyla uğraşıyor, onları tutturuyor ve sa maşasıyla sarkan uçlarını kıvırıyordu. Tanrım, tam olarak otuz altı yaşında bir lise son sınıf ğrencisi gibi görünmüyordu! Sonunda kapı alındı.

Gülümseyerek açtı ve karşısında smokin giymiş ve elinde plastik bir kutu iek tutan bir adam duruyordu!

"Aman Tanrım, ben

Doğru tahmin ettin!" dedi gülerek. "Balo oynuyoruz!"

İçeri adım attı ve boştaki eli onu kendine çekmek için beline dolandı. Dudaklarına doğru fısıldadı, "Seninle işim bittiğinde, kaçırdığın hiçbir şey yokmuş gibi hissedeceksin."

Hafifçe geri çekildi. "Yakında benimle işinin bitmesini mi planlıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "ok, çok uzun bir zaman olacak, tatlım. Çok uzun." Sonra ona bir bilek korsajı uzattı.

Açtı ve bir orkide iini çekti. Lisedeyken, orkide isteyen erkekler gerçekten deniyorlardı. Orkideyi bileğine taktı ve şöyle dedi: "Eğlenceli ama insan içinde böyle görünmek istediğimden emin değilim. Herkes bir kostüm partisi için giyindiğimizi düşünecek."

"Eğer doğru hatırlıyorsam, önce yemeğe, sonra da dansa gidiyorsunuz. Değil mi?"

"Sanırım," dedi başını sallayarak.

Ceketinin içine uzandı ve dört CD çıkardı; hepsi de 80'lerin sonu ve 90'ların başıydı. Wilson Phillips, Billy Joel, Michael Bolton, "yeni" Mariah Carey. "Sadece yavaş olanları seçtim. Jack's'te rezervasyonumuz var. Dans etmek için buraya döneceğiz."

"Ohhh, Aiden. Sen çok tatlı bir adamsın..."

"Ve ceza alabileceğimiz şeyler yapacağız. Dans ederken, senin her yerinde olacağım - boynunu öpeceğim, göğüslerine dokunacağım, yalvaracağım..."

"Muhtemelen yalvarmak zorunda kalmayacaksınız...."

Dudakları kızın boynundaydı. "Tabii ki bunu arabanın arka koltuğunda yapmak zorundayız...."

"Çizgiyi oraya çekebilirim," dedi ona.

"Eminim seni ikna edebilirim," dedi gülerek. "Hadi gidelim." Ve ona eşlik etmek için kolunu uzattı.

Erin, Jack'in barına pek sık gitmemişti ve bu nedenle bu sefer barın oldukça farklı olduğunu hemen fark etmemişti.

Salı gecesi. Bir kere, mum ışığında aydınlatılmıştı.

Pencerenin hemen yanında iki kişilik bir masa, kaliteli porselenler ve keten bir masa örtüsü vardı. Saat daha yedi buçuktu ama restoran boştu. Jack barın arkasındaki her zamanki yerinde duruyordu ama üzerinde beyaz bir gömlek vardı. Bunun çok özel bir ortam olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Aslında, Aiden sandalyesini ona uzatıyordu ki, "Bütün barı kiraladınız mı?" diye sordu.

"Aşağı yukarı," dedi. "Jack pek meşgul olmayacaklarını söyledi ve bana bir anlaşma önerdi."

Sonra Jack masalarının yanına geldi, elinde temiz bir bulaşık havlusu vardı.

Bir koluna sarılmış. "Eğer kimliğiniz varsa size bir içki ikram edebilirim. Ama..."

Aiden Jack'e sırtıttı. "Bize biraz ara vermek ister misin dostum?" Jack kıkırdadı ve "Bir şişe şarap?" diye sordu.

"Raymond Reserve Merlot 2004," dedi Aiden.
"Benim için zevkti," dedi Jack.
Erin Aiden'a doğru eğildi ve "Bu da ne?" diye fısıldadı.
"Tadabileceğinin en iyisi," diye fısıldadı. "I
bir şişe aldım ve Jack'e verdim. Ödüllü." "Yanında
taşıyor mu?"
"Bundan şüpheliyim, buralarda buna pek gerek yok. Seveceksin
o."

Jack tamamen cahil bir küçük kasaba çocuğu olmadığını kanıtladı.
barmen. Şişeyi onlara getirdi, açtı ve mantarını
Aiden'a uzattı. Sonra küçük bir bardak
Bardağa bir miktar koydu ve Aiden'a uzattı, o da çevirdi,
kokladı, yudumladı ve kabul etti. İkisi için de doldurdu ve
şişeyi bıraktı. Jack, "Çorba ve salatalarınızı bir dakika içinde
getireceğim," dedi.
"Şarabın tadını çıkarın."

"Dene," diye ısrar etti Aiden. Erin bir yudum aldı ve gözlerini
yavaşça yaklaştı. Kadın gülümsedi ve başını salladı. Aiden
masanın öbür ucuna uzanıp onun elini tuttu. "Senin için
olması gerektiği gibi olmayacağını biliyorum Erin. Ama
bununla eğlenebiliriz."

Onun elini sıktı. "On altı yaşımdayken bir balo elbisesi
seçtim. Gideceğime kararlıyım ama hayal görüyordum,
teklif edilme ihtimalim yoktu. Biriyle çıkmadım, beni
derslere götüren bir erkek bile olmadı ve balo gecesi babam
beni bu konuda ağlarken yakaladı. Ertesi yıl balo gecesi bir
bakıcı tuttu ve beni yemeğe çıkardı. Babamla akşam
yemeği, balo gecesi yaptığım şey buydu. Bu çok daha iyi."

"Balo gecesi babanla yediğin yemekle bu gece
benimle yediğin yemek arasında tek bir benzerlik olacak,"
dedi.

"Öyle mi? Neymiş o?"

"Erken yatacaksın." Sonra göz kırptı.

Jack onlara küçük kaselerde istiridye çorbası getirdi.
Sonra salatalar geldi ve filetolarını nasıl istediklerini
sordu.

Pişmiş. Bundan kısa bir süre sonra, kahverengi biberli filetolar

sos, iki kez pişirilmiş patates ve karışık sebze, ardından da o güne kadar tattığı en iyi peynirli kek.

"Biliyorum, beni kaçırdığım için sızlanırken yakaladın. balo," dedi Erin. "Ama benim için üzülsen buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Ben bir Sindirella hikayesi değilim. Çok fazla sorumluluğum vardı ama mutlu bir çocuktum. Biraz inektim, ama-"

"Artık inek değilsin," diye alay etti. "Çok seksi ve toparlanmışsın, mankenleri utandırıyorsun."

"Moda çok daha sonra, hukuk bürosunda staj yapmaya başladığımda ortaya çıktı. En başarılı kadın avukatların başarılı olmaları gerektiği gibi göründüklerini fark ettim. Bir şeyleri çözme konusunda her zaman iyi olmuşumdur. En azından bunun gibi şeyleri."

"Senin için bir an bile üzülmедim, Erin. Daha fazla hayranlık duyduğum bir kadınla ne zaman karşılaştım bilmiyorum."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra yumuşak bir sesle, "Daha önce kimsenin beni mutlu etmek için bu kadar uğraştığını sanmıyorum," dedi.

"Öyle mi? Daha yeni başlıyorum."

"Biliyor musun? Seninle tanışmadan önce sürprizlerden hiç hoşlanmazdım."

"Biliyorum," dedi. "Kontrolü seviyorsun. Yemeğini bitir, Erin. Dans etmemiz gerekiyor."

"Bir soru," dedi. "Bu elbiseyi bulduğunuzda, bunun bir tür... Bilmiyorum... olduğunu fark ettiniz mi?"

"Kullanılmış mı?"

"Şey, o. Ve gerçekten benden hiç hoşlanmıyor musun?"

"Ben yaptım," dedi. "Temmuz ayında elbise dükkanlarında balo elbiseleri asılı olmaz. Ama senin gözlerinin rengindeydi ve bir insanın baloda giyeceği türden bir elbise olduğunu düşündüm. Beni bu smokinle gördüğünde, bunun muhtemelen ilk ve son kez olacağının farkında mıydın?"

"Smokinli değil misin?"

"Tatlım, o donanma üniformasından çıktığımda, vücudumda sahip olduğumu bile bilmediğim sinirlerin

gevşediğini hissettim."

"Çok yazık, çünkü gerçekten güzel temizleniyorsun."
Sonra sırttı.

"Hadi gidelim," dedi, gözleri kararmış ve sabırsızlanmıştı. Kulübeye döndükten sonra Aiden müziği açtı, onu kollarına aldı ve kulübenin içinde biraz dans etti. Dudakları boynundaydı, onu kendine yakın tuttu ve fısıldadı, "Üzgünüm bebeğim. Bu uzun sürmeyecek. Seni bu elbiseden kurtarmak istiyorum."

"Zaten dans etmeyi o kadar da sevmiyorum," dedi. "Ve bence elbise muhtemelen pistte üzerimde olduğundan daha iyi görünecek."

"Tarzını beğendim." Onu kollarına aldı ve yatak odasına yöneldi. Eşiği geçmeden önce durdu. "Sana bir şey söylemek zorundayım. Muhtemelen seni bunun için yeterince uzun zamandır tanımıyorum ama umurumda değil.

Uzun zamandır arıyordum, Erin. Tüm Riordan erkekleri arasında gerçekten evlenmek isteyen tek kişi bendim. Hepsi kadınlardan kaçıyor, bağlanmaktan kaçınıyordu ve ben doğru olanı arıyordum. Benim onun için olabileceğim kadar benim için iyi olacak birini, uzun ömürlü olacak birini. Benimle aynı şeyleri isteyen birini.

Saygı duyabileceğim ve birlikte büyüyebileceğim biri."

"Hmm. Mezuniyet gecesinde bu tür bir itirafı pek sık duymazsınız."

"Erin, bakmaktan bıktım. Sana aşığım." Ve sonra ağzı sertçe onunkinin üzerine indi.

Aiden'ın bir telefonun, herhangi bir telefonun sesine uyanmak üzere eğitildiği gerçeği göz önüne alındığında, endişelenmedi

Luke'u ya da başka birini kontrol ediyordu. Erin'in yanında, onun yumuşak, çıplak vücuduyla aynı hizada, tatmin olmuş bir şekilde uyudu. Yuvarlanıp uyandığında başucundaki saatin sabah 10:00'u gösterdiğini fark etti ve gülümsemekten kendini alamadı. Bu kadar geç uyuduğu bir zamanı hatırlamıyordu, tabii doğumhanede bütün gece ayakta kalmadıysa ya da

Ameliyat. Yerde bir yığın yeşil şifon vardı. atılmış bir smokinin siyah beyaz görüntüsüne çevirdi. Tekrar Erin'e baktı ve onun başını çevirdiğini ve gözlerinin açık olduğunu gördü.

Ona gülümsedi. "Son balonuza kıyasla nasıldı?"

"Son balomda biriyle yatmadım."

"Babanın arabasının arka koltuğunda bile mi?" "Bile değil."

"Seni bundan vazgeçirebildiğime gerçekten çok sevindim," dedi. "Kalkmak zorunda mıyız?"

"Bunu söylediğim için üzgünüm ama var. En azından benim var. Smokini iade etmem gerekiyor. Sana kahvaltı hazırlayayım mı?"

"Kesinlikle. Orada ne bulabilirsen. Aslında biraz yüksek kolesterolü erkek yiyeceği aldım çünkü lan hafta sonu için geliyordu. Biraz yumurta ve sosis kalmış olabilir."

"Ne bulabileceğime bakacağım,"

dedi. "Ve bir duş alacağım."

Bu hoşuna gitmişti, onunla uyanmak. Boxerlarını giydi ve mutfakta bir şeyler hazırlamaya başladı. Erin bornozunu giyip saçlarını kurularak dışarı çıktığında kahvesini içmişti. ve tost hazırdı, yumurtalar neredeyse pişmişti. Kahveden aldığı ilk yudumla kahvaltıyı önüne koyduğu an arasında onu yedi ya da yirmi kez daha öptü.

"Eve gideceğim, üzerimi değiştireceğim, smokinden kurtulacağım, aileyi kontrol edeceğim ve akşam yemeğini geri getireceğim. Resmi olmayan akşam yemeği

Bu gece," dedi gülümseyerek. "Balo elbiseni giymek zorunda değilsin. Kulağa nasıl geliyor?"

"Mükemmel."

Birlikte kahvaltı tabaklarını temizlediler ve adam dışarı çıkmadan önce onu on ya da on beş kez öptü.

Kapı. Luke'un doğacak bebeği dışında her boş saniyesini Erin'le geçirecekti. Marcie doğum yapana kadar kulübesinde yaklaşık altı haftası daha vardı ve bu süre zarfında gelecekleri ve kariyerleri hakkında konuşabilirlerdi. O yapardı

Kelle avcısını serbest bırakıp iş bulma konusunda ciddileşmeliydi. Kendisini isteyen bir muayenehane yerine, Chico'da veya yakınında her zaman hastane işi bulabilirdi.

Acele mi etmişti? Merak etti. Soracaktı. Onu tanımak için biraz daha zaman istemesi gayet anlaşılabilir bir şeydi. Aslında, her zaman doğru kişi olabilecek bir kadın aradığını itiraf etmesine rağmen, o tam olarak aynı şeyi söylememişti.

Luke'un yerleşkesine girdiğinde, biliyordu ki Bir şeylerin farklı olduğunu hemen anladım. Bir kere çok fazla araba vardı. Luke'un verandasında çok fazla insan vardı. Kulübesinin önüne park etti ve smokin gömleği ve pantolonuyla, gömleğinin kolları kıvrılmış, yakası açık, ceketini omzuna atılmış halde Luke'un evine doğru yürüdü. Acaba Aile planlarıyla ilgili bir şeyi kaçırdı mı? diye merak etti.

Erin'in balo gecesine konsantre olurken Önemli bir toplantı ya da etkinlik mi? Annesi ve George oradaydı, Franci ve Sean da.

çok hamile Shelby zamanının gelip gelmediğini merak ederdi. Herkes onun yaklaşmasını izlemek için döndüğünde, yüzlerinde mutlu bir ifade olmadığını görebiliyordu.

Sonra onu gördü. Annalee. Luke'un arkasındaydı, verandanın korkuluklarına yaslanmıştı. Dik durdu ve Luke'un yanına geldi. Yüzünde tamamen yapmacık, yapmacık, ben çok gencim ve savunmasızım ifadesi vardı. Siyah, dar ama şık, kolsuz bir elbise ve siyah sandaletler giymişti.

mükemmel vücudu, beyaz-sarı saçlarını arkaya doğru toplamış, kocaman, parlak mavi gözlerini ona dikmişti. İçlerinden herhangi biri -ailesi- bu boku satın almış mıydı? Bu gerçek değildi! Aynı küçük kız bakışını hatırladı - hastane komutanına da çevirmişti. Zavallı küçük Annalee. Bütün bunları değiştirebilirdi.

Beş saniyeden kısa bir sürede sıcak bir yemeğe dönüşür. Ya da çılgılık atan, pençeli bir ölüm perisine.

Adam ona doğru yürürken o da verandanın basamaklarına doğru yürüdü.

"Aiden," dedi yumuşak, nefes nefese bir sesle.

"Eğer bir hayalet değilsen, kendimi öldürmek zorunda kalacağım."

"Telefonlarıma, mesajlarıma ya da e-postalarıma cevap vermiyorsun" dedi. Oh, ve işte geldi, gözyaşları. Tanrım, bu kadın gerçekten rol yapmalıydı! İsteddiği zaman ağlayabilirdi!

"Cevap verdim. Sekiz yıldır boşandığımızı söyledim. -Bizim işimiz yok. Kes şu gözyaşlarını, lanet olası! Gelen kutumu yüzlerce düşmanca e-posta ile doldurdun! Bilgisayarı açmaya korkuyorum, muhtemelen çökerttin!"

"Aiden, lütfen," dedi tatlı tatlı, acınası bir şekilde.

"Düşmanca bir şey yoktu, benimle konuşman için sana yalvarıyordum. Sadece birkaç tane göndermek istemiştin ve sadece seninle konuşmaya çok ihtiyacım olduğu için."

"Hayır! Biz boşandık! Senin burada işin yok!"

"Ama biz değiliz! Bu yüzden sana ulaşmaya çalışıyordum! Boşanma nasıl oldu bilmiyorum ama gerçekleşmedi! Hâlâ evliyiz!"

Ağzı açık kaldı ve bıçağın karnına saplandığını hissetti. Bunu ona hâlâ yapabilirdi, onu tamamen şaşırtabilirdi. Onu ölesiye korkutabilirdi. Sean ve Luke'la göz göze geldi ve Tanrı'ya şükür, onun saçmalıklarına inanmadıklarını gördü. Aiden

Kısaca merak ettim, herkes bir kişi mi alıyor? dengelerini bu şekilde bozabilecek bir evren var mı?

"Bu çok saçma," dedi.

"Hayır, bu doğru. Kullandığımız avukat mı? O gitti. Gitti. Kaliforniya barosuna üye değil, boşanma evraklarımızı hiç doldurmamış. Kontrol ettim. ama kayıtlara geçen tek şey evliliğimiz." Hissettiği ani intihar dürtüsü gerçekte. Bununla evli kalamazdı... bununla... "O zaman tamam, bir avukat tutup Bu sefer doğru yapıldığından emin ol."

"Ama bekle," dedi ona doğru bir adım atarak. "En azından bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

"Hayır, Annalee, konuşacak bir şey yok. Ve bunun için buraya gelmene gerek yoktu. Jeff'e bana söylemesini söyleyebilirdin ya da e-posta adresimi bulduğuna göre boşanmanın başarısızlığı hakkında bana e-posta gönderdi. Ama sen buradasın. Burada olmanızın tek bir nedeni olabilir. Boşanmayla ilgili bir sorun değil. Bir şey istiyorsunuz. Neden sadece gelmiyorsun? Şimdi ne istiyorsun?"

"Bir şans," dedi kısık bir sesle. "Sadece bir şans."

Aiden yine afallamıştı. Sonra başını geriye attı ve güldü. "Bir şans mı?"

"Bunun üstesinden gelmeye çalışmak istiyorum. Sadece yirmi bir yaşındaydım ve-"

"Orijinal belgeleri imzalamak için benden talep ettiğin on bin doları geri getirdin mi?" diye sordu. Sonra göz ucuyla annesine bir bakış attı; aman Tanrım. Kadın hiç mutlu değildi. Annesinin en az kiminle mutlu olduğunu bilmesine imkân yoktu.

"Aiden, çocuktum, başım beladaydı, aptalca bir şey yaptım ve o zamandan beri her gün pişmanlık duyuyorum. Boşanmanın gerçekleşmediğini, hâlâ evli olduğumuzu öğrendiğimde bunun bir tür mesaj olduğunu düşündüm. Tanrı'dan bir hediye. Bizim için bir şans-"

Ellerini ceplerine soktu ve ona kaşlarını çatarak geri çekildi. "Burada Tanrı'nın adını ağzına alma, Annalee. Beni kandırdın. Beni kullandın, bana tuzak kurdun, beni kandırdın, neredeyse askeri mahkemeye çıkarıyordun, neredeyse ihtisasıma, kariyerime mal oluyordu ve ben sana bir çek yazdıktan sonra canını kurtarmak için kaçtın. Seni buraya getirmek için yaptığın karmaşık entrikalarda neyin yanlış gittiğini bilmek bile istemiyorum.

_"

"Aiden," dedi Maureen sertçe. "Oğlum."

"Anne, bunu duymamalısın. Bu senin duyman için değil. Bu korkunç bir felaketti ve bundan gurur duymuyorum ama sana yemin ederim ki kurban bendim. Ben-" Ve sonra durdu. Elbette, aklında kurban oydu, ama

yirmi sekiz yaşında bir adamdı, bir doktor. Çok daha zeki olmalıydı. İhtiyatı elden bırakmış, bu küçük fahişeyle çılgınca takılmış ve yakalanmıştı.

askeri kurallar. Aptalca kurallar, diye düşündü - rütbesi ya da görevi ne olursa olsun hoşlandığın kişiyle çıkabilmeliydin - ama durum böyle değildi, bu yüzden yakalandı.

Ona tuzak kurduğunu kanıtlayamazdı.

"Yirmi bir yaşındaydım," diye tekrarladı. "Seni sevdiğimi sanıyordum.

Bazı hatalar yaptık ama bunu hak ettiğimizi düşünüyorum-"

"Hayır!" dedi. "İşimiz bitti! Boşanma işini halledeceğim! Gidebilirsin!"

"Aiden," dedi Maureen tekrar. "Kadının yanına otur. Onunla yalnız konuşmak zorunda değilsin. Kardeşlerinden biri ya da George yanına oturabilir. Ama Aiden, sen mutlaka-"

Shelby'den çok yüksek ve uzun bir inilti çıktı. Karnının üzerine eğildi, karnını tuttu, inledi ve sonra derin bir nefes aldı. Luke hemen onun yanında tek dizinin üzerine çöktü, bir elini sırtına sürttü. Shelby başını kaldırana kadar epey zaman geçti, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Özür dilerim. Her ne kadar doğum yapmak istesem de, bunun nasıl sonuçlanacağını öğrenmeden gitmekten nefret ediyorum. Ama hastaneye gitmem gerekiyor."

"Tamam bebeğim," dedi Luke, ayağa kalkmasına yardım ederek. "Ne zamandan beri var?"

"Adı her neyse buraya geldiğinden beri. Mel'i ara, bizimle orada buluşsun ve benim küçük çantamı alsın, olur mu?"

Luke onun emirlerini yerine getirmek için yola çıkmıştı. "Sean, Art'ı takip etmeni istiyoruz. Aiden, eğer gelemersen seni anlıyoruz."

"Geliyorum. Tabii ki geliyorum. Annalee, buradan çıkman gerek. Telefon numaranı alacağım. Seni ararım. Bu işi halledeceğim ama sen buradan gidiyorsun. Ben burada yokken ailemin mülkünde kalamazsın."

Annalee bakışlarını kaçırdı ve acınası, reddedilmiş küçük bir kız gibi verandanın basamaklarını sürüyerek indi ve Aiden annesinin acı dolu yüz ifadesine baktı. George'un bir kolunu Maureen'in omuzlarına doladığını ve teselli verdiğini

fark etti.

Annalee arabasına doğru yürüdü, yolcu kapısını açtı ve küçük, zarif bir el çantası çıkardı. Çantayı açtı, içinden bir kartvizit çıkardı ve Aiden'a uzattı. Bir saniye inceledi. Annalee Riordan-Moda Danışmanı. Bir de cep telefonu numarası vardı.

Tamam, bu Aiden'ın zihninde onun bir yalancı ve dolandırıcı olduğunun daha fazla kanıtıydı. Boşanma kararnamesinin bir parçası

kızlık soyadı olan Kovacevic'i kullanmaya devam etti. Yine de hâlâ onun adını mı kullanıyordu? Boşanmanın işe yaramadığını gerçekten ne zamandır biliyordu? Ve o vardı

bununla bir ilgisi var mı?

"Dağlarda telefon çekmiyor Annalee," dedi olabildiğince sakın bir şekilde. "Yengem doğum yapıyor

Ben de onlarla hastaneye gideceğim. Fortuna'da güzel moteller var, oraya git. Eğer yakınlarda bir yerdeyseniz Virgin River, yasaklama emri çıkartacağım. Konuşmak için müsait olduğumda seni ararım."

Başını salladı ve iri mavi gözlerinden yaşlar boşandı. "Neden bu kadar acımasızsın?" diye sordu ona. "Bu benim hatam değil. Bunların hiçbiri benim suçum değil."

"Kızlık soyadını kullanıyor olman gerekiyordu," dedi. "Riordan değil. Benimle yine oyun oynuyorsun Annalee ve yoluna devam etsen iyi olur. Ciddiyim."

"Oh, Aiden..." Çenesinin düşmesine izin verdi ve titreyen ellerini yüzüne koyarak ağladı.

Elleri ceplerinde, onun önünde öylece durdu. Kadın başını kaldırıp baktığında, gözyaşları içindeki yüzü tüm dünyaya gerçekmiş gibi görünürken, "Kendine sakla. Ben almam. Şimdi defol git buradan."

Annesinin şok içinde soluğunu tuttuğunu duydu. Annalee çenesini kaldırdı ve "Pekâlâ, Aiden. Ben giderim. Lütfen boşanmayla ilgilen. Bir sorun çıkarsa telefon numaram ve e-posta adresim sende var."

"Tamam. Git hadi. Şimdi." Sonra Annalee'nin cesurca dönüp son model Lexus'una binmesini ve geri dönene kadar Luke'un evinden uzaklaşmasını izledi.

"Hayatımda başka bir insanla bu şekilde konuştuğumu duyduğumu sanmıyorum," dedi Maureen, açıkça dehşete düşmüştü. "Özellikle de bir kadınla. Gözyaşları içinde bir kadın."

"Herhangi bir kadın değil," dedi annesine bakmadan. "Sean, hastaneye gidiyorum-Luke orada olmamı istiyor. Bir şey yapabileceğimden değil - belki de olayların nasıl ve neden olduğunu anlamasına yardımcı olabilecek birini istiyordur. Benimle gelmek istersen seni de götürürüm anne. Ya da benim arkadaşlığıma dayanamayacağını düşünüyorsan George seni götürebilir."

"George'un hastanede oturmak istediğini sanmıyorum, bir bebeğin gelmesini bekliyorum ve bunu kaçırmayacağım. Ayrıca, seninle konuşmak için bir şans istiyorum."

Başını biraz salladı. "Herhangi bir şey olduğunu sanmıyorum Merakını gidermem mümkün değil ama sana söyleyebileceğimi söyleyeceğim." Kardeşine döndü. "Sean, lütfen beni dinle - Annalee'nin buralarda takılmadığından emin ol. O yıkıcıdır. Bundan sonra ne yapabileceğini tahmin etmeye cesaret edemem."

"Aiden," diye başladı Maureen, "o sadece ufak tefek bir kadın..."

"Etrafta dolaşmasına izin vermeyeceğim," dedi Sean.

"Onun hakkında unutmamanız gereken şey, hiçbir yalan çok büyük bir yalan. Anlattığı hikayeler o kadar sıra dışı ki, sanırım onlara inanıyor. Nerede büyüdüğünden bile emin değilim, bu ülkede olmadığı kesin. Rusya ya da belki Bosna-muhtemelen ciddi huzursuzlukların yaşandığı bir yer. Yalan söyleme ve manipülasyon çocuklukta öğrendiği bir şey olabilir, hayatta kalmak için. Bu patolojik... Bu onun için otomatik. Bunu size onun için bir mazeret olsun diye söylemiyorum, ama tetikte olmanız için söylüyorum. Çok ikna edicidir."

Annesinin elini omzunda hissetti. "Ne tür yalanlar, Aiden?" diye sordu ona. "Sence bir şans daha istediği konusunda yalan söyler mi?"

Yüzü kızgın bir ifadeyle annesine baktı.

"Kesinlikle. Her konuda yalan söyler anne," demeye çalıştı.

nazikçe. "Her konuda yalan söyledi."

Annalee'nin Fortuna'da olmasa da küçük bir otel odası vardı. Şimdilik Garberville'de kalıyordu ama Annalee Riordan adıyla değil. Ve yalnız da değildi ama Aiden'in bunu bilmesine gerek yoktu. Annalee, kelimenin tam anlamıyla ortağı olan Mujo'yla birlikteydi.

Annalee bir süre kırlarda dolaştıktan sonra nihayet küçük Virgin River kasabasına girdi. Arabasına oturdu, makyajını tazeledi ve kasabanın merkezindeki küçük bara girmeden önce saçlarının düzgün olduğundan emin oldu. Bar, kilise ya da tıbbi klinik arasında seçim yapmak zorundaydı. Luke'un kamyonu olmadiğı için Kliniğin dışında, oraya bebek sahibi olmak için gitmediklerini düşünmüş.

Bebek. Aiden'dan bir bebeğı olmasını diledi. Bebek sahibi olmamak onun için büyük bir hataydı. Bu uzun vadede çok daha iyi bir anlaşma olabilirdi. Ama evlenip boşandıklarında o kadar gençti ki, bir bebeğı bağlanma fikri bile klostrofobik hissetmesine neden oluyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu fikir hâlâ onu ürkütüyordu - çocuklar için deli olmuyordu. Ama ona izin verebilirdi.

Çocuğı al, sonra da velayeti devralmayı konuşmak için düzenli olarak geri gel... Bu düşünce onu gülümsetti. Böyle bir anlaşma rant gibi olurdu.

Bara girdi ve en güzel gülümsemesini takınarak hayatında gördüğü en yakışıklı barmenlerden birinin önündeki tabureye atladı. "Merhaba," dedi Neşeyle.

"Merhaba. Kaybolmuş olmalısınız."

"Hayır," dedi gülerek ve başını salladı. "İçinde değil En azından. Ama bugün zamanlamam gerçekten çok kötü. Aile ziyaretindeydim ve neredeyse geldiğim anda kuzenimin doğum sancısı tutmuş, bebeğini doğurmak üzere hastaneye gidiyordu,

ve tüm aile takip ediyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, ben ama onunla daha yeni tanışmıştım, bu yüzden onu sıkıştırmak iyi bir fikir gibi görünmedi."

Yakışıklı bir kaşını kaldırdı. "Shelby, şans eseri mi?"

"Kesinlikle!" dedi şaşırmış gibi. "Tanrım, herkesi tanıyor olmalısın!"

"Hemen hemen," dedi. "Ve bazen tüm kadınlar hamileymiş gibi görünüyor ama aslında durum öyle değil. Her an doğum yapabileceğini biliyorum ve eşim doğum için çağrıldı."

"Doktor Mel ile evli misin?"

"Ebe," diye düzeltti. Büyük elini uzattı. "Jack Sheridan," dedi kendini tanıtarak.

Çok daha küçük olan elini onunkinin içine koydu. Avuç içi nasırlıydı; onun elini seviyordu. "Annalee," dedi. "Annalee Riordan." Adamın fakir bir taşra barmeni olması çok kötüydü. Adam ateşliydi. İri yarı, sert erkekleri severdi. Ama Geleceği düşünmek zorundaydı ve düşük gelirli bir taşralı çocukla takılacak değildi. Gülümseyerek düşündü. Belki bir öğleden sonra için falan. Ama kızartacak daha büyük balıkları vardı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Sana bir şey getireyim mi?" diye sordu. "Geç kahvaltı mı? Erken öğle yemeği? Soğuk içecek?"

"Bakalım." Saatine baktı. "Bir süredir Bu sabah beşten beri araba kullanıyorum. Sence kanlı bir Mary için çok mu erken?"

"Geliyorum," dedi ve içkisini düzeltmek için ondan uzaklaştı. İçkiyi tekrar önüne koyduğunda, "Nereden geldin?" diye sordu.

"Bugün San Francisco'dan geldim," dedi. "İş için oradaydım ve yolun sağ tarafında olduğum için ve ailenin çoğu burada görünüyordu, ziyaret etmek için biraz daha zaman ayırabileceğimi düşündüm. Aslında New York'ta yaşıyorum.

York." Elini ince çantasına soktu ve süslü bir kartvizit çıkarıp barın öbür ucundan adama uzattı. "San Francisco'da ziyaret etmek istediğim bir tasarımcı var, bak

bazı yeni tasarımlarına bakacağım. New York'ta muhtemelen ilgilenecek çok önemli müşterilerim var."

Karta baktı. "New York'ta çok fazla moda danışmanı yok mu?"

"Kesinlikle," dedi genişçe sırtarak. "İşte bu- New York'taki herkes aynı şeyleri görüyor. Partiye düzenli olarak yeni bir şeyler getirmem için bana güveniyorlar. temelinde."

Kartı cebine attı. "Sanırım moda hakkında hiçbir şey bilmediğim çok açık. Benim Karım buraya benim yanıma yerleşmeden önce bununla çok eğlenirdi. Sanırım L.A.'de yaşarken, tüm zamanını tasarımcıya, tasarımcıya para."

"Kalbimin kadını." İçkisinden bir yudum aldı. "Peki... Aiden kiminle görüşüyor? Arayı kapatmak için fazla zaman yoktu. Dediğim gibi, oraya varır varmaz herkes arabalara doluştu ve hastaneye doğru yola çıktı."

"Bu Erin olmalı," dedi Jack. "Erin Foley. Hoş bir kadın. Yaz için buradayım."

"Burada mı?" diye sordu yavaşça yudumlarken.

"Hayır. Kasabanın on ya da on beş mil dışında, tepede bir kulübesi var. Öyle güzel bir manzarası var ki, insanın aklını başından alıyor."

"Buradaki tüm manzaralar çok güzel," dedi. "Ülkenin bu kısmını daha önce hiç görmediğime inanamıyorum. Harika bir yer. Tek kelimeyle harika."

Jack çenesini indirdi ve kapüşonlu kaşlarının altından ona baktı. "Daha fazlasını görmek istiyorsan umarım yanında daha kullanışlı kıyafetler getirmişsindir. Kilise kıyafetleriyle kızılçamların ve nehirlerin etrafında dolaşırken pek eğleneceğini sanmıyorum."

Doğruldu ve yüzünde sevinçli bir ifade belirdi. "Kilise kıyafetleri mi? Bayıldım buna! Kesinlikle haklısın, ben Bir iş toplantısı için giyinmişim ama bavuluma kot pantolon koymuştum. Sadece aile üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istedim."

"Bu kadar büyük bir iş kadını olmak için biraz genç görünüyorsun," dedi.

"Aslına bakarsanız öyleyim. Yirmi beş. Ama üniversiteden yirmi yaşında mezun oldum, liseden erken ayrıldım. Her boş saniyemde çalıştım, çizdim, tasarladım ve aileme hiç zaman ayırmadım. O zamandan beri hiçbirini görmedim... Ne zaman bilmiyorum." Hafifçe güldü. "Ve anlaşıldığı üzere, bugün de onları pek görmedim."

"Eminim hepsi yarın buralarda olacaktır. Ya da en azından ertesi gün," dedi.

"Bana bu kasabadan bahset. Burada nasıl barmen olduğunu anlat bana," dedi dirseğini bara dayayarak. "Hayatın boyunca burada mıydın?"

Annalee bir erkeği nasıl konuşturacağını biliyordu. O vardı gülümsemeyi mükemmelleştirdi ve tam olarak doğru tekniği bir adama kendisi hakkında sorular sormak. Jack, Virgin River'a sunduğu tüm açık hava eğlenceleri için gelen eski bir askerdi; balıkçı, avcı, yürüyüşçü, kampçıydı. Barı, doğanın tadını çıkarmadığı zamanlarda vakit geçirebileceği bir şey olsun diye inşa etmişti. Sonra kasabaya ebe geldi ve kırk yaşında ilk kez evlendi, birkaç çocuğu oldu.

Ondan yatakta gerçekten iyi olacağını ve şu an ilgilendiği kadını korumak için uzun bir yol kat edeceğini hissetti. Artık onun ufak tefek bir barmen değil de barın sahibi olduğunu bildiği için bu biraz cazipti. Ama bu diğer planlarını da mahvedebilirdi.

Bu yüzden olabildiğince tatlı ve bakire davranıyordu.

Biraz yemek yedi, sadece üçte birini içtikten sonra Bloody Mary'yi itti ve gitti.

Mujo ile birlikte kaldıkları Garberville'e gitti. Mujo yatağına uzanmış, haberleri izliyordu. "Eee?" dedi ona bakmadan.

"Bu sadece Aiden'ın kardeşini ziyareti değil. Gördüğünüz tüm Riordan'lar."

"Harika," diye homurdandı.

"Hayır, harika," dedi yatağın kenarına oturarak. "Beni gördüğüne çok kızdı ama annesi de bana davranış biçimine çok şaşırdı. Beni görmeye çalışarak zaman geçirecek. beni ailesinden uzak tutmak için. Ve kadınından."

Mujo doğrulup oturdu. "Kadın mı?"

Annalee gülümsedi. "Kocamın gerçekten boşanmaya ihtiyacı olacağını hissediyorum. Hem de hemen. Ve vay canına, ben böyle tekerlekleri yağlamakta uzmanım. Nasıl çok iyi olacağımı çok iyi biliyorum. işbirlikçi."

Ama Mujo'nun memnun olmadığı açıktı. Kaşlarını çattı. "Genelde çok fazla insanla bir araya gelmeyiz. Çok karmaşık oluyor.

Bire bir gittiğinizde çok daha güvenli oluyor. Planladığımız gibi."

"Güven bana," dedi.

Usulca eline dokundu ve parmaklarını onunkilere geçirdi. Sonra da kızın serçe parmağını, kız inleyene kadar geriye doğru büktü. "Sakin bu işi berbat etme. Paramız azalıyor."

"Dur!" dedi bir çığlıkla, elini çekerek. "Sakin ol. Nazik ol."

Tek kullanımlık cep telefonundan Erin Foley'nin numarasını bulup aradı. Telefonunda bilinmeyen bir arayan kimliği çıktı - tabii taşrada böyle bir şey varsa. Çok profesyonel ve iş adamı gibi bir sesle, "Burası posta servisi. Erin Foley'e teslim etmemiz gereken bir paket var. Adres paketin üzerinde yazılı. Bana adresi ve yol tarifini verebilir misiniz lütfen?"

Erin de "Tabii." dedi.

Hastaneye giderlerken Aiden annesine, "Bu her erkeğin kâbusudur," dedi. "En utanç verici, utanç verici anlarını annesine anlatmak zorunda kalacak. Öldüğünde ve cehenneme gittiğinde başına gelen bu mu?"

"Anlamama yardımcı olsan iyi olur, çünkü şu anda yardım edemem ama senin karın olan sevgili genç bir kadının çaresiz olduğunu ve dayanacak birine ihtiyacı olduğunu düşünüyorum."

"Anne, tıpkı onunla tanıştığım zamanki gibi davranıyor. İşte bilmeni istemediğim şeyler, bu yüzden kendini hazırla. Tıp fakültesinden sonra, gemideki görevimden sonra, ihtisasım başlayana kadar hastanede GDO görevi yapıyordum. Onunla tanıştım. Bugün tanıştığınız kadındı; tatlı, çok genç, güzel. Yürüyen bir rüya. Ona gerçekten aşık olduğumdan emin değilim ama bunu söylemek zordu. Bilmediğim bir şey vardı; o askerken ben sadece görevli değil, aynı zamanda yetkili bir konumdaydım. Patronum Öğrendi - öğrenmesi çok ilginç, çünkü onunla bir haftadan daha kısa bir süredir görüşüyordum. Asla sızdırmadığına yemin etti ve ben de kesinlikle sızdırmadım. Arkadaşlık suçlamasıyla karşılaşmamak ve muhtemelen asistanlık teklifimi kaybetmemek için onunla evlenmemi ve onun da onurlu ya da onursuz bir şekilde terhis olmayı kabul etmesini önerdi. Biz de öyle yaptık."

"Aiden, onunla çok ilgilenmiş olmalısın," dedi Maureen.

Yüzü kızarmadı; kızaramayacak kadar öfkeliydi. "Çok," dedi. "Evleneli bir hafta bile olmamıştı ki işler tuhaflaştı. Şiddetli ruh hali değişimleri vardı ve tatlı küçük kız bağırان ve bir şeyler fırlatan bir deliye dönüştü." İçi boş bir kahkaha attı. "Ona yardım etmeye çalıştım. Değerlendirilmesini istedim ama o bunu kabul etmedi. O bir deli değil.

Akıl hastası anne. Ne yaptığını çok iyi biliyor. Kanıtlayamam ama geldiğimi gördüğüne eminim.

Genç bir doktor, gemiden yeni inmiş ve uzun zamandır kadın arkadaşı yok..."

Maureen safça, "Ama donanmada bir sürü kadın var," dedi.

"Anne, gemide görev yapan kadınlarla çıkamazdım - birlikte çalışıyorduk."

"Elbette," dedi sessizce.

"Annalee, çok acayip hikayeler anlatırdı - Bosna'da direniş için casusluk yapmaktan Los Angeles'ta evsiz bir genç olmaya kadar her şeyi anlatırdı. Kanser! Onun hakkındaki gerçeği hâlâ bilmiyorum. Bir şeyin peşinde olmasaydı buralarda olmazdı. Onu hayatımızdan çıkarmalıyım."

"Ama Aiden, nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Luke'a sor," dedi. "Onu aradım, hayatımın ne kadar çılgınlaştığını anlattım ve hemen geldi. Onu havaalanında karşıladım ve daireme geri getirdim. Oraya vardığımızda Annalee evde değildi, ben de onu ikinci yatak odasını gösterdi ve ona yerinde kalmasını ve dinlemesini söyledi.

kapıdan içeri girdi. Büyük bir kredi kartı faturası hakkında onunla yüzleştim ve o da bağırmaya ve bir şeyler fırlatmaya başladı. Buna şahit oldu. Neden bahsettiğimi anlıyor. O da onu bir otele götürdü, onu oyalamak için biraz para verdi Sean'ı aradım." Arabayı sürerken Maureen'e bir bakış attı. "Luke ve Sean beni en kötü durumdan kurtardılar. Annem çok daha fazla para almadan boşanma belgelerini imzalamadı. Gitmesi için ona on bin dolar verdim."

Maureen inledi. Ona göre on bin dolar bir servetti. Ve hayatı boyunca yalan söyleyemeyen Maureen için buna bağlıysa, bu hikaye biraz uhrevi görünüyor olmalı.

"Şimdi bana boşanmadığımızı söylüyor. Eğer bu doğruysa

Hemen halledeceğim. Ama şu var, onu dinlemeyin, hikayelerine, manipölasyonlarına kapılmayın. Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum, ama beş sana on kazandırır, virgüller ve ondalık noktalar var. Para, anne. Gerçekten, ne kadar ileri gideceğini bilmiyorum. O bir kullanıcı ve yalancı."

Maureen bir an sessiz kaldı. "Bütün bunları hiç bilmiyordum. Ve siz çocuklar, deli karınız hakkında şakalar yapardınız. Buna gülerdiniz."

"Çoktan gittiği belli olduktan sonra güldük. Ne yapacaksın ki? Aptalın tekiydim.

içine. Ama kahretsin, bu hatalı kararın bedelini ödediğimi sanıyordum..."

"Aiden..." dedi. "Eğer gerçekten boşanmadıysan, ne yapabilirsin?"

"Gerçekten iyi bir avukat tutun" dedi.

Aiden ve Maureen hastaneye vardıklarında Mel çoktan oradaydı. Shelby'nin durumu iyiydi ama sadece dört santimetreydi. İşlerin ilginçleşmesi için en az birkaç saat geçmesi gerekecekti. Aiden onu kısa bir süre ziyaret ettikten sonra birkaç ayak işi yapmak için yalvardı.

Smokini geri verdi, sonra da Erin'i aradı. "Evet, bizim Akşam muhtemelen iptal oldu. Luke'a döndüğümde Shelby'yi doğum yaparken buldum. Smokini geri verdim ve Valley Hastanesi'nde annemle beklemek için. Özür dilerim." "Onun için iyi, bizim için çok kötü," dedi.

"Evet..."

"İyi misin?"

"Tamam. Sadece seninle geçireceğim geceyi kaçırmaktan nefret ediyorum. Ama Luke hastanede olmamı istiyor. Bu konuda çok gergin."

"Ama her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda. Güzel bir doğum yapacak..."

"Aiden? Sesinde ne duyuyorum?"

Ona söyleyecekti ama şimdi değil, bu şekilde değil. "Hayal kırıklığı, muhtemelen."

"Peki, sert ol. Ve saat kaç olursa olsun, lütfen beni ara ve bebek doğduğunda haber ver. Tamam mı?"

"Yapacağım," diye söz verdi.

"Erin...?" "Hmm?"

"Erin, I-Listen, dün gece için teşekkür ederim. Gerçekten... özeldi..."

Bir an için hiçbir şey söylemedi. "Öyleydi. Seninle her zaman özeldir. Ama bir şey var-"

"Muhtemelen geri dönüp anne ve babanın nasıl olduğuna bakmalıyım. Bir şey olduğunda seni ararım. Bu nasıl?"

"Lütfen," dedi. "Peki seni rahatsız eden her neyse? Unutmaya çalış, olur mu? Sen her şeyin üstesinden gelen birisin. Güveçte pişen benim."

Hafifçe güldü. "Lafı uzatmayalım. Muhtemelen sabaha kadar seninle konuşmayacağım. İlk bebekler acele etmezler."

"Umarım gerçekten kolay gider. Ona elimden geleni yapacağım."

On iki

Brett Lucas sabaha karşı üçte doğmuştu, hatta beş kiloydu. Shelby'nin göğsüne yatırıldığında, üstü başı pislik ve kanla kaplı olmasına rağmen kolları hemen ona sarıldı ve başını defalarca öptü. Pediatri hemşiresi bebeği kurulamaya çalışırken Luke ikisini de öptü.

Luke annesinin yakınlarda olduğunun belli belirsiz farkındaydı. Aiden'in çektiği fotoğraflara, Mel'in kordon, plasenta, birkaç dikiş ihtiyacı hakkında konuşmasına tıklamak, ama hepsi karısı ve oğluyla paylaştığı bu küçük alanın çok dışında gerçekleşiyor gibiydi. Onu daha da yakın tutmak için kolunu omuzlarının altından geçirdi ve fısıldadı: "Sen tanıdığım en harika kadınsın ve beni neden bu kadar çok sevdiğini bilmiyorum."

"Hiç gelmeyeceğini düşündüğüm zamanları hatırlıyorum. etrafta," dedi yorgun bir şekilde. "Benim için mükemmel olduğunu biliyordum," diye fısıldadı. "Seni gördüğüm ilk günden beri biliyordum..." "Seni hak etmiyorum, bunu biliyorum. Teşekkür ederim, bebeğim-oğlum için teşekkür ederim."

"Çok siyah saçları var," dedi.

Luke hafifçe güldü. Riordan erkeklerini sıraya dizdiğinizde bir benzerlik görürdünüz ama ilk bakışta birbirlerine benzemekten çok farklı görünürlerdi. Luke'un kumral saçları ve kahverengi gözleri vardı; Colin koyu kahverengiydi; Aiden'in saçları siyah, gözleri parlak yeşildi - anneleri her zaman tipik bir Kara İrlandalı olduğunu söylerdi; Sean'ın koyu sarı saçları vardı; Patrick Kızıl, o koyu yanık kırmızı. "Siyah, Aiden Amca'nınki gibi. Beni ne kadar sevdiğini bilmesem.... merak ederdim."

"Franci ile konuşup küçük bir kızı Riordan'dan nasıl çıkardığını öğrenmem gerekecek..." diye yüksek sesle düşündü.

Luke, "Bebeğim, eğer istemiyorsan bunu bir daha yapmak zorunda değilsin," dedi.

"Bunu başka bir gün konuşuruz...."

Hemşire bebeği onlardan uzaklaştırdı. "Benimle gel baba," dedi. "Onu temizleyelim, altını bağlayalım, tartalım ve geri alalım."

Luke ona kısa bir öpücük daha verdi. "Hemen döneceğim bebeğim."

Çok geçmeden Mel, eldivenlerinden ve önlüğünden kurtulmuş bir halde Shelby'nin yanında duruyordu.

"Cameron Michaels sabah ilk iş onu kontrol etmeye gelecek ama çok güzel ve güçlü görünüyor Shelby. İyi iş çıkarıyorsun."

"O mükemmel, değil mi?"

"Bana mükemmel göründü. Bu yatağı senin için tekrar bir araya getireceğiz. Luke gecenin geri kalanında seninle mi kalacak?"

"Eminim yapacaktır."

Mel, "Onu hemen görmek isteyecek pek çok insan olduğunu tahmin ediyorum, o yüzden biraz dinlenmeye çalış," dedi. Sonra esnedi. "Hepimiz burada temizlenir temizlenmez eve gideceğim ve benimki gün için uyanmadan önce biraz uyuyabilir miyim diye bakacağım."

Küçük Brett biraz dolaştırıldı; büyükannesi, amcası, ebesi ve çoğunlukla anne babasıyla fotoğraflar çekildi. Odanın nihayet sessizleşmesi bir saat kadar sürdü. Luke'un uyumak için kullanabileceği bir koltuk vardı ama o bunun için fazla gergindi. Shelby'nin yatağına yaklaştı.

Yataktan kalktı ve önce ona, sonra da uyuyan oğluna baktı.

Ve Luke Riordan için dünyadaki her şey mükemmelden daha iyiydi.

Aiden annesini şu anda evi olarak adlandırdığı karavan parkına götürdüğünde arabada çok sessizdi.

"Sen

tükenmiş olmalı" dedi.

"Mutlu bir şekilde yorgunum ve senin için endişeleniyorum, Aiden. Ne yapacaksın?"

İçini çekti. "Öncelikle, gerçekleşmeyen bu boşanma hakkında ne bulabileceğime bakacağım. Belgeler elimde. Sonra Erin'e neden bir süre boşandığımdan emin olmak için çok meşgul olacağımı açıklamaya çalışacağım. I Annalee'nin söyledikleri doğruysa, sanırım bu başka bir avukatla görüşmek anlamına gelecek." Annesine şöyle bir baktı. "Her konuda yalan söyler, ama yalan söylemesi mümkün olmayan konularda yalan söyleme eğilimindedir. kanıtlanabilir ve bu kontrol edilebilir. Haklı, evlilik ve boşanma kamuya açık kayıtlardır. Bunun gibi bir şey nasıl ne olabileceği benim için tam bir muamma."

Bebeğin gelmesini beklerken, aniden karşılaştığı tüm komplikasyonları fazlasıyla düşünerek çok uzun bir gece geçirmişti.

"Anne, özür dilerim. Bütün bu olanlar, hızlı ve kısa evliliğimizden panikle boşanmamıza kadar. hiç tanımadığınız biri. Bazen sanki başka birinin başına gelmiş gibi oluyor. Özür dilerim."

Onun elini sıktı. "Aiden, sen tanıdığım en nazik ve dürüst adamlardan birisin. Böyle bir durumu seçmeyeceğini biliyorum. Bunu yaşadığın için üzgünüm."

Kendimden başka suçlayacak kimsem yok, diye düşündü. Ama "Teşekkür ederim anne." dedi.

Annesinin güvenli bir şekilde arabasına bindiğinden emin oldu; George onu karşılamak için bornozu ve terlikleriyle kapıdaydı. O anda Aiden, annesinin hayatında özel biri olduğu için daha mutlu olamazdı.

Aiden arabayla Luke'un evine gitti ve önce onun kulübesine girdi. doğum belgesi, evlilik cüzdanı ve boşanma belgeleri, terhis belgeleri gibi tüm önemli evraklarının bulunduğu metal kutuyu çıkardı. Sinirleri biraz titreyince kutunun kilitli olmadığını fark etti. Kilitlemek hiç aklına gelmemişti, özellikle de Virgin River gibi bir yerde. Kutuyu yerine koydu.

arabasına bindi, arabanın kapılarını kilitledi ve telefonunu kullanmak için Luke'un evine gitti. Erin'i aradı; saat sabahın dördünü geçiyordu. Merhaba demek yerine, "Bebek burada mı?" diye sordu.

"7 kilo ve sağlıklı bir şekilde geldi. Shelby ve Luke çok mutlular."

"Tanrıya şükür, aramadığında onun için endişelendim. Doğumu uzun sürdü mü?"

"Çok kötü değil. Erin, gelebilir miyim? Henüz gün ışığı bile olmadığını biliyorum...."

"Gel," dedi. "Kollarını etrafımda hissetmeye ihtiyacım var."

Bunu duymak göğsünün gururla kabarmasına neden oldu ve Ona söyleyeceklerini anlattığında, kızın hâlâ ona sarılmak isteyeceğini umuyordu. "Hemen geliyorum," dedi.

Luke'un evinden çıkıp verandanın merdivenlerinden indiğinde kulübelerin arasında bir hareketlenme gördü. Ay yüksek ve parlaktı ve Sean karanlığın içinden, iki kulübenin arasından çıktı, Luke'un tüfeklerinden biri omzunda dengede duruyordu. "Bu saatte etrafta sinsice dolaşarak ne yapıyorsun?

Sabahın bu saatinde mi?" Aiden sordu.

"Birkaç saat önce burada bir şey duydum," dedi. "Vahşi yaşam olabilir. Hastaneden dönmüş olabileceğini düşünerek kalktım." Omuz silkti ve dedi ki, "Seni ya da herhangi bir hayvanı bulamayınca, zarar vermeyeceğine karar verdim. tetikte olmak için."

Aiden gerçekten güldü. "O şeyle kimi vuracaktın?"

"Gece geç saatlerde buralarda dolaşmaması gereken herkes. Sanırım kilitleri düşünmeliyiz. Küçük aile nasıl? Luke ve Shelby?"

"İyi, yedi kiloluk, sağlıklı bir çocuk. Luke'un gözlerini yaşarttı. Onu daha önce ne zaman diz çöküp bir kadına teşekkür ederken gördüm bilmiyorum. Annemi tekerlekli evine geri götürdüm. George onu bekliyordu sanırım. Sean," dedi duraksayarak. "Burada korkunç bir sarışınla karşılaşabileceğin hiç aklına geldi mi?"

"Umuyordum," diye cevap verdi. "Onu bir geyik sandığımı söylesem bana inanırlardı, değil mi?" Sonra Aiden'a bir gülümseme fırlattı.

"Bu konuda dikkatli olalım," dedi Aiden. "Kendimi korumacı hissettiğim için değil, ama ailemin herhangi bir üyesinin Ailem onun yüzünden cehenneme gidecek. O buna değmez. Biraz dinlenebilmen için nöbeti devralmamı ister misin?"

"Sesleri duymadan önce biraz uyudum. Ben iyiyim. Peki ya sen? Yatmak ister misin?"

"Evet, ama burada değil. Erin'e gitmek istiyorum. Ona son yirmi dört saatimi anlattıktan sonra hemen geri dönme şansım yüksek."

"Git," dedi Sean. "Oldukça makul görünüyor. Eğer hikayeni destekleyecek birine ihtiyacın varsa..."

"Teşekkürler. Biraz sonra görüşürüz."

Uzun araba yolunu geçip Erin'in tepedeki kulübesine vardığında saat neredeyse sabahın beşiydi. Dışarı çıkıp cipinin yanında durduğunda çok şaşırtıcı bir manzara gördü. Doğuda yükselen güneşten pembe bir parıltı vardı; ay batıda alçalıyordu. Güneş ve aynı gökyüzündeki ay ona hep sihir gibi görünmüştü. Işıkları Erin'in kulübesine giden yolun üzerinde buluşuyor gibiydi.

Kulübenin kapısı açıldı ve kadın geceliğiyle orada durdu. "Arabanın sesini duydum," diye açıkladı.

"Buraya gel, tatlım. Şuna bir bak. Yolun aşağısında güneş doğmaya başlıyor. Diğer tarafta ay vedalaşmak."

"Hmm. Acaba bu yüzden mi buraya Ay Işığı Yolu diyorlar? İşaretli değil ama adres bu." Kadın adamın yanına çıktı ve adamın kolu kadının omuzlarına dolandı. "Sabah kızıl gökyüzü, denizci dikkat et," dedi. "Babam her zaman güneş böyle pembe doğduğunda havanın kötü olacağını söylerdi."

"Geceleyin kızıl gökyüzü, denizcinin keyfi," dedi. "Bu sözü biliyor musun?" diye sordu kadın.

"Son sekiz yılımı San Diego'da geçirdim. Teknem yoktu ama bazen arkadaşlarımla yelken açmaya giderdim. Su işleri

-Orada yaptığımız şey buydu."

Dönüp ona baktı. "Özlemiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayatım burada oldukça mükemmel görünüyordu. Ama sanırım her güzel şeyin bir sonu var. Sana söylemem gereken bir şey var ve bu hiç de hoş bir şey değil. Düşündüm ki Hiçbir şey daha iyi olamazdı - sadece yıllar sonra ilk kez tamamen rahatlamakla kalmadım, aynı zamanda mükemmel bir kadına aşık oldum. Ve-"

Bitirmesi için ona bir süre tanıdı ve ardından "Ve...?" dedi.

Adamın kolu kadının etrafında sıkılaştı. "Dün sabah senden ayrıldıktan sonra Luke'un evine döndüğümde ailem toplanmıştı. Aralarında eski karım Annalee de vardı, boşanmamızın düzgün bir şekilde kaydedilmediği ve bu nedenle yasal olarak dosyalanmadığı haberini taşıyor."

Ona bakarken gözleri kocaman açılmıştı. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Keşke. Anlamıyorum. Görünüşe göre avukat takip etmemiş ya da öyle bir şey. Ama Erin, sekiz yıl önce çok kısa, çok utanç verici bir evlilikten sonra ayrıldık. Eğer haklıysa, bu teknik bir mesele ve ben bunu halledeceğim. Bu bir karışıklık ve üzgünüm. Bu durumu hemen çözmeliyim. Bu sefer iyi bir avukat bulmam gerekecek. Belli ki sonuncusu ona ödediğim paraya değmemiş."

"Yardım etmemi ister misin?"

"Avukatın bana verdiği evraklara bakmanı istiyorum, her şeyin tamam olduğunu ve tek ihtiyacım olanın bu olduğunu söyledi. Boşanma evrakları hakkında bir şey biliyor musun?"

"Biraz," dedi omuz silkerek. "Yaşayan tröstler, vasiyetler ve emlak planlaması hazırlarken zaman zaman masamdan geçiyorlar. Vergilerden bahsetmiyorum bile."

"Sevdiğin kadından isteyeceğin türden bir şey değil bu," dedi.

"Şu anda bunun için endişelenmeyelim. Hadi, benimle içeri gel."

"Eşyalarımı alayım," dedi. Elini arabasının içine soktu ve metal kutuyu çıkardı. "Savaş sandığım," dedi. "Mobilya nakliyecilerine emanet edemeyeceğim birkaç önemli belgem -doğum belgesi, vesaire."

İçeri girdiler ve Erin onun elinden kutuyu aldı. ve mutfak masasının üzerine koydu. "Şimdi nasıl biri?" Erin sordu. "Sekiz yıl sonra mı? Boşanmak istiyor mu? Böylece hayatına devam edebilir mi? Belki yeniden evlenir ya da başka bir şey yapar?"

Bu tamamen başka bir hikayeydi - onun ne istediği. "Onun ne istediği önemli değil. Ona sunabileceğim tek bir şey var ve o da resmi, belgelenmiş, kayıt altına alınmış bir boşanma." Erin'i kollarının arasına çekti. "Bunu elimden geldiğince çabuk halledeceğim."

"Aiden, onu bir zamanlar sevdin mi?"

Başını iki yana salladı. "Tatlım, o zamanlar neler olduğunu açıklamak imkânsız. Bir gemide uzun bir görevden yeni çıkmış genç bir adam olmakla çok ilgisi vardı. tanımadığım ve uzak durmaya çalışmam gereken biriyle karıştırdım. Söylemeye gerek yok, hatanın farkına vardık. ve daha da kötüye gitmeden önce hızlıca bitirmek için ortak bir karar aldık."

Sabırla gülümsedi. "Sen de beni gerçekten tanıyorsun," diye belirtti.

"Evet, biliyorum. Ailenizi, ne iş yaptığınızı, bir bisikletin üzerinde ya da bir ayı korkusunda ne kadar çaresiz olduğunuzu biliyorum." O kollarını sıktı.

"Bisiklette iyiyimdir," diye itiraz etti, ama bunu söylerken Ona doğru eğildi, kollarında çaresiz, dudaklarını davet ediyordu. "Bu, bir fikre dayanmak için fazla bir şey değil."

"Bu benim elimde değil, tatlım. Bunu durduramam. Daha önce hiçbir kadın için böyle hissetmemiştim. Seni benim yapmak için her şeyi yaparım. Her şeyi."

Ona doğru eğildi. "Daha sabah olmadı ve Bütün gece ayaktaydın. Biraz uyuduktan sonra bu konuyu konuşmak daha kolay olabilir."

"Uyumak mı?" diye sordu, dudakları onunkilere değerken. "Senin içinde olmak istiyorum."

Kalbinin hemen çarpmaya başladığını hissetti. "Ben her zaman çok pratik biriydim," dedi. "Seninle yaşadığımız bu yaz olayı beni bambaşka bir kadına dönüştürdü. Eski sevgilinle olan bu durumu tamamen anlayana kadar beklemeliyim ama yapamam. Yapamam ve umurumda da değil."

Onu elinden tuttu ve nazikçe yatak odasına götürdü.

Onu yavaşça soydu ve kendi giysilerinden hızla kurtuldu. Erin onun altına düştü, elleri tamamen onun ellerindeydi,

kollarında. Onu yavaş, kasıtlı, sıcak bir tutkuyla öptü ve vücudunun tüm sırlarını çözmeye başladı - sırları Son zamanlarda birlikte bulmuşlardı. Adam onun etrafında tatlı bir zevkle dolanıyordu ve parmaklarının gittiği her yerde, dili ona her dokunduğunda, kadın beklentiyle titriyordu. Bu daha önce hiç kimseyle başına gelmemiştir ve asla da gelmeyeceğine iyice ikna olmuştu. Ama işte Bir araya gelme biçimlerinde en şaşırtıcı hisleri serbest bırakan bir şey vardı ve ihtiyatı toplayamıyordu. Şimdi onu bulduğuna göre, bu olmadan yaşamayı hayal bile edemiyordu.

"İşte böyle," dedi yumuşakça, kısık sesle. "Böyle hareket et, sadece birazcık. Yavaşça. Yavaşça. Acele etme...." Ve salladı

onun içinde, onu dolduruyor, onunla alay ediyor, orgazmın yapısı Zaten ona çok tanıdık geliyordu, ondan umutsuzca beklediği bir şeydi. Ve sonra dedi ki, "Ağlamak isteyecek kadar yaklaştığında söyle bana."

"Tanrım," diye fısıldadı, o kaçınılmaz özlem gözyaşlarının gözlerine yükseldiğini hissederek, ona öyle şiddetle sarıldı ki, onu kırmadığına şaşırdı. "Lütfen, Aiden," diye fısıldadı. "Şimdi. Şimdi. Şimdi."

"Biraz daha dayan...."

"Şimdi," diye fısıldadı. "Lütfen, şimdi..."

Adam biraz dışarı çekildiğinde onun derin iniltisini duydu. Sonra dedi ki, "Şimdi benim için gel, bebeğim." Ve kendini onun içine soktu, sert, hızlı, derin. Tekrar ve tekrar ve tekrar, ta ki kadın haykırana, adını haykırana, defalarca ve defalarca boşalana kadar. "İşte böyle," dedi. "Aynen böyle. Kontrolünü kaybet. Aynen böyle..." Ve o da ona katılarak, kendisini titretecek kadar güçlü bir patlamayla her şeyi bıraktı.

Ona uzun süre sarıldı, ağırlığını onu eziyordu. Sakinleşirken dudakları bir dizi kısa, tatlı öpücükte buluştu. "Biraz fazla iyi hissediyorsun," diye fısıldadı. "Bir şeyi unutmuş olabilirim...."

"Bunu çok geç fark ettim," dedi.

"Doğum kontrol hapi kullanmıyorsun, değil mi?"

"Neden olayım ki?" diye karşı çıktı. "Hiç kimse olmadı."

"Sorun yok, tatlım. Bunun önüne geçebiliriz. Bu Zaten konuşmamız gereken bir şey. Birlikte olmak, birlikte kalmak, belki birlikte çocuk sahibi olmak."

"O geminin kalkmış olduğunu sanıyordum," dedi. "Ben zaten otuz altı yaşındayım...."

"Ben de öyle. Ve hala çok zamanımız var."

Kendine rağmen güldü. "Bu gerçekten de şimdiye kadar aldığım en saçma evlilik teklifiydi. Ayrıca ilkti. Bu sabaha kadar bekleyebilir mi? Yani, sabahın ilerleyen saatlerinde?"

"Bana bir şey söylediğin sürece," dedi Aiden. "Beni, benim seni önemsemişimin yarısı kadar önemseyip önemsemediğini söyle."

Avucuyla onun yanağına dokundu. "Muhtemelen iki kat daha fazla," diye fısıldadı. "Seni seviyorum. Çılgınca olduğunu düşünüyorum ama sana aşığım...."

Sanki nefesini tutuyormuş gibi bıraktı. "O zaman her şeyin üstesinden gelebiliriz."

Birkaç saat sonra Aiden boş bir yatağa ve kahve kokusuna yuvarlandı. Ayağa kalktı, yerde boxer'ını buldu ve sürükleyerek giydi. Bir elini saçlarında gezdirdi ve kokuyu takip etti. Erin'i deri koltukta otururken buldu.

Büyük odada, yanındaki deri sedirin üzerindeki tepside bir fincan kahve ve elinde bir tomar kâğıt vardı. Adam içeri girdiğinde başını kaldırdı. Yüzündeki ifade sıkıntılıydı.

"Aiden, bunun nihai bir kararname olmadığını nasıl bilmezsin?" diye sordu.

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Bilmiyorum. Avukat ihtiyacım olan tek şeyin bu olduğunu söyledi, iş bitmişti, o çok şükür gitmişti ve ben ihtisas yapıyordum, haftada yüz yirmi saat çalışıyordum. Uykusuzdum ve..." İnledi. "Biliyor musun, ilk avukatımın işini ikinci bir avukata kontrol ettirmek hiç aklıma gelmemişti. Ayrıca, çek karşılıksız çıktı..."

"Çek mi?" diye sordu. "Avukata ödeme mi?"

"Hayır, ona. Büyük bir para almadan gitmez."

"Burada anlaşmayla ilgili bir şey yok," dedi. "Tanrım, bunu senin için kim halletti?"

"Belli ki aptalın teki," diye yanıtladı ateşli bir şekilde.

"Erin, o lanet olası bir deliydi, tamam mı? Gitmesi için ona para verdim! O anda yapabileceğim en iyi şey buydu! Şimdi bu pisliği temizlemek zorundayım!"

"Kızma," dedi ayağa kalkıp ona dönerek. "Temizleyecek bir pisliğin yok, Aiden. Her şeye baştan başlamalısın."

"Ne?"

"Bu, evliliğin feshi için yapılmış bir başvuru ve sekiz yıllık. Anlaşmayla ilgili bir şey yok, yani bir ödeme kaydı yok..."

"Lanet olası iptal edilmiş çek bende!"

"Lütfen," dedi olabildiğince sakin bir şekilde. "İptal edilmiş çekin kasanızda kilitli bir poşet içinde saklandığının farkındayım. Annalee Somebody adına yazılmış bir çek. Riordan ve üçüncü bir tarafın banka hesabına yatırıldı. Korkarım bu pek bir şey ifade etmeyecek. Eğer inanılmaz derecede işbirlikçi değilse -hayatına devam edebilmek için çıkmak isteyen bir kadın gibi- ihtiyacınız olacak-"

"Onun istediği bu değil," dedi. Ve kendisine rağmen yüzü koyu bir kızarıklık aldı. "Ama ona güven olmaz, bunu anlamalısın."

Erin yutkundu. "Peki o ne istiyor?"

Rahatsız bir şekilde kıpırdandı, dudakları büzüldü. "Uzlaşmak istediğini söyledi. Bu pazarlığa açık değil. Onunla sekiz yıl önce işim bitmişti ve şimdi daha da bitti." Ona doğru bir adım attı. "Erin, Luke'a onu sor. Aklını tamamen kaçırmışken onu iş başında gördü. Onu dairemnden çıkarıp bir otele yerleştiren ve bir avukat bulmama yetecek kadar uzak tutması için ona bir avuç dolusu para veren Luke'tu. Bu benim için biraz zaman almış olabilir. onun tamamen deli ve tehlikeli olduğuna ikna oldu ama Luke bunu yarım saatten kısa bir sürede anladı."

Erin büyük bir hayal kırıklığı içinde sayfaların kalçasına düşmesine izin verdi. "Madem bu kadar deliydi, neden onunla evlendin?"

"Sana söyledim, bu bir hataydı!"

"Yine sesini yükseltiyorsun," diye sakince işaret etti. "Bu bir hataydı," dedi daha sakın bir şekilde. "Çaresizdim Küçük bir kadın bölüğu için, onunla subaylar kulübünde tanıştım, biraz fazla içtim ve sonunda onunla yattım. Ancak ondan sonra onun benim hastanemde görevli bir personel olduğunu öğrendim. Bu tür ilişkilere izin verilmez. Hiç 60 Dakika'yı izlediniz mi? Arkadaşlık Orduda suç olarak kabul edilir - askeri mahkemeyi genellikle onursuz terhis izler - ve tüm bunlar donanmaya yıllarca yatırım yaptıktan sonra oldu. Tüm bunlar benim İkamet -donanmanın bana olan bağlılığı- yeni başlıyordu. Her şeyin düzgün görünmesi için onunla evlenmek zorundaydım. Yasal."

Erin dehşete düşmüştü. "Samanlıkta hafif çakırkeyif bir yuvarlanmadan sonra mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

Hemen yanıt veremedi çünkü nasıl göründüğünü, kulağa nasıl geldiğini biliyordu. Aslında, kesinlikle inanıyordu Annalee onu seçerken, takip ederken, beynini uçururken tüm bunları göz önünde bulundurmuştu.

Birkaç yıldır açlığını çektiği seksi büküyordu ve... İnledi. "Bir kereden fazla oldu ama çok fazla değil. Hayatımı kurtarmak için kaçmaya fırsat bulamadan her şey sızdı ve herkes ilişkimizi öğrenmiş gibi göründü. Patronum Bana iki seçenek sundu: cinsel taciz, arkadaşlık ve onursuz terhis suçlamalarıyla karşı karşıya kalmak ki bu da beni sivil bir kadın doktor olarak gerçekten cazip gösterecekti. Ya da bunu yasal hale getirip gerçek aşk gibi görünmesini sağlayacaktım, iğrenç ve kirli bir şey gibi değil. Hayatım gözlerimin önünden geçti."

"Peki ya ailen? Bunu biliyorlar mı?" diye sordu. "Sayılır," dedi. "Kardeşlerim biliyor. Luke ve Sean da işin içindeydi."

Colin ve Paddy bunu duymuşlar. Bu o kadar da Dul annenize ayrıntılı olarak açıkladığınız türden bir şey."

"Ah, dostum," dedi başını sallayarak. "Keşke bilseydim prezervatifi unutmadan önce bunu yapmalısın," diye mırıldandı.

Ona karşı çok hızlı hareket etmişti, bunun farkındaydı. Ama bu hayatı gözlerinin önünden ikinci kez geçiyordu; ilki Annalee ve histerik korkuydu, ikincisi ise şimdi, her zaman istediği kadını nihayet bulmuşken ve kadın onu reddetmeye bu kadar yakinken. Birkaç saat önce birlikte olmalarından, belki de sonsuza dek birlikte olmalarından başka hiçbir şeyin önemi yoktu ve şimdi prezervatif kullanmadığı için pişmanlık duyuyordu - bir aile kurmalarını sağlayabilecek küçük bir hata.

Korkmuş ve çaresiz hissederek onun kollarını tuttu. "Dinle, o bir deli, bir yalancı ve muhtemelen gitmek için daha fazla para istiyor. Boşanmanın kesinleşmediğini öğrenmek muhtemelen yıllardır aldığı en iyi haberdi - yeniden bir anlaşma yapabilir ve bana ödetebilir. Erin, ben Seni seviyorum! Bu kadın-Annalee-sadece bir dolandırıcı! Bunu düzelteceğim! Yemin ederim, bunu halledeceğim."

"Aiden, Aiden," dedi usulca. "Lütfen. Beni incitiyorsun."

Hemen bıraktı. "Tanrım, özür dilerim," dedi geri çekilirken. Yüzünü ona dönmeden önce odayı geçti. "Dinle, görüyor musun?" dedi. "Ben burada kendi

deli olanın o olduğuna sizi inandırmaya alışıyor. Ortada bana çok paraya ve meslektaşlarımın saygısına mal olan büyük bir oyun yoksa bu kadar aptalca hata yapmış olmam mümkün değil. Hadi ama Erin, ben bu pisliğin gösterdiğinden daha zekiyim. Bana şüpheyile yaklaşmalısın."

Derin bir nefes aldı. Zımbalanmış kâğıt destesini deri sedirin üzerine koydu ve kahve fincanını eline aldı. "şirkette Ronald Preston adında bir avukatımız var. Ona eski L.A. Law dizisindeki boşanma dolandırıcısından esinlenerek Arnie Becker diyoruz. Herkesin söyleyebildiği kadarıyla tamamen yasalara uygun davranıyor, ancak başardığı anlaşmalar oldukça şaşırtıcı... ve müvekkilleri için inanılmaz derecede iyi.

Ben de size şüpheyile yaklaşıyorum. Ron gibi birinin boşanmamla ilgilenmesini istemezdim, eğer ben ondan önce beni elde etmeye çalışan, tamamen vicdansız, açgözlü, korkunç, tehlikeli birinden boşanmıyorsam. Ron Chico'da ama oldukça geniş bir müşteri kitlesi var.

Ve tam kadro asistanlar, sekreterler ve müfettişler."

Bir anlık sessizlikten sonra, "Teşekkür ederim," dedi.

"Eğer bana karşı tamamen drstsen, rica ederim. Eğer bana tüm gerçeği sylemiyorsan, seninle daha fazla ilerleyemeyeceğimden eminim."

"Yemin ederim, Erin. Hepsi doğru. Özellikle de seni sevmekle ilgili kısım."

Erin, Aiden'ın hayatındaki karışıklıklarla nasıl başa çıktığını takıntı haline getirmek istemiyordu ama zihnini boşaltması imknsızdı. Ona Ron Preston'ın adını, telefon numarasını ve Chico'daki hukuk bürosunun adresini verdikten sonra şöyle dedi
arayacaktı ama tüm bu çabanın çok fazla zaman alacağından korkuyordu.

onunla geçirmeyi tercih ederdi. Ona zamanın iyi harcanacağını söyledi. Bir daha hiçbir zaman

ama daha fazla ciddileşmeden önce özel hayatına çeki düzen vermesinin kendi yararına olacağını düşünüyordu.

Asıl soru şuydu: Eğer işler yolunda gitmezse, onu unutabilecek miydi? Hayatındaki tüm romantik entrika eksikliğine rağmen, kalbi hiç kırılmamıştı. Hayal kırıklıkları olmuştu. Bu kaçınılmaz görünüyordu. Ama büyük çok küçük şeylerdi. Çok uyumlu olmadıklarını, aralarında gerçek bir kimya olmadığını söyleyen bir adam olmuştu. Aslında kabul etmişti ama bunu anlamak için birkaç randevudan fazlasını vermeyecekleri için üzgündü. Eski nişanlısı, onlar daha çıkmaya yeni başlamışken ortaya çıkan bir başkası daha vardı.

Bir başkası da onu çok müsait bulmuyordu.

Zorlu bir yasal çalışma ve aile sorumlulukları... Kendisi için önce orada olacak bir kadın arıyordu.

Bunlar kırık kalpler değil, sadece küçük sızılardı. Küçük hayal kırıklıkları. Ayrıca, her biriyle kalbinin arzusundan daha azına razı olduğunu biliyordu. Kanını ateşe vermemişlerdi, dizlerinin bağını çözmemişlerdi, onu kontrolünü kaybediyordu. Uzun zamandır çok mu titiz yoksa memnun edilmesi imkânsız biri mi olduğunu merak ediyordu.

Sonra Aiden geldi. Ona nasıl eğleneceğini, birbirlerine mükemmel bir şekilde uygun görünen iki insanın gerçek arkadaşlığından nasıl zevk alacağını öğretmişti. Sonra ona yakınlığı nasıl arzulayacağını öğretmişti, ki bu onsuz yapabildiği bir şeydi. Şimdi onsuz yapmak, onsuz yapmak çok zor olacaktı. Bir gün içinde onu çok özlemişti.

İki kez aramıştı. Chico'da Ron'la bir randevuya gitmişti; Ron, Aiden'in iş için çok büyük bir avans olarak tanımladığı şeyi almıştı. Virgin River'a döndüğünde Luke ve Shelby yeni bebeği eve getiriyorlardı. aile bir kez daha toplanmıştı. "Yarın," dedi ona. "Yarın hiçbir şey beni senden uzak tutamaz."

Birkaç gün sonra onun için yanıp tutuşuyordu. Kendini hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti. Olayın üzerinden bir hafta geçmemişti.

Dört Temmuz ve şimdiden onun için acı çekiyordu. Adam kesinlikle onun derisinin altına girmişti ve-

Bir araba sesi duydu ve bir an için kalbi yerinden fırladı. Eğer gelen Aiden olsaydı, ona bir şeyi çözüp çözmediğini sormakta bile zorlanacağını fark etti. Muhtemelen kendini ona atar ve onu öpücöklere boğardı.

Aiden değildi. Çok şık bir arabanın içindeki genç bir kadındı; Erin'in daha önce baktığı bir modeldi. Şık ve pahalı, soluk mavi bir Lexus, tam donanımlı bir hibrit. Yüz bin dolarlık bir araba olabilirdi. Ve kadın - çok genç, güzel ve ufak tefekti ama kıskanılacak kıvrımları vardı, dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Erin kulübenin kapısında durdu. Kadın gülümsedi. yaklaştı. "Sen Erin olmalısın," dedi neredeyse utangaç bir sesle. "Doğru," dedi Erin ve midesi bulanmaya başladı Çünkü bunun kim olabileceğine dair kötü bir his vardı içinde.

"Umarım bu davetsiz misafirliğimi bağışlarsınız," dedi. "Bu yapacağımı hiç düşünmediğim bir şey. Benim adım Annalee Riordan ve buraya sizden kocamı bana geri vermenizi istemeye geldim."

Bu hafif bükölme, iç organlarını saran korkunç bir kısıkaça dönüştü; acıdan neredeyse iki bükölüm oluyordu. Kimsenin terlediğini görmesine izin vermeme konusunda yılların deneyimine başvurdu. "Kocan bende değil," dedi.

"Aiden'la ilişkisi olan kadın sen değil misin?" diye sordu, çok şaşırmış görünüyordu. "Çok özür dilerim, benim bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısınız. Sen olduğunu düşünmüştüm. Özür dilerim. Şimdi gideceğim." Ve arkasını döndü.

"Neden buradasın? Senin için ne yapabileceğimi düşünüyorsun?"

Arkasına döndü ve güzel, gür sarı saçlarını bir omzunun üzerinden savurdu. Başını umutsuzca salladı. "Demek aradığım kişi sensin. Şey, emin bile değilim. Ona artık onunla ilgilenmediğini söyle, belki? Ondan vazgeçmesini söyle.

Evliliğe bir şans daha mı? Yani, ben ve Aiden bir sürü hata yaptık ve bunların sorumluluğunu üstleniyorum.

Sorunların en azından yarısı - ama evrak işlerinde bir karışıklık olduğu ve aslında boşanmadığımız için bunu çözmeye çalışmamız gerekmez mi? Bunu bir işaret olarak aldım. Belki şimdi, daha yaşlı ve bilge olarak, daha iyisini yapabiliriz..."

Erin kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Lütfen beni aptal yerine koyma. Boşanma dilekçenizi imzalamadan üç ay önce evlenmiştiniz."

"Üç yıl," diye yumuşak bir sesle karşılık verdi.

"Belgelerin tarihi var," diye belirtti Erin gerçekçi bir ifadeyle.

"Elbette öyleler. Sonraki belgeler de öyleydi, sonraki ve sonraki belgeler de. Bu yolu birden fazla kez kullandık. İlki evlendikten kısa bir süre sonraydı, muhtemelen üç ay. Muhtemelen size gösterdikleri bunlardı. Aslında bir süre ayrı kaldık, birkaç ay. Yine de her zaman bir şey vardı... Ne olduğundan emin değilim... Her zaman bir süreliğine tekrar bir araya geldik."

Bu, Erin'in omurgasında bir ürperti yarattı. Kimya mı? Şu anda onunla hissettiği o şey, o karşı konulmaz, doyumsuz açlık? "Ne zamandan beri gerçekten birlikte yaşadınız mı?"

"Uzun bir süre," diye itiraf etti. "Sanırım dört ya da beş yıl." "Bir çek vardı," dedi Erin. "Tarihi de..."

"On bin için mi? Evet, ilk ayrılığın sebebi buydu. Kürtaj. Korkunç bir kavgaydı. Sonunda çok cömert davrandı, çünkü benden bir bebek istemiyordu. Eve gittim, çok iyi bir doktora göründüm, düşünmek için biraz zaman harcadım." Yere baktı. "Muhtemelen yapmamalıydım ona geri döndüm. Onunla geçinmek her zaman kolay değildi, ama muhtemelen ben de değildim. Onu kıskırttığımı söyledi ve geriye dönüp baktığımda belki de kıskırtmışımdır. Ben çok

Evlendiğimizde gençtik. Gençtik ve pek akıllı değildik."

Şimdi çok genç görünüyordu, diye düşündü Erin, otuz altı yaşının her dakikasını hissediyordu. "Ne kadar genç?"

"On sekiz."

Erin burada bir gezintiye çıkarıldığını biliyordu ama nasıl olduğunu bilmiyordu. Arabaya doğru başını sallayarak, "Bu kadar genç bir kadın için oldukça iyi iş çıkarmışa benziyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim, evet," dedi gülümseyerek. "Araba kiralık. Müşterilerimle buluştuğumda başarılı görünmek benim işim için çok önemli. Ben bir moda alıcısı ve danışmanıyım. San Francisco'da bir tasarımcıyla buluşuyordum ve araba bir iş masrafı. Bunu sadece birkaç yıldır yapıyorum ve benim için çok iyi oldu."

Erin kaşlarını çattı. "Yine de bunca zamandır eski kocanı mı özlüyordun?"

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Oh, hayır, öyle değil. Bu doğru... nasıl yapabileceğimi merak ederek çok zaman geçirdim.

daha iyi yapabilirdik. Elbette hatalarımızdan pişmanlık duyuyordum. Bence boşanan herkes pişman olur ama ben hayatıma devam ediyordum. Evrak işlerinde bir yanlışlık olduğunu fark ettiğimde şöyle düşündüm..." Sanki bu konudan bahsetmeye gerek yokmuş gibi başını salladı. "Pekala, saçından çekileceğim."

"Gözden kaçırdığınızı nasıl fark ettiniz?" Erin sordu.

Çenesini kaldırdı. "Birkaç yıldır görüştüğüm bir adam bana evlenme teklif etti. Ona evliliğimi ve boşanmamı anlattım, tabii ki herkesin yapacağı gibi. Bunu keşfeden o oldu."

"Ne zaman evleniyorsun?" Erin sordu.

"Bu artık şüpheli görünüyor. Beyefendi Aiden'la görüşmemden memnun değil. Ama Aiden'a ne bulduğumuzu söylemek zorundaydım! Neredeyse benim yaptığım hatayı yapmasına izin veremezdim! Ya yeniden evlenirse ve bu yasal olmazsa?"

"Bunların hepsi oldukça zorlama...."

"Öyle görüldüğünü tahmin ediyorum. Gerçekten, özür dilerim.

Sanırım ben bir

ikinci bir şansı düşünecek kadar bile aklım başımda değil. Ama Bir şeyi bilmenizi isterim; çok genç ve çok tecrübesiz olabilirdim ama onu seviyordum. Seviyordum. İlişkimiz sorunlarla dolu olsa da, ben hala-"

Erin, "Kardeşleriyle tanıştınız, anlıyorum," dedi.

Aniden güldü. "Oh, evet. Sadece Sean ve Luke. Colin ve Patrick'le hiç tanışmadım ama onları hayal etmekte zorlanmıyorum. Evimizin etrafında bir sürü fotoğraf vardı elbette. Riordan erkekleri birbirleri için adam öldürürler. Tam bir kardeşler grubu. Dikkatli olun, sakın onlardan birine karşı gelmeyin." Sonra şakayla karışık güldü. "Tanrım, ne yapıyorum ben? Kendimi kocaman bir aptal durumuna düşürdüğümü görebiliyorum. Yine."

"Bir saniye bekleyin. Yeni belgeleri imzalamanız gerekecek...."

"Aiden beni arayabilir - beni istediğinde nasıl ulaşacağını biliyor, ki arada bir arıyor gibi görünüyor."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Birkaç yıldır birlikte yaşamıyoruz ama görüşmeye devam ediyoruz."

"Öyle mi?"

Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Aiden seni sekiz yıldır birbirimizi görmediğimize ya da haber almadığımıza mı inandırdı? Gerçekten mi? Bu bir sürpriz olmazdı. Sürpriz. Kocamın dikkat süresi kısadır. Birkaç yıl öncesine kadar San Diego'da kaldım.

Sonunda temiz bir mola vermeye çalıştı. Lütfen, çok dikkatli ol. Aiden bir kadını her şeye inandırabilir. Onunla yüzleşmenin, kavga etmenin tehlikeli olduğunu zor yoldan öğrendim. Çirkin bir öfkesi var."

"Aiden mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Onu çok uzun zamandır tanımıyorsun, değil mi Erin?" Yüz ifadesi acılı ve üzgündü. "Ona karşı çok dikkatli ol. Çoğu zaman bir melektir, dünyadaki en seksi melek, ama öfkesini iyi kontrol edemez. Saç tetikleyicisi var."

Sonra elini salladı ve arabasına bindi.

Geri geri gitti, arkasını döndü ve arabayı yavaşça kulübeden uzaklaşıp yola doğru sürdü.

Erin içinden ürpertici bir ürperti geçtiğini hissetti ama bunun nereden geldiğinden emin değildi. Yakında evleneceği kişiyle bir şans daha istediğini iddia eden mükemmel küçük güzel

Eski kocası mı? Ya da çok iyi tanıdığını sandığı Aiden. ama belki de o kadar iyi tanı mıyordu. Aiden, birkaç gün önce onu öfkeyle sertçe yakalamıştı.

Bu genç kadının yalan söylediğini düşünmeyi tercih ederdi. Sorun şu ki, iddialarını çürütmenin gerçek bir yolu yoktu. İkisinin de.

Vergi ve emlak hukuku uygulamalarında, insanlar tatlı bir bebeğin masumiyetiyle korkunç yalanlar söyleyebilir. Söz konusu olan paraydı, bazen çok büyük miktarlarda paralar. Parmakla işaret etmek ve bir yığın İncil üzerine yemin etmek kanun karşısında hiçbir işe yaramıyordu; her şeyin belgelenmesi ve kanıtlanması gerekiyordu.

Erkek arkadaşınızın eski karısını aramadığını nasıl kanıtladınız? Belki zaman zaman görüşüyorlardı? Kiminle görüştün?

hikayeler bu kadar farklıken inanmak?

Erin, Ron Preston'ı aradı. "Yeni müşteriniz Aiden Riordan, referansının nereden geldiğinden bahsetti mi?"

"Evet, çok teşekkür ederim Erin."

"Tavsiyeyi neden verdiğimi söyledi mi?" "Seninle şu tatil yerinde buluştu.

Kulübe mi?" diye sordu.

"Hmm. Evet, bu doğru. Benimle tanıştı, arkadaş oldu, benimle çıktı ve şimdi eski eşi, eski eşi olmadığını belirtmek için ortaya çıktı. Üç aylık evlilikten sonra ayrıldıklarını ve sekiz yıldır birbirlerini görmediklerini söylüyor. Üç yıl birlikte olduklarını, birden fazla kez boşanma evrakı doldurduklarını ve

Dokunmak." Fiziksel olarak temas halinde mi?

"Erin, bunu seninle tartışamam...."

"Bunu anlıyorum Ron. Sorun şu ki, her iki hikayeyi de kontrol etmemin bir yolu yok ve ben..." Bitiremedi.

Kullanılmış mı? İstismar mı? Yalan söylenmiş? Manipüle edildi mi?

"Tamamen anlıyorum," dedi Ron. "Duygusal olarak işin içindesin, bu yüzden sana zaten bildiğin bir şeyi söyleyeceğim. Anlattıkları, süreçte karşı çıktıkları kişiden oldukça farklı olan bir müvekkilim olduğunda, onu çok dikkatli dinlerim, gerçekleri kontrol ederim, müvekkilimi temsil etmek için elimden gelen her şeyi yaparım, ancak ona inanmam gerekmez. Bu onun yalan söylediği anlamına gelmez, sadece açıklığa kavuşturulması mümkün olmayan birçok iddia olduğu anlamına gelir. Bu sadece süreçle ilgili, Erin. İyi olan kazansın."

"Ve eğer yan ürünlerden biri de benim duygusal olarak Bu süreçte yok mu edildiniz?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Her şeye inanmak zorunda olduğunuzu söyleyen bir yasa yok.

duyarsınız. Yavaşla. Kendinizi açıkta bırakmayın."

Derin bir iç çekti. "Teşekkürler," dedi. "Gerçekten teşekkürler. Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Nefret ediyorum ama duymaya ihtiyacım vardı."

"Bunun yakında çözüleceğinden şüpheleniyorum. Kanatlarınızı koruyun. Ve kışını."

"Oh! Bu çok kaba!" diye tersledi onu.

"Yine de yap," dedi. "Kaçmam lazım. Baktığım her yerde evlilikler yıkılıyor."

Telefonu kapattı. Ondan bu yüzden nefret ediyordu çünkü soğuktu ve öldürmek için saldırıyordu. Ve bu yüzden ona karşı isteksiz bir saygı duyuyordu, çünkü o duygusal olarak dahil oldu. Peki bu onu nerede bıraktı? İnanmaktan biraz korktuğu bir adam için yanıp tutuşuyordu.

On üç

Mel Sheridan, Shelby Riordan'la birlikte Çarşamba gecesinin çoğunu uyanık geçirerek başlayan çok yoğun bir hafta geçirdi. Giderek zorlaştığını fark etti, bütün gece uyumak ve hemen geri döner. Bunun büyük bir kısmı iki küçük çocuğa sahip olmakla ilgili olabilir, en azından bir tanesi tamamen Tuvalet eğitimi. Emma iki, David üç yaşındaydı ve Mel bakıcı tuttuğunda genç bir kız ondan daha başarılı oluyordu.

Tabii ki Mel meşguldü. Her zaman meşguldü. Shelby ve Luke'un bebeği doğduktan sonraki gün geç saatlere kadar uyumayı denedi ama bu işe yaramadı. Kliniğe gitti ve birkaç hastaya baktı. Göğüs ağrısı çeken bir çiftçiden çağrı gelmişti; Cameron'la birlikte kliniği terk edip onunla ilgilendi. Onu hastaneye naklettiler ve tüm bu acil durum uzun sürdü; Mel eve geç döndü. Gerçekten derin bir uyku çekmesi gerekiyordu ama Emma kendini iyi hissetmiyordu. O ve Jack gece boyunca pijamaları, bezleri, çarşafı değiştirtiler ve Jack, "Umarım bu her neyse tüm aileye bulaşmaz," dedi.

İşler sakinleşmeden önce hafta sonuydu. Mel kendini biraz şımarttı - evini düzene soktu, Leslie Carpenter'ı bebek bakıcılığı yapması için aradı, böylece Shelby'yi ve yeni bebeği ziyaret edebildi, ardından küvette uzun süre ıslandı ve uyku saatinde çocuklara katılarak dinlendi.

Kocasıyla biraz kaliteli zaman geçirmeye ihtiyacı vardı.

Çocuklarının karnını doyurdu, onları erkenden yatağa yatırdı ve Jack bardan kaçarak akşam yemeğini getirdi. Çocuklar uyuduğu için biraz zahmete girdi; masaya yer minderleri ve mumlar koydu. Jack yemeği hazırladığında

Akşam yemeklerini yedikten sonra temiz ve sessiz bir evde birlikte oturduklarında, "Tanrım, ne çılgın bir haftaydı!" dedi.

"Katılıyorum. Sen iyi misin? Çünkü Emma'yı tepetaklak eden ve iyi hissettirmeyen her neyse, başka kimse hasta görünmüyor."

"Kendimi iyi hissediyorum," dedi. "David de iyi. Onları görmek için Riordan'lara gitmenin güvenli olduğunu düşündüm çünkü kırk sekiz saat

hiçbir belirti göstermeden geçti." "Peki Riordan'lar iyi mi?"

"Küçük Brett ile balayındalar. O henüz henüz sesini bulamadı. Her an onlara gerçekten geldiğini gösterecek."

Jack kıkırdadı. Yeni doğanlar ilk birkaç gün çok sessiz olma, sadece yemek yeme ve uyuma eğilimindeydiler ve sonra bam! İhtiyaçları olan, ailenin bir üyesi olduklarını size bildirirlerdi.

"Bebeği teslim ederken aklıma bir fikir geldi. Taşıyıcı annemizin bebeğimizi benim dünyaya getirmem fikrine açık olup olmayacağını merak ettim."

Jack'in çenesi düştü. Çatalını yere bıraktı.

"Tamam, bu çok açıktı," dedi Mel ona. "Senin sorunun ne?"

Bakışlarını kaldırdı. "İlk sorunum, neredeyse bir yıldır birlikte yediğimiz tek akşam yemeğini mahvetmek istememem. hafta...."

"Peki ya ikinci sorunuz?"

"Taşıyıcı annelik yapmak istemiyorum." İşte. Söylemişti. Tam olarak söylemeye kararlı olduğu gibi değil - masadan kalkmıştı. Reddettiğini söylememişti. Tanrım, umuyordu ki Bu sefer onu duyacaktı.

Ama yavaşça ve dikkatlice bir dilim et kesti - Vaiz'in koyu soslu olağanüstü domuz rostosu - ve yavaşça ağzına götürdü. Çığnedi. Yutkundu. "Anladığım kadarıyla bazı erkekler

Bu yüzden sizden sürece direnç göstermenizi istedim.

John Stone ile görüşün. O her şeye aşına ve rahat. Oldukça rutin bir iş."

"Benim için değil," dedi. "İstemiyorum."

"Tanrı aşkına, Jack. John'la sadece şu konuda konuş-"

"Yaptım," dedi. "John ile uzun bir konuşma yaptım. Ona bu konuda nasıl hissettiğimi anlattım ve pek yardımcı olmadı. Sana karşı biraz daha açık olmam gerektiğini ve işin özünü söylemem gerektiğini söylemek dışında... Bunu yapmayacağım. Tanımadığım bir kadının bizim için bebek sahibi olmasını istemiyorum. Bizim koşullarımızda olmaz."

Yüz ifadesi önce şok oldu, ama sonra eridi. bir tür yumuşaklığa, anlayışa dönüştü. "İnanın bana, bebek doğmaya hazır olduğunda onu çok iyi tanıyor olacağız."

Başını iki yana salladı. "Dinle, dinleyecek misin? Kazara bu iki çocuğa sahip olduğumuz için neredeyse delicesine mutluyum..."

Sen ve çocuklar benim dünyamsınız. Bütün dünyam. Sen hayatıma girmeden önce çocuk sahibi olamayacağımı kabullenmiştim. Hayatım boyunca yalnız kalmayı kabullenmek zorunda olmak hoşuma gitmiyordu ama kabullenmiştim. Sonra sen geldin ve dünyamı sarstın. Eğer bana kısır olarak gelseydin ve bunun Kendimizden birine sahip olmak için her şeyi yapardım - halka açık bir pikniğin ortasında bir ağaca işeyecek DNA'mızı - bunu yapardım. Mel, tek yolu bu olsaydı yapardım."

"Şimdi bakma, Jack. Tek yol bu."

"Üçüncü bir çocuk sahibi olmanın tek yolu bu. Ama zaten iki çocuğumuz var. Ben bundan memnunum."

"Ve ben değilim!" dedi sertçe.

"Neden?" diye sordu. "Acil bir durum sırasında rahmin çalındığı için mi? Çok fazla çocuk hakkında hiç konuşmadık. İlki seni ölümüne korkuttu ve ikincisiyle yakalanmaktan şikayet ettin."

"Hamile duygular," diyerek onu başından savdı ve başka tarafa baktı.

"Histerektomi hakkında da pek konuşmadık. Bilmiyorum," dedi. "Sanırım burada başka bir şeyle uğraşıyoruz ve sen bana karşı dürüst davranmıyorsun. Hiç sana göre değil Melinda. Bana karşı o kadar dürüstsün ki bazen acıtıyor. Ama bu konuda değil. Beni istemediğim bir şeye zorlamaya çalışıyorsun. Ve bir bebeği o kadar çok istediğini sanmıyorum. Bence yine bir rahim istiyorsun."

Kadın tam bir şaşkınlık içinde ona baktı. "Bu mükemmel saçma" dedi. "Eğer bu konuda konuşmam gerekseydi, konuşurdum."

"Ama yeni bir bebeğimiz oldu, bir orman yangını yaşadık, Doc öldü, Rick Irak'taydı ve sonra eve alışmaya çalışıyorduk. sakatlık. Pek de küçük dikkat dağıtıcı şeyler değil. Bu birkaç yıldır yaşadığımız ilk sakin dönem Mel. Bu konuyu şimdi konuşmak istersen-"

Çatalını masaya çarptı. "Aklını mı kaçırdın sen? Hiç mi dinlemiyorsun?"

"Hayır, aklımı kaçırmadım ve evet, her kelimeyi duydum. Mel. Üçüncü bir şahsın bizim için bebek sahibi olması acı verici, zor, pahalı ve potansiyel sorunlarla dolu olduğunu düşünüyorum. Bazı durumlarda buna değer olduğunu anlıyorum. Biz o koşullara sahip değiliz."

"Var! Bu koşullara sahibim!"

Bakışlarını onunkilere sabitledi. Lanet olsun, kız tam bir ateş topuydu.

O bir savaşçıydı ve kararını verdiğinde onu hedefinden saptırabilecek neredeyse hiçbir şey yoktu. Onun biraz sakinleştiğini hissedene kadar ona baktı.

Birazcık. "Bebeğim, burada başka bir şeyler oluyor. Bu konuda konuş benimle. Lütfen."

"Seninle konuştum! Açık fikirli olmanı ve biraz araştırma yapmanı beklerdim! Tanrım," dedi masadan kalkarak.

"Senden ne zaman bir şey isteyeceğim?"

Yemek masasından uzaklaştı ve arkasından, "Her gün. Her gece."

Geri döndü ve ona baktı.

"Bunu birlikte yapıyoruz, Mel. Bazen o kadar kolay olmuyor. Sen hastalara bakarken, çağrılara çıkarken çocuklara ben bakıyorum. Yemek yapıyorum, onları ayak işlerine götürüyorum, bar işletiyorum, sırt çantalı ve kukalı çocuklarla sayım yapıyorum. Ben çalışırken sen çocukları işe götürüyor ve evi idare ediyorsun.

erken ve geç saatlerde barda. İkimizin de gerçekten uzun günleri ve geceleri oluyor. İdare ediyoruz ama kolay değil. Ben de senin kadar çok iş yapıyorum ama yine de yorgun oluyorsun."

"Ben şikayet etmedim. Şimdiye kadar sen de şikayet etmedin. Eğer istersen, bir ev temizleyicisi ve bir dadı tutabilirim. I

biraz birikmiş param var."

"Bence gayet iyi idare ediyoruz. Çocuklarla geçirdiğim zamanı seviyorum. Bir tane daha olsaydı, idare ederdik ve bundan mutlu olurduk. Ama üçüncü bir çocuk için benden istediğin kadar uğraşmayacağım."

Gözleri yaşardı. "Benim için her şey demek olsa bile mi? O kadar çok istesem de, tek düşündüğüm bu olsa bile mi? Gece gündüz?"

Masadan kalktı ve kızın yanına giderek önünde durdu. "İşte garip olan da bu. Birdenbire ortaya çıktı. Emma doğduktan sonra konuşmaya başladığın bir şey değil bu. Sana histerektominin iyi geçip geçmediğini sorduğumda geçiştirmiştin. İyi olduğunu söyledin. Ağlayıp sızlanmadın. Daha fazla çocuk sahibi olamadığınız için hayal kırıklığına uğradınız.... Sayacak çok nimetiniz olduğunu ve iki çocuğumuz olduğu için bizi çok şanslı saydığınızı söylemiştiniz. Şimdi, birdenbire, bu umutsuz bir hareket oldu. Karakterine aykırı. Senin için endişeleniyorum."

"Bu endişelenecek bir şey değil," diye ısrar etti. "Yapmak hakkında konuşulacak bir şey!"

Başını iki yana salladı. "Bence John'la konuşması gereken kişi sensin," dedi nazikçe.

Bir süre ağzı açık bir şekilde ona baktıktan sonra, "Ah!" dedi. Döndü ve yatak odasına doğru tepindi.

"Mel! Yemek yemedin!"

"İştahımı kaybettim!" Köşede kayboldu.

"Bu konuyu hala konuşmadık!" dedi ona.

ayrılırken, sesini yükseltti. "Senin hakkında konuşmamız gerek. rahim, başkasının değil!"

Kafasını yemek odasına doğru uzattı. "Konuşacak bir şey yok!" Sonra tekrar kaçtı.

Yatak odasının kapısına baktı. "Kesinlikle," dedi.

Erin, Aiden'ı tekrar görmek zorunda kalmadan önce eve, Chico'ya kaçmayı düşündü. Kendisinin kıyaslanamayacak kadar güçlü olduğunu biliyordu ama bu durumda parçalanabileceğinden gerçekten korkuyordu.

Tüm o kalp kırıcı şeyleri düşündüğünde Annesinin ölümü, babasının ölümü, Marcie'nin kocası Bobby'nin feci savaş yaralanmaları... Kendisinin bile yıkılmamış olması şaşırtıcıydı.

Elbette bunu tamamen dağılmadan atlatabilirdi.

Ama ona çok aşıktı ve pratik doğasına rağmen içten içe bunun gerçek olmasını umuyordu.

Bu hikâye daha sona yaklaşmadan, Aiden'ın onun için hazırladığı bahçeye girmiş, yabancı otları ayıklıyor, gözyaşlarını yeni sürülmüş toprağa damlatıyordu.

Sonra adamın cipinin yolda gıcırdarak ilerlediğini duydu; bunun o pürüzsüz, pahalı, sessiz, bebek mavisi Lexus olmadığını hemen anladı. Bahçeden ayağa kalktı, dizlerinde çamur, tırnaklarının altında kir, çorba tenceresi ve metal kaşığı

Yakınlarda. Bir an için onu korkutup kaçırmak için vurup vuramayacağını düşündü.

Kadının ön kapısı kilitliydi ve adam güverteden arka tarafa doğru yürüdü. Bahçenin kenarında durdu ve şöyle dedi,

"Avukatla görüştüm. En kötü ihtimalle birkaç ay sürer.

Çünkü işbirliği yapmıyor ya da tepki vermiyor, ama bu iş hallolacak. Boşanmayı kabul etmek zorunda değil."

"işbirliği yapmıyor mu? Tepki vermiyor mu?" diye sordu.

"Luke'un evine geldiğinde bana üzerinde telefon numarası olan bir kartvizit verdi, ama çalışmayan bir numaraydı. Kartta iş numarası ya da adres yok. Gözden kaybolmuş. Korkarım ki tipik bir durum."

"Onu aradın mı?"

Başını iki yana salladı. "Neden deneyeyim ki? Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Preston da bana Ona ulaşmaya çalıştı. Eğer bir avukatı varsa, avukatının benim avukatımla konuşmasının zamanı geldi."

Ona doğru bir adım attı ve lanet olsun ki konuşurken sesi titredi. "O buradaydı, Aiden."

Yüzü bir anda kızardı! "Burada mı?" dedi sesini yükselterek. "Senin kim olduğunu ya da nerede yaşadığını nereden bilebilir ki?"

"Lütfen bana bağırma," dedi. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum." "Tanrım!" diye havladı. "Bu sana bir şey ifade ediyor mu? nasıl bir insan olduğunu?"

Erin başını salladı. "O sadece bir ocuk," dedi. "ok güzel bir ocuk. Ona bakınca kendimi orta yaşlı hissettim."

"Bunu kendine yapma, sen mkemmelsin. Annalee beni kapmak için görünüşünü kullandı - o inanılmaz seksapel ile masum gençliğin birleşimi. Hepsi rol icabı. Cam eşyaları odanın öbür ucuna fırlatırken ne kadar yaşlı grnebildiğini görmelisin."

"Seninle tanıştığında sadece on sekiz yaşındaydı. Nasıl bu kadar-"

"Yirmi bir," dedi. "Ehliyetine baktım, Tanrı aşkına, onunla evlendim!"

Erin zayıf bir sesle, kirli elini saçlarında gezdirerek, "Ah, dostum," dedi. "Oh, adamım, bu beni çok ürkütüyor."

"Bu karmaşanın içine nasıl düştüm sanıyorsun? ile?" diye sordu ona. "Aptal olduğumu biliyorum ama tüm bu şekillerde aptal değildim. Aldatıldım."

"Hangi yönden aptaldın?" diye sordu.

"Sana söyledim," dedi sabırsızca. "Genç, azgın, barda bir kız tavlamış... Ne kadar cazip gelirse gelsin Şu anda inan, bu asla benim alışkanlığım olmadı. Dinle, bunu çözmek zorundayız, Erin. Hayatımızı mahvetmesine izin vermeyeceğim. Bunu arkamızda bırakmalıyız."

"Sana bazı şeyler sormam gerekiyor. Cevaplar istiyorum, sakın cevaplar. Sakinliğini biraz daha kaybedersen ne sakladığını merak edeceğim."

Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Haklı olduğunu biliyorum ama anlamaya çalış, o patolojik bir yalancı ve geçmişte bana pahalıya mal oldu. Luke'lara geldiğinde annem onunla konuşma şeklimden dehşete düşmüştü. Başka bir insanla bu şekilde konuştuğumu hiç duymamıştı. kadın."

"Aslında üç yıldır birlikte miydiniz, üç değil ay?" diye sordu Erin. Adamın yüzündeki şaşkın ifadeden bu soruya hazırlıklı olmadığı anlaşılıyordu, yoksa Annalee'ye verdiğinden bile daha iyi bir oyuncuydu. "Bunca zamandır görüşüyor muydunuz -siz ve karınız?" Ağzını bir türlü kapatamıyordu. "Kürtaj yaptırısın diye ona o büyük çeki verdin mi?"

"Kürtaj mı?" diye sordu şok içinde. "Erin. Hayır. Bunların hepsine hayır!"

"Bana söylediğin her şeyin yalan olduğunu mu söyleyecek? Ve sen de onun bana söylediği her şeyin yalan olduğunu mu söyleyeceksin?"

Cevap vermedi. Başını bile sallamadı. Onun gözleriyle sabit bir şekilde karşılaştı -yeşil üzerine yeşil. İnanılmak için yalvarmayı bırakmıştı, bunu görebiliyordu.

"Buna benim için cevap ver, Aiden. Lütfen. Kendini bu genç ve güzel kadınla evli bulduğunda, bu ilişkiyi yürütmeye çalıştın mı? Onunla yürütebileceğini umdun mu? Gerçeği söyle. Lütfen."

"Ondan nefret etmeme rağmen mi? Onunla olan ilişkim yüzünden tuzağa düşmüş olsam da mı? Beni taciz ederken, benden çalarken, beni kandırırken onunla geçirdiğim her gün tam bir cehennem olsa da

Beni aldattığını ve yatağında başka erkeklerle seks yaptığını mı? Bunun gerçek cevabını gerçekten istiyor musun? Çünkü seninle olan davama yardımcı olacağını sanmıyorum. Bunun için bana saygı duyacağını sanmıyorum. Gerçek şu ki, evet, denedim. Ve üç yıl değil, üç ay denedim. Sadece üç aydı. Çünkü kardeşlerimi arayıp karaya çıktığımdan beri neler olduğunu anlattığımda Luke hemen geldi. Sonra Sean, hemen arkasından. Otuz saniye içinde onun numarasını aldılar ve devam etmesine izin vermediler. Ama evet, eğer onu bir eşe dönüştürebilseydim, yapardım. Onu önemseydiğim için değil. Yemin ettiğim için. Çünkü bizim Bir erkeğin bu yemini etmesi için çok şey gerekir ve bunu yaptığımızda... Sean'a sorun. Luke'a sorun. Benim sözüme güvenmeyin."

Dudaklarında hafif bir gülümseme hissetti; çok hafif. "Kardeşlerinizin sizin için yalan söyleyeceğini öne sürdü."

"Sanırım sana söylediği tek gerçek bu," diye itiraf etti başını sallayarak. "Çoğu durumda, onlar muhtemelen yaparlardı. Benim için yalan söyler, benim için öldürür, benim için hayatlarını tehlikeye atarlar. Ben de onlar için yapardım. Anlamadığı için bahsetmediği şey, ben asla bunu gerektirecek bir pozisyonda olmazdım. Onlar da öyle. Biz hatalarımızı kabul etme ve üstümüze düşeni yapma eğilimindeyiz."

"Aiden," dedi. "Bu çok korkunç."

"Biliyorum," dedi o kadar yumuşak bir sesle ki kız zar zor duydu.

"Bana onun yalan söylediğini ve senin doğruyu söylediğini kanıtlamanın bir yolu var mı?"

"Bilmiyorum," dedi. Sonra aklına bir şey gelmiş gibiydi. "Sana barışmak istediğini söyledi mi?"

"Bunun gibi bir şey, evet...."

"Bunu ailemin önünde söyledi." Kaşlarını çatı ve başını salladı. "Bunun onun planına nasıl dahil olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Daha fazla para olduğunu varsayıyorum-yeni belgeler imzalamanın bir bedeli olacaktır, tıpkı geçen seferki gibi...."

"Şey, bu kolay. Ona ödeme yapma," dedi Erin. "Onun gitmesini istiyorum," dedi.

"Eğer onun hakkında söylediklerin doğruysa, muhtemelen sadece buna güveniyor. Ron sana doğru söylemiş. ondan boşanmak için izin almak zorunda. Onun işbirliği olmadan biraz daha uzun sürebilir, ama Ron bununla nasıl başa çıkacağını bilir - o her zaman bununla başa çıkar. Sadece ilerleyin."

"Ya biz?" diye sordu. "Sadece ilerleyebilir miyiz?"

Biz mi? diye düşündü. Onu o kadar çok istiyordu ki; söylediği her şeyin doğru olmasını istiyordu. Dağdaki bu çılgın, vahşi yazın, ulaşamayacağını düşündüğü sonsuzluk olmasını istiyordu. Ama kanatlarını korumak zorundaydı. Ve kalbini. "Senden bir şey istiyorum."

"Herhangi bir şey."

"Ron Preston'a davanızla ilgili bulduğu her türlü bilgiyi benimle paylaşması için izin vermenizi istiyorum - son avukatınız Annalee hakkında, anlaşmazlık konusu olan her şeyi. Senin çıkarlarını temsil etmek için yardımcılara araştırma yaptıracağını biliyorum ve müvekkilin izni olmadan benimle bir müvekkil hakkında konuşamaz. Şirketin bir üyesi olmama rağmen."

"Tamamdır," dedi.

"Ve en azından bunların çoğu çözülene kadar seninle yatamam."

"Bana güvenmiyorsun," dedi, sesindeki acı çok açıktı.

"Kullanıldığını, istismar edildiğini, kandırıldığını fark ettiğinde nasıl hissettiğini hatırlıyor musun? Ben öyle hissetmek istemiyorum. İstediğim şey Ron'un sihrini kullanması, bazı gerçekleri öğrenmesi ve Başından beri senin hakkında haklı olduğumu bana kanıtla. Tek istediğim bu. Ve bu çok fazla değil."

"Sen ne istersen," dedi. Sonra gözlerinde tanıdık bir parıltı belirdi ve şöyle dedi: "Bunu kabul ettiremezsin ama bana hayır dediğin sürece dinler ve itaat ederim. Sadece sen ve ben, birlikte, ikimizden de biraz daha büyüğüz." Omurgasını dikleştirdi ve bir ellerini ceplerine sokarak derin bir nefes aldı. "Öyle ya da böyle, bu işi halledeceğiz. Başka gölgem yok

Bunu bizim için mahvedebilecek hiçbir şey yok. Seninle yatmamak, sana sarılmamak, seni sevmemek korkunç olacak. Ama ihtiyacın olan buysa, bunu yapabilirim. Bu iş bittiğinde," dedi, "gitmene asla izin vermeyeceğim."

"Bana doğruyu söylemediğini öğrenmek istemiyorum," dedi.

"Yapmayacaksın," dedi başını sallayarak. "Onunla ne kadar zaman geçirdin? Bir saat mi?"

"En fazla on dakika," dedi.

"Peki ya benimle?"

Günler! Günler ve geceler! "Tamamen dürüst değildin," diye hatırlattı ona.

"Sadece eğleniyorduk.

seni manipüle etmek. Seni kandırmaya çalışarak ne kazanabilirim ki? Seni evsiz bir serseri olduğuma mı ikna edeyim?" Ona doğru temkinli bir adım attı. "Ve bir şey daha var - kardeşlerimin beni satacağına güvenmeyebilirsin ama annem Papa için yalan söylemez. Benimle ilgili ayrıntılar konusunda Evliliğim bitene kadar ona söylemedim ve Tanrı biliyor ya, birkaç gün öncesine kadar en kötüsünü de söylemedim, ama o beni tanıyor. Onunla şansını dene, Erin. Benimle nimet."

Başını eğdi ve gözleri parladı. Gülümsedi. Bu doğrudu! Maureen'i çok az tanıyordu ama söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. "Bu senin davana yardımcı olabilir."

"Sadece bana tekrar güvenmeni istiyorum," dedi.

Onun tarafından baştan çıkarılabilirdi, bunu biliyordu. Cinselliği yüzünden hayal kırıklığına uğramış bir kadındı. Bu adamın dokunuşuna karşı tamamen savunmasız olan bir kadının hayatından neredeyse sıkılmak. O her erkeğin bir araya gelmiş haliydi.

Nazik ve tatlı, güçlü ve kuvvetli, cömert ve bazen de talepkâr. Libidosunu canlandırdığından beri, ona kendini tamamen unutturabilecek tek erkek oydu. Onun kontrolünü kaybetmesini sağlayabilirdi ve bu treni harekete geçirmek için yapması gereken tek şey

dokunuşunu, dudaklarının en küçük fırçasını. Onun bir parçası vardı

Denemesini diledi. Ve onun da bunu bildiğine şüphe yoktu.

Ama yapmadı. Bunun yerine bir dizinin üzerine çöktü ve onun gözden kaçırdığı bazı yabancı otları kopardı. Sonra bahçenin diğer ucuna geçip birkaç tane daha kopardı. O Elindeki kürek çatalını aldı ve pıhtıları parçalamaya başladı. Birkaç dakika onu izledi ve sonra bahçenin diğer ucunda aynı iş için tekrar diz çöktü.

"Burada biraz çiçek açmış," dedi geçerken, ona bakmadan. "Bir ay içinde domatesleri göreceksin. En azından yeşil olanları."

Bir ay içinde aşk hayatımın düzeldiğini göreceğim mi? diye sormak istedi. Bir ay içinde her şey yoluna girecek mi?

Uzun süre dostça bir sessizlik içinde çalıştılar; Aiden arada bir şöyle bir şey söylüyordu: "Birkaç dakika içinde küçük bir havuç çıkarabilirsin.

ya da "Sonbaharda buraya mutlaka gelmelisiniz; kavunlar ve balkabakları geç başlar, ama siz bunu kaçırmak istemem." Sonunda topuklarının üzerine oturdu ve "Erin, neden ben buradaki işimi bitirirken sen de duş almıyorsun, ben de seni yeni bebeği görmem için Luke'a götürüyüm" dedi.

"Bebeği görmek istiyorum. Benim için bir hata mı seninle vakit geçirmek mi? Bu karmaşanın bir kısmı çözülene kadar birbirimizden uzak mı durmalıyız?"

Başını salladı ve gülümsedi. "İyi olacaksın. Hayal kırıklığına uğradığını ve başına gelecekler konusunda biraz endişeli olduğunu biliyorum ama sanırım benimleyken tamamen güvende olduğunu biliyorsun. Sana çelme takmaya çalışmayacağım - şu anda kontrolün sende olduğunu hissetmeni istiyorum." Sonra kaşlarını çattı ve bir an için gözlerini kaçırdı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Başını sallayarak ona baktı. "Senin kim olduğunu, nerede olduğunu nasıl bildiğini anlayamıyorum. Onunla bir konuşma yapmadım, kardeşimin mülkünün etrafında olmasını istemediğimi söyledim. Ailemden hiç kimse

bana sormadan ona bir şeyler söylemiş. Anlayamıyorum."

"Nereden bildiğini söylemedi," dedi Erin. "Ben de sormadım."

"Eninde sonunda ortaya çıkacak," dedi. "Hadi tatlım, temizlen de seni oraya götüreyim. Yeni bir bebek gibisi yoktur.... aklını karanlık şeylerden uzaklaştırmak için."

Aiden Riordan Luke'un evinin kapısını açtı, Erin'i içeri itti ve "Erin ziyarete geldi. Ben de Luke ve Art ile dışarıda."

Shelby'yi kanepede oturmuş, çamaşır sepetinden bebek kıyafetlerini çıkarıp düzgün küçük yığınlar halinde katlarken buldu. Erin'e gülümsedi. "Merhaba! Ne güzel bir sürpriz!"

Maureen Riordan mutfaktaydı, kurabiye tepsisinden kurabiye çıkarmakla meşguldü; Rosie bir sandalyenin üzerindeydi, bir avuç hamurla kil gibi oynuyordu. Rosie'nin her yeri un olmuştu.

-Ellerine, yüzüne, kıyafetlerine. Ev taze pişmiş tatlıların harika kokusuyla doluydu.

Maureen gülümsedi ve "Merhaba Erin. Nasılsın?" diye sordu. "İyiyim, teşekkürler," dedi. Erin'e bir hediye çantası sundu.

Shelby. "Bebek için küçük bir şey." "Brett uyuyor," dedi Rosie. "Nihayet!" "Çok yaygara koparıyor mu?" Erin Rosie'ye sordu.

Başını kuvvetlice salladı, kırmızı bukleleri zıplıyordu. Erin'e Marcie'nin küçüklüğünü hatırlatıyordu. "Hayır! Çığlıklar!" Rosie duyurdu.

Shelby sadece güldü ve çamaşırlarını bir kenara bıraktı. "Eh, o bir erkek, ne bekliyorsun ki?" Shelby hediye çantasına uzandı. "Şimdi, bu nedir? Çok nazıksın!"

"Gerçekten, önemli bir şey değil. Alışveriş yapıyordum ve bebek eşyaları dikkatimi dağıttı - kız kardeşim gelecek ay doğacak ve ben de küçük oğulları için dükkan satın almakla meşguldü. Kaybettim.

Kontrol," dedi. "Bebek zamanı geldiğinde Chico'ya geri götürmek için büyük bir kutum var."

"Peki bu ne zaman?" Shelby sordu.

"Ağustos'un üçüncü haftası."

"Çok heyecanlı olmalısın!" Shelby hediye paketinden bir çift altı aylık küçük erkek tulumuyla birlikte minik bir çift ayakkabı çıkardı. "Oh, Erin, ne kadar tatlı! Teşekkür ederim!" Yan odada küçük bir telaş vardı ve Shelby başını eğdi. "İşte benim çağrım. Üstünü değiştirip hemen geri getireceğim."

"Kurabiyeler bittiğine göre torunumla birlikte nehre doğru yürüyeceğiz," dedi Maureen. "Birazdan görüşürüz," diye ekledi.

Shelby birkaç dakika içinde parlak pembe yüzlü, sıkıca kundaklanmış minik bir kundakla geri döndü. O kollarında inledi ve ciyakladı, ama o, "İşte. Ben onu beslemeden önce bunu birkaç dakika dene."

"Oh... Bilmiyorum... O çok küçük.... Emin misin?"

"Aynen böyle," dedi Shelby, bebeği Erin'in kollarına yerleştirirken. "Onu yakın tut ve biraz ileri geri hareket ettir. Ya da sall. Hepsi sıcak bir bedene yaslanmayı ve sürekli hareket halinde olmayı severler." Shelby gülümsedi. "Pratik yapmalısın - bir teyze olacaksın."

Erin ilk başta beceriksiz hissetti ama çok geçmeden onun kollarında, göğsünde hissettiklerini sevdi. Onun bebek kokusunu, gaz çıkaran küçük gülümsemesini, kundaktan kurtulup ağzına sokmaya çalıştığı minik yumruğunu sevdi. Shelby'ye doğumla ilgili her şeyi, bebeğin uyku ve yemek düzenini, Luke'un ve hatta Art'ın bebekle nasıl başa çıktıklarını sordu. Birkaç dakika sonra bebeğin kıvrınması ve ağlaması Shelby'nin ona uzanmasına neden oldu. "İşte," dedi. "Ben onu besle."

Erin ayağa kalkmaya başladı. "Sadece dışarı çıkacağım-"

"Saçmalama. Burada kal. Ayrıca, konuşmamızı istedim." Hazırlanırken bebeği kucağında dinlendirdi ve Ufaklığı bağladıktan sonra Erin'e baktı.

"Bunun uygun olup olmadığını bilmiyorum Erin ama Aiden'ın eski karısıyla ilgili bir şey söylemek istiyorum. Senin için ne kadar kötü."

"Onu tanıyor musun?"

"Buraya geldiği günden önce onu hiç görmemiştim," dedi başını sallayarak. "Luke ondan uzun zamandır bahsediyordu."

Ama hiç de beklediğim gibi biri değildi. Luke onu yaklaşık on beş kişiliği olan çok seksi bir kadın olarak tarif etti. Benim gördüğüm kadın güzeldi ama çok dünyevi görünmüyordu. Biraz tatlı olduğunu düşünmüştüm.

lüks bir araba alabilecek başarılı bir iş kadını olmak istiyordum. Ama biraz dikkatim dağılmış olabilir. Doğum sancısı çekiyordum ve bundan kimseye bahsetmedim.

İstedim ki

ne olacağını görmek için." "Peki ne oldu?"

"Fazla değil. Aiden ona boşanmayı sonuçlandırmak için temasa geçeceğini söyledi ve mülkten çıkmasını emretti. Aiden'ı uzun zamandır tanıyorum ve onu daha önce hiç kızgın görmediğimi söylemeliyim. Maureen bile Onu hiç böyle davranırken görmemişti, taş gibiydi. Kadın ağlayıp yalvarıyordu ve adam kadının gözlerinin içine bakıp bunu yutmadığını söyledi." Başını iki yana salladı. "Aiden'ın böyle davrandığına göre çok kötü biri olmalı. Riordan erkekleri arasında en tatlısı Aiden'dır. Sanırım Luke en çabuk sinirlenen kişi. Ama Luke bile kadınların yanında çok dikkatli. Hepsinin annelerine nasıl davrandıklarına bir bakın..."

Bir süre sonra Erin, "Sekiz yıl uzun bir süre. Belki de değişmiştir."

"Eğer öyleyse, Aiden'ın sekiz yıl önce sahip olduğunu düşündüğü boşanmayı tamamlamasında herhangi bir sorun olmayacağını tahmin ediyorum. Eğer değiştiyse, bu konuda çok işbirlikçi ve hoşgörülü olmalı. Özellikle de açık konuştuğu için - tek istediği bu."

Erin'in beyninde "işbirlikçi değil" çınladı. Avukat Aiden'a "tepkisiz" demişti. Çalışmayan bir telefon numarası.

Bu, sorun çıkarmadan işleri yoluna koymaya istekli bir kadın değildi.

"Beni ziyaret etti," dediğini duydu Erin. "Dediğiniz gibi zararsız biriydi. Çok güzel ve masumdu. Benden kocasını ona geri vermemi istedi."

Shelby'nin nefesi kesildi. "Ne dedin sen?"

"Ona kocasının bende olmadığını söyledim. Ama anlattığı hikaye Aiden'ı yalancı ve tacizci gibi gösterdiğini söyledi. Uzun zamandır birlikte olduklarını ve o zamandan beri görüşüklerini söyledi."

Shelby kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Annesi ya da kardeşleri San Diego'da onunla birlikte yaşamadığı için bu gerçeği sadece Aiden bilebilir, ama bir tacizci mi? Aiden değil. Luke ve benim zor bir dönemden geçmemizi sağladığı için Aiden'ın hakkını veriyorum. Ayrılmıştık - Luke benim onun için çok genç olduğuma ve eğer bir ilişkimiz olursa birkaç yıl içinde pişman olacağıma o kadar inanıyordu ki. Yaralarımı sarmak için Maui'ye gittim ve daha önce hiç tanışmadığım Aiden benimle konuşmak, Luke'un neden bu kadar temkinli olduğunu açıklamak için adalara uçtu. Çünkü Luke incinmekten korkuyordu. I Aiden'ı seviyorum. Ailedeki herkes ona güveniyor." Küçük bir yüz ifadesi takındı. "İlk defa merak ediyorum, Aiden'ın Sırtını dayayabileceğin biri var mı?"

Erin kendine rağmen gülümsedi. "Kardeşlerine çok güveniyor ve anladığım kadarıyla her zaman onun yanında oluyorlar."

"Sanırım bu doğru. Oldukça sıkılar." Sonra güldü. "Komik olan şu ki, birbirlerinin arkasını kolluyorlar ama aptalca, küçük şeyler yüzünden çok kavga ediyorlar. Tıpkı bir avuç küçük çocuk gibi."

"Aiden ve ben neyi anlayamıyoruz biliyor musun? Annalee ile hiç konuşmadığını söyledi. Beni nereden biliyordu? Beni nerede bulacağını?"

"Bu oldukça garip. Kimse ona Aiden'ın nerede olduğunu söylememiş, sadece burada olmadığını söylemiş."

Erin, "Bu beni ürkütüyor," dedi.

"Erin, sabahın geç saatlerinde smokin giyerek eve geldi. Sanırım bunun erkeklerle barda geçirdiği bir geceyle değil de bir kadınla ilgili olduğunu düşünmüştündür."

"Sanırım," dedi. "Ama yine de bu sadece bir kadını varsayar. Ben değilim."

"Hangi kadın olduğunu ortaya çıkarmanın bir yolunu bulmuş olmalı," dedi Shelby. "Ama buralarda kimse senden bahsetmedi."

Shelby bebeği omzuna aldı ve sırtını sıvazladı. "Umarım bu iş yakında biter de sen ve Aiden yazın tadını çıkarmaya geri dönersiniz."

"Ben de," dedi. "Marcie'nin bebeği yirmi Ağustos'ta doğacak. Ben ondan biraz önce eve gideceğim. Bu bize bir ay kazandırır ama içimden bir ses o kadar kolay olmayacağını söylüyor."

Bu sadece küçük bir ziyaret değildi. Erin akşam yemeğine kadar Luke ve Shelby'lerde kaldı ve büyük yemek masasının yapraklarıyla birlikte tüm aile, çoğunlukla Maureen ve Luke tarafından hazırlanan büyük bir yemek için yerleşti. On kişi büyük, kare bir masanın etrafında oturmuş, gülüyor, eğleniyor ve kaburga, fasulye, lahana salatası ve patates salatasından oluşan bir yaz yemeğinin tadını çıkarıyordu. Erin de alaylardan muaf değildi. Onu e-postasını yeniden düzenlemesi konusunda azarlıyorlar, içinde tatil yapmayı düşünmeden önce mükemmel, rahat, yepyeni bir kulübede ısrar ediyorlardı. Ve Erin bundan hoşlanıyordu! Şimdiye kadar kendi erkek ve kız kardeşleri dışında bir grubun parçası olduğunu hiç bu kadar hissetmemişti.

Erin'in Aiden'ın ya en işbirlikçi yalancı aileye sahip evrendeki en zeki yalancı olduğuna ya da tüm bu insanların hakkında yanılamayacağı gerçek bir adam olduğuna karar vermesi uzun sürmedi. Kalbinin derinliklerinde ikincisi olduğunu biliyordu.

Daha sonra onu eve bıraktığında, kadın onu içeri çekti. "Kesinlikle emin misin?" diye sordu. "Çünkü eğer şüphelerin varsa içeri girmek istemiyorum. Beklemeyi

tercih ederim.

Size doğruyu söylediğime ikna oldunuz. Kanıtlayana kadar bekleyeceğim."

"Aiden, o kadın beni gerçekten şaşırttı," dedi adını söylemeyi imkânsız bularak. "Bir zamandan beri gerçekten dünyanızı alt üst etti, anlamalısınız..."

"İnan bana," dedi esprisiz bir kahkaha atarak. "En harika aileye sahipsın, ama onlar alaylarında acımasızlar. Seni koruyacaklarını sanmıyorum. En azından uzun süre."

"Ve bu sizi ikna etti mi? Beni değil, onları?"

"Mesele sadece aileniz değil, annenize nasıl baktığınızdır. Şirkette altmışlı yaşlarında bir meslektaşım var. Her zaman, bir kocayı annesine nasıl davrandığına göre, bir eşi de babasının ona nasıl davrandığına göre seçin derdi."

"İlginç," dedi bunu düşünürken.

"Mesele şu ki, hayatımın büyük bir kısmı kayıplarla geçti. Sızlandığımı sanmayın, hayatımla gurur duyuyorum ama çok fazla kayıp yaşadım. Annem, babam, sonra 'çocuklarım' büyüdü ve gitti. Ve benim bilmediğim daha ince kayıplar. beni etkilediğini fark ettim - çocukluğum, ergenliğim, hukuk fakültesi yıllarım, pek çok erkek ve kadının ve işlerin halledildiğinden emin olmak için eve koştum - Drew futbola gitti, Marcie amigoluk yaptı, ödevler yapıldı... Ve tüm o yıllar boyunca, bu yaza kadar..." Ellerini onun kollarında aşağı yukarı gezdirdi. "Ben hiç aşık olmadım. Şimdiye kadar." Başını iki yana salladı. "Şimdi onu bırakmak istemiyorum."

Bir damla gözyaşını kırıştırdı. "Ama eğer senin hakkında yanılıyorsam, bu gerçekten canımı yakacak."

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Erin." İşaret parmağının boğumunu kızın çenesinin hizasında ve sonra çenesinin altında gezdirdi, hafifçe kaldırarak yeşil gözlerin buluşmasını sağladı. "Bil ki Şimdi ne söylemek istiyorum? Hayatında bir daha asla acı, kayıp ya da zorlukla karşılaşmayacağına dair sana söz vermek istiyorum." Başını hafifçe salladı. "Bunu kimsenin yapamayacağını biliyorsun. Ben yapabilirim

Yine de birkaç söz vereceğim. Karım olarak, bir daha asla zor bir şeyle tek başına yüzleşmeyeceksin. Bana bir şey olsa bile, hem senin ailen hem de benim ailem senin yanında olacak. Riordan'lar oldukça kavgacı ve tartışmacıdırlar ama birbirlerinin ve ailelerinin yanında olmayı asla ihmal etmezler."

"Karın mı?"

"Elbette, karıcığım. Bu yasal sorunları hallettiğimde, ki zaten halletmiş durumdayım, ve sen hazır olduğunda." Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Evet demek zorundasın elbette."

Bir nefeste çıktı. "Evet. Tabii ki, evet."

Onu öptü, yumuşak ve tatlı başlayan, derinleşen, sertleşen, sıcak, uzun ve ıslak bir öpücüktü ve onu nefessiz bıraktı. Gülümsedi, sonra onun neredeyse kontrolünü kaybetmesine kıkırdadı.

"Birkaç söz vermiştin..."

Sırıttı ve ona kısa bir öpücük verdi. "Çocuklarımız neredeyse kesinlikle yeşil gözlü olacak."

Aiden yatağı hissetti, taze kahve kokusunu aldı ve yatağı açtı. Bir gözüyle hayatının aşkının ona doğru bir kupa tuttuğunu gördü. Tembelce gülümsedi ve sordu, "Uyanma vaktinin geldiğine emin misin? Çünkü ben vuruldum."

"Tabii ki öylesin," dedi. "Çünkü sen bir seks manyağısın. Ben de oldukça yorgunum. Söyle bana Doktor, birlikte uyuyup gerçekten sevişeceğimiz bir zaman gelecek mi? Biraz uyuyalım mı? Çünkü bu gidişle genç yaşta öleceğiz."

Güldü ve kendini oturur pozisyona getirdi, bardağa uzandı. Bir yudum aldı. "Babam derdi ki, bir kavanoza her seks yaptığın zaman için bir fasulye koyarsan Birlikte olduğunuz ilk yıl, o ilk yıldan sonra her seks yaptığınız zaman için bir fasulye alın, asla boş kalmayacaksınız kavanoz."

Kahvesini yudumladı. "Hmm, bu iyi haber mi yoksa kötü mü bilmiyorum...."

"Neden bu kadar erken kalktın?"

"Aiden, o kadar erken değil. Saat sekiz. Ve ben ayaktayım. Çünkü aklımda çok şey var. Mesela Sean ve Franci birkaç gün içinde Alabama'ya yeni görevine gidecekler. Onları burada yemeğe davet edebilir miyiz? Olur mu? Tüm aileyi davet edip yemek yapmama yardım eder misin? Luke ve Shelby'nin gelip bebeği getirmelerinde bir sakınca var mı? Yeterince büyük mü?"

"Evet," dedi gülümseyerek. "Hepsine evet, ama onları kendin davet edebilirsin. Bu sabah benimle Luke'a gel. Sıradaki?"

"Marcie'nin bebeği doğmadan önce Chico'ya dönmem gerekiyor. Ne yapacağız, sen nerede olacaksın?"

Düşünceli bir yudum aldı. "Sanırım nerede olmamı istersen orada olacağım...."

"Chico?"

Omuz silkti. "Kelle avcıma Chico'nun etrafına bakmasını söylesem seni acele ettirmiş, sıkıştırmış olur muyum? İyi bir kadın doğum uzmanına ihtiyacın var mı?"

Rahatlamış bir nefes verdi. "Öyle mi? Çünkü ailem orada. Drew hariç ama o orada büyüdü. O da ihtisasını bitirdikten sonra geri gelebilir."

Elindeki fincanı yan masaya bıraktı ve ona doğru uzandı. "Ayrıntılar, tatlım. Kolay ayrıntılar ve bolca vaktimiz var."

"Peki ya Chico'dan hoşlanmıyorsan?" diye sordu ona, kaşları çatılmıştı.

"Orada olacak mısın? Çünkü olmak istediğin yer orasıysa, sevecek çok şey bulurum."

"Şimdi öyle diyorsun ama..."

Başını salladı ve kahve fincanını elinden alıp kendi fincanının yanına koydu ve şöyle dedi: "Erin, böyle bir çekişme ya da anlaşmazlık olmayacak. Yıllardır doğru kadını arıyordum ve sen o kadınsın. Beni duyuyor musun? O kişi sensin. Hayatın boyunca o kasabada yaşadın, orada bir kariyer yaptın. Nerede yaşayacağımız gibi aptalca bir çıkmaz yüzünden seni kaybetmeyi göze alacak bir aptala mı benziyorum?"

"Ama ya orada senin için bir uygulama yoksa?"

"Tanrım, sorunlar hayal ediyorsun. Eğer yoksa yakında bir tane olacak. Eğer yakınlarda bir tane yoksa, belki de bir tane."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten... Her şey yoluna girecek. Bu işi yürütmek için milyonlarca nedenimiz var."

"En azından bir kavanoz dolusu," diye gülümseyerek cevap verdi.

"Bir duş alalım ve Luke'a dönerken Jack'in yerinde kahvaltı edelim," diye önerdi. "Yol boyunca, kahvaltı boyunca, istersen bütün gün konuşabiliriz. Ama önce bir duş al." Kızın burnuna dokundu. "Duş sırasında konuşmak yok. duş..."

"Kavanoza bir fasulye daha mı koyacağız...?"

"Ben olsam şaşırmazdım...."

Bir buçuk saat sonra el ele tutuşarak Jack's'e girdiler. Her zamanki gibi barda oturmak yerine, Aiden onu bir masaya doğru yönlendirdi çünkü aklında çok fazla şey vardı. Evliliğe tam olarak nasıl baktığı konusunda onu sorguladı. Dini bağlılıkları gibi şeyleri tartışmak istiyordu, çünkü kendisi uzun zaman önce kiliseden uzaklaşmıştı.

Merak ettiği şey, onun bu konuda güçlü hisleri olup olmadığıydı. evlenmek istiyordu. Gençken, gelin fantezileri olduğunu itiraf etti, ama o kadar çok şeyin parçası olmuştu ki gerilim dolu birçok büyük düğün artık önemli görünüyordu. Peki ya nerede yaşayacaklarını düşünüyordu? Çünkü hayatı boyunca kendi evinde yaşamıştı ve yeni ve farklı bir şeye sahip olmanın onu rahatlatıp rahatlatmayacağından ya da bu tür bir değişikliği yapmanın çok zor olup olmayacağından emin değildi. Ev gündeme gelmeyen tek konu en acil olanıydı-Annalee. Bir avukat olan Erin, böyle bir konuda hukuk makinesini bir kez çalıştırdığınızda

Çalışmasını beklemekten başka yapacak çok az şey var.

Tüm bunlar olurken kahve ve birkaç omlet sipariş etmeyi başardılar, Jack de onları dumanı tüten tabaklarda teslim etti

birkaç dakika içinde. "Buyurun, siz ikiniz. Aiden, kuzenine yetişebildin mi? Ziyaretin iyi geçti mi?"

Aiden şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Kuzen mi?"

"Küçük sarışın kız-Anna bilmem ne... Herkes hastaneye doğru yola çıktığında Luke'un evine daha yeni vardığını söyledi."

Jack başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Bir sorun mu var?"

Aiden masadan geriye doğru itildi. "Kahretsin." Başını iki yana salladı. "O zamandan beri buralarda mı?"

"Kuzenim değil, Jack. Eski karım. Habersiz geldi, ortalığı karıştırdı, birkaç soruna neden oldu. Sekiz yıl önceki boşanma belgelerimiz düzgün bir şekilde dosyalanmamış ya da kaydedilmemiş, bu yüzden her şeyi yeniden yapmak zorundayız ve o da tam olarak işbirliği yapmıyor. Hatta ben orada yokken Erin'in evinde ortaya çıktı. Ve ben nasıl olduğunu anlayamıyorum
."

"Kahretsin," dedi Jack. "O bendim. Buna inandım. En azından kız arkadaşınla tanışmak istediğini söylediğinde Erin'in adını söyledim. Tanrım, özür dilerim, Erin."

Ama Erin'in yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Beni nasıl bulduğunu biliyorum. Onun varlığı ve söylediği şeyler yüzünden o kadar sarsılmıştım ki tamamen unutmuşum. Postaneden bir kadın aradı, bir teslimatları olduğunu ve yol tarifine ihtiyaçları olduğunu söyledi." Yutkundu. "Hiç teslimat olmadı."

On dört

Aiden ve Erin Jack'in evinden ayrılıp Luke'un evine gittiler ve orada Luke, Shelby, Sean ve Franci'ye "Kuzen" Annalee hakkında öğrendiklerini anlattılar.

Annalee'nin inanılmaz derecede zeki olduğu belliydi ama yine de hedef hâlâ çok belirsizdi. Aiden, "Ne derse desin, istediğinin gerçekten ben olmadığımı biliyorum," dedi. "Bunun parayla ilgili olduğundan oldukça eminim - para her Őeyimizi zd.

Sekiz yıl önceki sorunları. Ama bunu benden nasıl çıkarmayı planladığı tam bir muamma."

Aiden, kendisini moda danışmanı olarak tanıtan kartvizitin çıkmaz sokak olduğunu açıkladı. "şirket bağlantısı yok, cep telefonu numarası da çalışan bir numara değil. Kendimi, bir sonraki adımda beni neyin beklediğine dair ipucu verecek türden sinsi bir zihniyete sokamıyorum."

"Belki de buna gveniyordur," diye önerdi Sean. "Omzunun üzerinden bakmaktan yorulacaksın ve Tek gzn açık uyu ve gitmesi için ona on bin dolar daha de."

"Bu düşünce yapısına sahip birini tanıyorum," dedi Erin. "Ron Preston'ı ara ve ona bu son olaydan bahset. İnanın bana, kayıtlara geçmiş en kötü şöhretli boşanmalardan bazılarını o halletti. Ve insanların birbirlerine yaptıkları bilinen Şeyler insanın aklını başından alıyor."

Aiden zaten kardeşleriyle konuştuktan sonra onunla temasa geçmeyi planlamıştı. Sadece ailesinin haberdar olmasını istiyordu. ve uyanık.

Ron Preston, Annalee'nin Erin'i ziyaret ettiği ve taciz ettiği gerçeğine dayanarak geçici bir kısıtlama emri önerdi. Böyle bir kısıtlama emrini Erin'e tebliğ etmek imkansızdı.

Ancak şüphelinin nerede olduğu bilinmiyordu. "Yerel şerif departmanına ve birkaç memurdan daha fazlasına sahip olacak kadar büyük kasabaların polis departmanlarına bir çağrı yapacağız ve şüphelinin yerini tespit eder etmez bir TRO'nun geleceğini bildireceğiz. Bu arada, gözlerinizi ve kulaklarınızı açık tutun, belge Şüphelendiğiniz her şeyi bildirin ve irtibatta kalın. Benden haber alacaksınız."

Aiden, Erin'in kulübedeki numarasına ek olarak Ron Preston'da Luke'un ev numarasının da bulunduğundan emin oldu. "Luke'un evinde neredeyse her zaman telefona bakacak biri olur. telefon."

Tüm bunların bir iyi tarafı varsa, o da Erin'in aklındaki kimin yalan söylediğine dair son mikroskobik şüphe kırıntısını da ortadan kaldırmış olmasıydı. Bu endişenin tamamen ortadan kalkmasıyla

Riordan klanına duyuruyu yapacak kişi. "Tüm bunlar çözüldüğünde ve Aiden yasal sorunlardan tamamen kurtulduğunda evlenmeyi planlıyoruz. Ne zaman ve nasıl olacağından emin değiliz ama öyle olacak."

Tabii ki bu büyük bir mutluluk ve endişeleri gideren bir kutlama havasıyla karşılandı. Riordan ailesi Sean, Franci ve Rosie ile birlikte ayrılmadan önce geçirecekleri son birkaç günü planlamaya ve tadını çıkarmaya çalışıyordu. Erin, evleneceklerini açıklamadan önce de kendini çok iyi hissetmişti ama şimdi hemen ailenin bir üyesi olarak aile. Onlar tarafından kucaklandığını, korunduğunu ve sevildiğini hissetti. "Seninle tanıştıktan bu kadar kısa süre sonra gidiyor olmandan nefret ediyorum."

Erin Franci'ye söyledi. "Daha fazla zamanımız olsaydı çok sevinirdim."

"Çok zamanımız olacak, merak etmeyin. Ailenin her iki tarafında da çoğumuz asker kökenliyiz; birlikte vakit geçirmek için tatiller ve geziler için seyahat etmeye alışkınız. Bazı büyük aile toplantıları için önceden plan yapmamızı öneririm. Yaz tatili için bir sahil yeri bulabiliriz. Noel zamanı Virgin River harika olur ve Luke ile Shelby'yi bize kabin ayırmaları için ikna edebileceğimizi biliyorum."

"Bu fikir hoşuma gitti," dedi Erin. Ve eğer bu karmaşayı atlatabilirse, bu aileyi seveceğim, diye düşündü.

Luke ve Sean, büyük bir aile yemeği için Erin'in kulübesine götürmek üzere Luke'un kamyonetinin arkasına birkaç piknik masası sıkıştırmayı başardılar. Aiden, evde olmadıkları zamanlarda kulübede saklanabilecek, ancak yıllar boyunca bolca kullanılacağından hiç şüphesi olmayan yeni, büyük bir gazlı ızgara satın aldı. Öğleden sonra bulutlar toplandığında, adamlar güvertedeki şezlongları kulübeye koydular ve yerine iki piknik masası yerleştirdiler. Aiden bir şemsiyenin altında somon ızgara yaptı ve tüm aile yemek yedi.

yaz yağmuru yağarken dışarıda kapalı güvertede.

Ertesi gece Luke'larda buluştular; akşam yemeği basit bir açık büfeydi çünkü Sean ve Franci arabayı toplamaya çalışıyorlardı ve Maureen son saniyeyi Rosie ile geçirmek istiyordu.

Eureka'dan Franci'nin annesi, Walt Booth ve Muriel de oradaydı.

Ertesi sabah Sean'ın cipi dolduğunda, aynı kalabalık vedalaşmak için toplandı. Kardeşler kucaklaşmadan önce el sıkıştılar; Erin ve Shelby Franci'ye sıkıca sarıldılar.

Ama Rosie'nin ağladığı tek kişi Art'tı. Ona sarılmak için dizlerinin üzerine çöktü ve arabada uslu durmasını söyledi. Rosie ona sarıldı ve gözlerinden yaşlar boşandı. "Bana bisit yapar mısın?" diye sordu ona.

Art Luke'a baktı. "Onu ziyaret edecek miyim?" diye sordu.

"Muhtemelen. Rosie de seni ziyaret edecek. Kesinlikle ziyaret için geri gelecekler."

Ona dedi ki, "Seni ziyaret edeceğim, Rosie. Arabada uslu dur."

"Seni beceriyorum," dedi ona. "Seni beceriyorum!"

Art da dedi ki, "Çünkü biz iyi arkadaşız. Teşekkür ederim." dedi. Ve bir an için ona sıkıca sarıldı. Ve ekledi, "Hayır Sean olmadan balık tutmak!"

Veda toplantısında bu kadarla yetindi. Ne zaman Art Sonunda tam boyuna geldiğinde Sean elini uzatarak ona doğru bir adım attı. "Seni özleyeceğim Art. Şu yeni ufaklık Brett Lucas'a göz kulak olmayı unutma."

"Bunu yapacağım, Sean," dedi başını sallayarak.

Luke duygular konusunda pek iyi değildi. Cipun şoför kapısına doğru yürüdü ve kapıyı Sean için açtı. "Bu işi uzatmayalım, kadınların hepsi ağlıyor. Bundan nefret ediyorum. parçası."

Sean güldü ve Luke'a son bir kez, kısa bir süre sarıldı. "Kendine iyi bak dostum. Yol boyunca telefonda olacağım. Sana göz kulak olacağız. ilerlememizden haberdar edin."

"Sadece yaşlı bir kadın gibi sür, tek istediğim bu. Şimdi, yola çık!"

Maureen Riordan oğullarına yüzlerce kez veda etmişti; hatta bazen onlar savaşa giderken bile veda ediyordu. Bu her zaman biraz zor olmuştur, ancak onlar işlerini, hayatlarını seçmiş yetişkin insanlardı ve Maureen onların tam olarak planladıkları gibi yaptıklarını biliyordu. Bu sefer Rosie'nin yanağını öperken Ona sıkıca sarılabilmesi için bir süre geçmesi vedanın melankolisine yeni bir boyut kattı.

Ama bu kez Sean ve ailesi arabasına doluşup Luke'un yerleşkesinden yavaşça çıkarken, George'a yaslandı. George'un kolu ona dolandı ve rahatlatıcı bir sıkışma. Bu, uzun zamandır sahip olmadığı bir şeydi; vedalaşmalar nihayet bittiğinde ve herkes hayatına geri dönmek zorunda kaldığında vedalaşmanın acısını dindirecek bir ortak. Bu sefer kendi hayatına geri döndüğünde,

açık yollara çıktıklarında aşk, sevgi, en iyi arkadaş ve hatta macera olacaktı.

Tehditkâr gözyaşlarını geri çekti ve "Pekâlâ. Gittiler. İlgilenenler için biraz daha krep yapacağım. Ve taze bir kahve demledim."

Yıllar boyunca yaşadığı pek çok vedadan sonra, bu veda Maureen için en kolayı ve en tatlısıydı çünkü George'a sahipti. George ile gideceği yerler, göreceği insanlar, keşfedeceği yeni deneyimler vardı.

George onun ruh halinin ne mutlu ne de üzgün olduğunu, aksine dingin olduğunu fark eden tek kişiydi. Rahat ve sessizce mutlu. Bir kolunu onun beline doladı, boynuna sokuldu ve "Özellikle çok güzel görünüyorsun, tatlım."

"Ben de öyle hissediyorum. Çoğunlukla senin sayende."

Sean, Franci ve Rosie gittikten sonra Art yaklaşık her yirmi dakikada bir Luke'a, "Bugün Salı," dedi.

Luke da şöyle derdi: "Biliyorum ama saat daha bir olmadı Art. Saat birden hemen sonra gidiyoruz."

"Bunu biliyorum Luke," dedi. Sonra da bir süre saatini inceledi.

Saat Art'a birçok açıdan yardımcı olmuştu: Kendine daha çok güveniyordu ve nehirden dönerken ya da ev işlerini yaparken hep zamanında geliyordu. Sadece akreple yelkovanı ayırt edebiliyordu.

Arada sırada akrep ve yelkovanı karıştırıyor, saat on ikiyken on iki olduğunu sanıyordu ama bu pek sık olmuyordu. Luke ona dijital yerine akrep ve yelkovanı olan bir saat alırken yanlış hesap yapmıştı ama idare ediyorlardı.

Salı ve Pazar öğleden sonraları Luke ya da ev halkından bir başkası Art'ı Fortuna'ya götürürdü.

birkaç saat Netta'yı ziyaret etti. Ziyaret terimini biraz gevşek kullanmak gerekir çünkü ikisi pek konuşuyor gibi görünmüyordu. Bu ziyaretlerin çoğunda Luke, Netta'yla birlikte eve girerdi.

Art, Ellen ve Bo'ya merhaba de ve eğer oradalarsa orada yaşayan diğer iki kadın. Her şeyin yolunda gideceğinden emin olduktan sonra Ellen'a bir sakıncası olup olmadığını soracaktı.

Bir iki ayak işi için ayrılıyorum.

Ellen her zaman "Sorun değil," derdi. "Sanat bir zevktir. Sadece iki saat içinde onu almaya zamanında gel."

Luke her zaman biraz erken döner ve Art gitmeye hazır olana kadar beklerdi. Art'la ayrılırken Ellen her zaman, "Bir dahaki sefere saat ikide görüşürüz. Erken değil."

"Bugün Salı," dedi Art bilmem kaçınıcı kez. "Saat bir olduğunda söyle bana, Art."

Neredeyse birde, Luke Shelby'ye bir öpücük vermeye gitti. "Fortuna'ya gidiyorum, bebeğim. Ben yokken bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Akşam yemeği için ne istersen," dedi. "Costco ya da Walmart'a gidersen, bebek bezi ve Mendil."

"Çok fazla alışveriş yapmazsam nasıl tamir ediyorsun? Küçük çiş kabında birkaç günlük var mı?"

"Ben iyiyim," dedi gülerek. "Alışverişe gitmezsen ne yapacaksın? Ellen'ın evinde oturup bekleyecek misin?"

"Hayır, Ellen ve Bo ile Art hakkında konuşmalıyım - bu evlenme işine nasıl baktıklarını öğrenmeliyim. Beni içmeye itiyor."

"Bunu sen yapıyorsun," dedi. "Biraz erken gitmiyor musun?" Luke biraz yorgun bir ifadeyle, "Kamyonda oturuyor, Shelby," dedi.

"Art'ı burada yaşaması için davet ettiğimde, kendimi neyin içine soktuğum hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Shelby ona sadece güldü.

Ziyaret günlerindeki rutinleri, saat birden hemen sonra Virgin River'dan ayrılıp kasabaya gitmekti. McDonald's alırlardı.

-Art bunu en az balık tutmak, ziyaret etmek ve alışveriş yapmak kadar iple çekiyordu. Fortuna'ya kadar yol boyunca Art, "Netta gelin olmak istiyor" deyip durdu.

"İyi bir fikir değil dostum," dedi Luke. "Bence siz bunun için çok gençsiniz."

"Ama Netta gelin olmak istiyor..."

Öğle yemeğini bitirip kamyonu biraz benzin aldıklarında saat neredeyse ikiydi ve Netta'nın evine gidebilirlerdi. Art kamyonundan inmeden önce neredeyse her zaman saatine bakar ve "Saat iki!" derdi. Madem Art günün ve saatin bu kadar farkındaydı, neden bütün gün Luke'un başının etini yiyordu, Luke'u şaşırtıyordu. Ama Luke'u asıl şaşırtması gereken, Art'ın bunu Luke'ta uçurumdan atlama isteği uyandırmadan yapabilmesiydi. Luke neredeyse diğer tüm konularda sabırsızdı ve kolayca uçurumdan aşağıya sürüklenebilirdi.

Ellen kapıyı açtı ve merhaba dedi, onları içeri aldı. Sanat Ellen, Art'a Netta'yı nerede bulacağını söyleyene kadar ön kapının önünde durdu. "Netta arka bahçede, Art. Sanırım Hortumla çiçek suluyor. Git onu bul." Ve sonra gülümseyerek gitti. "Bugün alışverişe mi gidiyorsun Luke?" diye sordu ona.

"Acaba bazı şeyler hakkında konuşabilir miyiz?" dedi.
"Eğer biraz zamanınız varsa."

"Tabii. Çay ya da sodaya ne dersin?"

"Kolanız var mı?"

"Hemen geliyorum. Oturma odasında oturalım. Eminim Art ve Netta iyi olacaklardır ve kızlar en sevdikleri filmlerden birini izliyorlar."

Kendine bir bardak buzlu çay doldurdu, Luke'a bir bardak buz ve bir kutu kola verdi ve yolu gösterdi. "Bebek nasıl?" diye sordu en sevdiği sandalyeye otururken.

"Müthiş. Eğer üzerine işenmesini, kusulmasını, kaka yapılmasını ve hiç uyumamayı seviyorsan." Sonra sırttı ve onun karşısına oturdu. "Aslında hoşuma gittiği ortaya çıktı. O gerçekten bir şey."

Güldü. "Art bebekle nasıl?"

"Çok dikkatli. Bir sorun olduğunu düşünmediği sürece bebeği rahatsız etmiyor, mesela çok fazla ağlıyorsa. Sanırım çok hassas kulakları var. Gürültü onu rahatsız ediyor gibi görünüyor. Çok fazla ağlama varsa, bebeği susturmaya çalışırken tam ortasında olsak bile bize işaret eder.

Shelby yürüyor, sallanıyor, şırıldıyor olabilir ve Art 'Bebek ağlıyor Shelby' diyecektir."

"Onu rahatsız eden muhtemelen düzensizliktir," dedi gülerek. "Art'ın devam etmek zorunda olduğu tek şey gerçekten de bu. Rutini muhtemelen onun en büyük güvencesi. Sen ve karın dışında tabii. Fark etmedin mi?"

Luke kanepede arkasına yaslandı. "Peki, eğer rutini onun güvenliyse, neden sabah ilk iş bana bugünün Salı ya da Pazar olduğunu söylüyor? Ben ona bildiğimi söyledikten sonra bile elli kere?"

"Muhtemelen unutmak istemiyordur. Ya da senin unutmanı. Bu onun için çok önemli."

"Hmm. Ama bazen balığa çıkıyor ve bu tam olarak programda yok..."

"Eminim öyledir. Bahse girerim rutin bir şeydir -ev işlerini bitirmiş ya da kahvaltısını yapmış gibi. Yani herkes farklıdır ama zihinsel engelli yetişkinlerin çoğu bir şeyleri neredeyse alışkanlıkla yaparlarsa en iyi şekilde işlev görürler. Örneğin, kızların hepsi duştan sonra kurulanıp önce sütyeninizi, sonra külotunuzu giydiğinizi, sonra saçınızı kuruladığınızı, sonra giysilerinizi, sonra da ayakkabılarınızı giydiğinizi bilir. Benimkilerden biri Kızların apandisiti alındı ve biz onu pijamaları içinde tutmak ve yatakta olmasa bile en azından kanepede yatmasını sağlamak istedik.

ve bu bir türlü gerçekleşmiyordu. Kavga edeceğimizi düşündüm. Ev kıyafetlerine - bir eşofman - razı olduk ve uykumda söyleyene kadar 'kaldırmak yok' diye tekrarlayıp durduk."

"Bu bir gerçek mi?" Luke söyledi. "Bu kadar basit mi?"

Güldü. "Basit mi? Öyle olmayana kadar. Bazen bu tür şeyler sinirlerimi bozabiliyor."

Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Dinleyin, Bir şey beni çok endişelendiriyor. Art sürekli evlenmekten bahsediyor. Seninle aynı fikirdeyim.

Akli melekeleri ne olursa olsun, herkesin sevgi ve şefkat görmesi mümkün mü? Ama Art ve Netta? Evli mi?" Başını iki yana salladı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Birinin ona göz kulak olması gerekir.

hayatları boyunca. Art hiçbir zaman tamamen kendi kendine yetemeyecek. Çok iyi geçiniyor, hatta yan taraftaki kendi kulübesinde kalıyor, orayı tertemiz tutuyor, eğer basitse bazı yemekleri kendi hazırlayabiliyor ama-"

Ellen kaşlarını çatıyordu. "Luke, bundan emin misin? Netta evlenmek istediğinden hiç bahsetmedi."

"Art bu konuda susmayacak, sana söylüyorum."

"Bahse girerim o çok özel, gerçek şeylerden biridir. Hadi, gidip soralım," dedi ayağa kalkarak.

"Öylece mi? Sormak mı?"

"Cevap alamayabiliriz ama sorabiliriz. İçkinizi bırakın, biz geri geleceğiz." Evin içinden geçip arka tarafa doğru ilerledi.

Netta hâlâ çiçekleri suluyordu ve Art onun yanında durmuş, elleri cebinde, çok mutlu görünüyordu.

Ellen dedi ki, "Sanat mı? Bir sorum var. Evlenmek hakkında konuşuyor muydunuz?"

"Araba kullanmıyorum," dedi omuz silkerek.

Netta kimseye bakmadan hemen, "Gelin olmak istiyorum," dedi.

"Biliyorum," dedi Ellen gülerek. "Biliyorum, biliyorum, biliyorum. Ama evlenmek istiyor musun?"

Netta ona baktı ve şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

"Netta, burada yaşamak ve fırında çalışmak ister misin?" Netta da istediğini söyledi. "Peki ya Art? Luke ve Shelby ile yaşamak istiyor musun?"

Art bir an için paniklemiş görünüyordu. Luke'a yalvaran gözlerle baktı. "Benim kendi evim var, Luke. Sana yardım ediyorum."

"Kesinlikle öyle. Bizimle yaşıyorsun, bize yardım ediyorsun ve nehrimizde balık tutuyorsun. Çok balık yakalıyor gibisin. bunu takdir ediyorum."

Art gözle görülür şekilde rahatladı.

"Gelin olmak istiyorum," dedi Netta, çiçekleri hortumla yıkarken. "Düğünde olmak istiyorum."

"Fırında harika bir iş çıkarıyorsun Netta. Bitkileri suladığın için teşekkürler. En sevdiğin program

düğünler Perşembe günü televizyonda olacak. Siz ikiniz şimdi bir şeyler atıştırmak ister misiniz?"

Her ikisi de Ellen'a tüm dikkatlerini verdiler ve başlarını salladılar.

"Verandadaki masanın üzerindeki sepette biraz elma var. Devam edin."

"Pizza daha iyi olurdu!" Netta söyledi. "Pizza ya da cips!"

Ellen, "Sadece öğün aralarında meyve," dedi. "Pizza yiyeceğiz

Cuma gecesi." Sonra arkasını dönüp eve doğru yürürken Luke şaşkın bir halde öylece duruyordu.

Luke oturma odasına dönüp kolasını aldığında Ellen sandalyesine oturmuştu. "Tamam, sen sadece Orada tamamen aklımı başımdan aldı," dedi Luke.

"Phooey," diye karşılık verdi. "Bana Art'ın çok gerçekçi olduğunu açıklayan sendin."

"Ama Aiden'a bazı özel gereksinimli yetişkinlerin gerçekten aşık olup evlendiğini söylediniz..."

"Öyle. Onlar da her yönden bizim gibi bireyler. Ama Art ve Netta'nın evlenmek istediklerini sanmıyorum.

Netta düğün programına kafayı takmış durumda, bir düğün istiyor. Gelin olmak, beyaz bir elbise giymek, bir parti vermek istiyor. Ondan sonra ne olacağına dair gerçekçi bir fikri yok. Evliliğin ne olduğunu biliyor, sayılır. Biliyor.

düğün programındaki insanların evlendiğini, Bo ile evli olduğumu biliyor ama evli olmanın ne demek olduğunu bilmiyor. Ona içinde oynaması için ikinci el bir gelinlik alırsam çok mutlu olacağını düşündüm ama onu çıkarmak istemedi, ben de ondan kurtulmak zorunda kaldım.

"Ellen gözlerini devirdi ve nefesini dışarı üfledi. "Oğlum, bunun bedelini ödedim. Günlerce bana kızgın kaldı. Haftalarca biraz öfkeliydi."

"Bunları bilmem gerekir," dedi Luke. "Sanat için böyle şeyleri bilmem gerekir."

"Dinleyin, ben üniversitede bunu okudum. Bu grup evi Bo ve benim istediğimiz için yaptığımız bir şey. Sadece üç özel ihtiyaçları olan yetişkin kadın. Art'la harika bir iş çıkarıyorsunuz ama

Eğer onun yaşam kalitesi konusunda kararlıysanız, ebeveynler ve velilerden oluşan bir destek grubuna biraz daha dahil olmanızdan zarar gelmez. Çok şey öğrenirsiniz ve

topluma dahil olmak." Durakladı ve gülümsedi. "Öyle zorluklar duyarsın ki, seninki parkta yürüyüş yapmak gibi görünür. Ama Luke, her ne kadar Art senin tek endişen olsa ve gayet iyi gidiyor gibi görünse de, bir şeyler çıkabilir ve tavsiyeye ihtiyacın olduğunda sana yardımcı olabilecek insanlar yanında olmalı."

"Senin gibi insanlar..." Bu bir soru değildi.

"Her Perşembe öğleden sonra bir destek grubuna gidiyorum. Bir toplumsal kaynak merkezinde buluşuyoruz ve tüm kızlarım da geliyor - güzel, rahat bir toplantı oluyor ve geri kalanımız sohbet ederken onlar için bazı aktiviteler oluyor. Gayriresmi bir ortam. Bağlantıya ihtiyacımız var. Biz buna Happy Hour diyoruz," dedi gülümseyerek. "Her yerde küçük gruplar var; bazıları akşamları, bazıları kahvaltı ya da öğle yemeği için buluşuyor. Benim grubumda yedi kişi var, bu grubu seçtim çünkü günün o saatinde Bo'nun fırını idare edebileceği ve benim de kaçabileceğim bir gün. Bebek kontrol altına alınıp biraz büyüdüğünde, sen, Shelby

Art da gelsin. Bence Art çok eğlenir."

"Yapacağım," dedi. "Dinle, deneyimli olmadığımı biliyorum. Sanat o kadar kolay ki.... ihtiyacım olduğunu düşünmedim."

"Seni rahatsız eden bir şey olduğunda sormana çok sevindim. Harika gidiyorsun Luke. Art çok şanslı."

"Teşekkürler," dedi. Ama içinden bunun Gerçekten de Art onu değiştirmişti ve bunun için kime teşekkür edeceğinden emin değildi. "Şanslıyım sanırım. İyi ki Art'ın bir uzmana ihtiyacı yoktu, hepsi bu."

"Sanırım kendini küçümsüyorsun. Bebek biraz daha büyüdüğünde bize katıl."

"Yapacağız."

Mel Sheridan'ın kocasına ciddi bir şekilde kızarak akşam yemeğinden hışımla ayrılmasının üzerinden bir hafta geçmişti. O gece kızgındı ve yemek yemedi, uyumak için ona sarılmadı. Ama o geceden sonra Kişiliğine tamamen yabancı olan mesafeli bir nezaket içinde sinirlendi. Kızgındı. Peki ya inatçı? Bunu aklından çıkaramıyordu! Ona göre işbirliği yapmamasının hiçbir mazereti yoktu. Bir hafta sonra hala kendini tutmaya çalışıyordu.

cezalandırıcı bir şekilde yapıyordu ve bunu biliyordu, ama bunu korkunç bir kaltak kategorisine girmeyecek şekilde yaptığını düşünüyordu.

Yaptığı şey, bir sonraki bebek ve taşıyıcı annelik konusundan tamamen kaçınmaktı. Jack'i görmek için bara gidiyordu ama çok daha seyrek. Onunla kaliteli zaman geçirmek için tanıdık bar taburesine atladığında, sohbetleri yüzeyseldi. Geceleri çocukları doyurup yatağa yatırıyor ve kendine kolay bir şeyler hazırlıyordu - bir kutu çorba, kızarmış yumurtalı sandviç - Jack'i akşam yemeğini barda tek başına yemesi için bırakıyordu. Ona sarılmadı ve sevişmediler.

Genelde zengin ve tatmin edici olan seks hayatlarının, onun sinirli ruh halinden başka bir sebep olmaksızın yokluğu her ikisi için de zordu. Ama bunu en son itiraf edecek olan oydu.

Ne yaptığını çok iyi biliyordu ve bunun için kendinden nefret ediyordu ama yine de yaptı. İlk önce ne olacağından emin değildi - ya bunu atlatacaktı ya da Jack pes edip planına uyacaktı.

"Jack'le henüz barışmadın, değil mi?" Cameron Michaels, kahve molası için kliniğin mutfağında buluştuklarında ona şöyle dedi.

"Nasıl anladın?" diye sordu.

Güldü. "Doğru. Sanki kızgın olduğun belli değilmiş gibi."

İkisine de birer kahve doldurdu. "Jack seninle bu konu hakkında konuştu mu?"

Fincanı kabul etti. "Mel, hiçbir koşulda Jack'le bu işe girmeyeceğim. Bu konuda açık değil miydin?"

Sen benim ortağımsın, o benim arkadaşım, bu ikinizin arasında kalacak. Nokta."

"Ama senin fikrin nedir?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ben de oraya gitmeyeceğim. Sen ve Jack aileniz için neyin iyi olduğuna karar verirsiniz, sizin adınıza mutlu olurum."

"Ama Abby bunu isteseydi yapar mıydın?"

Sadece ona baktı. "Gerçekten işitme duyunu kontrol ettirmemiz gerekiyor. Bu konuda taraf tutmayacağım. Bu çok kişisel bir mesele. Kişisel meseleler inanılmaz bir duygusal hafızayla birlikte çok büyük bir duygusal yatırıma neden olur."

"Sen bir pısrıksın," diye suçladı.

"Suçluyum."

"Ya Jack sana sorarsa?" diye merak etti.

"Ona da aynı şeyi söyleyeceğim."

"Kimse bana fikir beyan etmediğinde.... fikir birliğine varmak oldukça zor"

Kaşlarını çattı. "Ne hakkında fikir birliği?"

"Deli olsam da olmasam da," dedi omuz silkerek.

"Tamam, bu konuda benim de bir fikrim var," dedi. "Sen deli değilsin.

Çılgınca. Nasıl yani?"

"Lütfen bunu Jack'e söyler misin?"

"Hayır," dedi kararlılıkla. "Ayrıca, Jack senin deli olmadığını biliyor."

"Ben o kadar emin değilim. Bunun başka bir çocuk istemekten çok rahmimin kaybının yasını tutmamamla ilgili olduğunu düşünüyor."

"Gerçekten mi?" Cameron sordu. "Bu uzun zaman önceydi, değil mi? Birkaç yıl?"

"Kesinlikle!" dedi neredeyse muzaffer bir edayla. "Daha çok zaman var!" "Biraz kayboldum. Bu nasıl olabilir?"

"Olamaz! Ama çok fazla şey olduğunu, dikkatimi yas tutma ve uyum sağlama ihtiyacımdan uzaklaştırdığını düşünüyor. Ameliyat, orman yangını, Doktor'un ölümü, Rick'in Irak'a gitmesi ve Jack'le birlikte o yaralı olduğu için yaptıkları ayarlamalar gibi... bilirsin işte. Ama eminim bu değil-"

başını eğdi ve dinledi. "Sanırım bu benim doğum öncesim."

Kahve fincanını yere bıraktı. "Deli olmadığımı söylediğin için teşekkürler."

Yüzünde ezik bir gülümseme ve başını sallamakla yetindi. Ama kadın mutfaktan çıktığında kendi kendine, "Vay be. İlginç..."

Mel yeni hastasıyla fuayede tanıştı. Bilmiyordu. Adı Marley Thurston, yaşı on sekiz ve bunun ilk doğumu olacağı dışında hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ama yanında genç bir adam vardı. elini sırtına koydu.

Mel elini uzatarak, "Siz Marley Thurston olmalısınız," dedi. "Mel Sheridan. Nasılsınız?"

"İyi," dedi elini tutarak. "Tanıştığımıza memnun oldum. Bu benim erkek arkadaşım, Jake Conroy."

"Nasılsınız? Sınavdan önce benim için küçük bir evrak doldurmanı isteyebilir miyim?"

"Elbette, ama bunu yapmadan önce, bunun hakkında konuşabilir miyiz? Hamilelik hakkında? Bir şeyler hakkında?"

"Tabii ki. Beni takip edin. Ofis boş, orada oturalım." Ve yolu açtı. Mel masanın arkasına geçtiğinde ve çocuklar ona dönük olarak oturduklarında tartışmaya başladı. "Sanırım bazı endişeleriniz var? Bazı özel ihtiyaçlarınız?"

Birbirlerine baktılar, sonra genç adam gerçekten de yere baktı ve cevap verme sırasını Marley'e bıraktı. "Hamilelik planlı değil," dedi. "Kız arkadaşım Liz Anderson, eğer sen bize yardım edemezsen kimsenin edemeyeceğini söyledi." Omuz silkti. "Bu yüzden Eureka'dan buraya kadar sizi görmeye geldik."

Liz ve Mel'in geçmişi çok eskilere dayanıyordu; Liz ve Rick şimdi nişanlıydılar, yakında da evleneceklerdi. Mel ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Bu tabii ki ne tür bir yardıma ihtiyacınız olduğuna bağlı. Eğer yardım edemezsem, belki sizi doğru yere yönlendirebilirim."

"Mesele Şu ki..." Sesi kısıldı ve gözlerinde yaşlar birikti. Devam edecek gibi görünmüyordu.

"Değildi... Bir kazaydı," dedi genç adam. "Benim hatamdı. Tamamen benim hatam."

"Sakin ol," dedi Mel. "Böyle şeyler olur. Hamile olduğunuzdan emin misiniz? Henüz muayene yapmadık."

Başını salladı. "Üç ay. Sanırım neredeyse üç ay. Bayan Sheridan, Şu anda ebeveyn olamayacağımıza karar verdik. Üniversitedeki ilk yılımızı yeni bitirdik ve ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Okul değil, ikimiz de okulda iyiyiz. Ama hem çalışıp hem okula gidip hem de faturalara yetişmeye çalışmak. İkimiz de harç parasını borç almak zorunda kaldık. Daha da çok borç almamız gerekecek..." Yardım için erkek arkadaşına baktı.

"Liseden beri birlikteyiz ve evlenmek istiyoruz, gerçekten istiyoruz ve bir yol bulmaya çalıştık..." Jake boğazını temizledi. "Ailelerimiz değil... Sorun Şu ki, iki taraftan da hiç kimse üniversiteye gitmedi ve yardım edecek parası yoktu. Marley, eğer gerçekten istersem okulu bırakabileceğini ve ailesiyle birlikte onun yatak odasında yaşayabileceğimizi söyledi ama-"

"Ama bu bebek için de iyi olmaz. Bizim için iyi olmaz, bebek için iyi olmaz, ailelerimiz için iyi olmaz. Tanrım," dedi ve yumruğunu dizine vurdu. "Gerçekten sıçtık batırdık. Gerçekten."

Mel derin bir nefes aldı. Bu işin gidişatından hiç hoşlanmamıştı. Ama sonlandırma yapmadığını açıklamadan önce, "Nasıl yardımcı olabileceğimi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Şey," dedi Marley öne doğru kayarak. "Evlat edinmeyi düşünüyorduk. Ama bildiğimiz türden bir evlat edinme istemiyoruz. Bebeğimizin iyi olduğunu bildiğimiz türden bir evlat edinmenin mümkün olup olmadığını merak ediyoruz. Yani, onun hayatına gerçekten dahil olmak muhtemelen adil olmaz, bunu anlıyoruz. Ama önce aileyi tanıyabilseydik, Hatta belki ebeveynleri bile seçebilirim..."

"Ve fotoğraflarını çekeriz," dedi Jake. "Ve sonra, eğer bizi tanımak isterse, kardeşlerini tanımak isterse, eğer kardeşleri varsa... buna açık oluruz çünkü ondan vazgeçmek istemeyiz. Demek istediğim, biz herhangi bir şey..."

"Ama onu da düşünmemiz gerektiğine karar verdik. İkimiz de oldukça fakir büyüdük ve inanın bana... Eğer iyi bir ailede büyüyebilirse, mesela kendi odasının olacağı, spor gibi şeyler yapabileceği ve Dersler, üniversite için biraz yardım almak. Bilirsiniz, onu sevecek, koruyacak ebeveynler. Biz de çocuklarımız için böyle bir şey istiyoruz." Jake'e doğru uzandı ve onun elini tuttu. "Eğer bu şekilde bir evlat edinme yapamayacaksak, o zaman zaten karar verdik, bunu yapmayacağız. Asla yaşayamayız

iyi olup olmadığını bilmek. Onu bir evlat edinme kurumuna verip hiçbir şey bilmeden öylece çekip gidemeyiz."

"Başka bir yolu var mı?" Jake sordu. "Herhangi bir yolu?"

Mel sabırla, sakince gülümsedi, ama içinde kalbi yerinden fırlayacak gibiydi!

"Evet, Marley, Jake. Evet, buna genellikle açık evlat edinme denir. Ayrıntılarla bir avukat ilgilenir, müstakbel ebeveynlerle tanışırsınız, onları biraz tanırırsınız ve-"

Endişeli bakışlar attılar. "Avukat mı?" Jake söyledi. "Hiç paramız yok. Yani, doktor randevusunu ödeyebilirim ama-"

Mel başını sallıyordu. "Masraflar genellikle evlat edinen ebeveynler tarafından karşılanır. Ama önemli olan Bazı taahhütlerde bulunmanız gerektiğinin de farkına varın. Kendi sağlığını ve bebeğinizin sağlığını koruyacağınıza dair söz vermelisiniz - hamileliğiniz boyunca alkol, tütün veya uyuşturucu kullanmayacaksınız, doğum öncesi kontrollerinizi düzenli olarak yaptıracaksınız ve Evlat edinecek bir ailede karar kıldıysanız ve bir sözleşme yaptıysanız, onlar hatırı sayılır masrafları üstlenirken fikrinizi değiştiremezsiniz. Bu konuda emin olmalısınız ve eğer emin olduğunuzu düşünüyorsanız size yardımcı olabilirim."

Marley ciddiyetle, "Bebeğin sağlıklı olmasını istiyorum ve içki, sigara ya da başka bir şey içmiyorum," dedi. "Ben sadece onun

iyi bir ailede ve güvenli bir evde olmak. Bundan nasıl emin olabilirim?"

"Müstakbel ebeveynlerle tanışmanın yanı sıra, avukatınız sizin için bir geçmiş araştırması yapacak, sağlık sorunları, mahkumiyetler, taciz iddiaları, iflas gibi herhangi bir sorun olmadığından emin olacaktır."

"Dışarıda böyle biri bebeğimizi ister mi?" Marley sordu.

"Tatlım, evlat edinen ailelerin çoğu bir bebek için uzun süre bekler. Pek çok genç insan böyle zor seçimler yapamaz."

"Bebek hakkında daha sonra bilgi almak istesek bile mi? Bunu bu şekilde yapmak isteyen var mı?"

"Avukatınızla oturup sadece bu şartları kabul edebilecek potansiyel ebeveynlerle konuşmayı planlıyorsunuz." Gülümsedi. "Bunlar mantıksız ya da alışılmadık şartlar değil. Elbette, açık evlat edinmenin ortak velayetle aynı şey olmadığını anlıyorsunuzdur. Ebeveynlikten vazgeçmeniz, yeni ebeveynlerin çocuğu kendi yöntemleriyle, kendi çocukları gibi yetiştirmelerine izin vermeniz gerekecek. Bu, çocuğunuzu hiç ziyaret etmemek ama yine de her zaman nasıl olduğundan haberdar olmak anlamına gelebilir."

Jake biraz öne doğru kaydı. "Mesela, bir takımda top oynuyor olsaydı onu top oynarken izlemek söz konusu olmaz mıydı? Ya da-"

"Ya da bir dans resitaline katıldıysa, dans resitalini izlemek mi?" "Velayet gibi şeyleri anladığınız sürece müdahale - ebeveynler tek bir top oyununda veya resitalde bulunmanızdan korkmayabilir, ancak çocuk, Yaşına ve biyolojik ebeveynleri hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğuna bağlı olarak, gittiği her yerde sizinle karşılaştığı için kafası karışabilir veya üzülebilir. Zihninizde bir senaryo yaratabileceğinizi biliyorum - bu garip çift Her Küçükler Ligi maçında, aynı on yaşındaki çocuğun fotoğraflarını çekerek, ona tezahürat yaparak... ya da potansiyel suçlu olarak tutuklanırsınız.

Adam kaçıranlar. Değil mi? Bu gibi konuları düşünmek ve hâlâ rahat olup olmadığınıza karar vermek için çok zamanınız var."

"Bunun hakkında çok konuştuk," dedi Marley. "Onun üzülmelerini falan istemiyoruz. Mutlu olmasını istiyoruz. Sonra, on sekiz yaşına falan geldiğinde, bizi tanımak isterse, ailesi çok fazla sorun etmezse, belki biz... sen bilirsin... onun hayatına biraz dahil olmak. Eğer bu çok çılgınca değilse?"

Tanrım, diye düşünüyordu Mel, hangi evlat edinen ebeveyn bu kadar vicdanlı ve şefkatli çocuklarla tartışabilir ki? Bu anlaşmayı imzalayabilirdi. Aslında şu anda kafasında çoktan imzalamıştı bile.

"Bunun kulağa hiç de çılgınca geldiğini sanmıyorum. Ama dinleyin, haddinizi aşmadan önce bir öykü ve fizik muayene yapalım, bir hasta dosyası oluşturalım. Oh, ve eğer ilgileniyorsanız,

Baldızım avukattır. Ona ücretsiz danışabilir, sonra da evlat edinme işini sizin için halletmesini isteyip istemediğinize karar verebilirsiniz. Eğer her şey yolunda giderse, size potansiyel

Şartlarınız konusunda esnek olan evlat edinen ebeveynler."

Marley nefesini bıraktı. Sonra rahatlama ve belki de yorgunluk içinde Jake'e yaslandı. Jake ona sarıldı ve şöyle dedi: "Her şey yoluna girecek bebeğim. Her şey yoluna girecek."

Mel, neredeyse hiç kimsenin olmadığı o sihirli saatte bara doğru yürüdü. İçeri girerken gülümsedi ve bir tabureye zıplayarak Jack'e doğru eğildi.

"Hey, bebeğim," dedi, öpmek için ona doğru eğilerek.

"Ateşkes ilan etmek istiyorum," dedi. "Eğer öyleyseniz özür dilerim."

Kaşlarını kaldırdı. "Yani ben üzgün değilsem, sen de üzgün değil misin?"

Güldü. "Pekala, özür dilerim. tüm taşıyıcı annelik sürecindeki duygularınızın anlaşılması

Tartışma. Eğer fikrin içine giremiyorsanız, giremezsiniz. Hepsi bu kadar. Ben bunu kabul ettim."

"Ne için üzgün olmam gerektiğinden emin değilim," dedi. "Bana bir ipucu verir misin?"

"Bu kadar dik kafalı olduğun için özür dilemeye ne dersin?" diye önerdi.

"Bu biraz tencere dibin kara, seninki benden kara demek gibi olur. siyah," dedi. "Ama biraz sabit fikirli olduğumu kabul edebilirim. Yine de seni seviyorum. Senin için her şeyi yaparım, yeter ki yanlış bir şey yapmadığımı bileyim. Ve sanırım sen de bunu biliyorsun."

"Bunu biliyorum. Bir soda alabilir miyim?" "Elbette..."

"Peki şimdi evlat edinme hakkında konuşabilir miyiz?" Hareketleri biraz yavaşlamıştı. Sodayı onun önüne koydu. "Neden?"

"Bu, yapmaya istekli olduğunu söylediğin bir uzlaşmaydı." "Söylediğim tam olarak bu değildi," diye açıkladı. "Dedim ki eğer başka türlü iyi bir şeye sahip olamayacak bir çocuk vardı, sevgi dolu bir aile, bunu düşünmeye istekli olurdum. Tam olarak aynı şey değil."

"Gördüğüm kadarıyla, evlat edinme tam olarak bu. Biz iyi ebeveynleriz, Jack. Güvenli bir geleceğimiz var. Bir çocuğa kendi ebeveynlerinin tam olarak yapamayacağı bazı şeyleri verebiliriz. Ve dediğim gibi, bir çocuk daha istiyorum. Ee?"

Kendine bir fincan kahve doldururken, "Tam olarak ne var?" diye sordu.

"Çok fazla değil. Ailemiz için değerlerimizi ve bir çocuğa nasıl fayda sağlayabileceğimizi anlatan bir evlat edinme paketi hazırlardım. Suçlu, istismarcı, iflas etmiş ya da ebeveynlik yapmamızı zorlaştıracak, hayatımızı kısaltacak hastalıklardan muzdarip olmadığımızdan emin olmak için standart bir geçmiş kontrolü olurdu. Bu tür şeyler."

"Para mı?"

"Elbette para. Her zamanki rutin, annenin tüm tıbbi ve yasal masraflarını ve kendi masraflarımızı ödemektir.

yasal masraflar. Bazen anne için de bir ikramiye oluyor... hayatına devam etmesine yardımcı olacak küçük bir şey."

"Ama bir bebek satın almak gibi değil?" diye sordu.

"Bu yasadışı olurdu," dedi. "Bunların hepsi oldukça açık. Tabii ki Brie her konuda olduğu gibi avukatımız olacak; oldukça dürüst ve açık sözlüdür."

"Evlat edinmenin zor olduğunu, insanların çocuk sahibi olmak için sonsuza kadar beklediğini duydum. Daha büyük bir çocuk mu düşünüyordunuz? Belki başka ırktan bir çocuk?"

"Buna açığım ama gerçekten yeni doğmuş bir bebek umuyorum. Kalbimin istediği de bu, bir yeni doğan daha. Ne olmuş yani? Bunu benimle yapar mısınız?"

"Tek bir şartla; resmi olarak evlat edinmeden önce biraz danışmanlık almamız şartıyla."

"Evlat edinme paketimizi hazırlamaya başlamadan önce mi yoksa nihai evlat edinme belgelerini imzalamadan hemen önce mi?"

"Bunu yakında yapmak istiyorum, ancak süreci sizin başlatmanızın bir sakıncası yok."

"Tam olarak neden danışmanlık istiyorsun? Konu yine rahmim değil, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, bundan uzak durmaya karar verdim. Donup kalmaktan pek hoşlanmıyorum."

"Üzgün olduğumu söyledim.... Peki neden danışmanlık?"

"İyi birer evlat edinen ebeveyn olacağımızdan emin olmak için," dedi.

"Bu makul...."

"Ve karımın bana neden yalan söylediğini araştırmak için." "Ne?"

"Bana daha önce hiç yalan söylemedin. Hayat çok güzeldi ama daha önce hiç yalan söylememiştin. Yeni doğmuş bir bebeği evlat edinmek için taşıyıcı anne tutma arzundan vazgeçmeye öylece karar vermedin. Sıraya girmiş bir bebeğin var."

"Şimdi, sana ne düşündürüyor-"

Sırıttı ve kaşlarını kaldırdı. "Sen bir ebesin. Bana bir şans ver. Şimdi, neden bana gerçeği söylemedin? Ne var

Seninle neler oluyor? Birbirimize güvenebileceğimizi sanıyordum. Birbirimize her şeyi anlatabileceğimizi. Tüm bunlar ne zaman değişti?"

İç çekti. "Son zamanlarda çok zorlanıyorsun," dedi.

Onun burnuna dokundu. "Sanırım tanıştığımız günden bu yana ilk kez benimle birlikte olmadın.

Siz, Bayan Sheridan, çok şımartılmışsınız."

"Pekala, eğer zor olduğunu kabul edersen.... şımarık olmayı kabul ediyorum."

"Yine tencere dibin kara, seninki benden kara..."

"Yeni bir hastam var," diye rahatladı. "Çok hoş genç bir kadın. O ve erkek arkadaşı Rick ile iyi arkadaşlar. ve Liz. Aslında onları bana Rick ve Liz gönderdi. Bebeklerini iyi bir evde görmek için ebeveynlik haklarından vazgeçebilecekleri bir evlat edinme ayarlamak için yardımımı istediler.

Ancak evlat edinen ebeveynler, fotoğraflarını paylaşmaya ve çocuklarının iyi durumda olduğunu bildirmeye isteklidir. En azından çocuk olgunluğa erişene, evlat edinildiğini anlayana ve onları arayıp aramayacağına karar verene kadar müdahil olamayacaklarını anlıyorlar."

"Şimdiden erkek olduğunu biliyor muyuz?"

Başını iki yana salladı. "Sadece he/him kullanıyorum. Bir kız da olabilir."

"Ve bunu yapıyorlar çünkü...?"

"Tüm doğru nedenlerden dolayı - liseden beri birlikteler, ancak üniversitenin ilk yılını zar zor bitirdiler ve mali açıdan zor bir yıl geçirdiler. Bebeği birlikte doğurmaya çalışırlarsa bunun hem kendileri hem de bebek için zor olacağını biliyorlar. Eninde sonunda evlenmek istiyorlar, Çocukları var ama bu bebek için ona verebileceklerinden daha iyisini istiyorlar. Ya da ona. Bu onlar için çok zor ve cesur bir karardı."

"Peki onlara bebeklerini istediğini söyledin mi?"

"Ben yapmadım. Ve aslında bunu çok istesem de, onlara birkaç potansiyel ebeveynle görüşme yapmalarını tavsiye ederim."

"Uh-huh. Ama öne çıkmamız için yüzlerce neden düşünebilirsiniz, değil mi?"

"Adil adaylar olduğumuzu kabul ediyorum ama-"

"Ama iyi arkadaşları tarafından şahsen tavsiye ediliyoruz, kendi küçük çocuklarımız var, finansal olarak istikrarlıyız, sağlıklıyız, yereliz ve yerel kalmayı garanti ediyoruz, bir çocuk doktoruyla çalışan bir tıp uzmanısınız, suçlu veya istismarcı değiliz, kefil olacak tüm bir kasaba var Biz... Devam edeyim mi?"

"Dahası var mı?" diye sordu.

"Eminim vardır," diye cevap verdi.

"Bunu kabul edecek misin?" diye sordu, gözleri onun çok iyi bildiği o mavi parıltıya bürünmüştü.

"Evet," dedi. "Ama bir danışmanla oturacağız ve potansiyel evlat edinen ebeveynler olarak o bebek için iyi olduğumuzdan emin olacağız. Bence bu önemli. Danışman kabul ederse, bunu paketinize eklemekten çekinmeyin."

Mutlu bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim, Jack. Söz veriyorum, asla pişman olmayacaksın."

On beş

Aiden ve Erin, Sean ve Franci'nin ayrılmasından sonra yoğun birkaç gün geçirdiler. Aiden kelle avcısıyla temasa geçip Chico bölgesinde ciddi mülakatlar için randevu almaya hazır olduğunu söylemekle kalmadı, kıyafet alışverişi yapmak için San Francisco'ya gittiler. Aiden için bir alışveriş gezisi olması gerekiyordu.

Çok uzun bir süre ve sadece bir sivil kıyafeti vardı, belki de mülakatlar için biraz eskimişti. Ama tabii ki, Erin, bir öz itiraf ettiği gibi, kendisi için de birkaç şey almayı başardı.

"Neden çeyizden başlamıyoruz?" diye önerdi. "Biraz sapkın ve son derece eğlenceli gecelikler alalım."

Bunun yerine bir yüzük üzerinde çalışmaya başladılar. Aiden'ın aklında onun için orijinal bir şey yaptırmak vardı ama Tiffany'den geçerken onu dizlerinin üzerine çöktüren bir yüzük gördü. Bu onun için yeterince iyiydi.

Günde en az bir kez konuştuğu kız kardeşine söylemek için sabırsızlanıyordu. Onu San Francisco'dan aradı. Marcie sevinçten çığlık attı ve "Ne zaman gördün mü?"

"Telefonumla bir fotoğraf çekeceğim, bekleyin. Göndereceğim ve seni arayacağım!"

Birkaç dakika sonra Erin, Marcie'yi tekrar hatta aldı. "Aman Tanrım!" Marcie dedi ki. "Onu bizzat görmek istiyorum! Beş kilo ağırlığında mı? Sen eve gelene kadar beklemek zorunda mıyım?" Marcie bilmek istiyordu. "Çünkü doktor artık uzun araba yolculukları yapmayacağımı söyledi."

"Aiden Chico bölgesinde röportaj yapmayı umuyor. Eğer orada onun için bir şey çıkarsa, onunla birlikte giderim. Ama.,

Tatlım, bebek için ne kadar çabuk döneceğimin farkında mısın? Sen onu doğurmadan önce geleceğim ve sen onu birkaç hafta içinde doğuracaksın! Nasıl hissediyorsun?"

"Muazzam ama iyi. Ben hazırım, sana söyleyeyim."

"Yakında, Marcie. Sadece sabırlı ol," dedi Erin. "Emin ol ki

onu yeterince uzun süre pişirin."

San Francisco'da birkaç gece geçirdikten sonra hızla Virgin River'a döndüler. Luke'un yanına vardıklarında her şeyin yolunda olduğunu, Sean ve ailesinin Montgomery'ye sağ salım varmıştı. Aiden ve Erin geceyi Aiden'in eşyalarının çoğunun bulunduğu kulübede geçirdiler, dizüstü bilgisayar da dahil, ortaya çıkıyordu. Neredeyse taşınyordu. "Hayatın bu kadar mükemmel olabileceğini hiç düşünmemiştim."

dedi. "Chico'da bir evimiz, iyi bir işimiz ve bu dağda ideal bir kaçamak yerimiz varsa, daha ne isteyebiliriz ki?"

"Boşanmamın yanı sıra mı? Bir ya da iki çocuğa ne dersin?" diye sordu. "Ya yapamazsam?" diye sordu ona.

"Ya yapamazsam?" diye papağan gibi tekrarladı. "Gerçek şu ki, muhtemelen ikimiz de yapabiliriz. Var mısın?"

"Çok yaşlı olmadığımı emin misin?" diye sordu.

"Otuz altı yaşında mı? Donanmadan ayrılmadan hemen önce kırk iki yaşında bir doğum yaptım. Bu onun ilk doğumuydu. Bebek sahibi olmak için kesinlikle çok yaşlı değilsiniz. Yirmi yıldan fazla bir süreyi bebek büyütme ayırmak için biraz geç olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bunun beni geçip giden, asla gerçekleşmeyecek şeylerden biri olduğunu düşünmüştüm. Kalbinin ona bağlı olduğunu biliyorum...."

"Bunu isterdim, doğru. Ama ebeveynlik kesinlikle bir takım sporudur. İkimiz de bu takımda olmalıyız, Erin. Eğer istemiyorsan, seni zorlamayacağım."

"Ve bu benimle yuva kurmak konusundaki fikrini değiştirmeyecek mi?"

"Bu noktada, hiçbir şey bu konudaki fikrimi değiştiremez. Ama şu anda bir anlaşma yapmaya ne dersiniz - gerçekten iki kişinin aynı fikirde olmasını gerektiren konularda, ya ikimizin de bunu istediği konusunda hemfikir oluruz ya da

oraya gitmeyiz."

"Çocuk sahibi olmak dışında ne gibi şeyler?" diye sordu. "Bilmiyorum. Taşınmak," dedi. "Büyük alışverişler.

Pahalı tatiller. Kısırlaştırma." Omuz silkti ve ekledi, "Evlat edinme?"

Onun yanına gitti ve kucağına oturdu. "Bir şeyler içmek istiyorum. ama yumurtalarımın çok yaşlı olmasından ya da başka bir şeyden endişeleniyorum. Ve bu konuda bazı güçlü hislerim var."

"Hangileri?"

"Ne alırsan onu alırsın. Eğer denemeye karar verirsiniz, elinize ne geçerse onu alırsınız. Ben olsam bebek mükemmel olmadığı için sonlandırmazdım."

"Ben de buna katılıyorum. Anlaştığınız konularda harekete geçmenin ne kadar kolay olduğunu görüyor musunuz? Bu arada adetin gecikti mi?"

Güldü. "Henüz zamanı gelmedi. Bu, önce anlaşmadan hareket ettiğimiz bir şeydi. Tüh."

"Gerçekten, acil doğum kontrolü için yerel doktor ya da ebeyle görüşmeni isteyecektim ama tüm bu çılgınlık yüzünden dikkatimiz dağıldı. İyi olacağız, tatlım. Hangi yöne akarsa aksın, iyi olacağız." Gülümsedi. "Kelime oyunu yaptım."

O gece Aiden'in kollarında uykuya daldı ve hayatının bu kadar sakin, bu kadar akıllı başında, bu kadar makul olabileceğini hiç düşünmemişti.

Ama birinin kapıyı yumruklamasıyla uyandı.

Aiden bir iniltiyle yuvarlandı ve yatağın kenarına oturarak yerden boxer'ını aldı. "Bir bornoz bul, bebeğim. Bakalım kim aklını kaçırmış-" saate baktı "-sabah beş mi?"

Aceleyle bornozunun askıda asılı olduğu banyoya koştu ama bornozu tamamen üzerine geçirip sıkıca bağlayamadan kapının çarparak açıldığını, Aiden'in homurtusunu ve bir başka gürültülü gümbürtüyü duydu. Sonra da "Aiden Riordan, darp suçundan tutuklusun ve sana haklarını okuyacağım...." diye bağırarak öfkeli bir erkek sesi.

Erin büyük odaya vardığında, hâlâ bornozunu bağılıyordu, üç şerif yardımcısı kapının hemen içinde duruyordu ve en büyüğü Aiden'ı duvara yaslamıştı, ellerini arkadan kelepçeledi. "Yüce Tanrım!" diye bağırdı. "Hey! Arama iznin nerede?"

Yardımcılardan biri ona katlanmış bir kâğıt uzattı ve o da okumak için kâğıdı çevirip açtı.

"Darp mı? Kimi darp etmişim?" Aiden elleri arkadan bağlanırken sordu.

"Karınız Annalee Riordan, tıpkı arama emrinde yazdığı gibi," diye bilgi verdi şerif yardımcısı. "Karınız Annalee Riordan'ı

"Sessiz olun," dedi ve Aiden'ın Miranda haklarını okudu.

"Bu ne zaman oldu?" Şerif yardımcısı devam ederken Aiden sordu.

"Dün gece," Erin arama emrini okudu. "Ama o bütün gece burada, benimleydi. Başka kimse yoktu. O burada değildi... biz dışarı çıkmadık..."

"Erin, Ron Preston'ı ara," dedi Aiden. "Muhtemelen yerel bir avukata ihtiyacım olacak. Memur bey, sakın olun, onu bir haftadır görmedim bile. Onu dövdüğümü mü söyledi?"

"Hikaye bu."

"Pantolon, memur bey. Ayakkabılar," dedi. "Hadi ama. İç çamaşırlarımın içindeyim!"

"Silahlı olmadığınızı bu şekilde biliyoruz," dedi şerif yardımcısı. "Benim silahım bile yok!" dedi öfkeli bir şekilde, dönerek

etrafında dönüyor, onu duvara doğru iten kollara karşı zorlanıyordu.

"Sakin ol!"

Erin bir adım öne çıktı, elinde arama emri, yanakları Öfkeyle alevlendi. "Yavaş olun, ona giyecek bir şeyler getireyim ve ona çok fazla yüklenmeyin, direnmiyor ve sizinle isteyerek gelecek, bunu aklınızda bulundurun. onu adam etmek. Ben bir mahkeme memuruyum ve son yetmiş iki saattir onunla birlikteyim - bunun büyük bir kısmı San Francisco'da geçti."

"Her dakika mı?" diye sordu başka bir şerif yardımcısı.

"Yeni pantolonunu denediği ya da erkekler tuvaletine gitmek için restoran masasından kalktığı zamanlar hariç. Bu düzmece," dedi. "Bu, yakında eski karısı olacak birinin çıkardığı bir sürü sorun.

Sekiz yıldır ayrıydılar. Dr. Riordan evlenebilmemiz için boşanmayı hızlandırmaya çalışıyor."

"Dr. Riordan?" diye sordu yardımcılardan biri.

"Doğru," diye onayladı omzunun üzerinden bakarak.

"Gerçekten hırpalandığından emin misin?"

"Oh, evet. Her şey mahvoldu."

"O iyi mi?" Aiden sordu. "Kötü mü dövölmüş?" "Tedavi edildi ve serbest bırakıldı," dedi şerif yardımcısı. Sonra da

"Bu kadar kötü olmayan bir dayak var mı?" diye alaycı bir şekilde ekledi. "Yavaşlayın beyler ve imalı konuşmayı bırakın."

Erin hem çıplak olmasına hem de bornozunun altında titremesine rağmen kararlı ve otoriter bir şekilde konuştu.

"Açıkçası nişanlımın bu konuda hiçbir şeyden haberi yok.

Aiden uzakta değildi

Son üç gündür benden üç dakikadan fazla uzak kalmadı. Tartışmasız seninle gelecek, ama hemen kelepçelerini çözeceksin ve kıyafetlerini giymesine izin vereceksin."

"Kıyafetlerle bir sorunum yok." Şerif yardımcısı kelepçeli bileklerini yukarı kaldırarak Aiden'in irkilmesine neden oldu. "Uslu duracak mısın?"

"Seninle geleceğim," dedi alçak bir hırıltıyla. "Bu işi biraz ağırdan alalım, olur mu?"

Erin yatak odasına gidip bir gömlek, pantolon ve ayakkabı getirdi. "Ron'la temasa geçeceğim ve savcıyla görüşeceğim - bu kötü, çok kötü bir şaka. Seni bir saat içinde çıkaracağım."

"Olmayabilir hanımefendi," dedi yardımcılardan biri. "Bir saat içinde işlemlerini tamamlayamayız."

"Onu tutuklamadan önce kafanızı kullanıp düşünmek isteyebilirsiniz. Herhangi bir kanıt var mı? Çünkü kadın kaçığın teki ve adam ona zarar vermedi. O kimseyi incitmez. Bu konuda çok dikkatli olun. Ve eğer bu doktorun ellerine zarar verirsiniz, ilçe bunun bedelini çok uzun bir süre

ödeyecek."

"Tavsiye için teşekkürler," dedi üç şerif yardımcısından en acımasızı. "Biz ne yaptığımızı biliyoruz."

"Umarım öyledir," diye yanıtladı Erin. "Çünkü ben hiçbir yüzü unutmam."

Polis memurları Aiden'ı götürür götürmez Erin birkaç telefon görüşmesi yaptı ve hemen şerif departmanına gitti. Jack Sheridan'ın kız kardeşi olduğu ortaya çıkan ve savcıcıyı iyi tanıyan yerel bir avukat onları orada karşıladı. Brie Valenzuela, Aiden ve Erin'le görüştüktan sonra savcıcıyla masaya oturdu ve Aiden'ı suçlamak için kadının sözünden başka bir şey olmadığı ve Aiden'ın söz konusu zaman için gayet iyi bir mazereti olduğu konusunda anlaşmaya varıldı, Kadın gözden kaybolmuş gibiydi. Kurban yoktu. Kurban yoksa suç da yok. Ama Aiden'ın suçlama yapılmadan serbest bırakılması için çok uzun bir gün geçti.

Erin'in kulübesine döndüklerinde ikisi de çok yorgundu. Aiden sadece yorgun değildi, morali de bozulmuştu. Bir polis aracının arkasına bindirilip götürölmek gibisi yoktu.

Bir erkeğin omurgasındaki nişastayı almak için küçük bir kadını dövmek. Erin'in koltuğuna yığıldı.

"Bunu çözeceğiz," dedi ona. "Sana bir içki hazırlayacağım. Viskim ya da konyağım var...."

Seçenekler karşısında yüzünü buruşturarak, "Pas," dedi. Buzdolabına baktı. "İki bira ve bir çorba kaşığı kadar Merlot var. Gerçekten iyi bir Merlot, ama neredeyse hepsini içtik," dedi.

"Bana bir bira ver," dedi.

İki tane çıkardı ve kapaklarını açtı, birini ona götürdü, birini de kendine sakladı. Onun yanına oturdu, onun yaptığı gibi arkasına yaslandı ve ayaklarını sedirin üzerine koydu. Birasından derin bir yudum aldı ve yorgun bir iç çekti.

Aiden'in eli onun dizine indi. "Belki sen eve gitmelisin, bebeğim. Ben Luke'larda kalmalıyım, sen de eve gitmelisin."

"Hayatta olmaz," dedi. "Benimle gelmezsen olmaz. A, bir mazerete ihtiyacın var ve ben her saniye bir tane olduğundan emin olacağım ve B, senden uzak kalmak istemiyorum! Eğer bir sebepten dolayı Luke'a gitmen gerektiğini hissedersen, ben giderim. orada da kal."

Başını iki yana salladı. "Seni bu işten uzak tutmak istiyorum. Senin bu işe karışmandan bile nefret ediyorum."

"Ben olmasaydım daha kötü durumda olurdun."

"Her zaman yanımda birinin olmasını sağlayacağım. Luke ya da başka biri."

"Ben yanında olacağım," dedi. "Şu anda kendini çok kötü hissettiğin için sana zorluk çıkarmayacağım. O yardımcının sana davranışından sonra buna hiç şaşırmadım. Ama nefesini toplar toplamaz dışarı çıkmayı istiyorum. Çılgınca savaşıyor. Aiden, sana çalışıyor. Neden ya da nasıl bilmiyorum ama seninle çalışıyor." Bir eliyle saçlarını başının üstünde topladı. "Tanrım, sen yapmışsın gibi göstermek için kendini nasıl dövebilir? Kendini aşağı attı Merdivenler mi? Nasıl?"

"Hiçbir fikrim yok. Nedenini de bilmiyorum."

Telefon çaldı. Erin cevap vermek için ayağa kalktı. Sonra dedi ki, "Marcie, tatlım! Ben de tam seni arayacaktım!" Aiden'a bir uh-oh bakışı fırlattı. "Hayır, hayır, elbette bir sorun yok. Mesaj bıraktın mı? Bebeğim, özür dilerim. Kapıdan içeri daha yeni girdik. Telesekreteri bile kontrol etmedim.

Bütün gün sahildeydik. Bunu yapacağımızı söylememiş miydin? Tatlım, üzgünüm ama lütfen hiç endişelenme. Benim işim senin için endişelenmek, tam tersi değil." Sonra Erin usulca güldü. "Ama tatlım, artık burada tek başıma değilim. Aiden var ve neredeyse hiç ayrılmıyoruz. Evet, rahatlayabilirsin. Bu gece buradayım ve Çok yoğun bir günün ardından yorgun düştüm. Seni yarın arayacağımdan emin olabilirsin. Ben de seni seviyorum. Hoşça kal."

Kanepeye geri döndü ve Aiden'ın yanına yığıldı. "Ona hiçbir şey söylemedin," dedi.

Birasından bir yudum aldı. "Ona daha önce evli olduğunuzu söyledim. Bunu ona 4 Temmuz hafta sonunda söyledim."

"Ama bu çılgınlıkların hiçbiri." Bu bir soru değildi.

"Çok büyük bir hamile ve bebeği doğamaz Normalde. Onu üzmem istemiyorum. Eğer şimdi doğum yaparsa, acil sezaryen olacak. En ufak bir endişe duymasını istemiyorum."

"Bu durumda ona gerçeği söylemek mantıklı olabilir. Ve ona işin üstünde olduğumuzu söyle."

"Ona gerçeği söyledim. Endişelenecek bir şey yok ve neredeyse hiç ayrılmıyoruz. Ona Annalee hakkında her şeyi anlatacağım.

bebek doğduktan sonra. Ve bu onu kesinlikle heyecanlandıracak, her kirli detayı isteyecek. Kötü korku filmlerindeki katliam sahnelerinde odada gözlerini kapatmayan tek kişi her zaman Marcie olmuştur."

Aiden ona döndü ve kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı.

"Beni kendisiyle birlikte Teksas'a gitmeye ikna etti. Testere Katliamı. Hiçbir şeyi kaçırmadı. Neredeyse koltuğun altına girip gözlerimi saklayacaktım."

"O bir ghoul mu?" Aiden sordu.

"Kendi iyiliği için fazla cesur, hiçbir şeyden korkmuyor. O benim hiç olmadığım kadar cesur. Ne olursa olsun, bazı kötü şeyleri atlatmasını sağladı. Ona hayranım. Ama şu anda Annalee'nin çılgınlıklarına takılıp kalmasını istemiyorum. Şu anda yeğenimi sağlıklı bir şekilde büyütmesini ve güvenli bir doğum yapmasını istiyorum."

Bunu düşündü. "Söylediğin şekilde çok mantıklı."

"Çünkü o cesur ve ben mantıklıyım." Ona doğru döndü. "Seni seviyorum. Seninle birlikteyim. Güven bana. Seninle olmama izin ver."

Elini ensesine koydu ve parmaklarını saçlarına geçirdi. "Elbette sana güveniyorum. Sadece benimle birlikte senin de tamamen delirmeni istemiyorum."

"Çok geç. Kadın beni delirtti, yanımda dikkatli olsa iyi olur."

Aiden tutuklandıktan beş gün sonra Erin'in kulübesinde telefon çaldı. Açtı ve Annalee "Aiden'ı bağla." dedi.

"Günaydın Annalee," dedi Erin. "Her şey yolunda mı?"

"Aiden'ı giydir. Çabuk ol."

Aiden masada oturmuş, dizüstü bilgisayarını açmış, yanında da bir fincan kahve içiyordu. Erin telefonu ona doğru uzattığında, "Tahmin et yine kim geldi?" dedi.

Hemen telefonu aldı. "Bu iyi olsa iyi olur," dedi. Uzun süre dinledi ve sonunda şöyle dedi. "Tabii ki haraç almanın yasalara aykırı olduğunun farkındasınızdır." Yine uzun süre dinledi. "Bu teklifi ona yapabilmeniz için avukatımın telefon numarasını ister misiniz?" Yine dinledi. "Tamam. Teklifi avukatıma ileteceğim... ve, Annalee? Gerçekten bir tane almak isteyebilirsin, gerçekten iyi bir tane." Sonra bağlantıyı kesti.

Erin öylece durdu, yüzünde donmuş bir ifadeyle bekliyordu. "İşte teklifi. Eğer ona yüz bin dolar verirsem Kayıt dışı nakit anlaşması, her şeyi hemen imzalayacak. Aksi takdirde beni mahkemeye vermeyi ve firar, taciz, darp, zihinsel zulümden dava açmayı planlıyor, hapis cezası..." Aniden, alaycı bir şekilde güldü.

"Hapis mi? Tanrım, ondan yeterince hızlı uzaklaşamadım!"

Erin ona doğru bir adım attı. "Aiden, bunların hiçbirini kanıtlayamaz!"

"Ama bir rapor vardı. Elbette hiçbir şeyi kanıtlayamaz ama bana çok zekice belirttiği gibi yapabildiği şey, basını bile kullanarak söylentiler yaymak. Öyle bir yaygara koparabilir ki, çalışan bir beyni olan hiçbir muayenehane bana kadın doktoru olarak şans vermez. Şantajın yasalara aykırı olduğunu belirttiğimde, elimde bir kayıt olmasını umduğunu söyledi.

cihaz çalışıyor. Sonra da bir hafta içinde bir karar vermesini yoksa yine dayak yiyeceğini söyledi. Ve polis Muhtemelen avukat kız arkadaşımın benim için yalan söylemesinden bıktım." "Aiden! Bu yanına kalmayacak!"

"Ama yapabilir," dedi. "Yani, asla bir şey kanıtlayamaz ama kadınlara kötü davrandığımı iddia eden uzun bir ima ve dedikodu geçmiş olmanın devam etmemi gerçekten zorlaştırabilir mi? Kariyerimi mahvedebilir mi? Bence hapse girse bile, yine de çok fazla karakterim hakkındaki şüphelere zarar veriyor." Güldü Aniden. "Tüm bunlar tanıdık gelmiyor mu? Fiyat dışında - fiyat çok yükseldi."

Mel resepsiyonda takılıyordu, bir yığın laboratuvar sonucu ve diğer yanda dosyalar vardı. Cameron masanın başında bilgisayarda çalışıyordu. Tüm hasta dosyalarını sabit diskte dosyalayarak kâğıtsız sisteme geçmeye çalışıyorlardı. Mel onlara mükemmel bir özelleştirilmiş bir programdı, ancak yine de çok fazla çizelge, dosyalama, eleme, sıralama ve giriş gerektiriyordu.

"Fazladan bir kurulumuz olduğu anda, en azından yarı zamanlı bir sekreter alıyoruz. Hayatımın yarısını evrak işleri."

Cameron sadece homurdanarak cevap verdi. En az onun kadar o da boğuluyordu.

İşler kesinlikle artıyordu. Artık haftada iki randevu gününe çıkmışlardı ve daha fazla insan

alan sigorta yaptırıyor, ikisi de mütevazı da olsa geçimlerini sağlıyordu.

Kapı açıldı ve Darla Prentiss kafasını içeri uzattı. "Mel, merhaba! Benim için bir dakikan var mı?"

"Kesinlikle! Sen nasılsın?"

"Harika."

Darla el sallayarak kapıdan çıktı ve Mel bir kamyonun motorunun kapatıldığını, bir kapının çarpıldığını duydu. Sonra Phil Prentiss karısının yanındaydı. Başındaki şapkayı çıkardı.

girerken başını salladı. Kot pantolonu, ekose gömleği ve botları iyice yıpranmış ve biraz da kirlenmişti; çalışıyordu. Darla ise şık giyinmişti; en güzel kırışık pantolonunu ve kolalı beyaz bluzunu giymişti. Elinde büyük bir manila tutuyordu.

zarfını koruyucu bir şekilde göğsüne yasladı. "Mel," dedi Phil gülümseyerek ve başını sallayarak. "Doktor," dedi Cameron'a.

Cameron adamın elini sıkmak için ayağa kalktı. "İkiniz de iyi görünüyorsunuz," diye gözlemledi.

"Sen de, Doktor. Mel, seninle bir dakika konuşabilir miyiz? Özel bir isteğin var mı?" Phil sordu.

"Bu taraftan," dedi Mel, ofislerine doğru ilerlerken. "Sizin için her şeyi yapacağımı biliyorsunuz."

Phil güldü; Darla da kahkahasıyla ona katıldı. "Biz de tam olarak bunu umuyoruz."

Phil ve Darla masasının önüne, Mel de arkasına oturduğunda, onların birbirleriyle olan genç ve gizemli eğlencelerine sıırtmaktan kendini alamadı. Ellerini masasının üzerinde kavuşturdu. "Beni de şakaya dahil edecek misiniz?" diye sordu.

Darla zarfı ona uzattı. "Devam ediyoruz, Mel. Bu bizim evlat edinme paketimiz. Hâlâ Tanrı'nın bizi bir çocukla kutsamasını umuyoruz ama sanırım bu kendi başımıza yapacağımız bir şey olmayacak."

Mel neredeyse şok içinde zarfı aldı. Nutku tutulmuştu.

"Konuştuk," dedi Phil. "Bizim için başka bir plan olduğu çok açık. Sadece bir çift için bir ihtiyaç olmalı

Yoksa kendimizi bu durumda bulmazdık. Gerçek şu ki, eğer çocuğumuz olsaydı muhtemelen evlat edinmeyi düşünmezdik."

"Denemekten vazgeçecek misin?" Mel temkinli bir şekilde sordu.

Darla başını salladı. "İşimiz bitti. Eğer şimdi harcanacak bir para varsa, bunun bir avukata harcanmasının daha iyi olacağını düşündük." Döndü ve kocasına gülümsedi. "Ve bir üniversite fonu oluşturmaya. Sanırım dışarıda bize ihtiyacı olan çocuklar var." Biraz güldü. "Var. Muhtemelen çocuklar taze tam yağlı süt, bahçe sebzeleri ve belki de atlayacakları bir samanlık ile büyüyecekleri bir yer arıyor .."

"Ama ya tekrar hamile kalırsan?" Mel sordu.

Phil başını sallayarak, "Devam etmeye ve bunu kapatmaya karar verdik," dedi. "Öncelikle, bu pek olası değil. Bu bizim özel bir yeteneğimiz gibi görünmüyor. İkincisi, bizim yaşadığımız türden hamilelikler çok travmatik oluyor. Yeni kurulan bir aile hayatını böyle karmaşık hale getirmek istemeyiz."

"Ağlak bir bebek gibi görünmekten nefret ediyorum - hayatımda şikayet edecek pek bir şey yok. Ama başka bir düşüğün üstesinden gelmeye çalışmak istemiyoruz. Ayrıca, Phil ve ben her zaman bizim için doğru olanın kendini göstereceğine inandık."

Mel yumuşak bir sesle, "Sen asla ağlak bir bebek olmadın," dedi. "Tanıdığım çiftler arasında her zaman en iyi tavırlara sahip olan sizdiniz."

"Başka pek çok açıdan kutsanmış durumdayız," diyor Phil. "Yani çiftlik sağlam, toprak bize iyi geliyor, birbirimizi erken yaşta bulduk. Darla adına konuşamam ama hayatımda uyanıp da bu kadın için Tanrı'ya şükretmediğim bir gün bile olmadı. O bir erkeğin sahip olabileceği en iyi eş. var...."

Darla'nın yanaklarında kız gibi bir kızarma oldu. "Neden böyle söylediğini biliyorsun, değil mi? Eğer gerçekten tatlı ve romantikse, bazen iki tatlı yaparım."

Boğazının altından güldü. "Tatlı ve romantik olduğumda benim için yaptığı tek şey bu değil ama bunu duymak

istemezsin!"

"Phil!" diye azarladı. Sonra tekrar Mel'e baktı, ciddiye.
"Mel, şu zarfa bir göz atar mısın lütfen? Bu tür şeyleri dahil
edip etmediğimizi bize söyler misin?

bir çocuğun bilmek isteyeceğı bir yer var mı? Eksik
bir şey varsa onu da ekleyeceğiz."

"Elbette," dedi Mel, neredeyse uyuşmuş bir halde. "Tabii, bakalım."
Kadın

zarfı açtı ve bazı evraklar çıkardı. Birbirinin aynısı,
kopyalanmış birkaç özgeçmiş vardı. "Neyi ekleyeceğini nasıl
bildin?"

"Hepsini internetten araştırdık. Sonunda bizim için bir
sayfa oluşturacağım, böylece bunları da koyabileceğiz. Yani
bir sonraki

Birinin baktığı zaman..." Omuz silkti. "Orada olacağız,
bulunmaya hazırız."

Mel taradı. Hepsi oradaydı. Yaşlarından dini tercihlerine
ve sağlık raporlarına kadar kişisel bilgiler. Ev yaşamlarının
bir tanımı vardı - büyük bir mandıra, yeniden düzenlenmiş
beş yatak odalı bir ev, ortalamanın üzerinde bir gelir,
tasarruflar ve yatırımlar, temiz bir yasal geçmiş, toplumda
uzun süredir ikamet, tonlarca toplum hizmeti. Mel'in
onlarla ilk tanıştığı andan beri bildiğı gibi, onlar ideal
insanlardı. Kendi bebeklerine sahip olmak için bir servet
harcamışlardı.

"Bu kararla ilgili için rahat mı?" Mel, bir zamanlar
rahminin olduğu yerde giderek artan bir ağrı hissederek
sordu.

"Öyleyiz, Mel. Gerçekten iyi bir hayatımız, mutlu bir
evliliğimiz var. Her şeyin istediğimiz gibi olması için çok
uğraştık, oysa belki de planımız bu değildi. Ve ne var biliyor
musun?

Başka? Eğer bizim de evlat edinmemiz gerekmiyorsa, o
zaman bize bir çocuk gelmeyecektir - evrak işlerini hallettik
ama bunu Tanrı'nın ellerine bırakıyoruz. Eğer bu konuda
bize yardımcı olmayı uygun görürse, yetiştirmemiz gereken
çocuğı bize gönderecektir."

Tanrı uygun görürse mi? Mel neredeyse öfkeyle
düşündü. Tanrı şimdiye kadar pek yardımcı olmamıştı! Ama
öfkesini bastırdı ve şöyle dedi: "Peki, ne kadar esneksiniz?

Burada tam olarak ne tür bir çocuk istediğiniz yazmıyor. Bu genellikle paketin bir parçasıdır. Çoğu çiftin önyargılı fikirleri vardır, örneğin altı aylıktan küçük bir erkek çocuk, beyaz ırk, bu tür şeyler."

Birbirlerine baktılar ve tekrar güldüler. "Bu önümüze ne çıkarsa çıksın açık olmak yerine tam olarak neye sahip olacağımızı belirlemek olacaktır."

"Peki, bu altı yaşında çift ırklı bir çocuk olabilir. Ya da engelli bir çocuğa ne dersiniz?" diye sordu.

"Yine, olabileceğimiz tek şey Kendi bebeğimizin garantisi onun ırkıydı. Kendi bebeğimiz engelli olarak gelseydi, onu geri vereceğimizi mi sanıyorsun?" Kıkırdadı ve bu saçmalık karşısında başını salladı. "Dürüst olacağım Mel, küçük bir bebeği kucağımıza almayı, çocuğumuzun dişlerinin çıkmasını, yürümeyi ve konuşmayı öğrenmesini, boyunun uzamasını izlemeyi hayal ettim. Ama işin aslına bakarsan Hayatlarımızda, neredeyse mükemmel hayatlarımızda eksik olan şey çocukların kahkahalarıdır. Sanırım her yaşta, şekilde, renkte ve boyutta olabiliyorlar."

"Burada üzerinde durulması gereken bir konu var: Çocuklarını evlatlık vermek zorunda olduklarını düşünen pek çok genç kadın, bir şekilde iletişim halinde olmak istiyor. Bilgilendirilmek istiyorlar. düzenli olarak bebeklerinin iyi olduğunu söylerler. Fotoğraf ve benzeri şeyler istiyorlar. Evlat edinmek için velayetten vazgeçseler bile, çocuklarının top oynadığını görmek için bir Küçükler Ligi maçına bile gelmek isteyebilirler," dedi Mel. Onları korkutup kaçırmayı umuyordu.

Merakla şaşkın bakışlar attılar ve o, Aha! Bunu kabul etmezler!

"Şimdi, bu çok mantıklı değil mi?" Darla dedi ki. "İtiraf etmeliyim ki, eğer bir çocuğumu başka birinin büyütmesi zorunda kalsaydım, onun güçlü ve iyi yetiştiğini bilmek beni rahatlatırdı."

"Bu son derece karmaşık bir durum olabilir, biliyorsunuz," dedi Mel. "Biyolojik bir ebeveynin her şeyi sürekli gözden geçirmesi.... işlerin gidişatını beğenmezse müdahale etmeyi düşünmesi...."

Phil güldü. "Huysuz yaşlı babamın yirmi yıldır emekli olmamış gibi çiftliğe bakmasından daha karmaşık bir şey önce mi? Benden ve kardeşimden geri almakla tehdit ediyor.

Her gün mü?" O güldü ve Darla da ona katıldı. "Mel, büyük bir sürün varsa ve geçimini Doğa Ana'dan sağlamaya çalışıyorsan, zorlukları göze alsan iyi edersin. Hiç kimse Doğa Ana'dan daha vefasız olamaz." Darla'ya baktı. "Kendi ailemizi yetiştirmeye çalışırken bunu kesinlikle öğrenmedik mi?"

Mel malzemeyi zarfa geri koydu. "Fikrinizi değiştirip ne tür bir çocuk istediğiniz konusunda daha açık konuşmaya karar vermezseniz, bana hepsi burada gibi görünüyor. arıyorum. Tabii bir kez daha kendi çocuğuna sahip olmayı denemek istemiyorsan. Sonuncusunu on sekiz hafta gibi uzun bir süre taşıdın."

Darla başını salladı. "Korkarım bunu yapabilecek durumda değilim. Sadece kaybı çok fazla hissetmekle kalmıyorum, aynı zamanda kendimi başarısız gibi hissediyorum. Bunun aptalca olduğunu biliyorum ama..."

"O duyguyu bilirim," dedi Mel. "Peki ya taşıyıcı anneye ne dersiniz? Bunun hakkında konuştunuz mu?"

"Yaptık. Bizim gibi insanlar için oldukça makul bir seçenek gibi görünüyor. Ama ben otuz beş, Phil ise otuz sekiz yaşında. Bu gebe piyangosu oynamayı bırakmamızın zamanı geldi. Dediğim gibi, o para bir üniversite fonu oluşturabilir. Evlatlık verilecek zengin bebek olmadığına emin olabilirsiniz. Eğer bir bebeğimiz olursa, kimsenin bunu yapamayacağı küçük bir bebek olacak. Ama biz yapabiliriz.

Her zaman her şeyimiz vardı. Çocuklar dışında her şeye."

Phil sandalyesine geri oturdu. "Başımın etini yiyecek bir çocuk bulmalıyım.

Babamın bana yaptığı gibi. Çiftliği devretmek ve her gün gelip ona neyi yanlış yaptığını söylemek için sabırsızlanıyorum" diye şaka yaptı.

"Ah, Phil," diye hafifçe azarladı Darla. "Baban yardım etmeye çalışıyor. İyi niyetli."

"Ya bir bebek... ya da küçük bir çocuk... sizin için hiç gerçekleşmezse?" diye sordu onlara.

"Pekala," dedi Phil. "Eğer bu olursa, sanırım kalplerimizde bir sürü fazla sevgiyle öleceğiz." Kolunu karısının omuzlarına

doladı. "Daha kötü şeyler de var."

Mel, "Size iyi şanslar," dedi ve zarfı onlara uzattı.

"Sende kalabilir mi, Mel? Virgin River'daki tüm kadın hastalar sende. Bunun gibi bir paketi Eureka'daki bir ajansa, bir diğerini de ilçedeki en büyük kadın doğum merkezine veriyoruz. Ama belki buralarda birileri çıkar, tam burada yaşadığımız yerde. Bize ihtiyacı olan biriyle karşılaşırsanız, bunu ona söyleyebilir misiniz? Belki özgeçmişlerimizden birini verirsiniz?"

"Elbette," dedi. "Elbette, bunu yapabilirim."

Ve hatırladı - bu o kadar çok kez olmuştu ki, bunun bir tesadüf olduğunu düşünmek neredeyse imkansızdı. İlki yıllar önceydi, Los Angeles'ta.

Genç kadın hastanenin kliniğine geldi, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve sonlandırmaya cesaret edemediğini söylüyordu.

Babası onu istemedi, yardım etmedi, ailesi öfkeliydi, vesaire, vesaire. İki saat sonra otuzlu yaşlarında bir kadın histerektomi bir evlat edinme özgeçmişini getirdi ve evlat edinecek ebeveyn arayan birini tanıyıp tanımadıklarını sordu.... Birbirlerine o kadar yaklaşmışlardı ki kapı aralığında neredeyse birbirlerinin yanından geçeceklerdi. Mel onları bir araya getirmişti ve herkesin hayatını biraz daha zenginleştirmede parmağı olduğu için büyük bir sıcaklık hissetti.

Şu anda öyle hissetmiyordu. Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Birini duyarsam size haber veririm."

Önce Darla onun elini tuttu, sonra Phil. "Teşekkürler Mel, sen bir hazinesin. Muhtemelen uzun zaman alacağını biliyoruz. Sabırlıyız. Ama bunu sana vermek, başımızda bir melek olmasına en yakın şey."

Hah! Mel düşündü. Keşke bilseydin! "Şimdi, gitme bana hak etmediğim bir kredi veriyor," dedi gülümseyerek. "Bu noktada kimseyi tanımıyorum."

Onları ön kapıya kadar geçirdi, vedalaştı ve sonra ofise geri döndü. Burada hâlâ bir ölçüde kontrolü vardı - Marley ve Jake onu

evlat edinen anne, her şey yoluna girecekti. Bu da uzun sürmeyecekti. Hemen Brie'yle buluştular. Mel doğum öncesi pratisyeni olacaktı ve Marley de hatta bebeği doğurmasına bile razı olabilirdi. En kötü ihtimalle Marley ve Jake'i John Stone'a yönlendirebilirdi, o da onu kesinlikle odaya alırdı. Rick ve Liz'in yakın bir arkadaşının çocuklarının annesi olması onları çok rahatlatıyordu.

Zarfı masanın alt çekmecesine yerleştirdi. Kollarını belli bir şekilde tutarsa, bebeğin başının ağırlığını neredeyse hissedebiliyordu. Zarfı çekmecedeki birkaç hafta, en fazla birkaç hafta bırakırsa, Marley ve Jake'le yaptığı anlaşma kesinleşecekti.

Bebeği isim vermelerine bile izin verirdi. Bu onları mükemmel olduğuna ikna ederdi!

Bu durum o kadar sık yaşanmıştı ki, öz anne ve evlat edinen anne, tam da olması gerektiği anda, şans eseri birbirlerini bulmuşlardı. Sadece o değil Mel'in muayenehanesinde olmuştu ama pek çok hemşire ve doktordan benzer hikayeler duymuştu.

Ama yine olmuştu! Öz anne-baba yardım için ona gelmişti ve o da onların yanındaydı! O iyi bir seçimdi ve çocuklarını büyötmeye ve yetiştirmeye tamamen hazırdu Herkesin yapabileceği kadar iyi! Kesinlikle Prentisses kadar!

Zarfı çekmecedeki çıkardı ve elinde tarttı. Darla ve Phil'e çok düşküdü; onlar en harika insanlardı. Kendi bebeklerine sahip olamamaları evrendeki en büyük hile gibi görünüyordu. Hayatlarını tamamlamak için istedikleri tek şey, muhteşem sevgilerini yağdıracakları bir çocuktu.

Zarfı çekmeceye geri koydu. O benim bebeğim! şiddetle düşündü. Onu buldum! Tam da ihtiyacım olduğunda buldum!

Çekmeceyi açtı ve zarfa baktı orada oturuyordu. Boyutları daha da büyümüşdü. Mükemmel sağlık, iyi ve sağlıklı bir aile hayatı, bolca sevgi, derin inanç, bilgelik

ve kahkaha ve inancın ötesinde nezaket. Bir bebeği severlerdi ama dar görüşlü olmayacaklardı - başka bir çocuğun da onlara ihtiyacı olabilirdi. Ve onların çocukları yoktu.

İki çocuğum var, diye düşündü. İki sağlıklı, mutlu, akıllı, güzel çocuk. Darla daha önce hiç yepyeni bir bebeği göğsüne yakın tutmamıştı....

Ama bir tane daha lazım. Bir taneye daha ihtiyacım var! Anelik sevincini bir kez daha hissetmeye ihtiyacım var. Kadınca bir amaca ihtiyacım var. Kendi karnımın büyümesini izleyemiyorsam bile Marley'nin bebekle birlikte büyümesini izleyebilirim! Bebeğimle birlikte!

Çekmeceyi kapattı. Çarparak kapattı. Başını masasının üzerine koydu. Boğazında ve şakaklarında ağrı hissetti. Midesi çalkalanmaya başladı. Bir şeye yakalanıyorum, diye düşündü.

O senin bebeğin değil, dedi bir ses. Onun senin bebeğin olmasını o kadar çok istiyorsun ki, onu dünyadaki en düzgün, en hak eden iki müstakbel ebeveynden çalacaksın. Ve bunu yapacaksın çünkü...?

"Çünkü ihtiyacım olduğunu hissettiğim şey bu," dedi yüksek sesle. Yumuşakça ama yine de yüksek sesle.

Tek ihtiyacı olan birkaç hafta sessizlikti, dışarıda dört hafta, sonra her şey bitecekti. Sahip olacaktı Prentisses'in bu olaydan haberdar olmasını başarıyla engelledi. ve bebeğin öz ailesinin Prentisses'leri bilmesini engellemek için. Ve öz aileler Prentisseleri öğrenseler bile, yine de Mel ve Jack'i seçebilirler. Zararı yok.

Doğum yapan ebeveynlerin, kalplerindeki fazladan sevgiyi emmek için bir bebeğe ihtiyaç duymayan Mel ve Jack'i seçmeleri için birkaç hafta vardı. Darla ve Phil eninde sonunda bir çocuk bulacaklardı. Ya da kalplerindeki fazla sevgiyle öleceklerdi. Ve Phil bunu kendisi söylemişti, daha kötü şeyler de vardı.

Sen böyle biri değilsin Melinda, dedi ses.

O zaman ben kimim? diye sordu sese. Ben sadece diğer kadınlar gibi bir kadını, Darla gibi bir kadını, bir

kendini tatmin etmek isteyen bir kadın. Bu tamamen mantıklı!

Makul, diye düşündü. Kocanızı bir yabancının yardımıyla muhtemelen elli bin dolar ödeyerek üremeye zorlamak, üstelik zaten bir

Küçük, sağlam bir aile mi? Ona yalan söylemek, kucağınıza düşen bir evlatlık için onu kandırmak mı? Onu öfkeyle manipüle edip

ihtiyaçlarınızla birlikte? Bir çifte yardımcı olacağınıza söz vermek için sev ve hayran ol- sonra isteklerini sakla ki Daha fazla mı? Makul. Tam bir kaçık için.

Zarfı masasının üzerine koydu. Çantasını ve sağlık çantasını alıp Cameron'ın hâlâ bilgisayar başında olduğu resepsiyon bölümüne gitti. "Özür dilerim, sanırım bir şeyim var," dedi. "Eve gitmem gerekiyor. Acil bir durum olursa diye Hummer'ı sizin için bırakacağım."

"Jack'i arayacağım," dedi ve ayağa kalktı.

"Hayır, yapma. Arabanı almama izin ver. Evde bir bakıcım var, ona bakarım ve birkaç saat uzanırım. Ben üzgünüm...."

"Sorun ne Mel?" diye sordu, anahtarlarını almak için cebini karıştırırken. "Seni götürmemi ister misin?"

"Hayır. Hayır, sadece kötü bir baş ağrısı hissediyorum, biraz da mide bulantısı. Eve gidip biraz uzanmalıyım."

Anahtarları aldı. "İyi olacağım, sadece beni idare et. Tamam mı?"

"Şey, tabii. Ama..."

"Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa daha sonra kontrol ederim. Biraz dinlendikten ve Advil gibi bir şey aldıktan sonra. İş bitmeden arabanı sana geri getireceğim...."

"Bunun için endişelenmiyorum," dedi. "Solgun ve tuhafısın. Bırak ben süreyim-"

"Ben kontrol edeceğim," diyerek onun sözünü kesti ve kapıdan çıktı.

Saat bir sularında Cameron bir sandviç almak için caddenin karşısındaki bara doğru yürüdü. Bir tabureye atladı ve

Jack'e "Mel nasıl?" dedi.

"Mel?" Jack sordu. "Bunu benden daha iyi bilirsin."

"Buraya gelmedi mi? Eve gitmeden önce? Seni aramadı mı?"

"Ne?" Jack sordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Birkaç saat önce evden çıktı, hastaydı. Aslında oldukça kötü görünüyordu. Hayalet gibi solgun. Arabamı aldı ve Hummer'ı bana bıraktı. Umarım kenara çekmesi falan gerekmemiştir."

Jack kaşlarını çatı.

"Çok ani oldu. Prentisses'ler geldi, onun için evlat edinme paketini getirdiler, masanın üzerinde buldum. Onlar gittikten birkaç dakika sonra, o gitti. Baş ağrısı olduğunu düşündüğünü söyledi ama Mel ile çalıştığım onca zaman boyunca-

"Affedersiniz," dedi Jack. Mutfığa açılan sallanan kapıya gitti, sonra kapıya doğru giderken bardan geri geldi. "Vaiz seninle ilgilenmek için hemen dışarı çıkacak, Cam." Ve gitti.

Jack eve vardığında ne bulacağı hakkında hiçbir fikri olmadan olabildiğince hızlı bir şekilde eve gitti. Mel'in ruh hali garipti.

Kişiliği farklıydı, tavırları tahmin edilemezdi. Duygusal bir denge oyunu oynayarak başa çıkmaya çalışmış, sonra da elinden geldiğince devam etmişti. Daha önce hiç Karısıyla böyle bir şey yapmazdı.

O ise savaşta yaşadığı travma sonrası stres bozukluğu ve damarına basıldığında öfkelenmesi gibi sorunları olan biriydi.

Ama Mel daha önce hiç kafasını karıştırmamıştı. O Ona meydan okudu, onu korkuttu, onu kurtardı ama her zaman onu anladı. Hayatında tanıdığı en dürüst nişancıydı.

Jack eve girdiğinde, on dört yaşındaki Leslie irkilerek koltuktan fırladı. "Jack!" dedi.

"Mel evde mi?" diye sordu.

"Kendini iyi hissetmediğini söyledi.... Bir süre uzanmaya gitti."

"Çocuklar uyuyor mu?"

"Evet. Bir saat sonra aşağıda olurlar. Her şey yolunda mı?"

"Tamam. Devam et. On dört yaşındaki bebek bakıcıları uyku saatinde ne yapıyorsa onu yapın; telefonla konuşun, mutfakta otlanın, uyuyun, televizyon izleyin, her neyse..."

"Elbette, Jack," dedi gülerek.

Mel'le yaptığı harika, vahşi, gürültülü seksin çocuklar ya da misafirler tarafından duyulmasını önlemek için evi inşa ederken özenle ses geçirmez hale getirdiği yatak odasına gitti. Mel yatağa yüzüstü uzanmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Yatağın kenarına oturdu ve onu yavaşça ters çevirdi. Gözleri şişmiş, yüzü ıslak ve lekeliydi. "Jack," dedi hıçkırıklar içinde.

"Ne oldu bebeğim?" dedi, onu kucağına çekerek.

"Phil ve Darla ellerinde bir evlat edinme dosyasıyla geldiler. İhtiyacı olabilecek herkese vermemi istediler - çocuğu için iyi bir aile arayan herhangi bir öz anneye. Jack, bunu Marley'den saklayacaktım, böylece bebeği biz." Yüzünü onun göğsüne gömdü.

"Ama sen yapmadın," dedi saçlarını okşayarak.

"Ama yapacaktım çünkü dünyada beni doğru hissettirecek tek şeyin bir bebek olduğunu düşünüyordum. Nereden geldiği önemli değildi, yeter ki bana aitti. Bize aitti. Çünkü bu şekilde bir kadın, bir anne olacaktım. Yeniden bir bütün olurdum, tıpkı tanıştığımız zamanki gibi...."

Büyük bir çöküş, diye düşündü. Uzun zamandır gelmiyordu.

"Tanıştığımızdan bile daha iyisin," dedi. "Sen her şeysin. Eksik bir şey varsa da ben göremiyorum."

"Çünkü onu göremiyorsun," dedi. "Ama hissediyorum - eskiden hayatımın merkezinin olduğu yerde bir boşluk var. I

Mark'la evlendiğimde ve tek başımıza bebek yapamadığımızda kendimi sakat gibi hissetmişim ama topallığımı benden başka kimse göremiyordu. Nasıl bir şey olduğunu bilemezsin.

Göğüslerinin arasında sıcak tuttuğun bir şişe spermle kliniğe gitmek, bunun işe yarayacağını, bebeği yapacağını ummak..."

"Göğüslerinin arasında...?"

"Romantik olun" derdi doktor. 'Tüm bunların bilim olduğunu unutmaya çalışın ve bilimin sizin ve kocanızın çocuğunuzu yaratmanızla ilgili olduğunu hatırlayın....' Neredeyse sevişecektik ki numuneyi alabileyim, sonra kıyafetlerimi giyip arabama atlayabileyim, laboratuvara koşabileyim... Ama Jack... Kendimi diğer kadınlardan çok farklı hissediyordum. Çok yabancı, çok anormal ve garip. En çok edilen duanın ne olduğunu biliyor musun?

'Aman Tanrım, neden ben de herkes gibi olamıyorum?'

"Kimse herkes gibi değildir bebeğim," dedi. "Hepimiz çok farklı. Hepimizin ihtiyacı olan çok farklı şeyler var. Taşımamız gereken çok farklı yükler..."

"İlk evliliğimde hamile kalmayı takıntı haline getirmek istememişim ama bir ya da iki yıl zor zamanlar geçirdikten sonra bu benim her şeyim haline geldi. O öldüğünde her şey değişti elbette, kayıplarım katlandı. Sonra seninle tanıştım ve istemeden de olsa o boşluğu doldurdun.

onu hayatla doldurmak istiyordu. Jack," dedi. "Jack, ben bir ebeyim, hayat veriyorum, hayat dağıtıyorum, bu sadece temel gibi görünüyor. Jack, bunu özlüyorum. Onu çok özlüyorum ve bu gitti."

"Sadece değişti," dedi. "Çocuk sahibi oluyorsunuz ve bu süreçte hala kadınlarınızı taşıyorsunuz. Hala dünyaya bebekler getiriyorsunuz ama daha da önemlisi, kadınlar sağlıkları için size güveniyor. Onlara çok şey kazandırıyorlarınız...."

"Ama onu geri istiyorum, Jack. Ben bitmedim! Tanıştığın kadın olmak istiyorum, hiç denemeden hamile bıraktığın kadın."

"Denemeden huysuzlaştırdığım kadın," dedi

gölümseyerek.

"Tekrar kanamak istiyorum, bunu yenebilir misin? Regl olmadığım için çok mutlu olmalıyım ama regl olmayı özlüyorum."

"Ben de onları özlüyorum," dedi.

"Nasıl yaparsın?" dedi burnunu çekerek ve daha dik oturdu.

Omuz silkti. "Hayatımın büyük bir kısmı senin regl dönemlerin etrafında dönüyordu - ne zaman regl olduğun, ne zaman olmadığın, regl olup olmadığın... Birlikte ilk kez yatağa girdikten sonra regl olmadığın ortaya çıktı. Yine de sevişmenin doğru olup olmadığı konusunda tartışmayı dört gözle bekliyordum,

Ben umursamazken.... senin bu konuda utanacağını hayal ediyordum." "Sen her zaman kendin için fazla azgın oldun.

iyi," dedi.

"Çünkü o sendin," dedi. "Vücudun sürekli değişiyor, evrelerden geçiyordu. Ruh halleri."

"Hala ruh halim var...."

"Ama ben de özlüyorum Mel," dedi. "Kramp girdiği için sırtını ovma istedim, bana çok dağınık ya da huysuz olduğunu söylemeni duymak istedim. Kanın akmasını izlemeyi özledim.

Geleceğini ve bir kez daha gelmeyeceğini ve senin büyüüp olgunlaşacağını ve öfkeleneyeceğini biliyordum." Kıkırdadı.

"Tüm bu şeyler benim için de aniden değişti. Korkunç bir şekilde aniden."

"Ama görüyor musunuz? Beni farklı bir kadın yaptı ve hiçbir uyarı yoktu. Her şey çok erken değişti. Kırk beş ya da elli yaşında değişmesi gerekiyordu, otuz beşte değil! Tüm bu sorunlardan sonra nasıl hamile kalacağımı buldum. ve çalıştım ve sonra bam! Tekrar elimden alındı!"

Kadının yanaklarındaki yaşları sildi. "Büyüteceğin, kovalayacağın, bağırıp çağıracağın, döveceğin ve bizimle yatağa getireceğin çocuklarla yer değiştirdi. Hayatta kalma, büyüme ve dengeden gelen bilgelikle değiştirildi. Artık yok kan - dişlerinizi sıkıp sıkamayacağınızı tartışmak yok ve ayın kaç olursa olsun seni her bir parçanla sevmeme izin ver. Artık sürpriz yok, şimdi plan yapabiliriz. Ve bu krizi

atlattığımızda, artık çılgın ruh hali değişimleri olmayacak..."

"Bunun sadece çılgınca bir ruh hali değişimi olduğunu mu dūřunuyorsun?" diye sordu. "Hayır," dedi adam başını sallayarak. "Hayır-bu sensin

Önemli bulduğunuz bir vücut parçanızı kaybetmenin çok zor olduğunu kabul etmek, ama bunu kabul edebileceğinizi. Bu bir kayıp, tıpkı Rick'in bacağını kaybetmesi gibi. Bil bakalım ne oldu Mel? Biz

başka bebek yapmayacağız. Neyse ki bunu zaten yaptık. şimdi rahatlayabilir ve onların tadını çıkarabiliriz." Adam kadının boynunu ısırdı. "Artık seninle istediğin kadar sevişebilirim. İstersen her zaman. İstersen bir bakıcı tutabilir, kapıyı kilitleyebilir ve günlerce tavşanlar gibi sevişebiliriz."

"Bu beni daha iyi hissettirmiyor," diye onu bilgilendirdi.

"Çoklu orgazmlar seni her zaman daha iyi hissettirmiştir," diye fısıldadı.

"Pah," diye alay etti.

Kıkırdadı. "O zaman iyi numara yapıyorsun. İyi hissettiren şeyleri kabul etme konusunda her zaman çok olgun davrandın...."

"Jack, içimde bir yer var, tam şurası," dedi elini karnının alt kısmında gezdirerek, "boş hissediyorum, sanki önemli bir şey eksikmiş gibi...."

Büyük eliyle bastırdı. "Çünkü daha önce orada olan, güvendiğin bir şey Senin kimliğinin önemli bir parçası olduğuna inanan biri gitti. Gitti Mel, çünkü bu ölüm kalım meselesiydi. Seçenekler bunlardı."

"Onu ne kadar özlediğimi ve geri almayı ne kadar istediğimi fark etmemiştim."

"Biliyorum,
bebeğim."

"şimdi ne
olacak?"

Omuz silkti. "Eğer bunun için ağlamak istersen, sana sarılabilirim. Yine de eninde sonunda, seninle tanıştığımda olduğundan on kat daha iyi bir kadın olduğunu ve her geçen gün daha da iyiye gittiğini ve rahminin aşık olduğum senle o kadar da ilgisi olmadığını anlayacaksın. Yine de sen

vazgeçmeden önce bana çocuk verdiğin için teşekkür ederim. Ve birlikte olabilmemiz için bundan vazgeçtiğin için de teşekkür ederim..."

"Şu taşıyıcı annelik fikrinin nesi bu kadar kötüydü?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Emin değilim. Hayatımızda var olmayan bir boşluğu doldurmaya çalıştığına dair içimde bir his vardı.

Telafi etmek. Birlikte sahip olduğumuz ve bir insanın sahip olabileceği kadar mükemmele yakın olan hayat hakkında bir şekilde gerçekçi olmamak. Bilirsiniz, insanlar telafi ettiklerinde, bazen vazgeçtikleri şey elde ettiklerinden çok daha büyük olur."

"Phil Prentiss'e hiç bebekleri olmasaydı ne yapacağını sordum ve kalplerinde fazla sevgiyle öleceklerini söyledi...."

"Ve yapmayalım," dedi Jack. "Her damlasını harcayalım. Çocuklar için, ailelerimiz için, hastalarınız için, şehir için. "Her damlasını

Henüz tanımadığımız insanlar ve sonsuza dek iyi arkadaşımız olmuş olanlar. Birbirimize. Son nefesimizi verirken son damlamızı da harcayalım."

Mel ona gülümsedi ama yanaklarından büyük bir gözyaşı süzüldü. "Phil ve Darla'nın paketini o gence vermek zorundayım. çift...."

"Tabii ki var," dedi gözyaşını silerken. "Ve kalbinin boyutunu iki katına çıkaracak."

On altı

Aiden'in tutuklanıp serbest bırakılmasından birkaç gün sonra, boşanma avukatı onu Erin'in kulübesinden aradı. "Haberlerim var. Boşanmamışsınız. Ama zaten tam olarak evli de değildiniz."

Aiden kaşlarını çatı. "Affedersiniz?"

"Karın pek çok kişinin karısı oldu," dedi Ron. "O bir dolandırıcı, buna şaşırmamalı, değil mi?" diye sordu. "Ama sen onun ikinci eşiydin, o ise hâlâ ilk eşiydi. İlk kocası onun ortağı ve suç ortağıydı ve muhtemelen hâlâ da öyle; çekinizin arkasındaki isim de oydu. O kadar çok takma isim kullanmış ki, henüz hepsinin izini sürebildiğimizden emin değiliz. Çift Boşnak.

Albijana Kovacevic ve Mustafa Zubac. O gitmiyor Seni dava etmek, itibarını lekelemek ya da bunlardan herhangi birini yapmak. Bunu göze alamaz. Beş eyalette aranıyorlar."

Aiden konuşamıyordu. Zar zor nefes alabiliyordu.

"Aiden?" Ron sordu. "Dr. Riordan?"

"Uh, geri çekil. Bundan emin misin?"

"Size bazı fotoğrafları e-posta ile gönderdim, ama evet, eminiz. Her yerde yürüttükleri bir dümenleri var. Genç ve güzel Annalee, Busha, Cerilla ya da takma adlarından biriyle evleniyor. Genellikle oldukça zengin, yaşlı bir beyefendiyle. Hayır.

Göze çarpacak kadar zengin, ama bankada kazançlı bir hedef olmaya yetecek kadar parası var - fazla zaman harcamıyorlar. Masözlük, garsonluk, dansçılık, çocuk bakıcılığı yapmış..."

"Çocuk bakımı mı?" diye sordu, dizüstü bilgisayarını açıp internete girerek.

"Biliyorum. Korkunç bir düşünce, değil mi? Onlara çılgın ruh hali bozukluğu tedavisi uygular ve birkaç ay içinde

nakit para varsa anlaşmasız boşanmayı kabul eder.

Teşvik edici. Gitmesi için ona elli ya da yüz bin dolar vermek oldukça uygun maliyetli ve boşanma gerçekten dosyalanıyor ve kaydediliyor. Ne yazık ki Albijana'nın kurbanlarından bazıları onu satın aldıktan sonra bir kez daha düşünmüş ve dolandırıcılığı polise ihbar etmiş."

"Ama onunla evlenmeden önce," dedi Aiden, "onlara hatırı sayılır cinsel yeteneklerinin bir örneğini sunuyor. Ortağı olduğu iddia edilen bu adam - onu hiç görmedim, varlığından da haberim yoktu - onun pezevengi."

"Hemen hemen," dedi Ron. "O evlendi ve Birçok eyalette birçok kez boşanmış. Sizinki bir şanstı - avukatınız dört denemeden sonra baroyu geçememişti, masasında ne dosyalanmış ne de kaydedilmiş bir yığın dava bırakmıştı, bu nedenle evliliğiniz kaydedildi ama boşanmanız kaydedilmedi. Bu onlar için büyük bir hataydı. Ekibimin sizin evliliğinizin onun ilk evliliği olmadığını ve sonraki evliliklerin hiçbirinin yasal olmadığını bulmasına yol açtı. Bingo."

Az önce bir fotoğraf açtığı dizüstü bilgisayar ekranına baktı. Dikkatle onu dinleyen ve Aiden'ın ağzından pek bir şey duymayan Erin omzunun üzerinden baktı. "Tanrım," dedi Aiden nefes nefese. Kadın Annalee'ydi; adamın çok uğursuz, olgun bir görünüşü vardı ama Aiden bunun onun görünüşlerinden sadece biri olduğunu hemen anladı. "Bu o," dedi. "Peki ya adam? Yakaladım

Evli olduğunu bilmediğini söyleyen genç bir denizci, onunla saat onda bir barda tanıştığını söyledi.

Sabah. Tanrım... ağladı. On sekiz yaşında olduğunu ve ölesiye korktuğunu sanıyordum; beni onu öldüresiye dövmekten alıkoyan tek şey buydu."

"Mustafa Zubac, Mujo adıyla tanınıyor."

"Fotoğrafları nasıl aldın?" Aiden sordu.

"Geçtiğimiz birkaç yıl içinde tutuklandılar. Oldukça basit dolandırıcılıkları nedeniyle haklarında dava açılmadı. Kefaletle serbest kalıyor ve başka bir yere kaçıyorlar."

"Geldiğimi gördüğünü biliyordum," diye mırıldandı. "Kanıtlayamadım ama her zaman biliyordum - beni pratikte yakaladı

İki yıllık bir görevden sonra bir gemiden iniyor. Yakacak parası olan genç bir doktor. Tanrım. Ama donanma? Donanmaya mı girmiş?"

"Tarih yarım yamalak ama sanırım olan şey, ailesiyle birlikte göç etmesi ve askere alındıktan sonra vatandaşı Mujo ile takılmasıydı. Albijana'da bu yoktu. Bosna'da kolaydı - mahallesi sürekli çatışma içindeydi, ancak Mujo'nun durumu daha da kötüydü ve Onu hayatta tutan tek şey erken yaşta yeraltı dünyasına girmiş olmasıydı. Her ikisi de yalan söylemeyi, çalmayı, hile yapmayı ve dolandırıcılığı muhtemelen küçükken hayatta kalmak için öğrenmişler. Bu konuda yıkıcı derecede iyiler. Ve kimse gölgelerde yaşamayı savaş bölgesinde büyümüş bir çift çocuk gibi öğrenemez."

"Şaka yapmıyorum. Şimdi ne olacak?"

"Pekala, işte seçenekleriniz-ödemenin ve belgelerin hazır olup olmadığını sormak için aradığında, ona tüm hikayeyi bildiğinizi, kendisi ve Mujo hakkında tutuklama emri olduğunu ve onu bir daha görür ya da ondan haber alırsanız çok şaşıracağımı söyleyebilirsiniz. Ya da bilmiyormuş gibi davranıp polisin onu ortaya çıkarmasına yardım edebilirsiniz. Yerel polis onları gözaltına almayı çok ister. onları oradan almaktan mutluluk duyarım. Bu tamamen size bağlı." Aiden, "Her ne kadar yardım etmek istesem de, ben pas geçeceğim," dedi.

"Sadece ailem ya da Erin için daha fazla dram yaratmak istemiyorum. Bu, olmasını istediğim kadar kötü oldu."

"Ben olsam bu seçeneği tercih ederdim," dedi Ron.

"Yerel polis sizden işbirliği isterse şaşırmayın, ama bu tamamen size kalmış, baskı altında kalmayın. Bu arada, Annalee Kovacevic ile evlilik kaydınızın silinmesi için gerekli belgelerle birlikte mahkemeye başvuracağız. geçersiz kılınmış ve kaldırılmıştır. Size kopyalarını göndereceğiz. Bu birkaç ay sürecektir, ama biz devam edeceğiz."

"Minnettarım, çünkü meslektaşınıza kocaman bir elmas aldım ve geri verecek gibi görünmüyor."

İçtenlikle güldü. "Tebrikler! Bir tarih belirlediniz mi?" diye sordu.

"Siz temiz raporu verene kadar olmaz, Bay Preston."

"Üzerinde çalışıyoruz. Umarım uzun sürmez. Albijana'dan haber aldığınızda ve kötü haberi verdiğinizde bize haber verirsiniz, değil mi?"

"Ne zaman ve eğer?"

"Eminim hemen aranıyor olarak etiketleneceklerdir. Bunun kokusunu alırlarsa muhtemelen harekete geçeceklerdir." "Hayat ancak bu kadar nazik olabilirdi," dedi. "Sağ ol Ron. I

Bunu nasıl yaptığınızı bilmiyorum ama teşekkürler."

"Gerçekten iyi bir ekibim var, gerçekleri bulma konusunda acımasızlar. İnsanların saklamaya çalıştığı şeylere hayret edersiniz, Dr. Riordan."

"Bunun için Tanrı seni korusun."

Ron Preston kıkırdadı. "Faturayı aldığında beni kutsamayacaksın. Faturayı açtığında oturduğundan emin ol. zarf."

"Her kuruşuna değer" demekten kaçındı. Onun yerine, "Teşekkürler. Sonra konuşuruz." dedi.

Bekleyenler sadece Erin ve Aiden değildi Annalee'nin onlarla tekrar iletişime geçmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Aiden, ailesinin yakın üyelerine olayların dramatik dönüşünü anlattığında, herkes sonucu bekliyordu. Uzun süre beklemek zorunda kalmadılar. Altıncı günün sonunda Aiden bir e-posta aldı:

Çok zamanınız oldu. Belgeler imzalamam için hazır mı? Konuştuğumuz gibi mi? Annalee

Aiden aramadığı için neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı. Bu ona söylediğinde sesindeki şoku duymak eğlenceli olurdu. dolandırıcılık işe yaramamıştı. Ron Preston'a e-posta gönderdi ve tavsiye ettiği yanıtı sordu. Ron e-posta ile aşağıdakileri denemelisiniz:

Öyle değiller, Bayan Zubac. Mustafa ile olan evliliğiniz kayıtlardaki tek meşru evliliktir. boşanmaya ihtiyacım var. Kaybol ve beni bir daha rahatsız etme.

E-postası ve yanıtı Ron'a iletildi, Ron da yetkililerin bunu aldığından emin olacağını düşündü. Bundan sonra Aiden ve Erin'in hayatlarına devam etmeye çalışmaktan başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Ama Annalee onu birçok kez düşürdü, rahatlamak zordu. Hiçbir şey onun yakalandığı haberi kadar hoş karşılanamazdı.

O etkinliğe katılmadığı için hemen pişmanlık duymaya başladı.

"Kız kardeşim için endişeleniyorum," dedi Marcie Ian'a. "Yanlış giden bir şeyler var ve o bunu inkâr edip duruyor."

"Bir sorun olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Ian sordu.

"Bunu onun sesinden duyabiliyorum. Erin'in hiç sahip olmadığı bir gerginlik, gergin bir gülüş var ve eskiden beni her gün, bazen günde iki kez arardı, şimdi neredeyse her zaman onu aramak zorunda kalıyorum. Bir sorun var."

"Sadece aşırı hamile kalıyorsun," dedi Ian. "Sorun ne olabilir ki?"

"Virgin River'a gitti, aşık oldu, nişanlandı ve yaklaşık iki ay içinde yepyeni bir hayata başladı. Peki ya

Aiden ile aralarında bir sorun mu var?"

Ian onun küçük yüzünü avucunun içine aldı, baktı O yaramaz yeşil gözlerin derinliklerine baktı ve "Eğer varsa, bu konuda ne yapabilirsin?" diye sordu.

"Onun için orada olabilirim," dedi. "Eğer benimle konuşursa, belki yardımcı olabilirim. İlişkiler hakkında onun sandığından daha çok şey biliyorum. Erin biraz tuhaf biri - ilk ciddi ilişkisini yaşamak için oldukça yaşlı."

Ian gülümsedi ve başını salladı. "Birazdan evde olur. Birkaç hafta daha. Üç hafta sonra bebeğimiz olacak. Bu devam edecek. O evdeyken ve küçük adam dışarıdayken, ikiniz gece gündüz bu konu hakkında konuşabilirsiniz."

Marcie bunun tam bir koca lafı olduğunu düşündü. Erkekler rahatla gibi şeyler söylemek için mi yaratılmışlardı? Ama bu onun için yeterince iyi değildi - bir şeyler duyduğundan emindi kız kardeşinin sesinde bir sorun olduğunu gösteriyordu. Ve Marcie bunu ortadan kaldıramasa bile, ne olduğunu kesinlikle öğrenecekti.

Otuz beş haftalık hamileydi, doktor randevusuna yeni gitmişti ve her şey tamamen normal ve programa uygundu. Otuz sekiz haftalıkken, yani doğum tarihinden birkaç hafta önce sezaryen olacaktı. Her şey yolundaydı. Virgin River'a hızlıca gidip

Erin'le bir gece geçirecek, araziyi tanıyacak ve sabah geri dönecekti. Doktor daha fazla yolculuk yapmamasını söylemişti ama bu yolculuk onu doğuma sürükleyeceği ya da herhangi bir sorun olduğu için değil, sadece erken doğuma girme ihtimaline karşı doktoruna ve hastaneye yakın olması gerektiği içindi. Eğer böyle bir şey olursa sezaryeni erken yaptırabilirdi. Bunun pek olası olmadığını söylemişti ama yine de tedbiri elden bırakmamasını istemişti.

Yine de ilk bebekler ve doğum hakkında okuduğu her şey doğumun genellikle sonsuza kadar sürdüğünü söylüyordu. En kötü ihtimalle doğum sancısı başlarsa kenara çekip yardım çağıracaktı. ambulans ya da her neyse.

lan sabah işe gittikten sonra, bir gece çantasına birkaç şey attı ve ona bir not yazdı.

Erin'i görmek için Virgin River'a doğru yola çıktım. Sağ salım vardığımda arayıp mesaj bırakacağım, öğlene kadar orada olmayı umuyorum. Bu gece konuşuruz. Önce döneceğim. Yarınki şey. Merak etme, harika hissediyorum. Ve seni seviyorum.

Yolun çoğunda cep telefonu çekiyordu ve üç saat sonra yolda kendini harika hissederek cep telefonunu kontrol etti ve hiçbir aramayı cevapsız bırakmamıştı. Daha sonra lan'la konuştuğunda bu konuda çok huysuzlanacaktı ama endişelenmedi. Ona kızgın kalamazdı. Ayrıca, onun her istediğini yapmasına alışmıştı. Kadın kendi kendine gülümsedi. Ne de olsa onu bu şekilde yakalamıştı. -İstediğini yapardı.

Kulübeye yaklaştığında kendini pek iyi hissetmiyordu. Marcie'nin geç hamileliği için tipik bir gün piknik değildi. Bir kere kendisi küçük, yükü büyüktü; bazen leğen kemiğinin alt kısmına yaptığı baskı onu yıpratıyordu. Yol boyunca yanında su olmasına rağmen muhtemelen biraz susuz kalmıştı. Ve acıkmıştı. fıstık ezmeli kraker vardı. Erin'in evine vardığında bir ısırik alacak ve belki bir süre uzanacaktı. O yapmıştı Fantastik bir zamandı ve bununla gurur duyuyordu; henüz öğlen olmamıştı. Erin'in cipi kulübede değildi, Aiden'inki de öyle.

Ayak işlerine falan gitmiş olmalılar ama onun için sorun değil. Bir şeyler yer ve dinlenirdi. Kapıyı açtı ve içeri girdi; panjurların hepsi çekilmişti ve içerisi biraz karanlıktı. Kapıyı arkasından kapattı ve önce yeni Fransız kapılara gitti, manzaraya karşı panjurları açtı.

Döndüğünde şaşkınlıktan neredeyse çığlık atacaktı.

Yüzü morarmış ve şişmiş sarışın bir kadın ona doğru küçük bir silah doğrultuyordu. "Kimsin sen?"

Kadın Marcie'ye sordu.

Marcie şok içinde göğsünü tuttu, sonra kendini toparladı. "Ben Marcie Buchanan'ım ve burası benim kulübem! Birini incitmeden o şeyi yere bırak!"

Silah hareket etmedi. "Erin ve Aiden nerede?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok! Daha yeni geldim! Burada ne halt ediyorsun? Ne istiyorsun?"

"Aiden'ı bekliyorum. Biraz paraya ihtiyacım var," dedi.

Marcie çantasını açtı. "Bende ne varsa alabilirsin. En azından elli dolarım olmalı."

Kadın güldü ve bu onun yüzünü buruşturdu. Dudağı şişmiş ve yarılmıştı, gözleri kararmıştı ve yüzü biraz orantısız görünüyordu. "Gerçekten mi?" dedi. "Tam elli dolar mı?" Kadın yine güldü. "Şey, küçük kız, bunu yaklaşık binle çarparsak, konuşuyoruz demektir."

"Ohhh," dedi Marcie, ortasını tutarak. "Su ya da başka bir şeye ihtiyacım var," dedi. "Kendimi hiç iyi hissetmiyorum...."

"Keyfine bak. Sonra otur ve biraz dinlen. İşe yarayabilirsin."

"Doğuruyor olabilirim," dedi Marcie. "Bu da çok kötü bir şey olur."

"Benim sorunum değil." Omuz silkti. "Telefonu kullanmam lazım..."

"Olmaz, civciv. Suyunu al ve otur." "Oh, Tanrım," diye inledi.

Kadın kötü kötü gülümsedi. "Bu adreste olmaz bebeğim," dedi soğuk bir şekilde.

Erin ve Aiden sabah birkaç saat geçirdiler. Fortuna'daki Eel Nehri boyunca bisiklet sürdüler, yerel bir restoranın verandasında deniz mahsulleri salatasından oluşan erken bir öğle yemeği yediler ve ardından öğleden sonranın bir kısmını geçirmek için Luke'a gittiler. Erin bebeği kucağına almak ve ona yardım etmekle meşguldü.

Aiden, Luke'la birlikte Art'ı Netta'nın evine bırakmaya ve bazı ayak işlerini halletmeye gideceğini söylediğinde banyo yapıyordu. En geç saat beşe kadar döneceğine söz verdi.

Shelby telefonu açıp Erin'e uzattığında bebek saat iki sularında uykuya dalmıştı. "Kayınbiraderin mi?" dedi soru sorar gibi.

Erin onu yakaladı. "Ian? Marcie iyi mi?"

"Bilmiyorum," dedi. "Senin için endişelenmiş ve bana bir not bırakmış - seni görmek için Virgin River'a gitmeye karar vermiş."

"Benim için endişeleniyor musun? Ama neden?"

"Sesinizde bir şey duydu," dedi. "Açıklayamam ama Marcie'yi bilirsin. Virgin River'a vardığında arayacağını söylemişti ama aramadı. Şimdiye kadar orada olmalıydı ama kulübede telefonu açan yok."

"Şimdi oraya gidip onu bekleyeceğim. Onu görür görmez arayacağım."

"Şimdi oraya gidiyorum ve oraya vardığımda, eğer iyiye, onu dizimin üzerine yatıracağım."

"Ian, otoyol devriyesini ara," dedi Erin. "Eğer şu anda kulübede olması gerekiyorsa ve değilse, yolda arabasıyla ilgili bir sorun yaşamış olma ihtimaline karşı arabasını izlemelerini söyle. Onlara tam olarak izleyeceği rotayı söyle."

"Olur. Kulübeye vardığında beni ara."

Erin telefonu kapattı ve şaşkın bakışlarını Shelby'ye çevirdi. Shelby şaşkınlıkla başını salladı. "Ne kadar tuhaf. Anlaşılan Marcie bende bir sorun olduğuna karar vermiş. Ona her şeyin yolunda olduğunu söyledim ama belki de telefonda sesim biraz stresli çıkmıştır.

Her neyse, buraya gelip kendi gözleriyle görmesi gerektiğine karar verdi. Ben kulübeye gidip onu bekleyeceğim."

"Benim de gelmemi ister misin?" Shelby sordu.

"Bebeğin uykusundan yararlanın ve belki kendiniz de bir uyku çekersiniz. Sonra görüşürüz. Aiden'a eve gittiğimi söyle."

Biraz sonra kulübeye yanaştığında, Marcie'nin arabası orada duruyordu. "Tanrıya şükür," dedi kendi kendine.

"Küçük haylaz!" Kapıdan içeri girdi ve Marcie'yi gördü

deri koltukta yatıyordu. Tam onun üzerinde durdu ve "Aklından ne geçiyordu?" dedi.

"Erin?" Marcie söyledi. "Kendimize bir durum...." Başını eğerek odanın diğer tarafını işaret etti.

Erin döndüğünde, Annalee'nin odanın uzak köşesindeki bir sandalyede, ulaşamayacağı bir yerde, kucağında küçük bir tabancayla oturduğunu gördü. Nefes nefese kaldı ve Şaşkınlıkla geriye sıçradı, neredeyse yatan kız kardeşinin üzerine düşüyordu. Bir an için kendisini en çok neyin şok ettiğinden emin olamadı; Annalee'nin orada olması mı, yüzünün durumu mu yoksa silah mı?

Kendini düzeltti. "Bu da ne Annalee? Bu küçük gösteriyle ne kazanmayı umuyorsun?"

"Para," dedi omuz silkerek. "İşler kötüye gitti, bu yüzden biraz paraya ihtiyacım olacak."

"Arabani hiçbir yerde görmedim...."

"Kulübenin arkasına, gözden uzak bir yere park ettim," dedi Annalee. "Şimdi işimize dönelim mi?"

"Ne kadar?" Erin söyledi. "Sana bir çek yazacağım."

"Doğru." Annalee güldü. "Korkarım bundan biraz daha likit olması gerekecek. Nakit bir işlem."

"Ve rehine mi alacaksınız? Planınız bu mu?"

Kadın tekrar güldü ve Erin bunun yüzünün görünümüne yaptığı etkiden dolayı gerçekten de irkildi. "Tabii ki hayır, bu beni sadece yavaşlatır."

"Ben paranın peşindeyken hamile kız kardeşime silah doğrultursanız, bu rehin alma sayılır. Bunu başarmanın başka bir yolunu düşünemiyorum. Başın yeterince belada değil mi?"

"Bunu duyana kadar bekle," dedi Marcie. "Aslında oldukça kurnazca." Erin kaşlarını çatarak Marcie'ye baktı. "Ama öyle."

"Bana bırak," dedi Erin.

"Bunu bilgisayarda yapacağız," dedi Annalee. "Para transferi ya da banka havalesi, hangisini yapabiliyorsanız. Herkes internet üzerinden bankacılık yapıyor. Elli bin dolara ihtiyacım var."

offshore bankama yatırın ve merak etmeyin, ben oradan alırım."

Erin sadece başını salladı. "Şaka yapıyorsun."

"Biraz bile değil. Bunu benim için halletmek ister misin, yoksa Aiden'ı mı bekleyelim?"

Erin bir an düşündü. "Yapabilirim," dedi. "Bir telefon görüşmesi gerekiyor. Sadece yatırım hesabı yöneticimle. Para yönetimi hesabıma aktarımı o yapar, ben de oradan aktarabilirim. İnternet üzerinden."

Annalee, "Eğer bu işi batırır ve birilerini ihbar edersen başımız belaya girer," dedi.

"İşi berbat etmeyeceğim," diye söz verdi Erin. "O zaman gidecek misin?" "Kesinlikle. Neden burada takılmak isteyeyim ki?" "Ortağın nerede? Şu Mujo denen adam?"

"Sorun da bu zaten," dedi Annalee. "Bizi arayacaklarını anladığımızda, o ayrıldı. Beni ortada bıraktı. Bu ilk kez olmuyor, ortalık sakinleşince hep yanımıza geliyor ama şu anda parasız hiçbir yere gidemiyorum. Ve her zamanki gibi elimizdekini de aldı." Gülümsedi. "Onu bulacağım. Nereye bakacağımı biliyorum."

"Bunu senin yüzüne yaptı, değil mi?" Erin sordu.

"Mujo biraz sinirli biri, ama ben de öyleyim. Sanırım onu ben kızdırdım."

"Annalee," dedi Erin başını sallayarak. "Neden onu geri istiyorsun ki? İstediğin her erkeği elde etmeyi başaramıyor musun?"

"Kimse bizim gibi değil," dedi. "Ben ve Mujo. Kimse bizi anlamıyor ve kimse bizim gibi değil, hepsi bu. Durum bu."

Erin başını iki yana salladı. "Ne hayat ama," diye mırıldandı. Yavaş ve dikkatli adımlarla masaya doğru yürüdü.

Annalee'ye. Dizüstü bilgisayarını çevirip açtı ve oturum açtı. Sonra telefonu eline aldı ve bir arama yaptı. Neşeyle hesap yöneticisinin asistanıyla selamlaştı, Kuzey Kaliforniya'da bir göl evi için büyük bir peşinat ödediğini açıkladı ve elli bin doların

hesabını kontrol etti. Bu iş bittiğinde Annalee'ye baktı. "Şimdi ne olacak?"

"Hesap numarası ve transit numarası tam şurada, bilgisayarın yanındaki bloknotta, sizin için hazır."

Erin derin bir nefes aldı ve gerisini tamamladı. Tüm operasyon on beş dakikadan az sürmüştü ki bu inanılmaz derecede korkutucuydu. "Bitti," dedi.

"Bunu doğrulamam gerekecek," dedi Annalee. "Lütfen bilgisayardan uzaklaşın ve aptalca bir şey yapmayın. Bugün kimseyi vurmamayı tercih ederim ama özgürlüğümün benim için ne anlama geldiğini bilmelisiniz."

"Sorun değil. Doğrulayın," dedi ve Marcie'nin yanına oturmak için geri çekildi. "İyi misin?" diye sordu kız kardeşine.

"Hem evet hem hayır," dedi Marcie. "İyi gidiyorum ama ciddi kasılmalar yaşıyorum. Yaklaşıyorlar ve sertleşiyorlar. Gerçek bir şey. Bu, doktorumu aramam ve onunla hastanede buluşmam gerektiği anlamına geliyor. Ama şu anda..."

Erin sarsılarak doğruldu ve Annalee'ye bağırdı. "Burada neler olduğunun farkında mısın? Kız kardeşim doğum yapıyor.

ve sezaryen için hastaneye gitmesi mi gerekiyor?

Kaybedecek zamanımız yok! Bizi geciktirirseniz çok büyük sonuçları olabilir!"

Annalee sıkılmış gibi başını bilgisayardan kaldırdı.

Marcie Erin'in koluna dokundu. "Bütün bunları aştık. Onun sorunu değilmiş, öyle diyor."

"Görmezden gelirse bu onun sorunu olacak! Acele edin!"

Annalee sakince, "Henüz tam olarak kaydedilmedi," dedi. "Sakin ol."

Erin, "Sadece havale makbuzumu kontrol et," diye ısrar etti. "Bankaların bir depozitoyu kaydetmesi genellikle yirmi dört saat sürer."

Annalee hafifçe, "Bankalardan alışveriş yapmanız gerekiyor," dedi. "Benimkinin parayı kullandırması yirmi dört saat sürüyor ama neredeyse anında kayıt yapıyorlar." Koltuğunda arkasına yaslandı

sandalyeye oturdu ve boş boş silahıyla oynadı. "Çok uzun sürmez."

Bu kadın, durumun Marcie için bu kadar tehlikeli olduğunu bile bile, kız kardeşinin doğum sancısı karşısında nasıl bu kadar sakin olabiliyordu? Ama eğer gerçekten sosyopatsa, hiçbir şey onu etkilemezdi. Onun sakinliğini izlemek ürkütücüydü.

Erin'e sonsuza dek sürecekmış gibi geldi ve Marcie'nin yanında otururken, büyük karnının birkaç kez sertleşip gevşediğini hissedebiliyordu.

"Zaman tuttun mu?"

"Beş dakika kadar. Henüz endişelenecek bir şey yok. Belki o gider ve biz de devam ederiz." Nefes aldı. "İlan beni öldürecek."

"Sen iyi olduğunda, o da olacak. Bebek sahibi olmamaya konsantre olabilir misin? Kendi kendine hipnoz gibi bir şey mi?"

"Bilmiyorum," dedi Marcie. "Bugüne kadar ona biraz erken sahip olmaya odaklandım...."

"Harika."

Odanın öbür ucundan küçük bir ping sesi geldi. Annalee, "Pekala, şimdi." dedi. Dizüstü bilgisayarını kapattı. "İyi işti."

"Bizi soyup kaçırdığınızı görmekten nefret ediyoruz ama sizi anlıyoruz."

Annalee güldü. "Biliyor musun, özellikle baskı altındaki bir kadında en çok takdir ettiğim şeylerden biri iyi bir mizah anlayışıdır. Ama bu çok iyi gitti, sanırım Aiden'i bekleyip tekrar yapmalıyım. Zevkinizi ikiye katlar mısınız?"

"Bildiğim kadarıyla Aiden buraya gelmeyi planlamıyor," dedi Erin. "Kardeşiyle birlikte Eureka'ya gitti ve akşam yemeğinden önce kardeşinin evine dönmeyecek. Ben daha sonra oraya geri döneceğim."

"Ona seni özlemesi için biraz zaman verelim," dedi.

Erin öne doğru eğildi. "Bunu şansa bırakma Annalee. İnsanlar bizim için endişelenmeye başlayana kadar beklersen, çok uzun süre beklemiş olabilirsin. Sana küçük, güzel bir birikim verdim. Arkanda bir sürü polis bırakmadan git buradan." Sanki bir işaretmiş gibi, telefon çaldı. Ve çaldı, çaldı ve çaldı. Telesekretere düştüğünde Erin, "Gerçekten. Şansını zorlama. Ya da, eğer

biraz daha paraya ihtiyacın var, belki de bunu yapmalıyım, böylece gidebilirsin..."

"Normalde bu fikre katılırdım, ancak genellikle insanların büyük para çekme işlemlerinin ne olduğunu merak etmeye başladığı bir kırılma noktası vardır. Tecrübelerime göre, elli bin yüksek ama güvenli tarafta. Sevgili Aiden'a biraz zaman verelim.

Ayrıca... Onu bir kez daha görmenin sakıncası yok..."

"Anlıyorsun değil mi, eğer o ulaşmaya çalışıyorsa Gelecektir ama yardım almadan değil. Kolluk kuvvetleri yardımı. Annalee, akıllı ol. Bizi vurabilirsin, hatta ikimizi de silah zoruyla buradan çıkarabilirsin ama asla kaçamazsın. Kimse neler olup bittiğini anlamadan şimdi gidersen, başarabilirsin bile."

"Endişelenmeniz çok hoş, ama sanırım her şey yoluna girecek. Ona biraz daha zaman vereceğiz."

Marcie yüzünü buruşturdu ve küçük bir inilti duyuldu. Bu iş gittikçe kızışıyordu.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," dedi Erin.

"Dur bakalım."

"Şimdi gitmem gerek!"

"İslat kendini, bak bakalım umurumda mı?

Odaklanamıyor musun?" "Aiden'ı ne kadar beklemeyi öneriyorsun? Çünkü ben

kız kardeşime tıbbi yardım götürmeliyim!"

Annalee saatine baktı. "Belki biraz daha uzun süre. Merak etme, çok geçmeden yakandan düşmüş olacağım. Eğer işler yolunda giderse, seni rahatsız etmeyecek kadar param olacak."

Ama Erin endişeliydi. Kimin gelebileceğinden emin değildi. Kapıdan ilk giren Ian ya da Aiden. Ya da belki Aiden kolluk kuvvetleriyle. İşler bu kadar karmaşık ve dağınık hale gelirse sadece insanlar vurulacak ya da rehin alınacaktı.

Paniğe kapılan Annalee'nin kaçması, Marcie'yi bebeği güvenli bir şekilde doğurmak için çok tehlikeli bir bölgeye itebilir. Erin'in

Marcie'nin durumunu anladım, tehlike Marcie ve Bebeği.

Bununla yüzleşemezdi. Yüzleşemezdi.

Marcie'ye yaklaştı ve saçlarını yüzünden nazikçe okşadı. "Eğer bir şaşırtmaca yaratırsam, dışarı çıkabilir misin?" diye fısıldadı.

"Fısıldamak yok!" Annalee bağırdı.

Marcie inledi; içinden derin ve alçak bir hırıltı çıktı. Ve sonra aniden küçük bir sel oldu, suyu kesildi ve vücudundan akmaya başladı, hem onun hem de Erin'in altındaki kanepeyi ıslattı ve yere damladı. "Hayır," dedi Marcie zayıf bir sesle. "Hiç sanmıyorum, hayır."

"Tanrım, işemek zorunda olduğun için numara yaptığını sanıyordum," dedi Annalee. "Bu iğrenç! Yazıklar olsun sana!"

On yedi

Erin saatine baktı. Saat beşti. Ian birazdan gelirdi ve Aiden da Luke'un evine dönüp Erin'in kulübeye gittiği haberi. Her şey kısa bir süre içinde parçalanmaya başlayacaktı ve Silahı kontrol eden kaçık bir kadın.

Ve Marcie'nin suyu gelmişti. Erin doğum hakkında fazla bir şey bilmesede bunun şu anlama geldiğini biliyordu önemli bir şey. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu kız kardeşine.

"Çok yakında bir doktor ve ameliyathane bulmam gerek yoksa mahvoluruz. Baş aşağı ve geriye doğru yatıyor, Erin. Dışarı çıkamaz."

Erin sertçe ayağa kalktı. Annalee'ye ters ters baktı. "Pekâlâ tosuncuklar, bu toplantı bitmiştir. Kız kardeşimin suyu geldi ve şu anda hareket halindeyiz. Kalkın."

Annalee de aynı şekilde ayağa kalktı ve küçük silahını salladı. "Hey, oturun! Sana burada ne yaptığımızı söyledim!"

"Duydum," dedi Erin. "Büyük bir hata yapıyorsun Çünkü bir sürü insanın koşarak gelip bu hamile kadının ve benim neden telefonlara cevap vermediğimizi ya da söz verdiğimiz gibi kontrol etmediğimizi öğrenmesinin tam zamanı. Git, bir gün bana teşekkür edeceksin."

"Ateş ederim," diye uyardı.

"Sanırım bu sana bağlı," dedi Erin. "Havlu alacağım!" Banyoya doğru kararlı adımlarla yürüdü ve Sırtına kurşun isabet etmediğinde açıkçası biraz şaşırmış. Devam etti. Banyo ile yatak odasını birleştiren kapıdan koşarak geçti, ayı kovucu kutusunu kaptı ve kolunun altına sıkıştırdı. Kullanışlı çorbasını aldı.

tencere ve metal kaşıkla diğer kapıdan büyük odaya baktı.

Annalee yok. Güzel. Erin'i takip etmiş.

Büyük odaya girdiğinde yatak odasının kapısını kapattı, ardından banyo kapısını da kapatmak için acele etti. Sonra iki kapının arasında durdu ve kaşığı tencerenin içine vurmaya ve avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı Akciğerler. Her iki kapıyı da çevresel görüş alanında tuttu ve kapılardan birinin temkinli bir şekilde hafifçe aralanmaya başladığını gördü, tencereyi ve kaşığı bıraktı ve kendini kovucuyla silahlandırdı.

Erin vurulma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyordu ama başka seçeneği de yoktu. Şansı varsa, silah küçük bir kalibreydi ve nişan almak kötü olurdu. Öldürülmüş ya da etkisiz hale getirilmiş olsa bile.

Annalee'ye zarar verirse Marcie telefona ulaşabilecekti.

Sadece bir aralık açık olan kapıya gitti. Şiddetle tekmeledi ve hızla içeri girerken püskürttü. Ve Püskürtülmüş ve püskürtülmüş.

Silah Annalee'nin elinden düşmeden önce patladı, böylece Annalee gözlerini kapatabildi ama Erin vurulduğunu hissetmedi.

Annalee yatak odasına geri döndü ve Erin de onu takip etti. Biber gazının buğusu gözlerini yakarken, çığlık atan ve kör olmuş Annalee'ye doğru ilerledi. Yaklaştığında, kutuyu boynundan yakaladı ve olabildiğince sert bir şekilde savurarak Annalee'nin kafasına vurdu.

Büyük bir çatırtı duydu ve Annalee kaya gibi yere düştü. Soğuktan.

Erin ona baktı. Ölü değilse bile tamamen baygındı, burnundan bir damla kan akıyordu, ağzı ayrılmıştı ve gözleri bir parça açıktı. "Ew," dedi.

"Erin! Erin, iyi misin?" diye umutsuzca seslendi kız kardeşi diğer odadan.

Marcie'ye geri koştu. "Seni hastaneye götürmeliyim."

Marcie başını salladı ve gözyaşları yanaklarını ıslattı. "911'i aramam için telefonu bana ver ve ben bunu yaparken o kadının öldüğünden emin ol."

"Onu öldürmüş olabilirim," dedi Erin telefonu getirirken. "Tamamen ölmüş görünüyor. Dinle, seni arabaya kadar taşıyacağım ve bizi karşılaması için yardım çağıracağız."

Marcie başını salladı ve yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. Bu ifadeye hem acı hem de pişmanlık eşlik ediyordu. "Başarabileceğimizi sanmıyorum. Sanki... sanki leğen kemiğimde kayalar varmış gibi hissediyorum. Sanki..." Durdu.

telefona göz kırpmak için konuşuyordu. Sonra acı onu kavrarken telefonu düşürdü ve uludu.

Erin kanepenin yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Marcie! Bebeğim! Bana ne yapacağımı söyle!"

"Bilmiyorum," diye inledi nefes nefese. "Bilmiyorum...."

Erin bir motor sesi duydu ve kim olduğundan emin olmadan kapıya koştu.

en çok orada görmek istiyordu. Aiden arabasından atladığında, "Aiden, acele et!" diye bağırdı. Bu Marcie!"

Erin'in orada tuttuğunu hiç fark etmediği bir çantayı arkadan çıkarmak için kısa bir süre geri döndü. Muhtemelen bir doktorun acil sağlık çantası olduğunu fark edince rahat bir nefes aldı. Kapıya doğru koşarken, "Beni neden aramadın?" diye sordu.

"Annalee," dedi. "Bir silahla."

Kısa bir süre durdu. "O şimdi nerede? Gitti mi?"

"Bir bakıma. Onu bayılttım," dedi Erin. "Ya da öldürdüm. Ayı kovucu şişeyle kafasına vurdum. Gözlerine fışkırttıktan sonra. Şu anda yatak odası."

Aiden aniden sırtıttı ama hızla ilerledi. Hemen Marcie'nin yanına gitti ve kanepenin yanında tek dizinin üzerine çöktü. "Hey," dedi. "Sakin ol, ben buradayım. Neler oluyor?"

Gözleri fal taşı gibi açılmış ve dehşete düşmüş olan Marcie nefes nefese, "Böyle doğmaması gerekiyordu, Aiden. Ama sanırım

olmak istiyor."

"Bazen elimizdekiyle yetinmek zorundayız evlat. Suyun ne zaman geldi?"

"Yarım saat mi? Kırk dakika mı?" Başka bir kasılma onu kavrarken derin ve alçak sesle inledi. "Doktor öleceğini söyledi! Aiden, ölecek! Onu doğru yoldan çıkar! Ben halledebilirim, sadece izin verme-"

"Sakin ol, sakın ol, ölmeyecek. Her şeyi doğru yapacağız; sadece derin nefes alın ve sakinleşmeye çalışın. Kaç haftadır buradayız?"

"Otuz beş," dedi.

"İyi iş çıkardın." Aiden ayağa kalktı ve Erin'e Marcie'nin yanında kalmasını işaret etti. "Kasılmaları zamanlayın ve kesinlikle ıkmayın. Ne olursa olsun."

Aiden, hastaya daha yakından bakma fırsatı bulamadan bile uğraşması gereken çok şey olduğunu biliyordu. Öncelikle, bunun sezaryen için planlanmış bir makat bebek olması gerektiğini biliyordu; genellikle makat bebek zarları yırtmak için yeterli basınç sağlamazdı... eğer o bebek düşmüş ve çıkmak üzereydi. Pantolonunu boyayan kanlı sıvılar ve kasılmaların şiddeti acil bir doğumun yakın olduğunu gösteriyordu. Çantasını açtı. ve bir çift lateks eldiven çıkarıp taktı. Ancak bu, hastasını muayene edebilmek için değildi.

Eldivenlerini giyerek yatak odasına koştu ve iki parmağını Annalee'nin şahdamarına bastırdı. Nabız sabit. O onu ayak bileklerinden tutup sürükledi küçük kabinden geçip güverteye çıktı. Annalee'nin kanını ya da vücut sıvılarını ellerine bulaştırmak istemiyordu; Annalee yüksek risk altındaydı ve ellerinin yakında Marcie'nin doğum kanalına dalacağını biliyordu. Ayrıldı Annalee güverteye çıktı, kapıları kapatıp kilitledi. O da lateks eldivenleri çıkarıp attı. Sonra diğer kabinin kapısını kilitledi ve tekrar Marcie'nin yanına gitti.

"Hızla geliyorlar, Aiden," dedi Erin. "Sen gittiğinden beri iki tane doğurdu."

"Teşekkürler tatlım. Marcie, seni yatak odasına, yatağa taşıyacağım. Zorlanma. Bırak işi ben yapayım. Erin -İki ya da üç büyük çöp torbası ve havlu al. Onları benim çantamla birlikte bana getir." Sonra Marcie'yi kaldırmak için eğildi. Onun gözlerinin içine gülümsedi. "Güven bana, bunu atlatacağız."

"Elbette," dedi zayıf bir nefesle. "Elbette." Sonra hıçkırmaya başladı.

"Her şey yoluna girecek." Onu nazikçe yatağa yatırdı. "Pantolonunu çıkarmamız gerekiyor, ufaklık. Bir tane Bak." Erin hızla yeniden ortaya çıktığında onları aşağı çekmeye başlamıştı bile. "Havlular," dedi Erin'e. "Bir sürü havlu. Telefonu da getir lütfen."

Marcie'nin belden aşağısı soyulduğunda, Aiden pelvik tabanına bir göz attı. Henüz bir şey görmemişti ve buna minnettardı. Gerçekten ellerini yıkamak istiyordu ama Sahip olduğunu düşündüğü kadar kısa sürede yapabileceği yıkama işlemi zaten yeterince işe yaramayacaktı. Yeni eldivenler almak için çantasına uzandı. "Tamam tatlım, eğil ve dizlerini benim için aç. Bakalım ne durumdayız."

Marcie buna boyun eğdi ve Aiden tek dizinin üzerine çöktü, bir eli karnındaydı, diğeri ise yavaşça doğum kanalına doğru ilerliyordu.

Düşündüğü şey, "Vay anasını!" oldu. Dediği şey, "İşte böyle, güzel ve kolay. Benim için pantolonunu indir, Marcie." Sonra çantasından stetoskopunu çıkardı ve "Sessiz ol lütfen..." dedi. Dinledi ve cenin kalp atış hızını ölçmek için en iyi ekipman olmasa da yeterli oldu - bebek henüz sıkıntıda değildi. "İyi. Her şey yolunda." Bir yandan da "Kötü, bu çok kötü" diye düşünüyordum.

Erin ona istediği şeyi getirdiğinde, yayılmış bir çöp torbasının üzerine büyük bir banyo havlusu yerleştirdi ve Marcie'den biraz kaldırmasını istedi, böylece onu altına kaydırabilecekti. "Ne yaptığımı gördün mü?" dedi Erin'e. "Muhtemelen birazdan bunu benim için tekrar yapmanı isteyeceğim -çöp torbasının üstüne havlu plastik."

"Yatak örtüsü umurumda değil," dedi.

"EndiŖe bu değil. Bir doğumda çok fazla kan ve sıvı vardır ve bu durum bunaltıcı olabilir.

doğum alanı. Mümkün olduğunca temiz tutmak daha kolay. Ŗimdi 911'i ara, hoparlör düğmesine bas ve telefonu benim için komodinın üzerine koy. Sonra beni bul. ispiro var mı?"

"Hayır," dedi ve adamın dediğini yaptı.

"Tamam, viski ŖiŖesini getir. Ve ipe ihtiyacım var ya da sicim, o da olmazsa ayakkabı bağı. Ve bir kase, orta boy bir kase."

"Ha?" diye sordu telefonu bırakarak.

Ona baktı, yüz ifadesinin deęiŖmesini engellemeye alıŖtı. panik ya da korkutucu olmak. "Lütfen tatlım. Ŗimdi hızlı hareket etmeliyiz."

"Tamam," dedi ve hızla uzaklaŖtı.

Acil durum operatörü cevap verdi ve "Ben Aiden Riordan, doktor-doğum uzmanıyım. Acil tıbbi nakle ihtiyacım var. Hava ikmali, eğer mümkünse.

bir seçenek. Bir yenidoğan yoğun bakım ünitesine

eriŖmemiz gerekecek." Operatör, "Durumunuz nedir Doktor?" diye sordu.

"Makat geliŖi olan, otuz beŖ haftalık gravida bir para sıfır, sekiz santimetre, zarları yırtılmış, ileri doğum sancısı çeken bir kadın var. Doğurtmak zorundayım. Tahmini süreniz nedir?"

"Bulunduğunuz yeri 400 Moonlight Yolu olarak gösteriyorum, Doktor. Bu doğru mu?"

Erin geri dnmŖt ve baŖını salladı. "Doğru," dedi.

"Dağın tam tepesinde, büyük bir açıklıkta. Ne gönderiyorsun? Otobüs m? Helikopter mi?"

"Bir dakika içinde size haber vereceğim.... Lütfen hatta kalın...."

"Her neyse," diye mırıldandı. "Marcie, güzel, yavaŖ ve derin nefesler almanı istiyorum. Ben de seninle birlikte nefes alacağım. Erin, bir leğen ya da tencere dolusu ılık su ve birkaç bez getir.

İp nerede? Bir kaç uzunluğa ihtiyacım var.

Çantada bir makas var. Hindi leğeniniz olma ihtimali nedir?"

"Sıfır," dedi. "Neden?"

"İhtiyacım olan her şey çantamda yok-bir kere emme. Ama idare edebilirim."

Telefon tekrar canlandı. "Redding'den helikopterle tıbbi nakil gönderiyoruz, Dr. Riordan. Tahmini varış süresi otuz dakika."

"Bir prematüreyi nakletmeye hazır olduklarından emin olun. Otuz dakika içinde onu ameliyata alabiliriz."

Acil durum operatörü, "Size yol gösterecek birini hatta bağlayabilir miyim, Doktor?" diye sordu.

Kendine rağmen kıkırdadı. "Çok nazıksınız, teşekkür ederim. Ben hallederim. Şerif departmanından destek gönderebilir misiniz? Humboldt İlçesi Şerif Departmanı mı?"

"Trinity'de bulunuyorsunuz, Doktor..."

"Endişelenmeyin, sadece onları arayın lütfen. Aradıkları kadının burada olduğunu söyleyin. Annalee Kovacevic. Eminim bunu takdir edeceklerdir."

"Bunu benim için heceleleyebilir misiniz, Doktor?" "Yapamam, şu anda meşgulüm..."

"Doğum yapan kadın bu mu, Doktor?"

"Hayır. Sanırım Bayan Kovacevic verandada bekliyor. Hastanın adı Marcie Buchanan ve o-" Marcie'nin acı dolu bir çığlık atması ve ardından yüksek sesle homurdandı. Aiden onu kontrol etti ve oldukça küçük bir erkek bebeğin arka tarafını görüyordu. Tanrı'ya şükür erken gelmişti ve bebek küçük. Bu onların şansını artırıyordu. "O hazır," diye bitirdi. Ve o noktada acil durum operatörüyle işi bitmişti. Kaseye biraz viski döktü ve aletleri sterilize etmek için makasını ve neşterini attı. Gerekirse epizyotomi yapacaktı; makas kordonu kesmek içindi, tabii nakil aracı önce gelmediyse.

"Erin," dedi. "Bir yüz bezini ıslat ve şimdilik Marcie'nin başında kal. Alnını sil, moral desteği ver." Sonra da

Marcie, "Şimdi beni dinle, bebeği doğurtacağız ve-" dedi.

Marcie bir kez daha tutkulu bir çığlık atarak kendine rağmen bastırdı.

"Dur, dur, dur," dedi. "Kendini kontrol et ve beni dinle. Benimle çalışmak zorundasın! Acıttığını biliyorum ama her şey buna bağlı! Marcie!" Tekrar bağırdı ve Aiden çaresizlik içinde, "Erin! Yardım edebilir misin? Birlikte çalışmamız gerek!"

Kasılmalar durdu ve Erin yatakta kız kardeşinin başının yanında oturarak Marcie'nin alnını sildi ve sonra ona döndü. Böylece gözlerinin içine bakabildi. "Marcie, bana bak," dedi. "Beni dinle. Aiden'ın bu bebeği doğurmak için senin tam işbirliğine ihtiyacı var. Bu çok önemli, Marcie. Ellerime tutun ve Aiden'ı dinle. Derin nefes al ve Aiden."

"Bebek iyi olacak mı?" Marcie, sesinde bir hıçkırıkla sordu.

"O iyi olacak. Bunu atlatacağız," dedi Aiden. "Benimle çalış. Benimle çalışmak zorundasın. İtmek yok henüz."

"Ben...zorundayım..."

"Bana bir saniye ver," dedi Aiden. "Pantolon, eğer yardımı olacaksa. Kontrolü ele alın. Erin ona koçluk yap. Köpek gibi nefes al. Bunu dene."

"Acıyor," dedi Marcie. "Tanrım, acıyor."

"Evet," dedi Aiden. "Ama sen oradasın." Ve bunu söylerken bebeğin kalçalarını izledi, sırtını yukarı kaldırdı, uyluklarını altına sıkıştırdı. "Marcie. Erin. Beni gerçekten dinlemelisin. Bu çok önemli. İkin dediğimde ıkınacaksınız. Dur dediğimde, duracaksınız."

Erin kız kardeşinin elini tuttu. Sertçe Marcie'nin gözlerinin içine baktı. "Yapacağız... yapabiliriz. Yapamaz mıyız, Marcie?"

Nefes nefese, "Evet. Evet. Lütfen her şeyin yoluna girmesini sağla."

"Her şey yoluna girecek," dedi Aiden. "Şimdi, Marcie. Şimdi ıkın..."

Bebeğin göbek deliğine kadar herhangi bir manipölasyon ya da müdahale olmaksızın kendi kendine doğması gerekiyordu - en güvenli yol buydu. Aslında izlemek zordu; müdahil olmamak.

"Güzel," dedi. "Bir saniye dinlen."

Uzun sürmeyecekti; bebek küçüktü ve çabuk doğacaktı. Popo dışarıdaydı.

"Bir kez daha, Marcie-hazır olduğunda it..."

Bunun için çok hazırды. İtti ve Aiden kalçalarını ve dizlerini görebiliyordu. "İtmeyi bırak. Pantolon. Geri çekil." İki parmağını bebeğin uyluğundan dizinin alt tarafına doğru geçirdi, baskı uyguladı, diz büküldü ve sağ bacak doğdu. Aynı şeyi sol taraf için de yaptı ve iki bacak da dışarı çıktı. Bebeği kalçalarından destekledi; bebeği karnından tutmak bebeğin iç organlarında hasara yol açabilirdi. organları. Başparmağı kuyruk sokumunda, elleri kalça kemiklerindeyken bebeği yavaşça aşağıya doğru döndürdü. ilk omuz ortaya çıktı.

"Arrrgggghhh..." Marcie homurdandı.

"İtmeyin! İtmeyin! İtme," diye talimat verdi.

Bu noktada bebek oksijensiz kalmıştı ve hızlı hareket etme zamanı gelmişti, ancak sorumluluk onda olmalıydı ve Annenin doğal doğum yapma dürtüsünün onlara çelme takmasına izin veremezdi. Aiden iki parmağını hızla kolunda gezdirdi,

kolu doğurtmak için dirseğin iç kısmına basınç uyguladı. Bebeği yavaşça diğer yöne döndürdü ve ikinci kolu vermek için manevrayı tekrarladı.

Bu, makattan doğumun en tehlikeli kısmıydı -Kafayı teslim etmek. Dikkatlice yapılması gerekiyordu. O Sol eliyle bebeğin karnını destekledi, kalçalar yukarıdaydı. "Marcie, ıkınma. Erin, sana ihtiyacım var." Bir elini elini Marcie'nin leğen kemiğine götürdü. "Birazdan şuraya bastırmanı isteyeceğim." Sağ elinin iki parmağını doğum kanalının içine kaydırды ve kordon aramak için bebeğin boynuna doladı. Şansı yaver gitti, kordon halkası yoktu. O

bebeğin çene kemiğini buldu ve aşağı doğru bastırarak bebeğin çenesini göğsüne doğru eğdi.

"Erin, aşağı it... Marcie, bebeği dışarı it. Şimdi. Şimdi. Şimdi. Şimdi."

Ve bebek dışarı kaydı. Gevşekti. Halsiz ve yorgundu, oksijensiz kalmıştı ama tehlikeli bir süre değildi. Aiden bir elini göğsüne koydu, onu ters çevirdi ve bir saniyeliğine sırtını okşadı. Tam onu ters çevirip ağzıyla mukusunu emecekti ki bir öksürük, hırıltı ve şiddetli bir çığlık duyuldu. Ayrıca, uzak arka planda rotor kanatlarının sesi duyuluyordu.

"İyi iş çıkardın, Marcie," dedi. "Erin, Marcie'nin üzerine bir havlu koy. Bu çocuğu temizleyelim, kurulayalım ve ısıtalım. Şu anda gerçekten ihtiyacı olan şey bu."

Marcie ağlıyor ve daha havluyu yerine koymadan ona uzanıyordu. "Oh, Tanrım, oh, Tanrım, oh, Tanrım," diye bağırdı.

Aiden bebeği sıcak tutmak için üzerini örttü ama sonra göbeği bağladı. Helikopteri duyabiliyordu; plasentayla uğraşmayacaktı. Plasenta kendiliğinden doğarsa, onunla ilgileneceklerdi.

Helikopter inmeden önce kabinin kapısı tekmelenerek açıldı ve lan bağırdı, "Marcie! Marcie!" diye bağırdı. Yüzünde korku dolu bir ifadeyle yatak odasının kapısında durdu.

Aiden ayağa kalktı, kanlı eldivenlerini çıkardı ve gülümsedi. Üstü başı kan ve sıvı içindeydi. "Her şey yolunda, lan. Oğlun burada."

Lan kapının girişinde dizlerinin üzerine çöktü. Yumruklarını bir anlığına gözlerine bastırdı. Sonra yukarı baktı. "Hepsi değil mi?"

Aiden ona doğru yürüdü ve dirseğinden tutup kaldırdı. "Durumları iyi ama tedbirli olmak için Redding'deki yenidoğan yoğun bakım ünitesine gidiyorlar. Helikopter iniyor. Eminim siz de binebilirsiniz."

Yatağa doğru ilerledi. Erin yoldan çekildi ve lan onun yerini aldı. Havlunun bir köşesini kaldırdı ve

parmağını bebeğin karnında gezdirdi. "Tanrım," dedi bir nefeste.

Marcie Ian'ın gözlerinin içine baktı. "Gerçekten kızdın mı?" diye sordu usulca.

Başını salladı. "Evet," dedi öfkeden eser kalmadan. "Tanrım." Başını kaldırıp Aiden'a baktı. "O iyi olacak mı?"

"Redding'de onu kontrol edecekler ama iyi görünüyor, Hemen ağladı, rengi iyi, yeterince büyük ama bu teslimat için çok büyük değil... İyi durumda olduğunuzu söyleyebilirim."

Erin, Aiden'ın yanındaydı ve kolu onun omuzlarına dolanmıştı. Saniyeler sonra, sağlık görevlileri bir sedyeyle odadaydı, hayati bulguları alıyor, hastaları değerlendiriyor, doktordan doğumla ilgili ayrıntıları soruyor ve yeni Aileyi götürdüler. Marcie'yi dışarı çıkarırlarken, sağlık görevlilerinden birinin "Hiç helikoptere bindin mi baba?" diye sorduğunu duydular.

"Evet, bir ya da iki kez, ama hiç iyi bir tane olmadı."

"Bu seferkini seveceksin-aileni güvenlik..."

Saniyeler sonra bir şerif yardımcısı kapıdaydı. "Düşündüm ki Dövmediğiniz o kadını 36. otoyolun yarısında arabasıyla kaçarken yakaladığımızı bilmek istersiniz. Yoldan çıkmış, nereye gittiğini görememiş. Şu anda gözaltında."

"Teşekkür ederim," dedi.

Erin ona yaslandı. "Bebek iyi, değil mi?" diye sordu.

"Bence harika görünüyor."

"Bunu gerçekten daha önce yaptın mı?"

"Sayılır," dedi omuz silkerek. "Bazen ikizler söz konusu olduğunda ikincisi ters doğar. Eğer anne erken doğum yaparsa ve planlanmış bir sezaryen yapılmazsa Makat gelişine uyum sağlamak için doğurtmak zorundayız. Bunu birkaç kez yaptım. Küçük... adı neydi?"

"Heath."

"Küçük Heath küçük olduğu için işbirliği yaptı. Sen de harika bir yardımcı oldun." Onu alnından öptü. "Teşekkürler bebeğim. I

Sensiz başaramazdım."

"Oh, Tanrım." Nereden geldiği belli olmayan ağlamaklı bir ses duyuldu. "Bu çok... güzel!"

Aiden etrafına bakındı ve 911 operatörünün hâlâ hatta olduğunu fark edince güldü. "İhtiyacın olan her şeyi aldın mı dostum?" diye sordu.

Burnunu çekti. "Evet. Eğer doktorun ihtiyacı olan başka bir şey varsa...?"

"Sorun değil," dedi Aiden. "Bu odadan çıkar çıkmaz hastaneye doğru yola çıkacağız. Orayı kontrol edeceğim. Adios." Hoparlörü kapattı. Aiden Erin'e baktı. "İyi misin?"

"Bebek doğduğunda onunla birlikte odada olmayı planlıyordum ama bunu görmeyi planlamıyordum. Gerçekten gördüm. Eğer bebek sahibi olacak kadar şanslı olursam, bunu bu şekilde yapmamayı tercih ederim" dedi.

"Yapmamayı tercih ederim."

"Aiden, Annalee'ye elli bin dolar verdim." Gözleri kocaman oldu ve ağzı açık kaldı. "Hepsi ondaydı. Bilgisayar üzerinden offshore hesabına para transferi. Ve silahı vardı. Gerçekten parasını aldıktan sonra gideceğini düşünmüştüm ama gitmedi. Onunla konuşmak için sabırsızlanıyordum.

Marcie'nin yardım alabilmesi için zamanında işbirliği yapıp yapmayacağını görmek istedim. Gerçekten, zaten çok uzun süre bekledim."

"Yani ona taç mı giydirdin?" diye sordu.

"Tam olarak değil. Marcie'nin suyu geldikten ve zamanımızın kalmadığını fark ettikten sonra ona sprey sıktım ve sonra da onu patakladım. I ona parayı vermeden önce yapmalıydım."

"Bugün burada olan biten her şey arasında para en önemsiz olanı. Parayı geri alamayabilirsiniz ama inanın bana, gittiği yerde parayı harcamayacaktır."

Marcie ve Ian'ın bebeği küçük ama mükemmeldi; Aiden ve Erin her şeyden emin olmak için Redding'de birkaç gece geçirdiler

iyi görünüyordu. Küçük Heath iki gün içinde taburcu edilecekti; Ian onları Chico'ya götürecekti ve Aiden da Marcie'nin arabasını çekmeyi teklif etti.

Çılgın Annalee'nin ve acil teslimatın haberi tüm kasabaya yayılmıştı ve Aiden ve Erin nihayet Jack'in yerine geldiklerinde, ayrıntılar karşılığında içkiler müesseseden geliyordu. Aslında, bar birkaç gün boyunca normalden daha yoğundu çünkü

Yaz sona ererken kasabanın ve insanların tüm manzarası değişmek üzereydi. Jack, Aiden'a "Yaz tatilini bitirmek için oldukça heyecan verici bir yol," dedi.

"Evet," diye yanıtladı Aiden. "Hatırlat da bir daha asla böyle bir yaz tatili yapmayayım!"

"Şimdi ne olacak, Doktor?" Jack sordu.

"Toparlandık, vedalaştık ve Chico'ya doğru yola çıktık. Arada sırada uzun bir hafta sonu için geri döneceğimizden eminim ama hemen halletmem gereken iki şey var. I bir iş ve bir eşe ihtiyacım var." Sırıttı. "Henüz bir iş seçmedim."

"Toldya," dedi Jack, bara bir sille atarak. "Burası bir adamın balık tutarak ya da yürüyüş yaparak sakın bir hayat sürme planları için cehennem gibi."

Aiden birasını kadeh kaldırmak için kaldırdı. "Benim için sorun değil."

Toplanılacak eşyalar, kutlanacak vedalar vardı. Birkaç gece boyunca Riordan'ların aile toplantılarının yanı sıra Jack'in evinde yeni arkadaşlara ve komşulara veda etmek için daha büyük kalabalıklar vardı. George ve Maureen, Rosie'nin okulunun ilk gününe yetişmek için Montgomery'ye doğru yola çıkmışlardı; Luke ise ailesinin evden ayrıldıktan sonra

ve Shelby hemşirelik programına geri döndü, o gidiyordu kabinlerin arkasındaki bir alanı temizlemek ve tatilciler için karavan bağlantıları kurmak. Luke ve Art, Erin'in sebze bahçesini sulamak ve yabancı otları temizlemek için ziyaret edeceklerine söz verdiler.

yapabilirlerdi.

Aiden arabasını toplayıp yüklemiş ve Marcie'ninkini de çekebilmesi için arkasına bağlamıştı. Erin'in eşyalarını cipine

yüklemesine yardım etti. O son bir kez kilitleri ve ışıkları kontrol etmek için kulübeye geri dönerken, Aiden da

arabasına yaslandı ve beklemeye başladı. Kadın dışarı çıktığında, adam kollarını açtı ve kadın da kollarına doğru yürüdü.

"Gelecekteki yaz tatilleri muhtemelen bu seferki kadar heyecanlı olmayacak," dedi kollarını ona dolayarak.

"Bununla yaşayabilirim," dedi ve ona bir öpücük verdi. "Annalee'nin hapisten çıkıp tekrar hayatınıza girmesinden endişe duyuyor musunuz?"

"Ayı kovucudan sen sorumlu olduğun sürece olmaz," dedi gülerek.

"Ve bunu aklınızda tutmanız akıllıca olur bayım," diye tehdit etti gülümseyerek. "Dikkatimi çekmek için bana beyin sarsıntısı yaşattığınız günler geçmişte kaldı."

"Çok mağara adamıyım, sence de öyle değil mi?" diye sordu.

"Oh, çok," dedi. Burnunu kırıştırdı. "Mağara adamı gibi bir görünüşün ve aroman vardı...."

Hırladı ve kızın boynuna sokuldu. Onu öptü, sonra bir kulağının üzerinden saçlarını okşadı. "Hadi yola çıkalım, seni takip edeceğim. Bana evin yolunu göster, tatlım."

Mel Sheridan öğleden sonra erken saatlerde bara gitti, taburenin üzerine sıçradı ve kocasını öpmek için barın karşısına eğildi. "Hey, bebeğim," dedi.

"Bugün," dedi, sesi yumuşaktı. "Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu.

Başını salladı ve gülümsedi. "Hayır. Bunu kendi başıma yapmak istiyorum." Saatine baktı. "Önce bir dakikalığına uğramak istedim."

Kocaman elini kızın boynunun arkasına doladı ve biraz masaj yaptı. "Bu gece kutlayacağız, ne dersin? Biraz erken sınışırim, Vaiz'den bir şeyler getiririm. O mumları tekrar söndürürüm. Buna ne dersin?"

"Kulağa mükemmel geliyor. Şehirden ayrılmadan önce uğrarım." Ona hızlı bir öpücük daha verdi ve tabureden atladı,

kliniğe geri dönüyor.

Yirmi dakika sonra kapı açıldığında resepsiyon alanında duruyordu. Darla ve Phil içeri girdiler. Biraz endişeli görünüyorlardı, ya da endişeli değillerse, belki şaşkıındı. Mel onlara gülümsedi ve "Siz ikiniz nasılsınız?" diye sordu. "İyiyim. Her şey yolunda," dedi Phil, kolunu rahatça

Darla'nın omuzlarına dolanmış.

"Evlat edinme başvurunuzla ilgili herhangi bir gelişme var mı?" Mel sordu.

Darla, "Henüz bir şey yok ama bize bunun çok uzun sürebileceği söylendi," dedi. "Sabırlı olmaya hazırız. Her ne olması gerekiyorsa o olacak. Sen aradığında bizimle konuşmak istediğinizi söylemişsiniz? Kaçırdığımız bir şey var mı? Eklememiz gereken bir şey?"

Başını iki yana salladı. "Seninle görüşmek istediğim biri var. buluşalım," dedi Mel. "Benimle gel." Sonra da mutfağa doğru ilerledi. Oraya vardığında Marley ve Jake ayakta duruyordu.

masadan kalktı. Marley'nin tişörtü hafifçe yuvarlaklaşan göbeğinin üzerine iyice oturmuştu.

"Marley ve Jake, sizi çok sevdiğim arkadaşlarım Darla ve Phil Prentiss ile tanıştırmak istiyorum. Vadide büyük bir çiftlikleri var ve onları birkaç yıl önce Virgin River'a ilk geldiğimden beri tanıyorum." Sonra Darla ve Phil'e döndü. "Marley ve Jake ile tanışın. Evlat edinme paketinizi incelediler ve sizinle tanışıp konuşmak istediler. Çok özel zorluklarla karşı karşıyalar."

Marley'nin elleri küçük karnını nazikçe okşadı; Jake'in sol kolu Marley'nin beline dolanırken sağ eli masanın üzerinden Phil'e doğru uzandı. "Nasılsın," dedi.

"Size çay hazırlayacağım, Phil ve Darla. Sonra da dördünüzü konuşmanız için yalnız bırakacağım. Planlanmış herhangi bir hasta yok, bu yüzden istediğiniz kadar zaman ayırın."

Darla'nın eli titreyerek ağzını kapattı ve gözleri yaşardı. "Ağlama hayatım," dedi Phil. "Eğer duygusal davranırsan, bu gençler senin iyi bir ebeveyn olacak kadar güçlü olmadığını düşünürler." Sonra kıkırdadı ve

Jake'in eline uzandı. "Bu bir onur, evlat. Lütfen otur. Emrinizdeyiz, ateş edin."

Mel onları mutfakta bıraktı ve resepsiyona geri döndü. Cameron masadaydı. "İyi misin?" diye sordu.

"Güzel. Tamam. Bugün eve erken gitmek ister misin?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Yapmak zorunda değilim," dedi.

"O halde, bir şeye ihtiyaçları olursa konuklarımızla ilgilenebilir misiniz?"

"Hiç de değil. Eve mi gidiyorsun?"

"Evet," dedi. "Ama önce caddenin karşısına yürüyeceğim ve barın boş olmasını umacağım. Sanırım kocamın kollarını etrafımda hissetmek istiyorum."

"Bunu sen yap." Gülümsedi. "Yaptığın iyi bir şey."

"O mutfakta çok fazla sevgi var," dedi. "Birbirlerini çok rahatlatacaklarına dair içimde bir his var." "Mel," dedi, "sen pek çok kişi için büyük bir teselli oldun. insanlar. Lütfen bunu asla unutmayın."

"Teşekkürler, Cam. Bunu söylemen çok hoş." Ve şöyle düşündü: Gittiğimizde boşa harcanmış ya da fazla sevgimiz kalmayacak. Son damlasına kadar harcayacağız.

ISBN: 978-1-4268-4960-2 AY

İŞİĞİ YOLU

Telif hakkı © 2010 Robyn Carr'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılmak dışında, bu çalışmanın tamamen veya kısmen herhangi bir biçimde, kserografi de dahil olmak üzere, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer yollarla çoğaltılması veya kullanılması, Yayıncı MIRA Books, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario, Canada M3B 3K9'un yazılı izni olmaksızın fotokopi ve kayıt ya da herhangi bir bilgi depolama veya erişim sisteminde kullanılması yasaktır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

MIRA ve Star Colophon lisans altında kullanılan ve Avustralya, Yeni Zelanda'da tescilli ticari markalardır, Filipinler, Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi ve diğer ülkelerde.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen Customer_eCare@Harlequin.ca adresinden bizimle iletişime geçin.

www.MIRABooks.com